

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CINDA
WILLIAMS CHIMA

FLAMECASTER
A SHATTERED REALMS NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CINDA
WILLIAMS CHIMA

FLAME CASTER

A SHATTERED REALMS NOVEL

HARPERTEEN
An Imprint of HarperCollins Publishers

DEDİKASYON

Damarlarını açıp bu inanılmaz kitabı yazan tüm yazarlara
beni okumaya aşık eden kitaplar. Sizler
bir gün yazar olabileceğim umudunu yeşertti.

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

1. Şifacı
2. Zalim Bir Don
3. Riley
4. Patriot
5. The Voyageur
6. Uzun Bir Sigorta
7. Oden's Ford
8. Merhaba ve Güle Güle
9. Tourant'ın Partisi
10. Kan Açlığı
11. Batı Yolunda Doğuya Giderken
12. Kralın Bahçesinde
13. The Way-Farrier
14. Delphi'de Sürgün
15. Şeytanla Anlaşma
16. Kraliyet Memuru
17. Kral Ava Gidiyor
18. Zarafet Hanımefendi
19. Delikteki Ateş
20. Delphi'den Kaçış
21. Kül Kralla Buluşuyor
22. Eve Dönüş
23. Kralın Şifacısı
24. Sabahın Erken Saatlerinde Bir Çağrı
25. Kralın Zindanlarında

26. Kurt Şifacı
 27. Kral'ın Sağlığına
 28. Ölümün Kapı Eşiği
 29. Ziyaret Saatleri
 30. Gündönümü Kutlaması
 31. İmparatoriçe'nin Hediyesi
 32. Biraz Kötü Karar
 33. Kralın Oyununu Oynamak
 34. Elçi
 35. Pazara Doğru
 36. Strange Bedfellows
 37. Bir Taahhüt ve Bir Söz
 38. Rıhtımda
 39. Şeytanın Pazarlığı
 40. Ejderha Tarafından Öldürülmek
 41. Flamecaster
 42. Şatoya Dönüş
 43. Yol Ayrımı Sonsöz
- Teşekkür Geri Reklam

Yazar Hakkında
Cinda Williams Chima'nın Kitapları
Credits
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

1

ŞİFACI

Dışarıdaki dondurucu havaya kıyasla ahır sıcak, buharlı ve atların uykulu mırıltılarıyla canlıydı.

Adrian sul'Han yün astarlı eldivenlerini çıkardı ve ceplerine doldurdu. Önce babasının midillisinin, uzun bir Ragger serisinin sonuncusunun hâlâ ahırında olup olmadığına bakmaya gitti.

Kafasını ahırın kapısından uzatmış, her zamanki gibi bir sadaka arıyordu. Yani babası şehri terk etmemişti. En azından henüz. Adrian'ın o gitmeden önce onunla konuşması gerekiyordu.

Alaca kısırağa bakmak için ahır sırasının aşağısına doğru yürüdü. Kısarak onu karşılamak için öne çıktı ve umutla elini tuttu. Adrian onu eleştirel bir gözle inceledi. Gözleri parlaktı, kulakları öne doğru dikilmişti ve elini omzunda gezdirdiğinde omuzlarındaki kasların dolmaya başladığını görebiliyordu.

Boştaki elini paltosunun altına sokarak tılsımını kavradı ve kısırağın içine bir güç dalgası göndererek bela . Rahatlamıştı, enfeksiyonun beyaz-sıcak odağı neredeyse yok olmuştu.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı, bunun doğru olmasından gurur duyarak başını okşadı.

Arkasında Mancy'nin adımlarını duydu. "Sen olduğunu sanmıştım, evlat," dedi Mancy, yanına gelerek.

Onu. "Priscilly'mi görmeye mi geldin? Yaptığın şey inanılmaz. Onu kaybettiğimi sanmıştım ama şimdi yepyeni bir at gibi."

Adrian, "Aslında babamı arıyordum ve hazır buradayken Priscilly'ye de bir bakayım dedim," dedi. "Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Bugün olmaz, hayır." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Yüce Büyücü'nün buraya geleceğini düşünmüyorsun, değil mi? Bu sabah çok yavaş ilerliyorum ve ön bölmeleri daha yeni temizleyebildim. İhtiyacım var-"

Adrian iki elini kaldırarak, "Merak etme," dedi. "Sadece uğramış olabileceğini düşündüm."

Mancy, Arden Krallığı'nın tasmalı büyücülerinden biri sayesinde bacağından aldığı kötü yarayı iyileştirirken ahırda görevlendirilmiş bir askerdı. Şimdi yarası Adrian'ın dikkatini gözüne batan bir dürtme gibi çekiyordu. Doğru düzgün iyileşmediği belliydi ve nedenini öğrenmek istiyordu.

Aslında Mancy'nin üzerinde ölüm kokusu vardı. "Hey! Beni duydun mu?"

Adrian o zaman Mancy'nin bir soru sorduğunu fark etti. "Özür dilerim," diyerek dikkatini tekrar konuşmaya verdi. "Neydi o?"

"Dedim ki, onu normal yemine geri koysam sorun olur mu?" Mancy biraz huysuzca söyledi.

"Oh. Ah. İki gün daha püre yaptıktan sonra geri dönebilir," dedi. Çeyrek yüzyıllık savaştan sonra tahıl bulmak zordu. Bugünlerde Fellsmarch'ta kimse şişmanlamıyordu.

"West Gate'te Hughes'a senden bahsediyordum," dedi Mancy. "Ona senin sadece bir dilenci olduğunu ama atlar üzerinde mucizeler yaratabildiğini söyledim."

Adrian, ben küçük bir çocuk değilim, diye düşündü. Belki henüz büyümedim, ama şimdiden on üç yaşındayım.

"İyileşmeyen bir ay körü atı varmış, gelip bir bakabilir misiniz diye sormamı istedi."

Batı Kapısı iki günlük mesafedeydi. Adrian da bir hafta içinde şehirden ayrılmayı umuyordu.

"Şu anda oraya gidemem ama yardımcı olabilecek bir merhem göndereceğim," dedi. Boğazını temizleyerek durakladı. Dilsiz bir şifacı atlar için yeterince iyi olabilirdi ama ... "Bacağın nasıl?"

Mancy yüzünü buruşturdu. "Sanırım sorun yok. Kapandı ama hala çok acı veriyor. Ayrıca, gücümü geri kazanamıyorum. Üç farklı kez şifa salonlarına geri döndüm ama beni görmek istemiyorlar."

Mancy'nin köprücük kemikleri eskisinden daha fazla çıkmıştı ve Adrian onun destek almak için durak kapısına yaslandığını fark etti. "Bir bakmamın sakıncası var mı?"

Mancy ona göz kırptı. "Bana mı? İnsanlara da mı yapıyorsun?" Adrian aklına gelen ilk yanıtı ısırarak geri aldı. "Bazen."

"Tamam o zaman. Misafirim ol." Mancy devrilmiş bir kovanın üzerine oturdu ve üniformasının pantolonunu geriye doğru sıyırdı. Yine de bacağına dokunmaya gittiğinde, kadın irkilerek geri çekildi. "Bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Gibi mi?"

"Büyü falan mı yaptın?" Valefolk büyücülere karşı temkinliydi, bunun iyi bir nedeni vardı.

"Sadece bir göz atacağım, tamam mı?" Yara kapalıydı, deri sıkı ve sıcaktı, bacak ayak bileğine kadar şişmişti. Adrian parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi, bir tılsım mırıldandı ve enfeksiyonun kemiğe kadar ilerlediğini gördü. Bunu daha önce atlarda da görmüştü ve her zaman uyutulmaları gerekirdi.

Adrian alt dudağını çiğneyerek Mancy'ye baktı. Bacağın kesilmesi gerekecekti ama Mancy'nin on üç yaşındaki eğitimsiz bir büyücüden bu kararı almayacağını biliyordu.

"Mancy," dedi, "bacağının hemen görülmesi gerekiyor. Şifa salonlarına geri dönün ve Titus Gryphon'u isteyin. Başka birine yönlendirilmeyin ve hayır cevabını kabul etmeyin."

bir cevap. Seni benim gönderdiğimi ve bacağına bakması gerektiğini söyle. Bunu şimdi yap."

Mancy ona gözlerini kırptırdı, kaşları çatılmıştı. "Şimdi mi? Ama şu anda pisliği temizlemem gerekiyor-"

"Bu kalabilir," dedi Adrian. "İstersen Jarrett'a bir şeyler söyleyebilirim." Ahır sahibinin ona bir iyilik borcu vardı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Mancy. Sertçe yutkundu. "Sadece ona nerede olduğumu söyleyeceğim. Eğer gerçekten şimdi gitmem gerektiğini düşünüyorsan."

"Biliyorsun." Adrian elini omzuna koyarak onu yatıştırdı. "İyi olacaksın."

Mancy'nin Gryphon'a doğru yola çıkmasıyla Adrian babasını aramaya devam etti. Dışarısı yine eskisinden daha soğuk görünüyordu. Rüzgâr Ruhlar'dan aşağı doğru uğulduyor, Gündönümü kutlamalarından kalan yeşillik parçalarını caddede savuruyordu.

Kraliçe annesi neyin peşinde olduğunu öğrenmeden önce babasından gerçekten ama gerçekten bir evet cevabı alması gerekiyordu. Baş Büyücü olan babası, kurallar söz konusu olduğunda biraz daha esnekti. Büyücülerin on altı yaşına gelene kadar tılsımlarını almamaları gerektiğini söyleyen kural gibi.

Adrian günde onlarca kez yaptığı gibi şimdi de tılsımına uzandı ve büyücüden tılsıma doğru olağan enerji akışını hissetti. Büyücüler sürekli olarak büyülü bir enerji olan parıltı üretirlerdi. Tılsımlar, işe yarar bir şey yapmaya yetecek kadar birikene kadar parıltıyı depolardı. Tılsım olmadan parıltı akıp gider ve kimsenin işine yaramazdı.

Babası ona bu tılsımı iki yıl önce, on birinci isim gününde, kötüye kullanması ya da suiistimal etmesi halinde başına gelecek tüm kötü şeylerle ilgili bir dersle birlikte vermişti.

Adrian avcı şeklinde oyulmuş bu tılsımı o zamandan beri boynundaki zincirde taşıyordu. Büyü kullanımı konusunda sıkı bir eğitim almıştı -çoğunlukla evde olduğu zamanlarda babasıyla, diğer zamanlarda ise babasının seçtiği bazı arkadaşlarıyla. Yine de hiçbir fark yaratmamıştı. Ablası Hana,

ölmüştü ve küçük kız kardeşi Lyss'in kalbi kırılmıştı. Ve Adrian'ın şehirden gitmesi gerekiyordu.

Eğer babası kalenin yakınlarında değilse ve ata binmemişse, şehirde bir yerde olmalıydı. Muhtemelen Ragmarket ya da Southbridge'de. Adrian pazarlara doğru yöneldi.

Bugünlerde bunlara "market" demek cömertlik olurdu. Gündönümü henüz bitmiş, raflarda ne kadar az yiyecek varsa temizlenmişti. En iyi fiyatı alabilmek için şimdiye kadar bekletilmiş yorgun görünümlü kök sebzelerden başka bir şey yoktu. Babası bu durumun ona Kraliçe Marianna'nın hükümdarlığı sırasındaki zor zamanları hatırlattığını söylemişti. Ya da Arden'in Fellsmarch Kalesi'ni kuşatması sırasında, arpa için yeni tarifler bulmak için yarıştıkları zamanları.

Zor zamanlar geri geldi, diye düşündü Adrian, eğer hiç gittilerse. Gündönümü için kraliyet ailesi, yayladaki klan akrabalarının izniyle geyik eti yemişti. Aksi takdirde, jambon ve arpa turtası (jambon hafif, arpa ağır) olacaktı.

Çok da önemli değildi. Hiçbirinin pek iştahı yoktu. Hana öldüğünden beri ilk kış ortasıydı.

Etrafında pazar uyanmaktaydı: önce fırıncılar, ürün satıcıları ve balıkçılar. Sonra da yıpranmış, yırtık pırtık mallar satan ikinci el dükkânları (hepsinin klan yapımı olduğu iddia ediliyordu). Burası babasının memleketiydi. Bir zamanlar Ragger çetesinin kötü şöhretli sokak ağası olarak bu mahalleye hükmetmişti.

Adrian da pazarlarda dolaşırken her zaman dikkat çekerti. Kızıl saçları ve büyücü ışıltısıyla Han Alister'ın oğlu olduğu kolayca anlaşıldı. Bugün bu durum her zamankinden daha kötü görünüyordu; nereye giderse gitsin gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor, ensesinde izlendiğini gösteren bir karıncalanma hissediyordu. Bunun nedeninin Hana öldüğünde dağlardaki kamplarda olması ve o zamandan beri pazarlara inmemiş olması olduğunu tahmin ediyordu.

Pazar tezgâhlarının birkaçında da'sını sordu. Kimse onu görmemişti ama hepsi iyi dileklerini ilettiler.

daha parlak bir yeni yıl için.

Adrian, tüccarların mallarını yeni yeni yerleştirdikleri çiçek pazarına girdiğinde neredeyse pes etmek üzereydi. Babası, Adrian'a sırtını dönmüş, satıcılardan biriyle, boncuklu Demonai kıyafetleri içindeki genç bir kızla pazarlık yapıyordu.

Şehrin sokaklarında dolaşırken giydiği sıradan kıyafetleri giymişti ama geniş omuzları ve aldatıcı derecede kambur duruşu hiç de sırtıtmıyordu. Kılıcı sırtına eğilmişti, bu da askerlerle dolu bir şehirde alışılmadık bir şey değildi.

Saçları zayıf kış ışığında parlıyordu, bu günlerde altından çok gümüş rengindeydi. Tılsımı gizliydi ama diğer büyücülerin tanıdığı bir aura taşıyordu. Özellikle burada, kendi topraklarında Han "Manşet" Alister olarak tanınıyordu, Yüksek Büyücü olan alçakgönüllü kahraman. Ardenine kralını sürekli alt eden stratejist. Bir kraliçeyle evlenmiş eski bir sokak hırsızıydı -onların eski sokak hırsızı-.

Çiçek satıcısı, dükkânında böyle bir kraliyet mensubunun bulunmasından dolayı kızarmış ve çırpınıyordu, çiçekleri öne çıkardı ve onları göstermek için bakır bir kovaya dizdi.

Adrian yaklaştı ve babasının satıcıyla konuşmasını dinledi. Sonunda, kırmızı tilki çiçekleri, beyaz zambaklar ve mavi gerçek kalbin yanı sıra birkaç sap bataklık kadife çiçeği ve kızlık öpücüğü seçti.

Kız onları kâğıda sardı ve uzattı. Adam bir avuç dolusu parayı kızın avucuna , kız paraları geri vermeye çalıştı. "Oh, hayır, lordum, yapamam. Kaybınız için çok üzgünüm. Prensesi bazen dağ kamplarında görürdüm. Koşan Kurt bana karşı hep nazikti."

Koşan Kurt, Hana'nın klan adıydı.

Babası gözlerinin içine bakarak parmaklarını paranın üzerine kapattı. "Teşekkür ederim," dedi. "Hepimiz onu özlüyoruz. Ama yine de geçiminizi sağlamanız gerekiyor." Eğildi ve arkasını döndü.

Pelerini arkasında uçuşarak uzaklaştı. Kız arkasından baktı, gözyaşlarını geri kırttı, tüylerini diken diken eden rüzgârda uçuşmasını engellemek için saçlarını avucunun içinde tuttu.

Tam o sırada babası Adrian'ın yakınlarda gizlendiğini fark etti. "Ash! Bu bir sürpriz," dedi, tercih ettiği lakabı kullanarak. Adrian Sul'Han için A-S-H. Ona doğru adım atarak çiçekleri uzattı. "Ne düşünüyorsun?" dedi, neredeyse utanarak. "Annen beğenecek mi?"

"Bu, başının ne kadar belada olduğuna bağlı," dedi Adrian ve babasından hafif bir gülümseme aldı. Her ikisi de çiçeklerin ne için olduğunu ve babasının o gün neden pazarda olduğunu anlamıştı.

Adrian'ın ablası, prensesin varisi Hanalea ana'Raisa, altı ay önce, yaz gündönümünde Tamron sınırındaki bir çatışmada ölmüştü. Görünüşe bakılırsa, kendisi ölmeden önce altı Ardenli çamur sırtlıyı öldürerek ayakta kalan son kişi olmuştu. Bağlı olduğu kaptan, Simon Byrne, onun yanında ölmüştü.

Ardenli general Marin Karn onun başını kesmiş ve kralına götürmüştü. Kral Gerard, esir krallıklarda geçit töreni yapılmasını emretmiş, sonra da süslü bir tabut içinde kraliçe annesine geri göndermişti.

Hana sadece yirmi yaşındaydı. Babasının yakışıklılığı ve sokağa hakim cazibesi ile annesinin insanları bir araya getirme ve liderlik etme yeteneğini birleştiren altın çocuk olmuştu. Bir odaya girip birkaç dakika içinde odaya hükmedebilen biriydi. Umudun sembolüydü, Gri Kurt soyunun hayatta kalacağına dair bir sözdü.

Eğer Yaratıcı iyiye ve her şeye gücü yetiyorsa, diye düşündü Adrian, o zaman bunun olmasına neden izin verilmişti? Kaderin hangi acımasız cilvesi büyük bir Ardenine birliğini neredeyse bir yıldır savaş görmemiş bir bölgede, sınır bölgelerine göndermişti? En önemlisi, neden Hana? Neden Adrian değil? O varisti; Adrian ise her yönden yedekti.

"Seni pazarlara getiren nedir?" dedi babası, Adrian'ın omuzlarına bir kolunu dolayarak. O hiçbir zaman

toplum içinde sevgi göstermekten korkuyor. "Alıyor musun, satıyor musun?"

"Seninle konuşmak istedim. Özel olarak."

Babası ona dikkatle baktı. "O halde satıyorsun, sanırım," dedi. "Şu anda biraz zamanım var. Kahvaltıya gel de konuşalım."

ACI BİR DON

Drovers' Inn adında bir yer seçtiler, Adrian'ın daha önce hiç gitmediği, pazar meydanında bir pansiyonu. Elbette herkes babasını tanıyordu; garson onları ocağın yanındaki en iyi masaya götürdü ve önlerine dumanı tüten elma şarabı kupalarını koydu. "Çok özür dilerim Lord Alister," dedi, yanakları utançtan pembeleşmişti. "Elimizde sadece yulaf lapası ve biraz jambon var ama ekmek bu sabah tazeydi."

"Ben yulaf lapası bekliyordum," dedi babası, iki kâse getirmesini işaret ederek. Buketi dikkatlice bir kenara bırakarak kılıcını duvara yasladı ve pelerinini bir sandalyenin arkasına asıp oturdu. Her zaman kapıya dönük otururdu, sokak ağalığı günlerinden kalma bir alışkanlıktı bu.

Yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar güneşten kızarmış teninde hâlâ görülebiliyordu. Uzun yürüyüş sezonu boyunca o da kilo vermişti. Adrian uzanıp babasının elini tutma isteğine karşı koydu, böylece hasar olup olmadığına bakabilecekti. "Baba," dedi. "Sen . . . ?"

"Ben iyiyim," dedi babası, elma şarabından derin bir yudum alarak. "Hepimiz için zor bir sezon oldu."

"Ama şimdi yine gidiyorsun." Adrian bir çocuk gibi somurtmayacağına dair kendine söz vermişti ama buna çok yaklaşmıştı.

Bunun üzerine babası omuzlarını ve ona suçlu bir bakış fırlattı. "Annen her gün kurtları görüyor

Geçen haftadan beri. Kötü bir şey olmak üzere ve bunun ne olduğunu ve nasıl önleyeceğimi bulmam gerekiyor."

Gri Kurt soyundan gelen kraliçelerin torunlarına sorun ve değişim zamanlarında gri kurtların hayalleri görünürdü. Onlar aslında ölü kraliçelerdi - Fells'in yaşayan kraliçelerinin vârisleri, bir uyarı olarak geri döndüler.

"Ne olduğunu bilmediğiniz bir şeyi nasıl önleyebileceğinizi nasıl anlayabilirsiniz?" Kurtlar Hana ölmeden önceki günlerde ortaya çıkmıştı ama yine de olmuştu. Adrian'a göre, belirsiz bir uyarı hiç olmamasından daha kötüydü.

Yulaf lapası geldi, dumanı tütüyordu ve söz verilen jambon parçaları göstermelik olarak üstüne dizilmişti.

Sunucu tekrar gittiğinde babası, "Bence Hana'nın üçlüsüne yapılan saldırı çok kötü şanstın daha fazlasıydı. Bence hedef oydu."

"O olduğunu nereden bilecekler?" Adrian sordu. "Onun nerede olduğunu nasıl bilebilirler?"

Babası masaya doğru eğildi. "Sanırım biri onlara söylemiş. Sanırım Arden'in içeride bir casusu var."

Adrian inançla, "Hayır," dedi. "Bunu kim yapar ki? Onu herkes severdi. Ve Arden neden özellikle Hana'yı hedef alsın ki? O varis, bunu biliyorum ama General Dunedain'in peşine düşmek daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Amaç annenin kalbini kırmaksa hayır," dedi babası. "Yüzbaşı Byrne ve Shilo Trailblazer ölüm tarlasında onlarca kez bulundular. Görünüşe bakılırsa, sadece bir müfreze değil, koca bir bölükmüş. Hana zeki ve güçlü bir savaşçıydı ama onlar onu öldürmeden önce yarım düzine Ardenine'i alt etmesi pek olası değil - tabii onu canlı ele geçirmeye çalışmıyorlarsa." Durakladı ve kulak misafiri olup olmadıklarına baktı. "Dahası da var," dedi. "Görünüşe göre ölümcül yarasını kendi kendine açmış. Yakalanmak üzere olduğunu anladığında kendi hançerini kalbine sapladığını düşünüyoruz."

Adrian kendini hançerlenmiş gibi hissetti. "Kendini mi öldürdün?"

"Onun yerinde olsaydın ne yapardın?" diye sordu babası.

Adrian ürperdi. Bu konuda hepsi hemfikirdi: Hana'nın canlı canlı Ardencourt'a, Arden'in canavar kralı Gerard Montaigne'in zindanlarına götürülmemiş olması bir lütuftu. Kalplerini kırmak bir şeydi; kalplerini ellerinde tutmuş olsaydı daha da kötü olurdu.

Babası kaşığıyla kâsenin etrafındaki jambon parçalarını itti. "Montaigne bu işi bitirmesi için derebeylerinin büyük baskısı altında. Çeyrek yüzyıldır adam ve hazine harcıyorlar ama sonuç yok denecek kadar az. Belki de Arden Kralı yeni bir taktik bulmuştur: Kraliyet soyunu, kraliçenin ailesini hedef almak. Bu bir kin maçı, unutma. Annen onu herkesin önünde reddetti."

Adrian bu hikayeyi biliyordu. Kraliçe, Arden Kralı'yla evlenmek karşılığında devretmeyi reddetmişti. "Ama bu yirmi beş yıl önceydi," diye itiraz etti, bunun doğru olmasını istemiyordu. "Sonunda evlendi, değil mi, başka biriyle?"

"Mantıklı olmasını bekleme Ash. Montaigne kendi bildiğini okumaya alışmış, gururlu, kötü bir hayvan. En büyük pişmanlığım, varken o piçi bıçaklamamış olmam."

Adrian babasının yüzüne baktığında, bir zamanlar olduğu acımasız sokak nadir bir görüntüsünü gördü. Ta ki babası sanki o kişiyi silmek istercesine elini yüzünde gezdirene kadar.

Adrian'ın derisi karıncalandı. Sanki Yaratıcı'nın elinin yaşamla ölümü birbirine bağlayan hassas ipliğe dokunduğunu hissetmişti. "Peki ne yapabiliriz?"

"Hana'ya kimin ihanet ettiğini tespit edebilirsek, bu bir başlangıç olur," dedi babası. "Gözlerimizden ve kulaklarımızdan birinin bir şeyler bildiğini iddia eden bir muhbiri var. Kısa bir süre içinde onlarla Southbridge'de buluşmam gerekiyor."

Çarşıdaki tapınak kilisesi çeyrek saati çalarak ikisine de zamanın geçmekte olduğunu hatırlattı. "Şimdi," dedi babası ellerini masanın üzerine koyarak. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Adrian cesaretini toplamak için elma şarabından bir yudum aldı. "Son iki yazdır klanlarda şifacı olarak çalıştığımı biliyorsun. Ve fırsat buldukça Highlander süvari birliğine yardım ediyorum."

"Ben de öyle duydum. Willo'nun istediği olsaydı, yıl boyunca yanında çıraklık yapmanı isterdi. Eskisi kadar genç değil ve yürüyüş sezonunda asla yeterince şifacı bulunmuyor. General Dunedain bunun için durmayacaktır. Seni tam zamanlı olarak askeri ahırların başına getirmek istiyor. Gittiğim her yerde atlarla nasıl büyü yapabildiğini duyuyorum. Sizden sadece bir tane olması çok kötü."

Doğru, diye düşündü Adrian. Bu çok kötü. Bu yüzden aceleyle devam etti. "Şehirdeki şifa salonlarında da zaman geçirdim."

"Ah," dedi babası, yüzü sertleşerek. "Lord Vega'nın bölgesi. Emekli olmasını umup duruyorum." Harriman Vega başkentteki şifa salonlarını, ve çoğu Valefolk'un himaye ettiği salonları denetleyen büyücüydü.

"Sorun da bu zaten," dedi Adrian. "Willo bana yüksek büyü konusunda yardım edemez ve Lord Vega da klan tedavileri ve yeşil büyüyle ilgilenmiyor. Hâlâ bunların saf kitleler için büyücülük olduğunu düşünüyor. Ve ben Mystwerk'ten mezun olana kadar, yatak yapmak ve bulaşık yıkamaktan fazlasını yapmama izin vermeyecek." Mystwerk, Oden's Ford'daki büyücüler için bir okuldu.

"Ve on altıncı isim gününüzden sonrasına kadar Mystwerk'e gidemezsiniz."

"Tamam." Adrian derin bir nefes aldı ve devam etti. "On üç yaşında Mystwerk'e giremem ama Spiritas on bir yaşında acemileri kabul ediyor, tıpkı Wien House gibi."

"Spiritas?"

"Bu ve şifacılar' akademî at Oden's Ford. Hatırlamazsın bile. Sadece üç yaşında. Onlar

Yeşil büyü, müzik ve sanat terapileri, klan ilaçları ve nihayetinde büyücülüğü birleştiriyor."

"Sonunda mı?" Babası bir kaşını kaldırdı.

"Amaç bu, ancak duyduğum kadarıyla Mystwerk'teki dekanlar şu ana kadar katılmaya pek hevesli değiller."

Babası homurdandı. "Neden şaşırmadım ki?"

"Düşündüm ki, şimdi Spiritas'a gidebilirim, sonra uygun olduğumda Mystwerk'e geçebilirim. Bu şekilde, yeteneklerim olsaydı yaşayabilecek olan insanların ölümünü izleyerek zaman kaybetmem." Tüm çabalarına rağmen sesi titriyordu.

"Suçluluk duygusuyla ilgili bir şey bu," dedi babası. "Her zaman herkese yetecek kadar varmış gibi görünür. Payını almayanlar sadece gerçekten suçlu olanlardır." Durakladı, yüzüne derin acı çizgileri kazınmıştı. "Senden çok da büyük değilken annemi ve kız kardeşimi kaybettim. Elimden geleni yaptım ama elimden gelen yeterince iyi değildi." Parmaklarını yılan tılsımının üzerinde gezdirdi. "Hiçbir zaman Baş Büyücü olmak için uğraşmadım. Tek istediğim değer verdiğim insanları korumaktı. Ve şimdi Hana'yı da kaybettim."

"Hana'ya olanlar senin suçun değil," dedi Adrian. Babasını teselli etme pozisyonunda olmak tuhaftı. "Hana iyi bir savaşçıydı, annem de öyle ve Lyss - sanırım Lyss de büyüdüğünde öyle olacak." Küçük kız kardeşi Alyssa henüz on bir yaşındaydı.

"Bu senin de suçun değil," dedi babası, masanın öbür ucuna uzanıp Adrian'ın elini tutarak. "Onları zayıf oldukları için korumuyoruz. Onları koruyoruz çünkü güçlüler ve güçlü insanların düşmanları olur. Anneni ve kız kardeşini, yani Gri Kurt soyunu korumak için elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekiyor. Ve bunun yeterli olması için dua etmeliyiz."

Adrian babasının gözlerinin içine bakarak, "Elimden gelenin en iyisi daha iyi olabilir," dedi.

Babası ne demek istediğini anlamıştı. Başını öne eğdi. "Seni Spiritas'a alacaklarını nereden biliyorsun?"

"Spiritas'ın dekanı Taliesin Beaugarde adında bir Voyageur şifacıdır." Voyageurlar, Heartfang Dağları'ndan gelen ve renkli kervanlarla düzlüklerde seyahat eden göçebe bir koyun çobanı kabilesiydi. Flatlandliler onların cadı olduğunu iddia ederdi. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi.

"Taliesin ben oradayken Marisa Pines'ta biraz zaman geçirdi ve iyi anlaştık. Onunla temas halindeydim ve bunun gerçekleşmesi için çok istekli. Katılacak ilk büyücü ben olacağım. Mystwerk'teki dekanlar neyin mümkün olduğunu görürlerse belki o zaman ikna olurlar diye umuyorlar."

Babası güldü. "Annene çok benziyorsun, her zaman benden iki adım öndesin." Bir süre sonra devam etti, "Kraliçeden bahsetmişken, o ne diyor?"

Adrian boğazını temizledi. "Onunla bu konu hakkında konuşmadım."

"Ah," dedi babası çenesini ovuşturarak. "Arka kapıdan girmeye çalışıyorsun, değil mi? Hana'nın başına gelenlerden sonra seni gözünün önünden ayırmak istemeyeceğini biliyorsun."

"Onu ikna etmemde bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Babası çiçeklerle oynadı, birkaç yaprağı düşürdü. "Bildiğin gibi, şu anda benden memnun değil. Senin en iyi avukatın ben olmayabilirim. Belki biraz beklersek .

.."

"Taliesin şimdi burada. Gündönümü için ailesini ziyarete geldi.

Eğer izin alabilirsem, onunla birlikte geri dönebilirim."

"Yani bir cevap için acele ediyorsun." Babası ellerine baktı ve parmak eklemlerindeki bir kabuğu karıştırdı. "Mantıklı bir plana benziyor," dedi sonunda. "Yeteneklerinin iyi bir kullanımı ve kalbine yakın. Bence gitmelisin. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım. Bu gece annenle zaman ayarlamaya çalış, ben de seni savunmak için yetersiz silahlarımı kullanmaya hazır bir şekilde orada olacağım."

Adrian basitçe, "Teşekkür ederim," dedi. Babasının onu anlayacağını biliyordu. Bir şekilde her zaman anlardı.

Çanlar saati çaldı.

"Gitsem iyi olacak," dedi babası. "Saat çoktan on oldu ve geç kalmak istemiyorum. Akşam görüşürüz." Pelerinini omuzlarına sardı, baldrisini taktı ve kılıcını yerine yerleştirdi. Kapıdan çıkarken odadaki tüm gözler onu takip etti.

Adrian onun arkasından baktı, iç dünyası karmakarışık. Babasının Hana hakkındaki teorisi onu tedirgin etmişti. Ya doğruysa? Onun ölümünü trajik bir şanssızlık, yanlış zamanda yanlış yerde bulunma meselesi, savaşın anlamsız katliamının bir parçası olarak düşünmüştü. Ama şimdi . . .

Kaçırdığı bir şey, göremediği bir düzen vardı. Hana yaz ortasında ölmüştü, kurtların önceden haber verdiği bir olaydı bu. Şimdi kış ortasıydı, kurtlar geri dönmüştü ve babası bilinmeyen bir muhbirle buluşmaya gidiyordu.

Babasının sözleri aklına geldi. Belki de Arden Kralı yeni bir taktik bulmuştur.

Hayır. Oh, hayır.

"Da!" Adrian ayağa fırlayarak tavernanın kapısından dışarı fırladı. Nefes nefese pazar meydanını taradı ama babasını göremedi. Southbridge'e hangi caddeden gidecekti? Geç kaldığı için muhtemelen en kestirme yolu seçecekti, Kraliçeler Yolu'ndan nehre inecekti.

Adrian pazar gününün kalabalığıyla mücadele ederek Yol'a döndü ve arabalardan ve gezintiye çıkmış ailelerden kaçarak koşmaya başladı. Arnavut kaldırımı tehlikeliydi ve kar ve buzla kaplıydı. Koşmaya çalıştığınızda ayaklarınızın yere yapışmış gibi görüldüğü o rüyalardan biri gibiydi. Birkaç kez neredeyse düşüyordu ve bir keresinde yanından hızla geçerken ona küfreden bir kamyon şoförü tarafından neredeyse eziliyordu.

Şimdi neredeyse nehre varmıştı ve hâlâ babasını göremiyordu. Eğer ara sokaklardan birine saparsa, Adrian onu asla zamanında bulamayacaktı.

Adrian sonunda onu fark ettiğinde, çok ilerideydi, köprüye varmak üzereydi, elinde hâlâ bir buket çiçek vardı. Adrian hızlandı, söyleyecekleri üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

Sokaklardan anladığınızı biliyorum ama bence bir tuzağa düşüyorsunuz.

Babasına o kadar odaklanmıştı ki, biri onu arkasından yakalayıp eliyle ağzını kapattığında neredeyse hiç direnemedi. Saldırgan kafasına bir başlık geçirdi ve onu geriye doğru sürüklemeye başladı. Adrian büyüünün içine işlediğini hissedebiliyordu, şüphesiz bir hareketsizleştirme tılsımıydı. Ama Adrian tılsımının yanında bir de klan tılsımı takıyordu -Saldırı büyüsünü emen bir kolye.

Topallıyormuş gibi yaptı ve onu yakalayan kişi tutuşunu düzelttiğinde Adrian ayaklarının ucuna kalktı, kafası kıkırdağa çarparken bir çıtırtı ve acı çığlığı duydu.

Üzerindeki tutuş gevşediğinde, Adrian serbest kaldı ve ara sokağa doğru kaçmaya çalıştı, ama onu vücuduna sıkıca saran birine çarptı, böylece Adrian muskasına ulaşamadı ya da kapüşonunu çekip çıkaramadı.

Babası her zaman tüm duyularını kullanmayı öğren derdi. Böylece, eğer kör olursan, onun yerine kulaklarını, burnunu ve ellerini kullanabilirsin.

Adrian adamın vücuduna ve onu tuttuğu açığa bakarak onun uzun boylu, zayıf ve yetenekli olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca cüppesinin altında, belinde asılı duran metalik ve şingirtılı bir şeyi de hissedebiliyordu. Bir muska değildi. Ama ne?

"Jinxpiece'e dokunmasına izin vermeyin," diye hırladı içlerinden biri. "Ben aptal değilim," diye hırladı Sokak Adamı.

"Çocuğu alın. Anlaşmamıza göre bu işe şahsen ." Ses tanıdık geliyordu ve bir koku vardı

Adrian'ın çıkaramadığı tanıdık bir koku.

Onlar el değiştirirken, Adrian kapüşonunu çıkarmayı başardı. Etrafı pelerinli ve kukuletalı adamlarla çevriliydi. Uzakta babasını gördü, çoktan köprünün ortasına gelmişti. "Baba! Yardım edin!"

Babası duydu ve döndü. Çiçekler, kaldırıma saçılmış mücevherler gibi köprü güvertesine düştü.

tek bir akıcı hareketle kılıcını çekti ve onlara saldırdı. Adrian'ın etrafında kılıçlar tıslayarak serbest kaldı. Kendisini esir alan kişinin dikkati dağılmışken, Adrian iki ayağını da onun ayak tabanlarına indirdi. Bu sihirbaz uludu, bir şey parçalanmış aşağı Adrian'ın kafasına çarptı ve Adrian yüz üstü buzlu zemine düştü.

ayak bileğini burktu.

"Dikkatli ol," diye homurdandı biri. "Mageling'e çok sert vurmayın. Onu canlı istiyoruz."

Büyücü. Arden'da büyücülere derlerdi.

Adrian yakınlarda kılıç şakırtılarını ve çarpışmalarını duydu, büyücü alevinin keskin kokusunu aldı, bir kılıç darbesiyle birinin çığlık attığını duydu. Adrian kendini desteklemeye çalışıp başaramazken görüşünde siyah noktalar uçuşuyordu. Taşların üzerine kusmamaya çalışıyordu.

Sonunda sırt üstü yuvarlandı. Görüşü yeterince açıldı ve babasını gördü, etrafı altı ya da sekiz kılıçlı adamla çevriliydi, hikâyelerde alev ve kılıçla bir öfke gibi savaşıyorlardı. Adrian'a yaklaştırmaya çalışarak ona doğru geri çekiliyordu ama bıçakların ısırmasından kurtulamamıştı. Pelerini çoktan birkaç yerinden kesilmiş ve kanla lekelenmişti.

Adrian'ın önce doğrulup sonra da ayakta durması için her şeyi yapması gerekti. Sallandı, sonra da "Onu rahat bırakın!" diye bağırdı. Tılsımını kavrayarak babasının yanında ayağa kalktı ve kendi alevli yaylım ateşini başlattı, tüm hüsrânını ve öfkesini buna harcayarak suikastçıları geri püskürttü.

"Hayır, Ash! Koş! Yapabiliyorsan nehre git," diye bağırdı babası, dönüp başka bir kılıçlıyı keserek. "Nehre gir ve dal."

"Seni bırakmayacağım. Bunu kazanabiliriz."

İşte o zaman babası sendeledi, kılıcının ucu biraz sarktı. Suikastçılara baktı, kılıcını tekrar kaldırmaya çalıştı ama sanki çok ağırdı.

"Baba? Sorun nedir?" Adrian yaklaştı, ama babası başını salladı, tılsımına uzandı, sonra da yere bıraktı.

usulca küfrederek elini çekti. Vücudu ürperdi ve soğuğa rağmen yüzünü bir ter pırıltısı kapladı.

Adrian o zaman anladı. Zehirdi. Babası zehirlenmişti. Babasının bakışlarını takip etti ve suikastçıların bıçaklarının zehirle mavi-gri renge boyandığını gördü.

Babası dizlerinin üzerine çöktü, kılıcı taşlara çarparak serbest kaldı. Yüzü solgundu, sanki kanı başka yerlere çağırılmış gibiydi.

"Bunun işi bitti," dedi lider. Zehirli bıçağıyla Adrian'ı işaret etti. "Mageling'i getir de gidelim."

Öfkeyle uluyan Adrian döndü ve suikastçılara doğru hücum etti, ileriye doğru bir alev tufanı gönderdi. Ama nasıl olduysa, babası ona çelme taktı ve karda yüzüstü yere düştü. Babası sürünerek ilerledi ve vücudunu kendi vücuduyla örttü. Kulağında sıcak bir nefes hissetti.

"Kıpırdamadan yat," dedi. "Ölü taklidi yap, biraz zaman kazan. Bluejackets gelecektir. Bunlar kaçacak. Yakalanmak ve sorgulanmak istemezler."

Adrian ayağa kalkmak için çabaladı ama babası onu sıkıştırmıştı. Koşan bir ayak ordusunun sesini ve birinin bağırışını duydu: "Yüce Büyücü! Piçler Yüce Büyücü'yü öldürdü!"

Bir insan kalabalığı hızla yanından geçti. Adrian çığlıkları ve inen darbeleri, öfke ve umutsuzluk haykırışlarını duydu.

Sonunda serbest kalarak bir eliyle tılsımını kavradı, diğer eliyle de babasının göğsüne bastırdı. Zehri izole etmek için güç gönderdi. Ama zehir her yerdeydi ve yaşam kıvılcımı çoktan sönmüştü. Babasının pelerinini ve gömleğini yırtarak, küçük olması gereken yaraları ortaya çıkardı. Zehri dışarı çekmek için umutsuzca doğrudan içeri ışık gönderdi. Kaçan bir araba gibi ona çarptı ve geri döndü.

"Yapma," diye fısıldadı babası, Adrian'ın elinden uzaklaşarak. "Bunu riske atmak istemezsin. Tek başına yeterince güçlü değilsin. Yardım bekle."

Adrian anlıyordu. Büyücü şifacılar hastalarının hastalıklarını üstlenirlerdi ve bu yüzden ağır hasta bir hastayı iyileştirmek her zaman riskliydi. Ne yaptığını bilmeyen biri için daha da riskliydi. Ama beklemek olmazdı, çünkü beklemek babasının öleceği anlamına geliyordu.

"Seni kurtaracağım," diye hırladı Adrian. "Neye mal olacağı umurumda değil. Sen önemlisin. Yaşaman gerek."

"Ash. Lütfen dinle. Ben pek çok kez kurtarıldım," dedi babası. "Önce annen beni kurtardı, sonra da sen ve kız kardeşlerin. Şimdi kurtarılmaya ihtiyacı olan ben değilim." Vücudu yeniden ürperdi. "Kendini ve Line'ı kurtar. Annen bunu çok zor karşılayacak ve zaten hayatında yeterince keder yaşadı. Ona söyle ... ona sahip olmanın ... onunla birlikte olmanın ... onu sevmenin ... buna değdiğini söyle. Buna değerdi. Bunu ona söyleyecek misin?"

"Hayır!" Adrian ağladı. "Ona kendin söyleyebilirsin. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bazen bırakman gerekir." Babası iki elini birden tuttu ve yılan tılsımının üzerine kapattı. "Bu senin. Oden's Ford'a gitmeni ve onu nasıl kullanacağını öğrenmeni istiyorum."

Ve sonra o gitti, ruhlar rüzgârdaki bir fısıltı ya da karda gri bir kurt gibi uzaklaştı. Ve onunla birlikte Adrian'ın çocukluğu da.

İçinde, suçluluk ve acıyla karışan şiddetli bir öfke tutuştu. Babası hayatı boyunca savaşıyor hayatta kalmıştı - ta ki Adrian onu kazanamayacağı bir savaşın içine çekene kadar. Onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Başını birleştirdikleri ellerinin üzerine eğdi ve hangi tanrı dinliyorsa ona dua etti, "Beni al. Onun yerine beni al. Onu bağışla. Lütfen."

Görünüşe göre tanrılar başka bir yerde meşguldü.

Adrian dövüşte işe yaramazdı, şifacı olarak da işe yaramazdı. Kimsenin işine yaramazdı. Annesi ve kız kardeşiyle yüzleşip onlara olanları anlatma düşüncesine katlanamıyordu. İyileri sahiplenip kötülerini yalnız bırakan bir dünyada nasıl yaşayabilirdi?

Babasının boynundaki yılan tilsimini çıkardı ve kendi boynuna astı. Oradan uzakta olduğu sürece nereye gittiğı pek umurunda değildi. Bu yüzden, sokakların karmaşasında kendini kaybedene kadar kötü bir şekilde topallayarak koştu.

3

RILEY

Jenna'nın arkadaşı Riley'nin öldüğü gün, her gün olduğu gibi sabahın üçünde, dağdan madene doğru uzun, kemik sarsıcı bir yolculukla başladı. Jenna tepeyi tırmanarak teslim alma yerine ulaştığında karla karışık yağmur yağıyordu, bu yüzden oraya vardığında titriyor ve sıırıslık olmuştı. At arabası bekliyordu, atlar soğukta buhar çıkarıyor ve tepiniyordu, sürücü acele etmesi için ona bağıırıyordu, geç kaldığı için ceza almak istemiyordu.

Jenna buzu elinden geldiğince silkeledi ve vagon harekete geçerken Riley'nin yanına sıkışarak tırmandı. Eğer yer varsa her zaman Riley'nin yanına otururdu, küçük Maggi de onun diğer tarafındaydı. Kolunu omuzlarına dolar, vücutlarını birbirine sıkıca bastırırdı. Bu şekilde üçü de sıcak kalırdı ve Maggi uyuyabilirdi, bu da iş gününün daha kısa sürmesini sağlardı.

Eve dönerken, eğer uyanık kalabilirlerse, Riley on beş yaşında ve çoktan büyümüş, Jenna ise on iki yaşında ve neredeyse büyümüş olmasına rağmen Riley ile büyüyünce ne olmak istedikleri hakkında konuşurlardı. Bir gün madenden çıkacaklarına dair bir anlaşma yapmışlardı.

Bugün Riley'nin yüzünde sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifade vardı. Jenna yerleşir yerleşmez parlak kırmızı bir pelerini ikisinin üzerine örttü ve kar yağışını engellemek için başlarına kadar çekti.

Pelerin ıslak koyun kokuyordu ve cızırtılıydı ama Maggi için bir köşe bıraksa bile ikisini de örtecek kadar büyüktü ve sıcak tutuyordu. Jenna yünü parmaklayarak içine sokuldu. "Riley! Böyle güzel bir pelerini nereden buldun?"

"İki gün önce demir fabrikasında bir patlama oldu ve üç işçi öldü. Ustabaşı bana onların pelerinlerinden birini verdi."

"Ölü bir adamın pelerini mi aldın?" Jenna dehşete düşmüş bir halde ona baktı.

Riley omuz silkti. "Buna ihtiyacı olmayacak."

"Ama... ama bu kötü şans getirir," dedi Jenna. "Bunu herkes bilir."

"Bence bu iyi şans, çünkü bunun için daha ısındık. Ayrıca saklanmak için bir mağara gibi." Yakınına eğildi, kirpikli kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. Jenna onun kendisini öpmek istediğini biliyordu -daha önce de öpmüştü- ama Maggi orada olduğu için biraz utanıyordu. Jenna onun başını kendi başına doğru çekti ve onu dudaklarından öptü.

Yanakları yanıyordu ama karnının derinliklerinde hoş bir karıncalanma hissetti. Ne diyeceğini bilemediği için konuyu değiştirdi. "Benim de sana bir sürprizim var." Yemek kovalasını okşadı. "İşte burada."

Kovaya baktı. "Eğer tahmin edersem, bana söyler misin?" "Belki."

"Bu bir etli turta. Öyle değil mi?" Riley iri ve güçlüydü ve her zaman aç görünüyordu. Jenna herkesten daha iyi yedi çünkü babasının bir meyhanesi vardı. Riley'ye daha önce bir kez etli börek getirmişti.

Maggi kulak misafiri oldu. "Etli börek! Bir ısırık alabilir miyim?" Maggi muhtemelen yedi yaşındaydı, yavru bir kuş kadar cılızdı. Bir yetimdi, bu yüzden de her zaman açtı. Kasabada bir sürü aç yetim vardı, gerçi birçoğu ölmüştü. Jenna'nın bir kız kardeşi olsaydı, onun da Maggi gibi olmasını isterdi. Daha iyi beslenmesi ve Delphi'den başka bir yerde yaşaması dışında.

Jenna başını salladı. "Üzgünüm, Maggi. Bu etli turta değil. Bu bir kitap."

"Bir kitap mı?" Riley gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Ama okuma bilmediğimi biliyorsun. Öğrenmeye çalışıyorum ama-"

"Ben sana öğretirim," dedi Jenna. "Eve dönerken sana okurum."

"Yapacak mısın?" Riley'nin gözleri büyüdü.

"Ben de dinleyebilir miyim?" Maggi dedi ki. "En iyi hikâyeleri sen anlatıyorsun." Jenna başını salladı.

"Dinleyebilirsin. Ve işte." Cebini karıştırarak küçük, buruşuk bir elma çıkardı ve Maggi'ye uzattı. "Bunu gezintiye çıkarken buldum. Yiyebilirsin."

şimdi ya da öğlene saklayın."

Maggi onu çoktan ısırmişti. Bir şeyleri sonraya saklamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Suyu çenesinden aşağı akarak yüzündeki toprakta izler bıraktı. Elmayı bitirdiğinde çekirdeğini fırlattı ve başı Jenna'nın kucağında uyumak için uzandı. Jenna onun saçlarını okşayarak bazı karışıklıkları çözmeye çalıştı.

"Hikâyelerimin çoğu kitaplardan geliyor," dedi Jenna Riley'ye. "Madene girmeden önce hep okurdum. Nasıl okuyacağımı babam öğretmişti. Karakterlerden biriymişim gibi davranmayı severdim."

Riley ıslaklığı dışarıda tutmak için pelerinini daha sıkı sardı ve etraflarındaki tikiş tikiş bedenlere baktı. Burnunun ucundaki yağmuru koluyla sildi. Riley genellikle neşeli biriydi ama bu sabah biraz keyifsiz görünüyordu. Belki de patronlar onu herkesten daha çok çalıştırdığı içindi. "Eğer bir kitaptaki karakter olsaydım, başka bir hikâyede olmak isterdim."

"Olacaksın," dedi Jenna, onun kulağına konuşabilmek için daha yakına eğilerek. "Benim hikâyemde yer alabilirsin." Ve sonra, açıklayamadığı nedenlerden dolayı, ona doğru eğildi ve sonsuza dek sakladığı sırrını paylaştı. "Bak, ben sihirli işaretliyim."

"Magemarked?" Kaşları bir araya geldi. "Neymiş o?"

"Şşşt," dedi, eliyle ağzını kapatarak ve dolu vagonun etrafına bakarak. Anlayabildiği kadarıyla diğer herkes uyuyordu. Kalabalığın ortasında bu kadar yalnız olabilmek inanılmazdı. "Kimse bilemez." Elini tuttu ve boynunun arkasındaki kabarık amblemin, metal örümcek ağının, ortasındaki pürüzsüz taşın üzerine koydu.

Parmaklarını yüzeyin üzerinde gezdirirken gözleri büyüdü. "Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

"Bu benim güçlü olduğum anlamına geliyor."

"Şey," dedi Riley, zorlukla yutkunarak, "belki de öylesindir. Ama benim bir izim yok."

Jenna bu konuyu açtığı için anında pişman olmuştu. Bu kadar uzun süre kendine saklamıştı. Neden şimdi ağzından kaçırmayı seçmişti?

"Bunun bir önemi yok," dedi. "Biz seçildik, sen ve I. Kendi hikâyemizi yazacağız, göreceksin." Ellerini Riley'nin omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı. "Bir insana baktığımda onun gerçekte kim olduğunu görebiliyorum."

"Yapamazsın," dedi Riley.

"Yapabilirim." Bu bir sedyeydi. Resimler görüyor ya da parçalar duyuyordu, hepsi bu, ama ne anlama geldiklerini anlamak kolay değildi. Bazen kişi olduğu gibiydi, sadece daha net, daha doğruydı, birinin gardını indirdiği zamanki gibi. Bazen de olacakları kişiydi.

Diğer insanları kokularından tanırdı. Örneğin Riley ter, sıkı çalışma, nezaket ve dürüstlük kokuyordu.

"Ben kimim?" Riley çenesini kaldırıp poz vererek sordu.

Jenna ona baktı. Onu olduğu gibi gördü. Bunun ötesinde, hiçbir şey.

"Ne var? Ne oldu?" Riley kirli olmasından korkuyormuş gibi yüzünü silkeledi.

Jenna sonunda, "Riley, sanırım sen bir kral olacaksın," dedi.

"Bir kral. Ne demek istiyorsun?"

"Seni, bir tacı ve bir kılıcı görüp duruyorum. Bu büyük şeyler için yaratıldığın anlamına geliyor olmalı, değil mi?" Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Bizim hikayemizde, Arden kralı Birinci Bölüm'de kurtlar tarafından yeniyor."

Riley hafifçe güldü ama yine de kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Şimdilik getirdiğin hikâyeyi dinlemekten memnun olurum. Madende olduğumuz süre boyunca dört gözle bekleyeceğim bir şey olur." İç çekti. "Keşke şu anda günün sonu olsaydı."

Ama günün sonu değildi. İki Numaralı madenin önünde duruyorlardı, bu da günün bitmesine on iki saat kaldığı anlamına geliyordu. Buraya İki Numara diyorlardı çünkü bir yıl önce Bir Numara madeninde bir patlama olmuş ve giriş tonlarca molozun altında kalarak kapatılmıştı.

Madenciler bunun madende biriken patlayıcı gaz olan firedamp olduğunu söylediler. Ardenli patronlar ise bunun bir sabotaj olduğunu, çünkü yeraltında çok az madenci varken vardiya değişiminde meydana geldiğini iddia etti. Arden Kralı bunu duyunca çok öfkeleni, çünkü ordusunun eline silah vermek için kömür ve çeliğe ihtiyacı vardı. Böylece dağa yeni bir kuyu açtılar. Delphi'deki sağlıklı erkek ve kadınların çoğu çoktan madenlere sürülmüştü. Bu yüzden Kral Gerard, Delphi'deki bütün gençlerin toplanıp kaybedilen zamanı telafi etmek için madenlere gönderilmesi emrini verdi. Bu bir yıl önceydi.

En küçük yavrular ilk ay ölürdü. Her vardiyanın sonunda madenden çıkarılır, bir arabaya doldurulur ve aileleri onları alabilsin diye kasabaya geri götürülürlerdi. Jenna madene girdiğinde henüz on bir yaşındaydı ama sıırım gibiydi, güçlüydü ve çoğundan daha sağlıklıydı. Ayrıca ölmek ve babasını yalnız bırakmak istemeyecek kadar inatçıydı.

Kuyunun dibindeki kavşakta ayrıldıklarında Jenna, "Başını aşağıda tut," dedi.

"Başını aşağıda tut," diye karşılık verdi Riley. Bu onlar için bir ritüeldi, madenin en derin kısmına doğru ilerlemeden önce bir koruma tılsımı gibi. Gün geçtikçe onu kömür ocağına kazma kürekle diğer adamlarla birlikte kazmaya gönderiyorlardı. Günün sonunda o kadar yorgundu ki eve dönerken yol boyunca uyudu. Üç yıldır madende çalışıyordu. On iki yaşındayken başlamıştı, o zaman bile iriydi. Kömür ocağında ne kadar sık çalışırsa o kadar çok öksürüyordu.

Jenna madene ilk girdiğinde Riley bir "hurrier" dı - beline deri bir kayış takar ve ağır kömür arabalarını rampadan kafese çekerti. Jenna "itici" olarak çalışıyor, arabaları arkadan itiyordu. Ya da bazen "tuzakçı" olarak, arabaların geçebilmesi için tuzak kapılarını açardı. Tuzakçı iseniz gözünüzü dört açmanız gerekirdi; eğer bir araba gelirse ve siz hazır değilseniz ezilirdiniz. Ya da bir tuzak açarsınız ve ateş közü bir ejderha gibi kükrer ve sizi yakar.

Jenna, Firedamp'ın bir tuzağın arkasında gizlendiğini anlamakta ustaydı. Sanki onun kaynayan sıcaklığını hissedebiliyor, kalbi alevin nabzıyla birlikte atıyordu. Bir keresinde Maggi'yi tam tuzağı açmak üzereyken çekip çıkarmıştı. Patronlardan biri üretimi yavaşlattığı için ona sopasını salladı. Sonra da tuzağı açtı ve cayır cayır yandı.

İnsanlar Riley ile çalışmayı seviyordu çünkü o kadar güçlüydü ki iticilerin işini kolaylaştırıyordu ve özellikle vardiya sonunda herkes yorulduğunda tuzakçılara karşı her zaman dikkatli davranıyordu.

Riley ayrıca patronlar dayak dağıtırken onların arasına girmenin bir yolunu bulmuştu. Ve özellikle kurtlu dudaklı bir gardiyan küçük bir kızı yan tünele sürüklemeye çalıştığında ortaya çıkıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece gardiyan kızı bırakana kadar orada durdu.

Patronlar, söyledikleri ve yaptıkları yüzünden Riley'den hoşlanmıyordu ve diğer madenciler ona saygı duyuyorlardı, hatta

Daha on beş yaşında olmasına rağmen.

Jenna Riley madende olduğu için üzgündü. Aynı zamanda onun orada olması hayatını katlanılabilir kılıyordu.

Vardiyanın sonu geldiğinde, el ele tutuşarak kafese birlikte bindiler. Alacakaranlığa doğru yürüdüler, mağara yaratıkları gibi gözlerini kırpiştirarak dışarıda itişip kakışan madenci kalabalığına katıldılar.

Arabalar her zamanki gibi sıralanmamış, bir kenara çekilmişti. Madenden kısa bir mesafede çadırlı bir pavyon kurulmuştu ve çadır direklerinden Arden'in kızıl şahini uçuyordu. Her yerde silahlı askerler vardı; pavyonun etrafını sarmışlar ve toplanan madencileri yakından izliyorlardı. Askerler de kırmızı şahin işaretli siyah paltolar giyyordu. Onlara verilen genel isim karatavuktu.

"Neler oluyor?" Riley, her zaman bir şeyler biliyor gibi görünen Brit Fletcher'a sordu.

"Görünüşe göre Majesteleri Kral Gerard'dan bir pislik duymak üzereyiz." Fletcher yere tükürdü.

"O burada mı?" Jenna biraz geri çekildi. "Onun burada ne işi var?"

"Görünüşe göre o ve eşi imparatorlukta geziniyor ve birkaç vatanseverden nasıl korkmadıklarını gösteriyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duymadınız mı? Tamron Seat'te ayaklanmalar olmuş ve asiler birkaç ay önce Baston Körfezi'ndeki kaleyi ele geçirmişler. Uzun süre ellerinde tutamadılar ama yine de. Söylentilere göre bazı derebeyleri savaştan bıktıkları için huzursuzlanmaya başlamışlar." Fletcher onaylar gibi gülümsedi.

Riley etrafına bakarak, "Şşşt," dedi. "Birileri duyabilir."

Fletcher Arden kralından nefret ettiğini gizlemiyordu. Bazıları onun gerçek bir vatansever olduğunu, krala ve onun kara kuş muhafızlarına karşı savaşanlardan biri olduğunu fısıldıyordu. Arden şehri ele geçirdiğinde ailesi ölmüştü, bu yüzden

kaybedecek çok şeyi vardı. Yaşlıydı -kimilerine göre kırkına yaklaşmıştı- yani çok geçmeden ölmüş olacaktı.

Jenna işaret ederek, "Bu o olmalı," diye mırıldandı.

Asker kalabalığının ortasında küçük bir grup insan pavyondan çıkmıştı. Jenna Delphi'nin yağlı belediye başkanı Willett Peters'ı ve madenin büyük patronu Ned Shively'yi tanıdı. Madenciler ona Swiving Shively diyorlardı.

Yanlarında ince giyimli bir çift vardı. O mesafeden iyi bir bakış elde etmek zordu.

Jenna bunun bir kral ya da kraliçeyi şahsen görmek için tek şansı olabileceğini düşünerek, "Yaklaşalım," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye başladı Riley ama daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından öne doğru kaymaya başlamıştı bile. Riley hâlâ itirazlar mırıldanarak peşinden gitti ve yeni kırmızı pelerinini kendine doğru çekti.

Jenna şimdi ön tarafta krala iyice bakabiliyordu. Orta boylu, neredeyse renksiz mavi gözleri ve ince, acımasız bir ağzı olan dar bir adamdı. Üzerinde arduvaz grisi kadife bir ceket ve ince mavi bir pelerin vardı, zaten karla karışık yağmurdan lekelenmişti. Dağlardan esen rüzgâr fare kahvesi saçlarını karıştırıyordu.

Yanındaki kadın kraldan daha uzun boyluydu ama belki de insanlar fark etmesin diye biraz kambur duruyordu. Esmer teni, kahverengi gözleri ve kralinki kadar cimri ağızla bir yabancıya benziyordu. Soluk sarı bir elbise, beyaz kürk bir şal, sarı ipek terlikler ve beyaz eldivenler giymişti.

"Şu bayan kim?" Maggi Fletcher'a işaret ederek sordu. O da ön tarafa doğru ilerlemişti.

"Bu Kraliçe Marina, zavallı şey," dedi Fletcher. "Tamron'da bir prenesti, kralın kızıydı. Gerard onun tüm ailesini öldürdü, krallığı ele geçirdi ve onunla evlendi."

"O çok güzel," diye fısıldadı Maggi.

Fletcher homurdandı. "Hiç bir şey gördün mü? Delphi'de küçük süslü ayakkabılar ve beyaz eldivenler? Uzun süre beyaz kalmayacaklar."

Arden Kralı, kraliçesi bir adım gerisinde olduğu halde köşkün önüne doğru ilerledi ve toplanan madencilere baktı.

"Delphi'nin madencileri!" dedi gür bir sesle. "Kraliçe Marina ve ben, geçtiğimiz yıl gösterdiğiniz yoğun çaba için size teşekkür etmek üzere kuzeye geldik. Her zaman kolay olmadığını biliyorum, ancak kömür ve çelik üretiminin tüm zamanların en yüksek seviyesinde olduğunu duyurmaktan memnuniyet duyuyorum."

Belediye Başkanı Peters ve Patron Shively çılgınlar gibi alkışladılar ama madenciler taş gibi bir sessizlik içinde durdular.

Kral, "Ancak şimdi geri çekilmenin zamanı değil," dedi. "Gerçekten de askerlerimizin eline silah vermek için çabalarımızı iki katına çıkarmalıyız. Belediye Başkanı Peters ve Üstat Shively'ye önümüzdeki yıl için üretim hedeflerinin yüzde on oranında artırılmasını tavsiye ettim."

Bu bir protesto gürültüsüyle karşılandı. Kraliçe madencilerden krala baktı, kaşlarını çattı ve sanki bu onun için de kötü bir habermiş gibi alt dudağını ısırdı. Sonra yüzü tekrar boşluğa döndü.

"Bunun iddialı bir hedef olduğunu biliyorum. Ancak Aziz Malthus'un yardımıyla kuzeydeki cadı kraliçeyi yenecek ve İmparatorluğa barış ve refah getireceğiz."

Delphi'de hiç kimse Aziz Malthus'tan fazla yardım beklemiyordu. Arden, Delphi'ye Malthusçu misyonerler göndermiş olsa da, insanları devlet kilisesine döndürme konusunda pek bir ilerleme kaydedememişlerdi.

"Yaşlı Aziz Malthus'u madene göndermeye ne dersiniz?" diye bağırdı biri. "Yardım işimize yarayabilir."

Askerler ilerleyerek kalabalığı taradı ve kimin konuştuğunu tespit etmeye çalıştı. Bu arada kraliçe Maggi ile konuşmak için sahnenin kenarında diz çöktü. Jenna tam oradaydı, bu yüzden söylenen her şeyi duydu.

"Benim de evde küçük bir kızım var," dedi kraliçe yumuşak bir sesle, "ama senden daha küçük. Adı Madeleine."

Maggi ona baktı, kömür karası yüzünde gözleri ürkütücü bir maviydi. Kraliçenin elbisesine dokunmak istercesine elini uzattı, sonra kirli elinin kraliçenin elbisesine hiçbir faydası olmayacağını anlamış gibi elini geri çekti.

Kraliçe endişeli görünmüyordu. "Adın ne?" sordu.

"Maggi."

"Annen ve baban madende mi çalışıyor?" diye sordu.

Maggi şaşkın bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Onlar öldü." Başparmağını göğsüne doğru bastırdı. "Ben madende çalışıyorum. Altı yaşımdan beri."

Kraliçe tokat yemiş gibi geri çekildi, gözleri dehşetle irileşti. "Oh, hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "olmalısınız." Ama kraliçe Maggi'nin doğruyu söylediğini anlamış olmalıydı, çünkü kralın nerede olduğunu görmek için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Jenna da tam zamanında bakmış ve bir cismin havada uçarak Gerard'ın ayaklarının dibine düştüğünü, giysilerinin beline kadar sıçradığını görmüştü.

Jenna bunun ne olduğunu hemen anladı: kömür vagonlarını çeken atların bıraktığı buharlı gübre. Her gün etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu.

"Scummer," diye mırıldandı Fletcher. "Şimdi ödeyecekleri cehennem olacak. Eğer bir şey yapacak olsalardı, gidip onu vurmaları ve hepimize iyilik yapmaları gerekirdi."

Jenna ondan bir adım uzaklaştı. Fletcher çok yaklaşırsanız yakalanabileceğiniz bir veba gibiydi.

Olaylar bundan sonra hızla gelişti. Kralın etrafını saran siyah ceketli muhafızlar, iki asker onu güvenli bir yere götürüne kadar kraliçeyi sahnenin kenarında tek başına bıraktı. Diğer kara kuşlar toplananların etrafında bir halka oluşturdu.

madenciler, böylece hiçbirini kaçamadı. Shively'nin eli sopalı haydutları sahnenin önüne üşüştü.

Jenna geri çekildi, birden öne geçtiğine pişman oldu. Riley bir kolunu ona dolayarak onu korudu.

"Pekâlâ," diye hırladı Shively, sopasını diğer eline vurarak. "Kim yaptı bunu?"

Kimse göz teması kurmadı. Kimse bir şey söylemedi. Kimse dikkatleri üzerine çekmekten korkarak hareket etmeye cesaret edemedi.

"Seni uyarıyorum, ondan vazgeç, yoksa pişman olursun." Bir şey yok.

İşte o zaman Arden Kralı muhafızlarından kurtuldu ve sahnenin kenarına doğru yürüdü.

"Bu insanların hayal gücü yok, Shively," dedi kral, sesi erimiş buz gibiydi. "Sonuçlarını çok açık bir şekilde ortaya koymalısınız." Son kelimeyi söylerken aşağı uzandı, Maggi'yi kolundan kavradı ve onu sahneye çekti. Bir kolunu Maggi'nin etrafına dolayarak, Maggi korku içinde kıvranıp inlerken onu yukarı kaldırdı. "Şimdi. Suçlu taraf öne çıksa iyi olur, yoksa sıçanı öldürürüm."

Herkes şaşkınlıktan donmuş bir halde Arden Kralı'na ve çırpınan Maggi'ye bakıyordu. Jenna arkasını dönmek istedi ama yapamadı. Sanki hipnotize edilmiş gibiydi, sanki kral bir tür korkunç büyü yapmıştı.

"Majesteleri, lütfen! Merhamet edin! O sadece bir çocuk." Kraliçe ona doğru hamle yaptı ama kara kuşlar kollarından tutarak onu sıkıca kavradı.

Belki güvercin fırlatan bir adım öne çıkabilirdi ama kral ona fazla şans tanımadı. Hızlı ve acımasız bir hareketle Maggi'nin boynunu kırdı. Küçük bedeni bir kenara fırlatan Gerard kalabalığa baktı. "Biri itiraf edene kadar bunu yapmaya devam edelim, olur mu? Şimdi bakalım. Sıradaki kim?"

VATANSEVER

Jenna Arden kralını öldürmeye karar verdiğini hatırlayamıyordu. Sanki diğer herkes donmuş gibiydi - karatavuklar bile- ve o hareket ediyordu. İki düşünceyi bir araya getiremeden sahnenin kenarından atlayıp ona çarptı ve onu sırt üstü yere serdi. Onun irkilmiş gözlerine bakarak yumruğunu mavi kanlı burnuna indirdi ve bunun yerine kaburgalarının arasına bir bıçak saplamış olmayı diledi.

Kralın kraliyet burnu bir çeşme gibi kan fışkırtıyordu. Herhangi birinin kanı gibi kokuyordu ve gerçekten mavi değildi. Gerard beklediğinden daha güçlüydü ve onu ters çevirip dizisiyle göğsüne bastırdı. Kanlı ellerini boynuna doladı ve sıkmaya başladı. Kollarındaki ve bacaklarındaki güç tükenmişti ve ölmekte olduğunu biliyordu.

"Hayır!" Biri onlara çarptı ve Arden Kralı'nı yere serdi. Jenna morarmış boğazından hava emdi. Eller onu tuttu ve Jenna tekmeleyip çırpındı ama bunu yapanlar kara kuşlar değil, madencilerdi ve onu sahneden sürükleyip kalabalığın arkasına doğru ittiler. "Yerde kal!" Brit Fletcher kulağına söyledi.

Ama Jenna yerde kalmadı, çünkü onu kurtarmaya kimin geldiğini biliyordu. Sahneyi görebileceği bir yere doğru ilerledi.

Arden Kralı, karatavuklardan oluşan bir duvarın arkasında ayağa kalkmış, karlı bir mendille burnunu tıkamaya çalışıyordu. Kara kuşlar sahnenin kenarı boyunca durmuş, yaylarını kalabalığa doğrultmuşlardı. Riley yakınlarda duruyordu, kolları bağlıydı, yüzü neredeyse tanınmayacak kadar hırpalanmıştı. Kraliçe Maggi'nin bedenini kollarının arasına almış, unutulmuş bir halde oturuyordu.

Kanamayı durdurduktan sonra Kral Gerard sahneyi geçerek Riley'nin durduğu yere geldi.

"Kimsin sen?" Gerard söyledi. "Başka bir kahraman mı?"

Riley başını salladı. "Hayır, efendim. Ben yaptım. Bunu yapan bendim. O pislği sana ben fırlattım. Ben yaptım ve özür dilerim."

"Şimdi mi?" Kral ayağa kalktı, elleri kalçalarında, Riley'ye bakıyordu.

"Hayır!" Jenna kalabalığın önüne doğru ilerlemeye çalıştı ama Brit Fletcher onu sıkıca tuttu. Yaşlı bir adama göre çok güçlüydü.

"Bana bak," diye hırladı. "O çocuğun hayatını bir hiç uğruna heba etmesine izin verme. İkimiz de onun yapmadığını biliyoruz ama artık gidici. Kimse kralın üzerine atlayıp bununla övünecek kadar yaşayamaz."

"Hayır," diye fısıldadı Jenna, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Ama Fletcher'daki gerçeğin kokusunu almıştı, bu yüzden artık kaçmak için mücadele etmedi.

Arden Kralı kalabalığı taradı, yüzler denizini araştırdı. Jenna kıpırdamadan duruyordu. Sonunda iç geçirerek Riley'ye döndü. "Sana inandığımdan emin değilim ama sanırım sen yapacaksın. Tut onu." Kılıcını çekti, döndü ve kabzasına kadar Riley'nin karnına sapladı, sonra da çevirdi. Riley bir ses çıkardı, bir tür homurtu, gözleri irileşti.

Kral ıslak bir patlamayla bıçağını çekti, sonra biraz farklı bir noktaya tekrar sapladı. Şimdi Riley'nin ağzından kan fokurduyordu. Her nasılsa, mucizevi bir şekilde, gözleri Jenna'ninkilerle buluştu ve birbirlerini tuttular.

Fletcher, "Bitir , seni katil piç," diye mırıldandı.

Ama belli ki Arden Kralı acele etmeyecekti. Kılıcını çıkardı, başka bir yer seçti ve Riley'ye tekrar sapladı.

Şimdiye kadar Jenna'nın gözlerinin önünde siyah noktalar yüzüyordu ama Riley'nin gözleri hâlâ Jenna'nıninkilere kilitlenmişti ve Jenna bayılıp onu tek başına bırakmayı reddetti. Tam o sırada bir ses duydu, yukarıdan ve arkasından gelen bir tür gümbürtü. Riley'nin vücudu sarsıldı ve aniden boğazından, çenesinin hemen altından tüylü bir mil çıktı. Bu bir oktu ve bir anda Riley yok oldu.

Ondan sonra ortalık karıştı. Kral ve kraliçe aceleyle ortadan kayboldu ve Shively'nin haydutları sopalarını sallayarak kalabalığın arasına daldı. Jenna döndü ve kaçmaya çalıştı ama kafasının arkasına bir şey çarptı ve yere düştü.

Uyandığında insanların alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu. Karanlıktı ve ıslak koyun gibi kokan bir şeye sarınmış olmasına rağmen hava soğuktu.

Riley'nin peleriniydi. Kumaşı yanağına sürttü, burnunu çekti, omuzları hıçkırıklarla titriyordu. Başı öfkeyle ağrıyordu ama kalbi kırıldığı için daha da çok acıyordu.

Doğrulup ayaklarını yere koydu. Gevşek kaya ayaklarının altında kaydı.

"Uyanmışsın," dedi biri sert bir sesle. "Güzel. Dışarıda kaldığını düşünmüştüm."

Brit Fletcher'dı. Yattığı bankın yanındaki yere bir yağ lambası koydu ve ona dumanı tüten bir fincan uzattı. İçindeki arpa kahvesi, Jenna'nın kafa derisini yerinden oynatacak bir şeyle karıştırılmıştı. Jenna hepsini içti.

Fletcher onu izledi, kaşları o fincanı yere vurana kadar daha da yukarı kalktı.

"Sert bir kavgacısın, değil mi?" Çenesini ovuşturdu. "Kaç yaşındasın? On mu?"

"On iki." Etrafına bakındı. Taş, lambanın titrek ışığında görebildiği kadarıyla. "Biz de mi

benim mi?"

". Eski Bir Numara'dayız. Girip çıkabilmemiz için bazı tünelleri kazdık."

"Neden?"

"İyi bir saklanma yeri olur değil mi?"

"Kimin için?"

Fletcher homurdandı. "Mesela sen." "

günlerden ne? Ne oldu?"

"Kralın ziyaretinin ertesi günü. Çoktan şehre geri dönmek için acele ediyor."

"Ve ... ve kaç kişi öldü?"

"Mesele de bu. Çok fazla kişiyi öldürmeyi göze alamazlar çünkü madenleri işletmek için bize ihtiyaçları var. Riley ve küçük Maggi'yi de sayarsak sadece dört ölü var. Dört çok fazla. Seni de sayarsak beş."

"Ben mi?" Jenna'nın eli büyük bir taşın üzerine kapandı. "Ne demek istiyorsun?"

Fletcher homurdandı. Çok fazla homurdandığı kesindi. "Bana öyle bakma. Sana zarar vermeyeceğim. Demek istediğim, herkesin bildiği kadarıyla sen ölüsün. İsyanda öldürüldün."

"Ben öldüm mü?" Dikkatle çizilmiş yüzü ve perili gözleriyle babasını düşündü. "Peki ya babam?"

"Ona senin güvende olduğunu haber verdik. Yani. Bir seçim yapman gerekiyor. Ölü kalıp şehri terk etmeyi mi tercih edersin? Yoksa geri dönüp şansını denemek mi?" Bir elini kaldırdı. "Karar vermeden önce, kralın seni unutmadığını bilmelisin. Kara kuşlar sessiz sedasız seni arıyor. Sorular soruyor, kim olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Kimse bir şey bilmiyor elbette."

Jenna'nın ortası demir cürufu gibi sertleşti. "Delphi benim evim. Babamı arkamda bırakmayacağım."

"Seninle gelmez miydi? Hayatını kurtarmak için?"

"Hanı geride bırakmak zorunda kalacak," dedi Jenna. "Bugünlerde hayatını kazanmak o kadar kolay değil. Yeniden başlamak için çok yaşlı. Ondan bunu yapmasını istemek istemiyorum."

Fletcher iç çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ya başka biri olarak geri dönersen? Kasabaya yeni gelmiş, farklı bir ismi olan biri olarak?"

Jenna bunu düşündü. Bunu gerçekten başarabilir miydi? Başka biri gibi davranmayı her zaman sevmiştir.

"Bunun bir risk olduğunu biliyorum, eğer ortaya çıkarsa," dedi Fletcher. "Sadece Riley'nin bir hiç uğruna ölmesini istemiyorum."

Ben de, diye düşündü Jenna, parmakları ensesindeki kabarık amblemi bulurken. Hepsi onun suçuydu. Önce, sahip olmadığı bir güce, büyücülük ve peri masallarına dayanan bir kadere sahip çıkarak Kırıcı'nın dikkatini çekmişti. Sonra da etrafındakilere ne olabileceğini hiç düşünmeden kralın üzerine atlamıştı.

O bir çocuk değildi - artık çocuk olmayı göze alamazdı. Bu gerçek hayattı, bir peri masalı değil ve bunu bir daha unutmuyacaktı. Ayakları yere sağlam basan biri olarak geri dönecekti.

"Tamam, deneyeceğiz," dedi, gözyaşlarını ön koluyla silerek. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım," dedi Fletcher. "Cevabını bileceğimi sanmıyorum."

"Söyledikleri doğru mu? O Vatanseverlerden biri olduğun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü ben de katılmak istiyorum," dedi Jenna. "Arden'e yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum." "Arden" derken aslında Arden kralını kastediordu ama o zaten çok uzaklardaydı. O yüzden eve yakın bir yerden başlayacaktı.

Jenna onun hayır diyeceğini, ona çok genç olduğunu, bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini düşündü. Bunun yerine ona uzun, inceleyen bir bakış attı. "Yakalanırsan ne olacağını biliyorsun," dedi.

Jenna Riley'yi, onun nasıl öldüğünü düşündü ve içinden geçen korku ürpertisini görmezden gelmeye çalıştı. "Sen olmasaydın çoktan ölmüş olurum."

Fletcher çenesini ovuşturarak, "Yeterince doğru," dedi. "Göreceğiz." Bu bir evet değildi ama bir hayır da değildi.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Jenna. "Kötü günler gerçekten de geçen yılki patlamadan sonra başladı. Kral'a madeni bilerek havaya uçurduğumuzu düşündüren ne?"

"Bunu yapmadığımızı nereden çıkardınız?" Brit Fletcher söyledi.

Gözleri buluştu ve birbirlerini tuttular. "Güzel," dedi Jenna. "Arden'ı yerle bir etmene yardım edeceğim."

VOYAGEUR

Adrian, Delphi şehrindeki bir çatıda yüzüstü yatmış, aşağıdaki dükkâna bakıyordu. Kapının yanında Voyageur'un işareti olan boğumlu bir asa asılıydı. Kapı çerçevesinin üzerindeki ahşap tabela yıpranarak fısıltıya dönüşmüştü. La Ancienne. Eski Olan. Düz siyah saçlı, düz burunlu ve kalın, işlemeli koyun yünü paltoları olan Voyageur çocukları avluda keçi güdüyordu.

Babası öleli iki hafta, sınırı geçip düşman topraklarına gireli on gün . Dağlık bölgedeki Marisa Pines kulübesinde kaldığından beri Adrian dağlarda nasıl hayatta kalacağını ve patikadan nasıl gideceğini biliyordu. Sınır, beyaz kışlık pelerinli tek bir atlıya, hatta bileği sakat, midillisi çalınmış ve kalbi kırık bir atlıya bile açıktı.

Delphi'ye gitmek dumanlı, kükürtlü bir cehenneme inmek gibiydi - eğer cehennem çok soğuksa. Hava çiğnenecek kadar yoğundu ama nefes almak neredeyse imkânsızdı. Adrian'ın gözlerini yakıyor ve öksürmesine neden oluyordu. Her şey, var olan azıcık rengi de öldürecek kadar kalın bir is ve kömür tozu tabakasıyla kaplıydı. İnsanlar zayıf, bitkin ve çukur gözlüydü, o kadar bitkin ve yorgundular ki, çamur gibi kahverengi saçları olan (siyah ceviz macunu ve koyu çay sürerek geçirdikleri bir gecenin sonucu) bir seyis çocuğuna pek dikkat etmediler.

Buraya şıfacı Taliesin Beaugarde'ı Oden's Ford'a giderken yakalamayı umarak gelmişti. Adrian'a Delphi'de şıfalı otlar ve ilaçlar satan bir dükkânı olan akrabalarını ziyaret etmeyi planladığını söylemişti. Kasabadaki tek dükkân burasıydı, o yüzden burası olmalıydı. Bir haftadır burayı izliyordu ve şu ana kadar Taliesin'den hiçbir iz yoktu. Burada kalmak riskliydi ama gidecek başka bir yeri de yoktu.

Ayak bileği endişe vericiydi; kendi boyutunun iki katı kadar şişmiş, mor ve yeşil renkteydi. Belki çektiği acıyı hak ediyordu ama tanımadığı birinden şifa istemezdi. Bir büyücü yeteneğini kendini iyileştirmek için kullanamazdı ve beceriksizlik işleri daha da kötüleştirirdi. Bu yüzden onu sakladı ve en iyisini umdu.

Bileğine rağmen, ahırları temizlemek karşılığında bir ahırda yatacak yer bulmuştu. Görünüşe bakılırsa Delphi'de yardım bulmak zordu, çünkü eli ayağı tutan herkes madenlere gönderilmişti. Buna "pansiyon" demek, Fells standartlarına göre bile cömertlik olurdu. Ne o ne de midillisi yükseklerde yaşamıyordu.

Bitki dükkânı, Ragmarket'teki en sert sokak ağasının bile taşınmadan önce iki kez düşüneceği kadar çaresiz bir Delphian mahallesindeydi. Öncelikle, çalınacak değerli bir şey yoktu. Sıcak bir çift eldiven için çıkan bıçaklı bir kavgaya şahit olmuştu bile.

İkincisi, Arden Kralı'nın karatavuk muhafızları bir leşin üzerindeki kargalar kadar kalabalıktı. Siyah, korkunç bir şekilde yanlışı giden bir Fellsmarch'ı andıran bir dağ kasabası olan Delphi için iyi bir renk seçimiymi.

Adrian titredi. Vücudundan yayılan ısı altındaki kırı eritmişti ve şimdi sıırılsıklamdı. Delphi'ye geldiğinden beri öksürük ve bir türlü geçmeyen bir ateşi vardı. Ya kuyulardan kaynaklanan kamp ateşi ya da maruz kaldığı kış ateşiydi. Bir gün daha boşa gidecekti ama çatıdan inip soğuktan kurtulması gerekiyordu.

Aşağıdan gelen sesleri duyunca tekrar öne doğru kaydı, oluk kiremitlerinin üzerinden görebileceği kadar uzağa. Dükkânın önüne bir at arabası yanaşmıştı ve sokakta oynayan çocuklar arabanın etrafında kümelenmiş, heyecanla konuşuyorlardı.

Araba Voyageur tarzında boyanmıştı ve midilliler sağlam, tüylü, dağda yetişmişlerdi. Adrian'ın kalbi daha hızlı atıyordu. Bir grup atlı karatavuk ortaya çıkıp arabayı yoldan çekmesi için sürücüye bağirmaya başlayınca geri çekilip gözden kayboldu. Kara kuşlar sokakları boşaltmaya kararlı görünüyor, yeterince hızlı hareket etmeyenleri cesaretlendirmek için sopalar ve kısa kılıçlar kullanıyorlardı. Araba hızla hareket etti ve dükkânın yanındaki ara sokağa girerek arkasına park etti.

"Gözlerin doldu mu, evlat?" Ses arkasından ve üstünden geliyordu. Adrian dönüp bakamadan, konuşmacı kaburgalarına şiddetli bir tekme indirdi ve çatırdayan bir sesle yerine oturdu. Adrian yuvarlandı ve dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kesildi, nerede olduğunu hatırlayana kadar el yordamıyla muskasını aradı ve elini bıraktı. Yeteneklilerin yakıldığı bir yerde büyülmüş gösterilerle dikkatleri üzerine çekmek iyi bir fikir değildi.

Konuşmacı, parlak siyah botlarına kadar baştan aşağı siyah giyinmiş bir kara kuştı. Tamamen keldi, ağzında bir kesik ve omuzlarında bir subay örgüsü vardı. Aşağı uzandı, Adrian'ı pelerinin önünden kavradı ve ayağa kaldırdı. Diğer eliyle Adrian'ın her tarafını yokladı, silah aradı ama neyse ki tılsımı bulamadı. Başka bir şey bulamadı, çünkü Adrian'ın elbette hiçbir şeyi yoktu.

"Adın ne senin?" diye sordu karatavuk ortak bir dilde.

"Ash Hanson." Adrian düzenleyemeden isim ağzından döküldü.

"Ash Hanson, efendim," dedi kara kuş. "Birini mi bekliyorsunuz?"

"Hayır, efendim."

Kara kuş onu sertçe salladı. Adrian'ın ağırlığı bileğine çöktü ve öksürüğe dönüşen bir acı çılgınlığını bastırdı.

"Bana yalan söyleme," dedi karatavuk, onu kendine doğru çekerek, o kadar yakındı ki Adrian yüzüne tükürebilirdi. "Sana bir kez daha soracağım. Burada ne yapıyorsun?"

Adrian boğazını temizledi. Parmakları kıpırdadı, sihrini kullanmak için sabırsızlanıyordu. "Sadece burada hava daha temiz. Korkunç bir öksürüğüm var ve son zamanlarda hep kan geliyor." Adrian koluna öksürdü, sonra karatavuğun incelemesi için kolunu uzattı. "Gördün mü?"

Karatavuk teklifi geri çevirdi. "Mesafeni koru, seni tüketim düşkünü Delphian whelping. Haşarat gibi yaşamasaydınız, hummaya yakalanmazdınız. Bu çatıdan inmenizi ve buradan uzaklaşmanızı istiyorum. Şimdi!" diye kükreyerek Adrian'ı itti. "Seni bir daha görürsem, bu kadar nazik olmayacağım."

Adrian geri çekilerek, "Evet, efendim," dedi. "Teşekkür ederim, efendim." Yere geri dönen Adrian, arabanın arkasında bir daire çizdi.

Voyageur dükkanı. Gözden kaybolması gerekiyordu ama oradan ayrılıp geri döndüğünde arabanın yerinde olmadığını görmek de istemiyordu. Arka avlu ıssızdı, vagonun sahibi içeri girmişti. Kendini yukarı kaldırdı ve vagonun yatağına girdi.

Tipik bir serseri arabasıydı, ön köşesinde bir palet ve kancalardan sarkan pişirme kapları vardı. Tabandan tavana kadar mal kutuları ve konteynırlarla kaplıydı.

Adrian zencefil, adaçayı ve nane gibi tanıdık kokuları içine çektiğinde doğru yerde olduğunu anladı. Bu, yayla kulübelerindeki geceleri, Willo ve Taliesin'in hikâyeler anlattığı, yüzleri ateş ışığıyla bronzlaşmış, zaman ve bilgelikle kazınmış anıları geri getirdi.

Tavandan karayılan otu, kutsanmış devedikenini ve ökse otu demetleri sarkıyordu. Her tarafta kavanozlar ve şişeler file torbalara tıktırılmıştı. Tekerlekli bir eczane gibiydi. Kapların çoğu işaretliydi, ama o

İşaretlerin ne anlama geldiğini biliyordu. Kutuları ve kavanozları açmaya, içindekileri koklamaya, görebilmek için parmaklarının ucunda ışık yakmaya başladı.

Sonunda onu buldu, arka köşede, iki sıra çöp kutusunun arkasına gizlenmişti. Koklar koklamaz, ölümün güçlü kokusunu tanıdı. Gedden otu - belirsiz bir geleceğe karşı sigorta. Bez bir torbadan karabiberleri boşaltarak içine birkaç yemek kaşığı ot koydu ve pantolonunun cebine attı.

Adrian oradan ayrılıp beklemek ve izlemek için daha az riskli bir yer bulması gerektiğini biliyordu ama bu hırsızlık onu çok yormuştu. Titriyordu ve ateşinin yeniden yükseldiğini biliyordu. Bir paket söğüt kabuğu ve bir teneke bardak bulana kadar etrafı karıştırdı. Bulabildiği en temiz karı bardağa doldurdu ve su buharlaşana kadar elleriyle eritti. Kirli ya da değil, muhtemelen kuyulardan gelen sudan daha güvenliydi.

Arabaya döndüğünde, söğüt kabuğunu bulanık bir çayın içine demledi ve içti. Hâlâ titrerken battaniye yığınını bulup altına girdi ve söğüt kabuğu etkisini gösterene kadar biraz dinlenmeyi planladı.

Bir de baktı ki, biri onu sarsarak uyandırıyor ve yüzüne bir fener tutuyor. "Hadi bakalım, donarak ölmeden önce aşağı in. Eğer haşhaş şurubu arıyorsan, kilitli."

Ortak dilde konuşuyordu ama Adrian sesi tanıdı. "Taliesin," dedi gözlerini kırıştırarak, gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek.

Işık. Fener elinden kayarken hızlı bir nefes alış verişini duydu, ardından arabanın yatağına çarparken bir takırtı duydu.

Taliesin genellikle kolay kolay irkilmezdi ama şimdi ona bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Kan ve iblisler," diye fısıldadı. "Mageling mi?"

"Benim," dedi Adrian.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Senin öldüğünü söylediler."

"Pek sayılmaz," dedi.

"Eğer karatavuklar sizi burada bulursa daha da kötü olursunuz."

"Seninle konuşmam gerek."

Uzanıp adamın çenesini kavradı, iyice bakmak için eğildi, sonra elinin tersini adamın alınına bastırdı. Cadı, dar siyah gözleriyle bir insanı yakalamanın bir yolunu bulmuştu. Bir bakışıyla Adrian'ın bir saatlik uygulamalı çalışmasından daha fazlasını anlatabilirdi.

"Ne zamandır hastasın?" diye sordu. "" diye mırıldandı, kurtulmaya çalışıyordu. "Burada bekle," dedi kadın. "Hemen döneceğim."

Biraz zaman aldı ama elinde ağır bir koyun yünü palto ile döndü. "Bunu giy," dedi. "Yeğenimin ama sanırım doğru beden."

Adrian hâlâ titriyordu, bu yüzden onu giydi.

"Şimdi içeri gel, sıcak bir yere," dedi. "Kimse seni görmeyecek. Arka taraftaki herkesi temizledim."

Ne olduğunu anlamadan dükkânın arka odasında oturuyordu ve Taliesin onunla kapı arasında oturmuş, bir çaydanlıkta ezilmiş yaprakların üzerine sıcak su döküyordu. Ocağın yanında, yerde derme çatma bir yatak hazırlamıştı.

Yapraklar demlenirken, bez bir torbadan çıkardığı siyah, buruşuk fasulyeleri bir taşın üzerine silkeledi ve biraz kurumuş kahverengi kök ile bir tutam sarı toz ekledi. "Bana ne olduğunu anlat."

"Ne duydun?"

"Ne duyduğum önemli değil, senden bana ne olduğunu anlatmanı istedim." Taşı Adrian'ın kucağına koydu ve ona bir havan tokmağı uzattı. "Bunları olabildiğince iyi ez."

Adrian elindeki ağır havanı tarttı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Sanırım yardımımı istediğin için buradasın," dedi Taliesin. "Eğer yardımımı istiyorsan

konusu benimle."

Adrian İç çektim. Belki de bir kez Taliesin biliyordu ne ona istediğini verecekti.

"Babam öldü," dedi havanı yere vurarak.

Crunch.

"Ben de öyle duydum. Ben ayrıldığımda bütün kasaba yastaydı. İkinci için de." Sesi yumuşadı. "Üzgünüm, Mageling."

"Ölmesi benim suçum." Crunch.

"Öz babanı mı öldürdün?" "Hayır!"

"O zaman bunun başka birinin hatası olduğundan şüpheleniyorum."

"Ama kaçamaması benim . Onu bir tuzağa çektim."

"Ah." Taliesin başını salladı, boncukları birbirine çarpıyordu.

"Yani

komponun içindeydin."

"Hayır!" Adrian hararetli düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. "Onlar -bazı insanlar- beni sokakta yakaladılar. Babam bana yardım etmeye geldi. Ve onu öldürdüler."

"O zaman başka birinin onu tuzağa düşürmek için sizi kullandığından şüpheleniyorum."

"Bu, ben orada olmasaydım onun hâlâ hayatta olacağı gerçeğini değiştirmiyor. İşe yaramazdım. İşe yaramazdan da beterdim." Tüm çabalarına rağmen gözlerinden yaşlar süzüldü. Crunch.

Adrian'dan öğütölmüş otları alan Taliesin, onları bir fincana doldurdu ve üzerine çaydanlığın buharda pişen suyunu ekledi. Bardağı Adrian'a uzattı. "Dikkatli ol," dedi. "Çok sıcak."

Çaya üfledi ve kokusu burnuna kadar geldi. Taliesin'e ters ters bakarak bardağı ocağı vurdu. "Beni uyuşturup eve geri göndereceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi.

Taliesin içini çekti. "Bunu ağrı için isteyeceksin çünkü ayak bileğin üzerinde çalışmam gerekecek."

Taliesin bir şeylerin kraliçesi olmalı, diye düşündü Adrian, emir vermekte ve bu emirlere uyulmasını sağlamakta bu kadar iyi olduğuna göre. Bardağı aldı ve çayını yudumladı.

Taliesin botunun kemerini çözdü ve kaydırarak çıkardı. Bileği iyileşmemiştir. Şifacı gözlerini devirdi.

"Kırık bir bilekle mi dolaşıyordun? Sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu?"

"Şimdiye kadar ölmüş olmalıydım," dedi Adrian. "O zaman bir önemi olmazdı. Sadece kan ve kemik!"

Taliesin hızlı ve ustaca bir hareketle kemiği yeniden hizaladı. Acı Adrian'ı neredeyse tavana vurduracaktı.

"Beni uyarabilirdin," dedi.

Taliesin hiç acımadan, "Çayı içmek istemeyen sendin," dedi. Ayak bileğini uzun bez şeritleriyle sarmaya başladı. "Neden buradasın?"

"Seninle Oden's Ford'a gelmek istiyorum," dedi Adrian. "Beni Spiritas'a sokabileceğini söylemiştin. Seninle çalışacağım, sonra da yeterince büyüdüğümde Mystwerk'e geçeceğim."

"Seni Spiritas'a götürebilirim. Ama şu anda eve, annenin yanına gitmelisin. Senin öldüğünü ya da kaçırıldığını düşünmesine izin veremezsin. Şu anda sana ihtiyacı var."

"Bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok. Eğer o olmasaydı, babam hâlâ hayatta olurdu." Adrian bunu söylerken bile bunun yanlış ve adaletsiz olduğunu biliyordu. Ama hasta ve yorgundu ve mantıklı davranacak durumda değildi.

"Ah," dedi Taliesin kendi çayını yudumlarken. "O zaman komponun içindeydi. Sanırım onu sevmiyordu?"

"Kesin şunu!" Adrian bağırdı. Dükkanın arka tarafını ön taraftan ayıran perdelerin arasından genç bir kız başını uzattı. Taliesin gözlerini Adrian'dan ayırmadan ona el salladı.

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de çok iyi biliyorsun," diye tısladı Adrian. "Evet, onu sevdi. O da onu sevdiği ve beni sevdiği için öldü ve aşkı için bu bedeli ödemek zorunda kalmamalıydı."

"Evet, hemfikir olduğumuz bir konu var." Taliesin fincanını yere bıraktı. "O bedeli ödemek zorunda kalmamalıydı. Aşk, pek çok acının ve sefaletin, pek çok kaybın kaynağıdır. Dünyadaki en kötü şeydir, severek kendini riske atmak."

Birisi. Aynı zamanda, bu dünyadaki en iyi şey.

-Ve risk almaya değer. Anneni ve kız kardeşini tanımıyorum ama seni tanıyorum ve bahse girerim ki seni geri istiyorlardır." Taliesin'den alabileceği en yakın iltifat buydu.

"Oden'in Ford'una gitmem gerek," dedi Adrian. "Babamın bana söylediği son şey ... bana tılsımını verdi ve 'Oden's Ford'a gitmeni ve onu nasıl kullanacağını öğrenmeni istiyorum' dedi. Ama olanlardan sonra annemin gitmeme izin vermesine imkan yok. Hana'dan sonra yeterince kötüydü."

"Kraliçeye babanın ne dediğini söyle. Eminim bunu onurlandırmak isteyecektir. Bu yıl olmazsa, gelecek yıl Spiritas'a gelebilirsin. Senin için bir yer ayıracağım."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Adrian, sesi titriyordu. "Mesele sadece o değil."

Taliesin ellerini kavradı ve ona doğru eğildi. "Anlamadığım şeyi söyle bana."

"Geri dönemem. Geri dönemem ve annemle kız kardeşime onun nasıl öldüğünü anlatmak zorunda kalamam. Bilmeye hakları var ama yüzlerini görmek ve bunu engellemek için bir şeyler yapmam gerektiğini bilmek istemiyorum. Fellsmarch'ta onun arkasında bıraktığı büyük boşluğu fark etmeden hiçbir yere gidemiyorum. Ne zaman bir köşeyi dönsem, söylediği ya da yaptığı bir şeyi ya da anlattığı bir hikayeyi hatırlıyorum. Şehrin atan kalbi gibiydi ve Arden Kralı tam kalbine bir bıçak sapladı. Ve insanlar bana bakacak ve bunun sorumlusunun ben olduğumu bilecekler."

"Gerçekten seni suçlayacaklarını mı düşünüyorsun Mageling?"

"Neden yapmasınlar ki? Kendimi suçluyorum. Bana öyle baktıklarını düşüneceğim ve her seferinde biraz daha öleceğim. Bunu bir an önce atlatmayı tercih ederim." Yine titriyordu, kederden mi, ateşten mi, yoksa başka bir şeyden mi, bilmiyordu.

"Biraz daha çay iç," dedi Taliesin usulca. "Kırık bir kalbin ilacı değildir ama gerginliği alır."

Adrian bu kez derin derin içti. "Sempati aramıyorum. Benimle aynı fikirde olmanızı bile beklemiyorum. I

Sadece bir çıkış yolu istiyorum. Sadece acının dinmesini istiyorum. Eğer seninle gelemiyorsam, bunu kendi başıma bitirmenin bir yolunu bulacağım." Bakışları onunkilerle buluştu ve parmakları pantolonunun cebindeki gedden otu paketinin şeklini buldu.

Adrian, Taliesin'in onun ne demek istediğini hemen anladığını söyleyebilirdi, ve inanılan Onu. O her zaman aldı Onu ciddiye alır, hak etmediği halde ona her zaman bir yetişkin gibi davranırdı. Onda sevdiği şeylerden biri de buydu. "Ya onu yakalamaya yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan? Katiller mi?" dedi. "Bu bilginin seninle birlikte ölmesini mi istiyorsun?"

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Ya öyle olsaydı? "Ya başka bir cinayeti önleyebilirsiniz?" Ya da en azından daha önce işlenmiş olanların intikamını alabilirsen. Bu fikir bir kez alevlendi mi, söndürmesi zordu. Bir kez Oden's Ford, düşmana daha yakın olacaktı. Yine de bu, yakın zamanda acıdan kaçış olmayacağı anlamına geliyordu.

Geçmiş düşünmeye, yardımcı olabilecek bir şey görüp görmediğini ya da duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı. Ama sanki hafızası duvarlarla örülmüştü, kurcalanamayacak kadar acı vericiydi. Uzandı ve başındaki düğümü parmakladı. Biri kafasına mı vurmuştu? Yoksa düşmüş müydü? Belki ikisi de? Elleri baktı, kabuk bağlamış avuçlarını karıştırdı.

İç çekti. "Oden's Ford hakkında. Okul en iyi şartlar altında bile zor bir iştir. Başarılı olmak için en iyi şansa sahip olmanı istiyorum. Mystwerk'teki dekanları benimle işbirliği yapmaya ikna edebilmem için senin başarılı olmana ihtiyacım var."

"Çok çalışacağım," dedi Adrian. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Taliesin uzun bir süre onu inceledi. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun -en azından bir süreliğine başka bir yerde olmanın?"

"Bilmiyorum," dedi Adrian. "Belki. Muhtemelen." Çay etkisini göstermeye başlamıştı ve düşünceleri hantallaşmış, amaçsızca birbirinin içine girmişti.

"Babanın ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyorsan, iyileşmenin bir yolu da başkalarına yardım etmektir." Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Gereksiz yere ölen ve yaşamaya devam etmek isteyen o kadar çok insan var ki. Bir hayat kurtarmak, can almayı telafi edebilir." Yolcu onun sarkan göz kapaklarını fark etti. "Gel," dedi. "Devrilmeden önce yatağa otur."

Yerdeki palete doğru ilerledi, ardından yatar pozisyona geçti.

Taliesin onun yanındaki tabureye oturdu. "Doğrusu, benimle birlikte güneye gitmen ve buradaki herkesin öldüğünü düşünmesine izin vermen senin için daha güvenli olabilir. Başkalarını iyileştirerek kendini de iyileştirebilirsin. Belki de Yaratıcı'nın senin için istediği budur."

"Anlamıyorum," dedi Adrian. "Yaratıcı'nın babamı ve Hana'yı alıp beni geride bırakması ne kadar mantıklı?"

"Ölmek kolay Mageling," dedi Taliesin onun saçlarını okşayarak. "Zor olan hayatta kalmaktır."

UZUN BİR SİGORTA

Jenna Bandelow İki Numaralı madene giden yola çıkmayalı uzun zaman olmuştu. O maden tükenirken, daha batıda ve daha aşağıda yenileri açılmıştı.

Maggi ve Riley'nin öldüğü dört yıl öncesinden bu yana bazı değişiklikler olmuştu. Ağaçların çoğu artık yoktu, aç çelik fabrikalarını beslemek için odun kömürü olarak yakılmış ya da garnizon binasına giden yol boyunca pusu kurulmaması için kesilmişti. Ardenine müdavimleri (üniformalarından dolayı herkes onlara çamur sırtlılar diyordu) karargâhı buraya taşımışlardı, böylece giden askerler, askerlerin düzenli olarak kaybolduğu şehrin tehlikeli sokaklarından geçmek zorunda kalmayacaklardı.

Dört yıl önce, karla karışık yağmurun yağdığı ve rüzgârın cadı kuzeyinden uğuldadığı sefil bir Mart günüydü. Bugün ise Ekim ayının açık ve soğuk bir gecesi idi ama rüzgâr hâlâ esiyor ve Ruh Dağları'ndaki taze kar yağışlarından kış vaadi taşıyordu.

Geçen sefer Jenna, ölmek üzere olan Riley ve Maggi'yle birlikte arabaya bindirilmişti ama hiçbiri bunu bilmiyordu. Bu kez sürücü koltuğunda yüksek bir yere oturmuş, yanında da Byram adında biraz daha büyük bir çocuk vardı. Arkada fiçılarla birlikte daha genç bir çocuk oturuyordu. Kendisine Mick diyordu.

Birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri olmamalıydı ama bu Byram'ı kasabadan buraya kadar konuşmaktan alıkoymadı.

Byram onun gerçek adı olamazdı, eğer akıllı olsaydı. Jenna'yı Flamecaster adında bir çocuk olarak tanıyordu. Bazen onun yerine Sparks adını kullanırdı. Bu her yönden daha kolaydı. Kız olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu işin inceliklerini hatırladığından emin değildi.

Jenna ağzını kapalı tutmayı ve kartlarını kapalı oynamayı tercih ediyordu. Böylece, içlerinden biri yakalanırsa, karatavuklara söyleyecek fazla bir şeyi de olmayacaktı.

Vatanseverlik işinde olmadığı zamanlarda Jenna, Heartfang'lerden yetenekli bir patlatıcı olan Riley Collier'a cevap veriyordu. Madenden madene dolaşiyor, patlatma deliklerini açıyor, tozla dolduruyor ve ateşliyor, madencilerin ulaşabilmesi için kayaları kömür damarlarından uzaklaştırıyordu.

Ellerinizi sağlamsa ve bu işi yapacak cesaretiniz varsa, bir madencilik işi için iyi bir işti. Diğer bazı işlerin aksine, çok fazla kas gücü gerektirmiyordu. Ayrıca vardiyadan çıktığınızda başka hiçbir şey yapamayacak kadar yorucu da değildi. Günleri daha kısıydı, kimsenin gözü üzerinde değildi, çünkü patronlardan hiçbiri onunla birlikte aşağıya inmeye hevesli değildi. Bu sayede temiz havada daha fazla zaman geçiriyor, yer altında daha az zaman geçiriyor ve yararlı beceriler öğreniyordu - bu gece kullanacağı beceriler.

Byram, "Durun," dediğinde garnizon binasına giden sapağa yaklaşıyorlardı. Jenna geri çekildi ve Byram Jenna'nın eline bazı kâğıtlar sıkıştırdı. "İşte evrakların, durdurulma ihtimaline karşı. Mutfaklar için un ve yağımız var, anladın mı? Köprüye geldiğimizde hava açıksa arabayı geri çevir ve bankete çek. Sen durur durmaz Mick'le ben varilleri köprünün altına yuvarlayıp yakacağız. Bir kez , atlayıp yola koyulacağız. Yavaş ve sakın ol, çünkü fark edilmek istemeyiz. Anladın mı?" Nedense Byram işin başında kendisinin olduğunu düşünüyordu.

Jenna anladı ama hoşuna gitmedi. Darkman'ın saatinde yolculuk etmenin iyi yanı yolda fazla trafik olmamasıydı. Dezavantajı ise köprü havaya uçtuğunda, köprünün o tarafında bulunan herhangi bir asker için baş şüpheli olacak olmalarıydı. Özellikle de herhangi bir kişi ne olduğunu görmek için gürültüye doğru yöneldiğinde onlar arabayla uzaklaşıyor olacaktı.

"Çamur sırtlılar ve karatavuklar dışında yolda sadece biz olacağız. Köprü yükseldiğinde saklanacak yer bulamayacaklar ve her tarafımızı saracaklar."

Byram homurdandı. "Gecenin bir yarısı köprünün bu tarafında çamur sırtlıların olma ihtimali nedir ki?"

"Çamur sırtlılar değil, daha çok karatavuklar. Duyduğuma göre, yeni komutan bir yılan kadar acımasızmış. Patladığında uzakta olmak istiyorum."

Byram, "Eğer korkuyorsanız evde kalmalıydınız," dedi.

"Eğer korkmuyorsan, aptalsın demektir."

"Bak," dedi Byram, küçük bir çocuğa talimat veren biri edasıyla. "Birinin ateşi yakması gerekiyor; ondan sonra birkaç dakikadan fazla vaktimiz yok." Gözleri kısıldı. "Yoksa sen kasabaya dönerken Mick'le benim geride kalmamı mı düşünüyorsun?"

Jenna başını salladı. "Bunu getirdim." Çantasından uzun, ince bir tüp çıkardı. Pamuktan yapılmış, ziftle kaplanmış ve içi siyah tozla doldurulmuştu.

"Bu da ne?" Byram işaret parmağıyla ihtiyatlı bir şekilde dürttü. "Yeni bir şey . Patlayıcılar içinde Heartfangs

daha derin kuyularda kullanmaya başladım. Bir ucunu yaktığınızda yanması yarım saat kadar sürüyor."

"Bunu hiç duymadım," dedi Byram, sanki hepsi buymuş gibi.

Daha az konuşup daha çok dinlesen daha iyi olurdu, diye düşündü Jenna. "Bunu kuzeye giderken kasabadan geçen bir kömürcüden duydum," dedi belli belirsiz. Ağzından kaçırabilecek birine kaynağını açıklamak istemiyordu.

"Gerçekten işe yarayacağını nereden bileceğiz?" Byram söyledi. "Nasıl kullanacağımızı bile bilmiyoruz."

"Sen değil, ben yaparım. Sen fiçileri aşağı indir, ben hallederim," dedi Jenna. Dizginleri tokatladı ve arabalar tekrar ileri doğru yuvarlandı. Bu tür işlerde her zaman olduğu gibi kalbi sıkışmaya başlamıştı. Yakalanırlarsa ne olacağını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine ölmüş olan Riley ve Maggi'yi, babasını ve Delphi'de Arden'in parmağı altında kıvranan diğer herkesi .

Arden'in alevler içinde kaldığını ve arkasında kömürleşmiş bir iskeletten başka bir şey bırakmadığını düşündü. Bu ona her zaman yaptığı şeyi yapma cesareti verdi.

Ana yoldan garnizon karargâhına doğru döndüler. Ordu kasabadan taşındığında ele geçirdiği bir malikanedeydi. Şimdi ordu kampı yolun iki tarafına yayılmış, ahırların ve malikâne mutfağının arkasında bodur, çirkin depolar yükselmişti. Binanın etrafında eskiden bir bahçe olması gereken yerler hâlâ vardı ama insanlar ve atlar tarafından çiğnenerek çamur haline getirilmişti. Kıştan zarar görmüş birkaç çalı hâlâ evi çevreliyordu. Tüm bunlar yüksek bir taş duvarla çevriliydi.

Duvar yeniydi. Görünüşe göre garnizonun genç komutanı Halston Matelon vur-kaç saldırılarından bıkmıştı.

Askeri yol, ana yol ile duvar arasındaki nehrin ortasından geçiyordu. Jenna arabayı köprüden geçirdi, geri dönmek için geniş bir yer buldu, karşıya geçti ve kenara çekti.

Mick ve Byram arabanın arkasından dört fiçi barut çıkardılar. Onları suyun kenarına kadar çektiler. Jenna arabanın frenini çekti ve omzuna astığı çantasıyla peşlerinden aşağıya indi. "Mick, sen yukarı çık ve gözcülük yap," dedi ama Byram'ı göndermeyi tercih ederdi. Byram'ın sırtarak ve gözlerini devirerek ona bakması, onun eli ayağına dolaştığından daha fazlaydı.

Her zamanki gibi, bu yüzden her şeyi birbirine bağlamak beklediğinden daha uzun sürdü - köprünün her iki ucunda, her biri kendi sigortasına sahip iki fiçı.

Bir kıvılcım çakarak her iki sigortayı da yaktı. "Bunların aynı anda patlaması gerekiyor," dedi. "Sadece ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum."

Byram, "Belki de bekleyip gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmeliyiz," dedi.

Jenna yola doğru tırmanmaya başlarken, "İstersen bekleyebilirsin," dedi. "Arabası olan ve kasabaya geri dönüyorum." Bir süre sonra Byram'ın peşinden geldiğini duydu.

Mick'in arabayı beklediği yere doğru banketten yukarı tırmandılar. Sürücü koltuğuna geri dönen Jenna freni bırakıp dizginleri oynattı ve ana yola doğru inmeye başladılar. Atlar eve döndüklerini biliyorlardı, bu yüzden onları dizginlemek zor oldu. Kavşağa varmadan önce, ana yoldan kendilerine doğru dörtnala gelen bir düzine atlı gördüler.

"Pislik," diye mırıldandı Mick. Mick asla fazla konuşmazdı, konuştuğunda da genellikle "pislik" derdi.

Atlılar yaklaştıkça Jenna onların gümüş aksesuarlı siyah atlara bindiklerini ve siyah tunikleri ile gri pantolonlarının üzerine siyah pelerinler giydiklerini görebiliyordu.

Jenna, "Kara kuşlar," diye mırıldandı ve Scummer'ı düşündü. "Kara kuşlar mı?" Byram gözlerini kısarak onlara baktı. "Hiçbir şekilde

"O kadar uzakta, karanlıkta anlayabilirsin."

"Benim gözlerim seninkilerden daha iyi," dedi Jenna. "Sen bekle."

Çok geçmeden, kimin onlara doğru at sürdüğüne dair hiçbir soru kalmamıştı.

Jenna, yollarına çıkmazsanız sizi rahat bırakacak çamur sırtlıları tercih ederdi. Çoğu aşağı diyarlardan gelen isteksiz askerler ya da paralı askerlerdi. Sadece kuzeyde geçirdikleri zamanı atlatıp evlerine dönmek istiyorlardı.

Kara kuşlar, kralın imparatorlukdaki kişisel uygulayıcılarıydı ve kralın kendisi kadar zalim ve acımasız oldukları biliniyordu. Bu arada, arkalarında her an havaya uçabilecek bir köprü vardı.

Jenna'nın kalbi daha önce de hızlı atıyordu ama şimdi o kadar sert çarpıyordu ki karatavuklar bile duymadan edemiyordu.

Byram, Jenna'nın yanındaki koltukta kendini yolun kenarındaki toprağa atacakmış gibi kıpırdandı.

"Sakin kıpırdama," dedi Jenna, Byram'ın kolunu kavradı ve vurgulamak için tırnaklarını geçirdi. "Onlardan kaçamazsın ve kaçmaktan daha suçlu görünen bir şey yoktur. Ve çeneni kapalı tut." Byram başını salladı, yüzü ay ışığında soluklaşmıştı. Artık çenesini kapamaya fazlasıyla istekli görünüyordu.

Karatavuk sürüsü arabalarının etrafını sarmış, yolu kapatmıştı. İçlerinden biri atını daha da yaklaştırdı, öyle ki Jenna yana baktığında görebildiği tek şey siyah çizmeleri oldu. Dümdüz ileriye baktı, dizginleri sıkıca kavradı ve dişlerinin takırdamasını engellemeye çalıştı.

Onların lehine olan bir şey vardı: Kral Muhafızları'ndan korkmak olağandışı bir şey değildi; gergin olmasalardı daha da şüphe uyandırıcı olurdu.

"Yola çıkmak için geç oldu," dedi kara kuş. Kadife sesindeki bir şey Jenna'nın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Evet, efendim," dedi.

"Bunu açıklamak ister misiniz?"

"Şuradaki mutfaklara kuru erzak götürüyorduk." Jenna garnizon evine doğru başını salladı.

"Gecenin bir yarısı mı?"

Jenna başını salladı, bakışları at arabası ekibine sabitlenmişti. "Bana bak, evlat."

Jenna başını kaldırıp karatavuğa baktı. Gözleri kafatasının içine yerleştirilmiş ikiz kömürler gibiydi ya da belki daha çok düz bir burun ve neredeyse dudaksız bir ağız üzerine yerleştirilmiş misketler gibiydi. O

Tamamen saçsızdı; kaşları ya da kirpikleri yoktu ve kafası bir bilardo topu gibi pürüzsüzdü. Bir subayın işaretlerini taşıyordu.

Scummer, diye düşündü Jenna. Bu Clermont.

Marc Clermont Delphi' Kral Muhafızları'nın komutanıydı, kralın kuzeydeki kontrol ağını koruyan örümcekti. İşkence konusunda usta olduğu söylenirdi. Clermont'un eline düştünüz mü, konuşurdunuz. Ve her şeyi anlattığınızda, öldürdünüz. Yavaş yavaş.

En azından o bir büyücü değil, bu yüzden bana gerçeği söyletmek için büyü yapamaz. Jenna bir büyücüyü her zaman tanıyabilirdi, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı ama diğerleri bunu görmediklerini söylemişlerdi. Delphi'ye çok az büyücü gelirdi, gelenlerin hepsi de orduda ya da Kral Muhafızları'ndaydı.

Jenna birden komutanın bir şey söylediğini ve kendisinin bunu kaçırdığını fark etti. "Özür dilerim, efendim. O da neydi?"

Clermont gülümseyerek, "Korkacak bir şey yok," dedi. Elini onun omzuna koydu. Kız irkildiğinde, elini daha da sıktı. Onun kendisine dokunmasından hoşlanmamıştı ama karşı koymaya da cesaret edemedi. Şimdi plansız, körü körüne kaçma eğiliminde olan oydu.

"Adın ne senin?" Clermont söyledi.

"Munroe, efendim." Jenna'yı şaşırtacak şekilde, yalan hemen döküldü.

Yani her şeye rağmen Kırıcı'ya yalan söyleyebilirsiniz.

"Munroe. Bu alışılmadık bir isim." Sesinde tuhaf, yatıştırıcı bir nitelik vardı. Byram, şahine bakan tavşan gibi ona bakıyordu. Jenna onu kendine getirmek için kaval kemiğine bir tekme attı.

"Şimdi doğruyu söyle - gecenin bir yarısı burada ne işin var?" Clermont söyledi.

Bir yalan daha söylemeye çalıştı. "Geç gelmek zorunda kaldık, çünkü gündüzleri madende çalışıyoruz. Sonra etrafta kimse yoktu, o yüzden kendimiz boşaltmak zorunda kaldık. Bu da geri dönerken geç kalmamıza neden oldu." Byram'ın kâğıtlarını hatırlayarak onları çıkardı ve ona doğru itti. "İşte kâğıtlarımız."

Clermont onları almak için hiçbir hamle yapmadı. "Madenlerdeki gündüz vardiyası birkaç saat içinde başlamayacak mı?"

"İşte bu yüzden acelemiz var," dedi Jenna. "Aksi takdirde hiç uyuyamayacağız."

Clermont ona uzun, araştıran bir bakış attı, sonra omzunu bıraktı, eyerine geri yerleşti, kaşlarını çattı, sanki onu ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Peki ya sen?" Clermont Byram'a şöyle dedi. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Nossir," diye mırıldandı Byram.

Clermont diğer karatavuklara dönerek, "Arabayı arayın," dedi.

Bu uzun sürmedi, çünkü bir köşeye büzülmüş, altına işlemeye hazır Mick dışında görecekt pek bir şey yoktu. Yine de, omuzları kamburlaşmış bir halde oturup dünyanın sonunu getirecek patlamayı bekleyen Jenna'ya bir ömür gibi gelmişti.

Sonunda karatavuklar arabadan aşağı atladılar. "Hiçbir şey yok efendim," dedi biri.

Clermont çenesini ovuşturdu ve büyülenmiş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Gözlerin," dedi, "alışılmadık bir renkte. Eski altın gibi ya da balın içindeki mum ışığı gibi." Bunu söyleme şekli onu ürpertmişti. Onun kendisiyle ilgili hiçbir şeyi fark etmesinden hoşlanmıyordu. Bu onu erkek gibi giyindiği için memnun ediyordu.

"Efendim?" dedi karatavuklardan biri. "Onları yanınızda götürüp garnizon komutanının ne diyeceğini görmek ister misiniz?"

Clermont tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Burada yeterince zaman kaybettik." Jenna hâlâ kıpırdamaya korkarak donup kaldığında, "Sağır mısın? Devam edin o zaman." Onlara yolun aşağısına doğru el salladı.

Jenna dizginleri gevşetip atların geniş sırtlarına vurdu ve atlar takırdarak harekete geçti. Arkasında, karatavuklardan birinin kaba bir şaka yaptığını ve diğerlerinin güldüğünü duydu.

Kulakları şahin gözleri gibi keskindi. Babası onun bir kavanozun içindeki şeker şingirtisini bir mil öteden duyabildiğini söylerdi.

Atların hareket ettiğini duydu, önce yavaşça, aralarındaki mesafe arttıkça azalan bir davul ritmine dönüşerek hızlandılar.

"Scummer," diye fısıldadı Mick.

Byram onun yanında uzun, ürpertici bir iç çekti. Bütün ukalalığı uçup gitmişti.

Küçük bir yokuşu tırmanırken Jenna atları dizginledi ve arkasına baktı. Ay daha da yükselmişti ve köprüye ulaştıklarında atlılar arkalarında uzun gölgeler oluşturdular. O mesafeden bile, Jenna atların zemine vururken çıkardıkları hafif nal seslerini duyabiliyordu.

Byram onun yanında kıpırdandı. "Pekâlâ," dedi boğazını temizleyerek. "Ucuz atlattık. Sanırım işe yaramaması iyi oldu. Eğer o köprü havaya uçmuş olsaydı, hapishanenin yolunu tutmuş olurduk."

"Dayanın." Jenna son kara kuşun köprüye doğru ilerleyişini izledi. Garip bir şekilde sessiz olan bir ışık parıltısı gördü, ardından uzaklardan gelen bir gümbürtü ve hemen ardından bir diğeri geldi. Köprü parçalandı, insanları ve atları vadiye fırlattı, açıklığın olduğu yerde sivri bir delik bıraktı. Bir toz bulutu parıldayarak yükseldi. Köprünün uzak tarafında, hayatta kalanlardan oluşan küçük bir küme ileri atıldı ve uçurumun kenarında toplandı.

Maggi ve Riley öldüğünde Jenna'nın içinde açılan boşluğu ilkel bir neşe doldurdu. Jenna bir şeyleri havaya uçurmaktan ve yanırlarını izlemekten neden hoşlandığı konusunda fazla düşünmemeye çalıştı.

Byram yuhaladı ve Jenna'nın sırtına vurdu, şüpheciliği unutulmuştu. "Bunu gördün mü, Flamecaster? Gördün mü?" Mick bile geniş geniş sırıtiyordu.

Jenna hayatta kalan karatavukların köprünün uzak tarafında olmasından memnundu. Clermont'un aralarında olup olmadığını bilemiyordu ama olduğuna dair bir his vardı içinde. Onları görmüştü.

-Üçünü de görmüştü ve şimdi onları arıyordu.

Şansımız yaver giderse Munroe adında bir çocuğu arıyor olacaktı.

ODEN'İN FORD'U

Taliesin, "Bugünlerde birini öldürmeye gitmediğin sürece beni görmeye gelmiyorsun," dedi.

Bu gerçeğe o kadar yakındı ki Ash buna itiraz etmedi.

Voyageur ona sırtını dönmüştü, yüzüne bile bakmamıştı ama onu adımlarından ya da kokusundan tanıyor gibiydi ya da o çok basit, kendisi ise çok zeki olduğu için herhangi bir gün ne yapacağını tahmin edebiliyordu.

Ash, "Mystwerk'te ikinci yılımdayım," dedi. "Geçen yıla göre çok daha fazla iş var. Ustalar ve dekanlar bizi meşgul ediyor."

"Anlıyorum," dedi Taliesin. Havuç sıralarının arasına çıplak ayakla çömeldi, kazma çatalıyla onları ustalıkla kaldırdı ve taşıma çantasına yerleştirdi. Taliesin Beaugarde Spiritas'ın dekanı olabilirdi, ama asla gösteriş yapmazdı. Şifacı ile Mystwerk'in en mütevazı ustası arasındaki tezat çarpıcıydı. Büyücüler doğaları gereği kibirliydi ve Taliesin'in ayakları yere sağlam basıyordu.

Ash, babasının öldürülmesinden bu yana her yaz Arden'e karşı kendi özel savaşını veriyordu. Her sefer mevsiminde güneyi dolaşarak gezici nalbant olarak çalışıyordu. Nalbantlar gittikleri her yerde hoş karşılanırdı; ordu kamplarında, şehirlerde, yol üzerindeki her çiftlikte, ahırlarda

Her yerde atlar vardı.

Nalbantlar diğer yabancılar gibi şüphe uyandırmazdı. Çoğu iş bulmak için bir yerden bir yere seyahat etmek zorundaydı. Tamron'un yerlisi Adam Freeman için bu doğal bir uyumdu. Ne kadar genç olursa olsun, yaptığı iş en iyisiydi ve bu yüzden hizmetleri büyük talep görüyordu. Ne de olsa atlarla arası iyiydi.

Ayrıca zehirler, garrotlar ve shiv olarak bilinen küçük hançerler konusunda da iyiydi. Zehirler onun tercih ettiği silahlardı. Taliesin'in izniyle, daha önce kimsenin duymadığı ve hiçbir güneyli şifacının tespit edemeyeceği bileşikler kullanırdı. Yeşil büyünün Arden'da büyücülük olarak görülmesi ve yasak olması da buna yardımcı oluyordu.

Zehirleri tespit edilse bile, her zaman çok geç oluyordu. Birine ulaştığında, o kişi çoktan ölmüş olurdu. O zamana kadar, genç Adam Freeman peşinde ölüm ve sefalet sürükleyerek başka bir yere doğru yola çıkmış olurdu.

Genellikle soylulardan biri, belki de kralı destekleyen bir derebeyiydi. Bir komutan, bir general ya da özellikle zalim olduğu bilinen bir karatavuk da olabilirdi. Bazen bütün bir paralı asker birliği hastalanır ve haftalarca kuzeye yürüyemezdi. Buna Yaz Hastalığı diyorlardı ve sivrisineklerin neden olabileceğini tahmin ediyorlardı.

Bir kamptaki askerler, kaşıntıdan çılgına dönmelerine neden olan sivilcelerden kırılırdı. Ya da onları günlerce tuvalette tutan şiddetli bir dizanteri. Bu da kötü suya bağlanırdı. Her şey başarısız olduğunda, Adrian bıçaklarına başvururdu. Kan dökülmesinden kaçınmayı tercih ediyordu, çünkü bu içlerinde bir düşman olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Kaçınılması mümkünse nadiren bir sıra askerinin canını alırdı, çünkü çoğu esir diyarlardan gelen isteksiz acemilerdi. Bu pek bir fark yaratmazdı.

En azından stratejik olarak. Arden Kralı onları harcanabilir olarak görüyordu.

Atları da asla hedef almazdı. Bir kere, nalbant olarak yaptığı işe dikkat çekerek. Diğer yandan, atları çoğu insana tercih ederdi.

Taliesin, "Bu her zamanki av sezonu değil," dedi.

"Yeni bir şey deneyebileceğimi düşündüm. Yazın, öldürmek istediğim güneylilerin hepsi Fells'te kuzeylileri öldürüyor. Sonbaharda onları evlerinde bulabilirim."

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü ve gözlerini azalan güneşe karşı gölgeledi. Güneş arkasındaydı ve uzun gölgesi sıralar boyunca uzanıyordu. "Bu dört yıl içinde çok uzamışsın Mageling," dedi, sanki bir süredir ona gerçekten bakmamış gibi. "Ve yakışıklı. Babandan daha mı uzunsun?"

"Bilmiyorum. Şu anda hatırlamak benim için çok zor." Bu bir yalandı. Babasının omuzlarına kolunun ölçüsünü, Ash'in hizasında konuşmak için eğildiğinde aralarındaki mesafeyi, hatta babasının kokusunu bile -deri, ter ve temiz dağ havası- tam olarak hatırlıyordu.

"Senin yaşındaki diğer genç erkekler bana aşk iksirleri için geliyor." Ona tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Sanırım senin bunlara ihtiyacın yok."

"Hayır," dedi bir ayağından diğerine geçerek. Taliesin hâlâ onun dengesini bozabilecek güce sahipti. Güneye geldiğinden beri annesine en çok yaklaştığı kişiydi. Kimsenin aptalı olmayan bir anne.

"Şu jinxpiece'i okşamayı bırak," diye tersledi Taliesin. "Beni sinirlendiriyor." Cadıların muskalara ihtiyacı yoktu. Ön koluyla alnındaki teri sildi, kirden bir leke bıraktı, sonra kazma çubuğunu adama fırlattı ve çatalıyla işaret etti. "Al. Şu sırayı bitir."

Boşta kalan eller onu da sinirlendiriyordu. Ash onun yanına çömeldi. Acelesi vardı ama uzun zamandır birlikte olduğu öğretmenini aceleye getirmekten daha iyisini biliyordu. Taliesin'in geniş bitki envanterine ve zehirler konusundaki uzmanlığına erişim için ödenmesi gereken bir bedel vardı.

"Bu sefer nereye gidiyorsun?" Taliesin söyledi. Taliesin'in karanlık ruh halini bozma konusunda yetenekli görünüyordu.

"Ben mi? Güney Adaları'nda olacağım, gizem kütüphanesinde çalışacağım ve şifa salonları için ot toplayacağım."

"Gerçekten nerede olacaksın?"

"Bilmesen daha iyi," dedi Ash. Asla itiraf etmese de, Ash onun ne zaman uzakta olsa endişelendiğini biliyordu.

"Onlar babanı öldürdü, şimdi de sen onları öldürüyorsun. Sizi onlardan farklı kılan nedir?"

Arada sırada bu dersleri dinlemesi aralarındaki anlaşmanın bir parçasıydı.

"İlk kurşunu onlar sıktı," dedi Ash. "Eğer güneyde kalıp bizi rahat bıraksalardı, onlarla hiçbir sorunum olmazdı."

"Zehir çok dağınık bir tekniktir," dedi Taliesin. "Okunuzun nereye düşeceğini asla bilemezsiniz."

"Bunu biliyorum ama dikkatliyim. Ve yaptığım işte iyiyim. En iyi öğretmene sahiptim."

Adam zeytin dalı uzattığını düşündüyse de, kadın onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sana peşinde ölüm bırakarak dolaşmayı öğretmedim," diye tersledi. "Başkalarını iyileştirerek kendini iyileştirmeyi amaçladığını sanıyordum."

"Yılın üç mevsimi başkalarını iyileştiriyorum. Geri kalanına gelince, bu bir halk sağlığı önlemi. Kaç erken ölümü engellediğimi bir düşünün. Aldığım canlar, kurtardıklarıyla dengeleniyor."

"Burada kalmalı ve benimle çalışmalısın," dedi Taliesin. "Bunu düşünmüyor olabilirsin ama hâlâ öğrenmen gereken çok şey var." Cevap vermek için durakladı ama Taliesin bir şey söylemedi. "Daha iyi bir şifacı olmayı dileyeceğin zamanlar gelecek."

Ash sopasını sert darbelerle toprağa sapladı. "Bana ölüleri nasıl hayata döndüreceğimi öğret. Sonra kalıp dinleyeceğim."

Bu onu bir süre susturdu. Sonunda, "Döndüğünde gitmiş olabilirim," dedi.

"Gerçekten mi?" Ash kaşlarını çatarak ona baktı ve blöf yaptığını, onu okulda kalmaya ikna etmeye çalıştığını düşündü. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmesen daha iyi," dedi Taliesin, kendi dürtmesini yaparak. "Daha iyi bir soru neden olduğudur."

", neden ?" Ash dişlerini sıkarak, Taliesin'in haklı olduğunu bilerek, ona her zaman öğretecek bir şeyleri olduğunu söyledi, ona zor anlar yaşatırken bile. Özellikle de ona zor anlar yaşatırken.

Taliesin topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve kollarını dizlerine dayadı. "Bir şeyler değişti. Burada tehlike var, sanki etrafımızı saran bir ilmik gibi."

Ash, "Burada, akademide değil," dedi.

"Evet, burada. Yeteneklilerin burada daha uzun süre güvende olacaklarını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Ash buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir yanda Arden, diğer yanda Tamron'un vasal devleti varken, Oden's Ford'daki akademi bir tarafsızlık vahası, süregelen savaşlardan uzak gerçek bir sığınak olarak kalmıştı. Büyücü okulu Mystwerk'in Arden'in büyücü avcıları için cazip bir hedef olduğuna şüphe yoktu. Ve Tapınak Okulu, konu tarih ve din olduğunda hiçbir zaman Arden çizgisine gelmemişti.

Fakültenin ünü yabancıları uzak tutuyordu. En güçlü büyücüler, en sert, en iyi eğitilmiş savaşçılar, en zeki mühendisler, en yetenekli şifacılar - birçoğu ders vermek için Ford'a geri döndü. Akademik evler pek fazla konuda hemfikir değildi, ancak hepsi de egemenliğine herhangi bir saldırıya soğuk bakıyordu.

Oden's Ford Barışı beş yüz yıl boyunca devam etmişti. Kuzeydeki savaş, tarihte bir dipnotu bile hak etmiyordu.

"Biraz tavsiye ister misin?" Taliesin yine düşüncelerine dalarak konuştu.

"Hayır."

Her zamanki gibi onu görmezden geldi. "Nadir bir yeteneğin var Sul'Han, özellikle de bir büyücü için. Senin gibisini hiç görmemişim.

onu. Bu şekilde ziyan etmek çok yazık. Sana öğretmeyi kabul ettiğimde aklımda olan şey bu değildi."

Aklımdaki hayat bu değildi, diye düşündü Ash. Oh, pekala.

Ama Taliesin sözünü bitirmemişti. "Bazı yaratıklar cinayet için yaratılmıştır-" Eli havuçların arasına doğru fırladı ve kıpır kıpır bir yılanı yakaladı. Boynunu kırdı ve onu da taşıma çantasına attı. "Sen değildin. İyi ile kötü, yaşam ile ölüm arasındaki çizgide uzun süre duramazsın. Bu seni yok edecek."

"Şifacıların yaptığı bu değil mi?" Ash, kendisine rağmen tartışmanın içine çekilerek, "Şifacıların yaptığı bu değil mi?" dedi. "Hastalarımızı yaşam ve ölümün buluştuğu o sınır bölgelerine kadar takip ederiz."

"Evet, öyle yapıyoruz," dedi Taliesin. "Ve sonra onları ya geri çeviririz ya da nazikçe karşıya geçmelerine yardım ederiz." Gözleri kısıldı ve sesi keskinleşti. "Onları itmeyiz."

"Her zaman bir sorunu önlemenin tedavi etmekten daha kolay olduğunu söyleyen siz değil misiniz?"

"Bunu söyledim," diye itiraf etti Taliesin. "Ama-"

"Babam öldürüldüğünde ben de oradaydım," dedi Ash. "Oradaydım ama yine de yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O gün öğrendiğim şey, iyileşmenin de bir sınırı olduğuydu."

"Katil sıkıntısı asla olmaz. Elinde sopa olan her vahşi iş görür. Ama iyi bir şifacı bulmak zordur." Taliesin zarifçe ayağa kalktı ve sebze torbasını geniş kalçasına yerleştirdi. "Öfkenden kurtulmanın bir yolunu bulmalısın. Hâlâ yapabiliyorken Oden's Ford'dan ayrıl. Evine dön ve olman gereken şifacı ol."

"Şu anda ölü olmanın avantajları var. Beklenti yok, yükümlülük yok, kısıtlama yok. Bu bana yapmam gerekeni yapma özgürlüğü veriyor."

"Kaçtınız diye olduğunuz kişi olmaktan vazgeçmezsiniz."

"Eninde sonunda eve gideceğim."

"Eğer o kadar uzun yaşarsan. Şimdi. Bu sefer neyiniz bitti?"

Sonunda ders bitmişti. Ash listesini hazırlamıştı. "Gedden otu. Kara adder. Tatlı sefalet. Dollseyes ve kurtboğan. Tatlı unutuş."

"Tatlı unutuş mu?"

"Tanıklar için," dedi Ash. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, kan dökülmesini minimumda tutmaya çalışıyorum."

"Neden hep bana geliyorsun anlamıyorum," diye homurdandı Taliesin. "Senin kaynatmaların, infüzyonların ve tisanelerin de benimkiler kadar iyi."

"İyiler," diye izin verdi Ash. "Sadece o kadar iyi değiller. Ayrıca acelem var."

"Bugünlerde hep acelen var," dedi Taliesin. Ama o çoktan teslim olmuştu. "Tamam o zaman. Benimle gel."

Ash ona çantasını verdi ve onu kulübesine kadar takip etti, yıl boyunca odun sobasında kaynayan tencerelerin dumanını içine çekti.

Yeni bir şey görünce burnunu kırıştırdı, gözlerini yaşartan pis bir koku. "Burada bir şey mi öldü?"

"Bunlar akşam yemeğinde yiyeceğim yılan balıkları," dedi Taliesin. "İsterseniz kalabilirsiniz."

Oyalanmayı bıraktıktan sonra Ash'in çantasını bir araya getirmesi uzun sürmedi. Yine de Tamron Ormanı'ndaki kulübesinden ayrılıp okula dönüş yolunu takip ettiğinde hava kararmak üzereydi. Hava hâlâ sıcak olsa da, güneşli güney günleri giderek kısalıyordu. Gece çiçek açan baharat zambağının kokusu havada şehvet gibi asılı duruyordu, mevsimin döndüğüne dair bir işaret daha.

Bu ölüm zamanı, diye düşündü Ash, iliklerine kadar hastalıklıydı. Bu kadar çok düşünmeyi bırakmalısın. Dönem sonu geldi,

Her şeyden sonra.

Aslında o gün bir dizi yorucu sınavdan geçmişti. Sihirsel olarak tükenmiş ve kemik yorgunu bir haldeydi ve ertesi güne erken bir başlangıç yapmak istiyordu. Yine de, uykunun kayıtsızlığına kaçmanın kolay olmayabileceğini deneyimlerinden biliyordu.

Akademiye, sayısız öğrencinin yaramazlığa gidip gelirken kullandığı, parkın içinden geçen iyi aşınmış patikadan geçerek direkli kapıdan girdi. Kapıyı geçtikten hemen sonra, çeşitli akademik evlerden gelen son sınıf öğrencilerini barındıran profesörlerin yatakhane'si Stokes'a doğru yola çıktı. İki yılını şifacılar akademisi Spiritas'ta, iki yılını da Mystwerk'te geçirdiği için dördüncü sınıf sayılıyordu.

Babası ve annesi savaştan önce burada birlikte eğitim görmüşlerdi. Annesi, Yedi Diyar'ın dört bir yanından savaşçı adaylarını çeken Wien House'da bir yıl geçirmişti. Babası ise Mystwerk'e, büyücülerin ya da güneyde söylendiği şekliyle büyücülerin (genellikle korku ve nefretle birlikte anılırlardı) okuluna gitmişti.

Köprü Caddesi'ndeki tavernalar ve hanlar gibi pis kısımları göz ardı ederseniz, yeşil çimenleri ve zamana yenik düşmüş taş binalarıyla tüm kampüs bir Tapınak Okulu görünümündeydi. Köprü, dönem sonunu ve Interregnum'un başlangıcını kutlamaya hevesli öğrencilerle dolup taşardı.

Anne ve babası o zamanlar, bu kadar çok kayıp vermeden önce nasıl insanlardı acaba? Ash kaygısız bir zaman olduğunu tahmin ediyordu.

Tam o sırada bir varlık hissetti, sanki kürek kemikleri arasından soğuk su damlıyordu ya da ensesinde bir kadavranın eli vardı. Daha küçük bir hedef göstermek için içgüdüsel olarak yana döndü, tılsımını kavradı ve patika boyunca geriye baktı.

Akademinin arazisi yoğun ağaçlıktı ve ay bulutlarla örtülüydü. Gri kaldırım taşı şeridinin her iki yanındaki ağaçların koyu şekillerini zar zor seçebiliyordu. Altındaki kasvetli çalılıklar bir orduyu gizleyebilirdi. Muhtemelen bir ordu değildi ama kesinlikle dışarıda onu izleyen biri vardı. Birkaç kişi.

Ash'in tahminine göre yetenekli değillerdi, yoksa karanlıkta daha iyi görünürlerdi. Bu onun kendi yeteneği ve onların ihtiyacıydı.

orada olduklarını söyledi. Ancak gözlerini kapattığında onları görebiliyordu, gölgelerdeki daha derin delikler gibi. Ash başkalarındaki düzensizliği ayırt etmek üzere eğitilmişti. O kadar aç olmasalardı, onları fark etmeyebilirdi. İçinde ışık olmayan fenerler gibiydiler.

Ash endişelenmekten çok merak ediyordu. Ford'daki en güçlü büyücü ya da en yetenekli savaşçı değildi ama yırtıcılar söz konusu olduğunda muhtemelen yerel besin zincirinin tepesine yakındı.

Ash ağaçların gölgeli sınırına doğru iki adım attı, daha yakından bakmak istiyordu. Sonra izleyenlerin içinde dalgalanan heyecanı hissedince dondu kaldı. Korku değil, açgözlülük ve beklenti... Sanki burunlarında kan kokusu olan bir sürü dağ kurdu gibiydiler.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Esinti tazelendi ve yapraklar titredi. Ay bulutlardan kurtuldu ve ışık patikaya aktı. Yakınlarda bir baykuş konuştu ve sonra küt şekli sessizce tepelerinden geçti. Gözcüler hâlâ ormanda bekliyordu. Yolda yanlarından geçen küçük bir öğrenci grubu saklandıkları yerden hiç kıpırdamadı.

Karanlıkta delikler. Fenerler. Ya da kurtlar. Doğru. Taliesin ona hayaletler ve canavarlar gördürmüştü. Kesin olan bir şey vardı: Ford'da gittiği yerden daha az hayalet ve canavar vardı.

MERHABA VE GÜLE GÜLE

Stokes Hall'a ulaşan Ash, yıpranmış taş basamakları tırmanarak ikinci kata çıktı. Görünüşe bakılırsa yatakhane terk edilmişti. Şimdiye kadar herkes Köprü'ye gitmiş olmalıydı.

Kapısını iterek açtı ve okuma lambasını işaret etti, lamba ışıldadı. Kaşlarını çattı, topuklarının üzerinde sallandı ve odayı taradı.

Buraya biri girmiş.

Açıklaması zordu. Mobilyalar basitti: bir yatak, sürahili kuru bir lavabo, bir masa ve sandalye, kapının yanındaki masa, değerli kitaplarla kaplı bir kitaplık, giysileri için hırpalanmış bir sandık. Eşyaların dizilişi rastgele gibi görünse de, içinde bir tasarım ve güç vardı; davetsiz misafiri nazikçe yönlendiren, o farkına varmadan geri çeviren bir koruma büyü. Ash büyüü her zaman içgüdüsel olarak yapardı. Çocukluğundan beri yaptığı bir şeydi bu, babası ona öğrettiğinden beri. O zamanlar küçük kız kardeşini özel şeylerinden uzak tutmaya yarıyordu. Ama şimdi düzen bozulmuştu. Eşyalar toplanmış ve ince şekillerde yer değiştirmişti.

Öğrenci mahallelerindeki kapılar nadiren kilitli tutulurdu. Kimsenin çalmaya değer pek bir şeyi yoktu, ancak not bıraktığınız sürece ödünç almak yaygındı. Not yoktu, ama o zaman hiçbir şey kayıp gibi görünmüyordu. Ne en çok

Rahatsız edici olan, cazibesinin onları dışarıda tutmak için işe yaramamış olmasıydı.

Taliesin'in uyarısını düşünmeden edemedi. Yeteneklilerin burada daha uzun süre güvende olacaklarını sanmıyorum.

Ama Oden's Ford'da pek çok yetenekli kişi vardı - önde gelen öğretmenler ve uygulayıcılar. Birinin onu hedef alması için hiçbir neden yoktu. Ford'daki öğrencilerin ve öğretim üyelerinin bildiği kadarıyla o Ash Hanson'dı, sınırlardaki küçük bir toprak sahibinin oğlu. Ford'da onun gerçek kimliğini bilen tek kişi Taliesin'di.

Yine de kapıya geri döndü ve kilitledi. Sonra ocağa geçti, gevşek bir taşı kaldırdı ve tılsımlarla kilitlenmiş, yastıklı cepleri ve bölmeleri şişeler, şişeler ve ölüm keseleriyle dolu deri çantayı aldı. Her şey bıraktığı gibiydi. Rahat bir nefes aldı.

Belki de yarın ayrılacak olması iyiydi. Voyageur onu tedirgin etmişti.

Taliesin'in ona verdiği bitkilerle erzaklarını doldurdu, savaşa hazırlanan bir savaşçı gibi hızlı ve metodik bir şekilde çalıştı.

Ash yatağının altından çekmecesini çıkardı ve seyahat malzemelerini yerleştirdi. Silahlar -yayı, okları, küçük kılıcı, babasının tercih ettiği sustalı denilen küçük hançerler. İçinde bir dizi ilaç, cerrahi alet, sargı bezi ve benzeri şeyler bulunan bir çanta. Gezgin bir nalbant ve at şifacısı olarak yaptığı iş için gerekli aletleri içeren bir başka çanta. Yatağı, pişirme kapları, küçük paketler halinde yayla çayları, otlar ve yol için baharatlar.

Birbirine karışan kokular her zamanki gibi anıların canlanmasına neden oldu.

Bir yıl daha gitti.

Taliesin'e haritanın dışında olmayı tercih ettiğini söylemiş olsa da, geride bıraktığı ailesini düşünmeden edemiyordu. Lyss on beş yaşında olacaktı ve on altıncı doğum gününde isim gününe hazırlanıyordu. Birbirlerine çok yakındılar - on bir ile on üç arasındaki uçurum o kadar da büyük değildi ve ikisi de

Kraliyet hiyerarşisindeki yedekler. Onu hâlâ onun özlediği gibi özleyiyor muydu? On bir yaşındayken dört yıl uzun bir süredir. Özellikle de dünyanın yükünü omuzlarınızda taşıyorsanız.

Şimdiye kadar Hana'nın her zaman yaptığı gibi etrafında vızıldayan erkekler olur muydu? Ne tür bir kraliçe olurdu? Hatırladığı kadarıyla, basilka ya da klavsen çalarak daha mutlu olurdu.

Hana öldükten sonra Lyss'e ona yardım edeceğine söz vermişti. Tahta çıktığında onun yanında olacağına. Kendi başına idare etmek zorunda kalmayacaktı. Bu söz hâlâ vicdanını sızlatıyordu.

Hâlâ sözünü tutabilirdi, dedi kendi kendine. Hâlâ zaman vardı. Henüz kraliçe değildi. Ama nasıl karşılanacağını bilemezdi. Kapıyı suratına çarparsa onu suçlamayacaktı.

Bildiği kadarıyla annesi yeniden evlenmemişti ama bunun için baskı yapılacağını tahmin ediyordu. Evlenmemiş bir kraliçe, Fells'in umutsuzca ihtiyaç duyduğu ittifaklar için bir fırsattı. Bunu düşünmemeyi tercih etti.

Yine de, gittikçe daha fazla evini özleyordu. Güneyin iğrenç ve tatlı havasından çıkıp temiz, çam kokulu dağlara tırmanmak istiyordu; kuzey rüzgârlarının burnunun direğini sızlattığı ve düşünmek için kafasını boşalttığı bir yere. Şu anda bile karla dolu olan bir yere.

Eğer dilekler at olsaydı dilenciler bile binerdi. Baba tarafından büyükannesi böyle derdi. Ash doğmadan çok önce bir ahırda yanarak ölmüştü. Babası sık sık Fellsmarch sokaklarındaki yaşamla ilgili hikayeler anlatır, mirasının bu parçasını ona gerçek kılmaya çalışırdı.

"Babamı hiç tanımadım," demişti. "Senin de babanı tanımanı istiyorum."

Ash tek sandık dolusu giysisini hızlıca ayırdı. Yağmura ve kara karşı koymak için yağda eğrilmiş yayla koyun yününden dokunmuş ağır kışlık pelerinini geride bırakacaktı.

Klan tılsımlarıyla bezenmiş ve dikilmiş sıcak hava yağmurluklarını getirecekti. Klan eşyaları Yedi Diyar'ın her yerinde değerliydi, bu yüzden onu kuzeyli olarak göstermezdi.

Kitap raflarını inceleyen Ash iki kitap seçti. Biri Tisdale'in kitabıydı, Oden's Ford'a geldiğinden beri kullandığı yeşil büyü el kitabı. Diğeri ise deri ciltli, küçük, yıpranmış bir kitaptı. Zehirler için bir rehber.

Taliesin bunu ona vermişti ama fikirlerini belirtmeden değil.

Her şey toplandıktan sonra, malzemelerini hızla iki çantaya yerleştirdi ve ağırlığı olabildiğince eşit bir şekilde dağıttı.

Her şey hazır olduğunda, Ash yatakhanein boş olmasından yararlanarak çantalarını ahıra taşımayı ve orada saklamayı düşündü. Sonunda onları yatağın altındaki çekmeceye geri koydu. Kendisi ayrılmadan önce seyislerin ahırları tekrar temizlemesi gibi beklenmedik bir durumda fark edilmeleri riskini almak istemedi.

Eşyalarını yerleştirdiği sırada kapı çalındı.

"Ash! Bu Lila." Bu Lila Barrowhill, askeri okul Wien House'dan Güney Adalı bir öğrenci.

"Açık," dedi Ash. "Hayır, değil."

"Ah." Ash kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Lila yanından geçip gitti ve sanki buranın sahibiymiş gibi bir sandalyeye çöktü. Aslında, tanıştırlımasa onu tanıyamayabilirdi. Soluk renkli Wien House üniformasının yerine uzun mavi bir etek ve omuzlarını açıkta bırakan ve koyu tenini ortaya çıkaran dar bir bluz giymişti. Karmakarışık bukellerini tutturmuş ve dudaklarını sertleştirmişti.

"Kapınız neden kilitliydi?"

Ash yatağa oturarak, "Öyle olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Lila, Wien House'daki bir avuç Güney Adalıdan biriydi. Çoğu ya Tapınak Okulu'na ya da mühendislik okulu Isenwerk'e gidiyordu. Aslında melez bir kanı varmış gibi görünüyordu ve Fellsian da dahil olmak üzere birkaç dili akıcı bir şekilde konuşuyordu.

Bu yıla kadar yolları nadiren kesişmişti. Wien House, Mystwerk'ten nehrin karşı tarafındaydı. Lila da okuldan uzakta hatırı sayılır bir zaman geçiriyor gibiydi. Birkaç kez okuldan atıldığını ama her seferinde konuşarak okula geri döndüğünü duymuştu.

Lila her boş anını yemekhanelerde, tavernalarda, spor salonunda, insanların toplandığı her yerde geçiriyor, kâğıt ve dart oynuyor, içiyor, yiyor, dedikodu yapıyor ve flört ediyordu. Ash derslerini ne zaman çalıştığını bilmiyordu ama çok az çabayla derslerinde orta derecede başarılı görünüyordu.

Ash'in iki katına çıkan ders programı, şifa salonlarında geçirdiği ve Taliesin'le çalıştığı zamanlar arasında sosyalleşmek için çok az zamanı vardı. Ayrıca, özünde yalnız biriydi.

Artık Ash bir uzman, Lila da Wien House'da bir öğrenci olduğu için aynı yatakhaneye düşmüşlerdi. Birbirlerini eskisinden daha fazla görmelerine rağmen, yağ ve su gibi karışıyorlardı. Hatta Lila nedense ondan hoşlanmıyor gibiydi. Bu onu şaşırtıyordu. Kabul, çekici biri değildi ama çoğu insanla iyi geçinirdi.

Lila'ya bir kez daha baktı, hâlâ ani dönüşümün etkisindeydi ve onu kapısına neyin getirdiğini merak ediyordu.

Lila onu bakarken yakaladı ve "Hayır, Hanson, bu kızın bir etek ve biraz boya giydiği ve biraz kalın olan okul arkadaşının aniden onun gerçek aşkı olduğunu fark ettiği sahne değil" dedi.

"Oh," dedi Ash. "Bildiğim iyi oldu."

"Sizin piyasada olmanız benim de olduğum anlamına gelmez."

"Piyasada olduğumu nereden çıkardın?"

"Suze'u Bridge Caddesi'nde gördüm. Dönem sonu partisi öğleden sonra başladı. Nerede olduğunu merak etti."

Oh. Demek konu buydu. Suze Isenwerk'te öğrenciydi. Ash'le birkaç ay birlikte yürümüşler ama kısa süre önce ayrılmışlardı. En azından o.

"Taliesin'i görmeye gittim, veda etmek için. Beklediğimden uzun sürdü."

"Sanırım Suze gitmemen için sana bir sebep vermeyi umuyordu." Ash hiçbir şey söylemeyince Lila homurdandı: "Onun kalbini kırdın, biliyorsun. En azından onunla konuşabilirsin."

"Onunla konuştum. En azından denedim. Ona uzun vadeli bir sevgili aramadığımı baştan söyledim. İkimizin de bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ona lanet bir sözleşme mi imzalattın?" Lila güldü ama gülüşünde acı bir yan vardı. "Huysuz, gizemli Ash Hanson'a aşık olmayacağıma söz veriyorum. Onun iri vücudunun, geniş omuzlarının ve biçimli bacaklarının tadını çıkaracağım, hem de bunun bir satın alma değil, kiralama olduğunu bilerek."

"Düzgün bacak mı?" Ash bacağını uzatıp incelermiş gibi yaparak fiziksel yeteneklerini sıralamayı kesmeyi umdu.

Ama Lila devam ediyordu. "'İkiz dağ havuzları kadar derin o mavi-yeşil gözlere dalmayacağım, dolgun dudaklarının cazibesine kapılmayacağım. Şey, yenik düşeceğim, ama sadece sınırlı bir süre için. Ve kirli sakal - kirli sakaldan bahsetmiş miydin?'"

Ash'in sabrı tükenmişti. Lila onun hoşuna gitmeyecek kadar akıcı bir şekilde Fellsian konuşuyordu. "Kapa çenenin, Lila."

"Senin standartlarını karşılayan kimse yok mu?"

"En azından benim var." Bir kaşını kaldırdı.

"Ah!" Lila omzunu tuttu. "Adil bir vuruş, efendim. Adil bir vuruş." Gülümsemesi soldu. "Sorun şu ki, umut kurallarla dizginlenemeyen ya da acı deneyimlerle bastırılmayan şeydir. Hem bir lütuf hem de bir lanettir."

Ash uzun bir süre ona baktı. Midillisinin şiir okuduğunu duysa daha az şaşırdı.

"Filozof olduğunu kim bilebilirdi?" dedi sonunda. "Şimdi, eğer kalıyorsan, başka bir şeyden bahsedelim. Bu dönem nerede görev yapacaksın?"

"Shivering Fens'e geri dönüyorum," dedi Lila, "tavernaların yağmursuz bir gün kadar nadir olduğu yere. Sürekli hareket etmek zorunda olduğun ya da kıçında yosun yetiştirdiğin yere."

Güle güle şiir, diye düşündü Ash. "Kulağa hoş geliyor. Daha iyi bir görevlendirme bulamaz mısın?"

Lila onun gözlerine bakmadan, "Benim sicilimle olmaz," dedi. "Ama senin bir seçeneğin var ve Freetown'a geri mi dönüyorsun? Burada senin için yeterince tozlu eski kütüphane ve anlaşılmaz el yazması yok mu?"

"Çok var," dedi Ash, "ama Güney Adaları'nda farklı tozlu eski kütüphaneler ve anlaşılmaz el yazmaları var. Her neyse, manzara değişikliğine ihtiyacım var."

"Oraya nasıl gideceksiniz? Arden'in Deepwater'a kadar nehir boyunca devriyeleri artırdığını duydum."

"Sand Harbor üzerinden gideceğim," dedi Ash. "Yolun biraz dışında ama yine de oradaki pazara gitmek istiyorum." Hiçbir şey belli etmemek için yüzünü düzeltti. Sarhoş ya da ayık, Lila pek bir şey kaçırmamıştı.

Endişelenmemeliydi. Lila zaten huzursuzdu, koltuğunda kıpırdanıyor, bir sonraki şeye geçiyordu. "Dinle," dedi. "Renard Tourant, Turtle and Fish'te mesai sonrası bir parti düzenliyor. Her şey üst düzey olacak. Gelmek ister misin?"

Ash şaşkınlıkla ona baktı. Lila onu partilere davet etmekten çoktan vazgeçmişti. "Tourant'la vakit geçirmek anlamına geliyorsa hayır."

"Hadi ama," dedi Lila. "Saat o kadar da geç değil, üstelik bütün dönem boyunca bizimle neredeyse hiç dışarı çıkmadın."

"Meşguldüm." Ash, Suze'un da bu partide olup olmayacağını merak ederek Lila'ya yan gözle baktı. "Her neyse, Tourant'ın şöhretine bakılırsa, gitmek istemene şaşırdım."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Lila, ki bu kesinlikle doğrudu. "Bu, sarhoş Ardenine domuzlarıyla bir akşam geçirmek için son şansım olabilir, bir süre için. Ayrıca Tourant beni Arden ordusunun yükselen yıldızlarından biriyle tanıştırmakta ısrar ediyor."

"Eğer yükselen bir yıldızsa, o zaman burada ne işi var?"

Lila omuz silkti. "Belki de beni işe almak istiyordur. Doğru ekipmana sahip olmadığımı öğrenene kadar bekle."

"Ne demek istiyorsun?"

Lila eteğinin önünü tokatladı. "Buraya. Ben erkek değilim."

Ash gözlerini devirdi. "Bilmesem domuzlarla arkadaşlık etmeyi tercih ettiğini düşünürdüm." Bu noktada, nasıl yapılacağını bildiği kadar nahoş davranıyordu.

"Bir kız sarhoş bir güneyliden çok şey öğrenebilir," dedi Lila, her anlama gelebilecek o tanıdık gergin dudaklı gülümsemesini takınarak.

"Yapacak daha iyi işlerim var. Uyumak gibi."

"Sen de gelmelisin," diye ısrar etti Lila. "Tourant Brocker ve Stokes'tan herkesi davet etti, yani tamamen Ardenine kalabalığı olmayacak. En azından biraz seyreلميş olacak."

Ash onun ne cevap vereceğini bildiğinden, "Burada benimle kalabilirsin," dedi. "Askell ve Byrne'ı okuyabilir ve Büyücü Savaşları sırasındaki askeri seferleri tartışabiliriz."

Lila yüzünü buruşturarak, "Hayır," dedi. "Şimdilik ders kitaplarıyla işim bitti."

"Tourant'a selamlarımı ilet o zaman," dedi Ash. "Ona gelecek yıl daha az pislik olmasını umduğumu söyle."

"Sen ," dedi Lila. "Ama seni uyarmadığımı söyleme."

-"Bu gece Stokes'ta mezarlık olacak."

TOURANT'IN PARTİSİ

Sikkeler hâlâ yığılıyordu -Fellsian kızları, Tamric çift kartalları ve Ardenine çelikleri, insanlar bugünlerde içlerinde gerçekten gümüş olduğundan şüphe ettikleri için böyle adlandırılıyordu. Masaya gerçek para koymak istemeyenlerden birkaç bakır bile.

İki yığın vardı; bazıları Lila Barrowhill'e, diğerleri de sınıf komutanı Renard Tourant'a bahis oynuyordu. Lila kendi yığınının daha büyük olduğunu memnuniyetle fark etti. Turtle and Fish'te zaman geçirirdi ve müdavimler ona karşı bahse girilmemesi gerektiğini iyi bilirlerdi. Sarhoş edici maddelere karşı toleransının yüksek olduğu ve boğulacak çok sayıda şeytan olduğu biliniyordu.

Tourant'a bahis oynayanlar sadece yalakalık yapıyorlardı ve kaybetmeyi göze almışlardı.

Tourant fiçilerin yanında bir masa tutmuştu, böylece nazik bir ev sahibini oynayabilecekti. Babası Arden ordusunda yüksek rütbeli biriydi, bu da zirveye giden yolun asfalt olduğu anlamına geliyordu. Arden ordusundaki tüm yüksek rütbeliler erkekti, çünkü Arden'de görünüşe göre yetkin kadın yoktu.

Sınıf komutanı kendini bir kadın erkeği olarak görüyordu. Lila onun standart Wien House üniformalarını terziye götürdüğünden şüpheleniyordu, çünkü üniformalar her zaman kişiye özel olurdu. Ayrıca şu gülünç minik bıyıklardan birine sahipti.

muhtemelen saatler sürer, ama bu bir tıraş hatasına benziyor.

Etraflarında, rütbe işaretleri dışında tıpkı kendisinininki gibi koyu renkli üniformalarla dolu bir deniz kaynıyordu. Neredeyse tamamı Wien House, neredeyse tamamı Arden'di ve sadece Mystwerk siyahı vardı. Hiç Tapınak beyazı yoktu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi.

"Her şey masada mı?" Lila etrafta daha fazla alıcı olup olmadığına baktı. "Pekâlâ o zaman. Hazır mısınız?" dedi ve masanın karşısındaki Tourant'a baktı.

Komutan başını salladı, yüzü terden parlıyordu, birasını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

"Hey, şimdi," dedi Lila sırtarak. "Endişelenme. Kazandıklarımın senin hesabını ödeyeceğim."

Kıpkırmızı kesildi. "Git!" dedi, başını geriye eğerek gürültüyle yutkundu.

Lila saçlarını geriye doğru salladı, boğazını açtı ve birayı doldurdu. Tourant'tan birkaç dakika önce bardağını devirdi. "Kaybettin," dedi, kendi payına düşen parayı topladı ve masada içkileri karşılayacak kadar para bıraktı. En azından tam zamanında gelmişti. Biraz seyahat parasına ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Tourant ellerini masaya vurarak öfkeden bembeyaz kesildi. Böyle renk değiştirebilmesi çok komikti.

"Sen-sen-sen-" Arkasını dönerek yeni bir fıçı aldı, küçük bir fıçıdan biraz bira çekti ve Lila'nın yüzüne doğru itti. "Bunu dene. Teğmen Rochefort bunu ta Ardencourt'tan getirdi."

"Öyle mi, şimdi? Kendi bira fabrikası mı var? Savaş için biraz para mı topluyor?" Lila, zaten biraz şişman olan birinin abartılı özeniyle testiye kabul etti. İçine baktığında, oldukça küflü bir kokusu olan çamurlu kahverengi bira gördü. Beklediği kadar birinci sınıf değildi.

Tourant'ın kendisini izlediğini görmek için başını kaldırdı. "Nerede bu Teğmen Rochefort?" diye sordu. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Burada olacak," dedi Tourant. "Yakında. İlgilenmesi gereken bazı işleri varmış." Biraya doğru eliyle işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Lila biraz yutar gibi yaptı, sonra koluyla ağzını sildi. "Oldukça . . karmaşık, değil mi?" dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi Tourant sırtarak. "Her zamanki Tamric içkilerinden değil." Bakışları Lila'nın omzunun üzerinden bakacak şekilde kaydı. "İşte Rochefort geldi. Ona şahsen teşekkür edebilirsin."

Lila arkasını dönerek yeni gelenle yüz yüze geldi. Tourant'ın tüylerinin aksine, ziyaretçinin giysileri ince işlenmişti ama rütbe işaretleri yoktu. Zayıf, kıvrımlı bir yapısı ve ince kemikli, sanatçı elleri vardı. Cildi sanki hiç güneş ışığı görmemiş gibi soluk ve lekesizdi. Gözleri kalın koyu kirpiklerinin altında ela rengindeydi ve saçları da alacasıyla aynı renkteydi.

Kan ve kemikler, diye düşündü. Destin Karn. Ne yapıyorsun burada?

"Lila Barrowhill, size Teğmen Denis Rochefort'u takdim edebilir miyim?" dedi Tourant, bunu üç yollu yapmaya hevesli görünüyordu. "Teğmen, bu Harbiyeli Barrowhill. Size bahsettiğim kişi." Gözleri seğirdi ve Lila Tourant'ın göz kırpmaya çalıştığını ama pek de başarılı olamadığını fark etti.

Lila iki yıldır Destin Karn ile çalışıyordu.

-Genç Karn'ın bukalemun gibi bir adam olduğunu, her rolü oynayabildiğini, çevresinin renklerine bürünebildiğini bilecek kadar uzun bir süre. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Sadece gerçek Karn'ın kim olduğundan emin değildi.

Destin'in babası Marin Karn, Arden ordusunun ve Tamron, Delphi ve Fells'e karşı yapılan askeri seferlerin komutanıydı. Arden'in, büyücüleri kendileriyle birlikte savaşmaya zorlamak için flashcraft tasmaları kullandıkları esir büyücü programının mimarıydı. Her iki Karn da hayatta kalmanın bir yolunu bulmuş büyücülerdi.

ve büyüü hor gören bir diyarda gelişmek. Doğal olarak, tasmayı kendileri almaktan kaçınmayı başardılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Teğmen Rochefort," dedi Lila, hiç de memnun olmadığını belli eden sert ve parlak bir gülümsemeyle. Birasını masanın üzerine koyarak elini uzattı. Destin onun niyetinden endişelenmiş gibi tereddüt etti, sonra elini tuttu. Avuç içi pürüzsüzdü, arındırılmamıştı ve kesin bir büyücülük hissi veriyordu. Büyü, kralı adına kullandığı bir silahtı.

Destin onun elini tutmaya devam etti, gözleri Lila'ya sabitlenmişti. "Tourant haklıydı," diye mırıldandı, dudakları eğlenerek seğiriyordu. "Oldukça güzelsiniz - ırkların egzotik bir karışımı. Evde sizin gibi subaylarımız yok."

Lila aklına gelen ilk cevabı ısırarak geri püskürttü. "Hayır," dedi Lila elini geri çekerek. "Çekmiyorsun." Destin Tourant'ın sırtından eğleniyordu -bu her zaman iyi bir şeydi- ama bu onun buraya böyle gelmesini mazur göstermezdi. Tourant'tan kurtulması gerekiyordu, böylece içten bir konuşma yapabileceklerdi.

Lila yüksek sesle, "Hazır fiziksel yeteneklerden bahsetmişken," dedi, "Profesör Tourant'ın çok etkileyici kışına dikkat çekmeliyim. Kimse pantolonunu onun gibi dolduramaz. Arkanı dön Tourant ve teğmene bir bak." Lila işaret parmağıyla havada bir daire çizdi ve kaşlarını kaldırdı.

Dehşet ve öfke Tourant'ın yüzündeki utancı kovaladı.

"Cildini fark ettiniz mi, kavrulmuş pancar renginde."

Komutan uygun bir karşılık veremeyerek geri çekildi.

"Birani unuttun!" Lila ona bir kupa fırlattı. Tourant bardağı aldı ve sıvıştı.

Destin'in gözleri Tourant'ın geri çekilişini takip etti, sonra yüzünü buruşturarak Lila'ya baktı. "Sınıf komutanını kışkırtmak politik olarak akıllıca mı?" Tourant'ı kastediyor.

Lila, "Ben hiçbir zaman siyasi zekamla suçlanmadım," dedi.

"Tourant seninle uğraşmaması gerektiğini bilmeli." "Bilmeli ama bilmiyor," dedi Lila, "tıpkı senin gibi buraya gelmemesi gerektiğini bilmeli." Yüksek sesle ekledi, "Peki sizi Oden's Ford'a getiren nedir, Teğmen? Arden'da yürüyüş sezonu gerçekten bitti mi?"

"Arden'de her zaman yürüyüş mevsimi olur," dedi Destin, bira bardağını kucaklıyor ama ondan içmiyordu. "Kral talepkâr bir efendidir."

Lila ona doğru eğildi, böylece yüzleri birkaç santim ayrılmıştı. "Buraya beni görmeye geldiysen vaktini boşa harcıyorsun."

Destin gözlerini kaçırarak, "Başka bir iş için buradayım," dedi. Bu da şu soruyu gündeme getirdi: Hangi başka iş?

"Ama madem buradayım," diye devam etti, "levazım subayımızdan bir mesaj iletmek için iyi bir fırsat gibi göründü. Acil olarak çok sayıda-"

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Burada iş yapmıyorum. Asla ve asla. Eğer konuşmak istersen, bir hafta kadar sonra doğuya gideceğim. Batı Yolu'ndaki Seven Horses'a ya da şehirdeki Chauncey's'e mesaj bırakabilirsin. Size nasıl ulaşabileceğimi bana bildirin."

Destin'in eli yakasına gitti, sonra kendini hatırlayınca bıraktı. "En azından beni dinleyin. Kral size hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir teklifte bulundu-"

"Hayır dedim. Hayır hakkında anlamadığın bir şey mi var?"

"Bir sorun mu var?" Birinin kötü nefesi üzerine sinmişti ve Lila başını kaldırdığında Tourant'ın kötü bir rüya gibi geri döndüğünü ve bir sandalye çektiğini gördü. Neredeyse içine düşecekti, elindeki bardağı masaya vurdu. Neredeyse boşalmıştı.

"Tourant," dedi Destin alçak ve hırçın bir sesle. "Git buradan."

Hanımefendi ve ben özel bir görüşme yapıyorduk."

"Hanımefendi mi?" Tourant homurdandı. "Şaka yapıyor olmalısın. Size Barrowhill hakkında öyle hikâyeler anlatabilirim ki-"

"Sorun değil," dedi Lila içtenlikle. "Zaten tartışmamız bitmişti. Nasıl hissediyorsun Tourant?" O

Çenesini yumruğuna dayadı. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

"Ben mi?" Tourant sanki odaklanamıyormuş gibi bulanık gözlerini kırıştırdı. "Sen! Sen kimsin ... nasıl hissediyorsun?"

Lila omuz silkti. "Ben iyiyim. Ama görünüşe bakılırsa bu gecelik bu kadar yeter."

"Sarhoşsun Tourant," dedi Destin buz gibi bir sesle. "Neden onun dediğini yapıp bir yere gitmiyorsun ve uyuyup kafanı dağıtmıyorsun?"

Tourant dilini dudaklarında gezdirdi. Tekrar yaptı. Kaşlarını çattı. bardağını kendine doğru çekti ve kokladı. Lila'ninkine uzandı, o da geri çekip ulaşamayacağı bir yere koydu.

"Ellerini biramdan uzak tut!" dedi. "Düşmeden önce git uzan."

Tourant titreyen parmağıyla Lila'yı işaret etti. "Sen-sen-sen içkilerimi değiştirdin." Destin'e döndü, yüzünde yaralı bir ifade vardı. "Teğmen Karn, ben-"

Karn. Sanki etraflarındaki oda sessizliğe bürünmüş ve duvarlarda çınlayan tek bir isim kalmıştı. Destin Karn dikkat çekmiyor olabilirdi ama babasının adı tüm Diyarlarda biliniyordu.

Karn iki elini masanın üzerine koydu ve Tourant'a doğru eğildi. "Embesil. Aklını mı kaçırdın sen?"

Lila Destin'in yüzünde ölümü gördü ve zaman güvenilir olan keskin yüzünün ne kadar kaydığını merak etti. "Sakin ol, Teğmen Rochefort," dedi. "Tourant'ın kafası biraz karışık sadece. İçtiği zaman böyle olur. Zararı yok."

"Ama ... bana içki verdi," diye ısrar etti Tourant. "Kendin gör." Harbiyeli elindeki bardağı Rochefort/Karn'a doğru itti. Teğmen onu kaptığı gibi şömineye fırlattı ve cam parçaları etrafa saçılarak paramparça oldu.

Öfke, öfke, diye düşündü Lila, kolundan bir cam parçası . Destin öfkesini sık derisinin içine hapsetmiş gibi görünüyordu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Neden içkileri değiştirmek isteyeyim ki? Ve

Her şey aynı yerden geldiğine göre bunun ne önemi var ki?"

Tourant koltuğunda sallandı, kadının gözleri önünde soldu. Sonra yüzüstü masaya çarptı.

Gerçekten mi, Tourant? Lila düşündü. Gerçekten de kaplumbağalı bira numarasına kanacağımı mı sandın?

Tourant horlamaya devam , salyaları açık ağzının altındaki masanın üzerinde birikiyordu.

Lila etrafına hızlıca bir göz attı, başından beri yapması gereken şeyi yapıyordu. Odanın her yerinde insanlar masaların üzerine yığılmış, köşelerde horluyor, yere yayılmışlardı. Sert yüzlü ve tamamen ayık bir düzine Ardenine öğrencisi hariç. Hepsi de Lila ile kapı arasında duruyordu.

Evet, çok zekisin Lila, diye düşündü, içinde bir panik titreşiyordu. Kaplumbağa otu tuzağına o kadar odaklanmıştın ki, diğerinin etrafını sardığını fark etmedin.

Kürek kemiklerinin arasından soğuk terler süzülürken, "Pekâlâ, Rochefort," dedi kayıtsızca. "Tourant'ın birasını tutamayacağını kim bilebilirdi?"

"Kim bilebilirdi ki?" Destin eşit bir şekilde söyledi.

Lila ayağa kalkarak fiçilerin olduğu sıraya doğru ilerledi ve bir çıkış yolu bulmak için odayı taradı. Hiçbir şey göremedi. Destin'e doğru . "Bütün bu konuşmalar beni susattı. Bir tane daha ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Lila yeni bir fincan doldurdu ve masaya koydu, zihni öfkeyle çalışıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Arden, değerli bir Ardenine casusu ve önemli bir karaborsa tedarikçisi haline gelen bir kara koyun öğrenciyi ortadan kaldırmak için Oden's Ford'un Barışını bozmazdı.

Onu gerçekten bu kadar çabuk yakalamış olabilirler miydi? Eğer öyleyse, onları hafife almıştı.

Tabii gerçekten hedef o değilse. Tabii onu ve diğer herkesi yeterince uzun süre yollarından çekmek istemiyorlarsa.

Kemikler. Kanlı, kanlı kemikler. Ash. Hedef Ash'ti.

Destin onu izliyordu, sarmal bir yılan gibi hareketsizdi. "Birama dikkat et," dedi. "Hemen döneceğim."

Destin'in eli uzandı ve Lila'nın bileğini kavradı. "Otur, Lila," dedi. "Lütfen. Biraz daha kal."

Bırak beni Karn, yoksa elini kaybederim. "Hemen döneceğimi söyledim."

"Nereye gidiyorsun?"

"," dedi Lila. "Şimdi bırak beni, tabii kucağına işememi istemiyorsan."

Lila Destin'in gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu. Onun ve ekibinin yapmak için geldikleri şeyi yapmak ve fark edilmeden çıkmak istediklerini tahmin etti. Buna güveniyordu.

"," dedi ve bileğini bıraktı. "Çabuk dön. Henüz konuşmamız bitmedi."

Belki de değilsin, diye düşündü Lila. Ama öyleyim. Umarım çok geç kalmamışımdır.

KAN AÇLIĞI

Ash bir kâbustan kâbusa uyandı. Onu uyandıran göğsündeki ağırlıktı, sanki biri oraya bir örs yerleştirmişti. Gözlerini açtığında kendisine gülümseyen bir adamla karşılaştı; eski hikâyelerdeki iblislerden biri olabilecek bir adam. Yüzü kaba dokuma cübbesinin örtüsüyle çerçevelenmişti, soluk teni gözlerinin oyuklarının ve ağzının yarıklarının etrafındaki kemikler boyunca uzanıyordu. Boynunda bir kolye serbestçe sallanıyordu, bir tür muska. Hayır, ilaçları dozlamak için kullanılan türden küçük bir altın kupaydı. Adamın yüzündeki bir şey Ash'e Ruh Dağları'ndaki mağaralarda yaşayan ve karanlıkta halüsinatif mantarlarını yetiştiren cannis mantarı bağımlılarını hatırlattı.

Ash göğsündeki ağırlığı kaldırmak için elini kaldırmaya çalıştı ama tek bir parmağını bile oynatamadığını fark etti. Vücudunun uzunluğuna baktığında, bunu açıklayacak hiçbir şey göremedi.

Yeteneğini aradı ama hiçbir şeye dokunamadı. Kuru bir kuyudan su pompalamak gibiydi. Yastığının altındaki, yatak başlığının arkasındaki ya da komodinin üzerindeki kitabın içinde saklı sustalılara da dokunamıyordu.

Cüppeli adam Ash'in yılan tılsımının zincirini kavradı, başının üzerine kaldırdı ve kolyeyi çantasına yerleştirdi. Sonra bir bıçak çıkardı, kabzası rünler ve sembollerle işlenmiş, son derece keskin, ince bir bıçaktı bu. O

Ash'in gözlerinin önünde sallayarak iyice bakmasını sağladı.

Adam yumuşak bir sesle konuştu, Ardenine dilinde Malthusvari bir dua. Sonra sıradan konuşmaya geçti. "Sevin, büyücü, çünkü ben gerçek kilisenin bir rahibiyim ve seni büyücülüğün lekesinden arındırmaya geldim."

Ash bıçağın soğuk metalini kolunda hissetti. Yakıcı bir acı ona kesildiğini söyledi. Sonra, korkunç bir şekilde, saldırgan Ash'in kolunu dudaklarına götürdü ve yaradaki kanı emdi. Adam sanki haşhaş şurubu içmiş gibi gözlerini kapatarak titredi. Kan ağzının her tarafına bulaşmıştı, ta ki tek eliyle silene kadar. Küçük bir şişenin tıpasını açtı ve yaranın içine yakıcı bir şey döktü. Ash çığlık attı ama sesi çıkmadı, çırpındı ama hiç kıpırdamadı. Sırtının alt kısmında ter birikmiş, altındaki çarşafları ıslatmıştı.

Bıçaklı adam bir elini Ash'in saçlarında gezdirdi, sonra kanlı bıçağı kaldırdı. Bir tutam kesti, bir iplikle bağladı ve kemerindeki küçük bir çantaya koydu. Bir hatıra. Ash hareket etmek, büyücü alevini yükseltmek, yardım için bağırmak için tekrar çabaladı. Hiçbir şey yapamadı. İşte o zaman öleceğini anladı.

Rahip yaradan tekrar su içti ve dişleri kanla çevrili bir şekilde, muhteşem bir gülümsemeyle gülümsedi. "Keşke bunu düzgün bir şekilde yapmak için daha fazla zamanımız ve özel bir yerimiz olsaydı," dedi soğuk parmaklarını Ash'in köprücük kemiği boyunca gezdirip nabız noktasını arayarak. "Seni küçük yudumlarla alır, mana'ın karanlıkta bir fısıltı gibi kaybolana kadar yavaşça günahını ve özünü boşaltırdım. Senin gibi sağlıklı genç bir iblisin arınma töreni saatlerce sürebilir." İç çekti. "Çok hoş bir ayin ve huzurlu bir son." Tekrar iç çekti. "Ama kardeşlerim yakında burada olacak ve korkarım o zaman bir beslenme çılgınlığı yaşanacak."

Ash sanki bir işaretmiş gibi odasının kapısının çarparak açıldığını duydu. Rahip bir lanet mırıldandı ve hareketleri artık hızlı ve amaçlı hale geldi. Ash'in çenesini kavradı ve

geriye ve yukarı itti. Ash gözlerini kapadı ve Yaratıcı'ya bir dua gönderdi, boynunun dibinde, büyük damarın yüzeye yaklaştığı yerde çeliğin dokunuşunu bekliyordu.

Suikastçı yeni bir ses çıkardı, şaşkınlık homurtusu ile gurultu arası bir ses. Ash'in çıplak göğsüne ılık ve ıslak bir şey sıçradı ve çenesi aniden serbest kaldı. Saldırgan yatağın üzerinde yana doğru kayarken gözlerini açtı, kendi bıçağı boğazına saplanmıştı.

"Ash." Lila'nın sesi yumuşak ve acildi. "İyi misin? Sana yapıştı mı?" Yüzü Ash'in görüş alanında belirdi, gözleri endişeyle kısılmıştı.

Ash ona sadece çaresizce bakabildi. Lila nefesini içine çekti ve ellerini Ash'in üzerinde gezdirerek bir giriş noktası aradı. Eli kalbinin üzerinde durdu. "Bu da ne?"

Boğucu ağırlık gitmişti. Ash dirseklerini yukarı itti.

Lila avucunda karanlık bir nokta gibi bir şey tutuyordu. Pencereden gelen ışığın altından geçirdiğinde Ash bunun kristal damarlı, yanık şeker renginde bir taş olduğunu gördü.

"Bu sihir," diye nefes nefese kaldı Ash. "Hareket edemiyordum, tek bir kıpırtı bile yoktu. Ve içimdeki tüm sihri emdi."

Lila elindeki taşı tarttı, sonra cebine soktu. "Başka bir şeyin var mı?"

Ash başını salladı. "Sadece kolum. Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey mi? O zaman bu kadar kan nereden geliyor?" Lila'nın sesi biraz titredi.

Ash baktı. Kolunun dayandığı çarşaf kan içindeydi ve eti bileğinden dirseğine kadar yırtılmıştı. Normal şartlarda bir insanın yaygara koparabileceği türden bir yaraydı. Ama şu anda hayatının yanında önemsiz görünüyordu. Parmaklarını büktü ve tendonlarla sinirlerin sağlam olduğunu gördü. Kan hâlâ kolundan serbestçe akıyordu ve kanamayı durdurmak için kolunu sıkıca yanına bastırdı. Bir antikoagülan, diye düşündü,

Eğitimi iŖe yarıyor. Kan akıŖını sağlamak için antikoagülan kullanıyorlar.

Ash boğuk bir sesle, "Tılsımımı aldı," dedi. "antasının içinde. Yerde. Orada." İŖaret etti. Onu benim için . benim için alır mısın?" "Siz büyücüler ve tılsımlarınız," dedi Lila, yüzündeki rahatlama

Sesi çok netti. Ash'ten uzaklaŖtı, yere diz çöktü ve suikastçının taŖıma çantasını karıŖtırdı.

Ash, Lila'nın omzunun üzerinden bir hareket gördü, birisi kapı aralığından uçarak ona doğru geliyordu.

"Lila!" Ash bağırarak l suikastçının cesedini kalkan olarak kullandı, böylece yeni gelen kılıcını cesede gömdü. Lila ona çarpıp uçmasına neden olduğunda yeni gelen hâlâ kılıcını kurtarmaya alıŖıyordu. Sert bir Ŗekilde yere dŖt ve kafası lavaboya çarptı.

Lila anında onun üzerine atıldı. Bıağının kabzasını iki eliyle kavradı, kaldırdı ve-

"Bekle!" Ash bağırdı.

Lila'nın tüm ağırlığını arkasına aldığı bıçak çoktan aŖađıya inmiŖti ama bir Ŗekilde onu çevirmeyi baŖardı, böylece adamın boğazının yanındaki zemine saplandı. Kfredip ucunu çekerek kurtardı, sonra da suikastçının köprücük kemiğinin hemen üzerinde durana kadar bıraktı. Adam kıpırdamadı. Lila tekrar Ash'e baktı.

"Ne?" Sesi vahŖi, kana susamıŖ ve tamamen yabancı geliyordu.

Ash ilk suikastçının cesedini kenara itti ve dengesizce ayağa kalktı. "Belki de kim olduklarını ve neden beni öldürmeye alıŖtıklarını öğrenmeye alıŖmalıyız."

Lila bir an ona baktı ve sonra bir Ŗeyi silmek istercesine elini dalgınca yüzünde . Sonra baŖını salladı. "Doğru."

"Neden gidip yurt müdürlerini ve müdür yardımcılarını getirmiyorsunuz, ben de bu ikisini ipucu bulmak için arayacağım."

"Yeterince adil." Saklandığı yerden bir hançer daha çıkardı ve Ash'in eline tutuŖturdu. "Hemen döneceğim. Kıpırdarsa sapla."

Ash elindeki hançere baktı. "Aslında benim kendi hançerim var-" diye başladı ama kadın gitmişti.

Her şey sırayla. Pantolonunu çekti, sonra Lila'nın hançerini belinde saklı kılıfına soktu. Dizlerinin üzerine çökerek ilk suikastçının çantasını karıştırdı ve tılsımını çıkarıp zinciri tekrar boynuna geçirdi. Jinxpiece'i avuçladı ve flaş adı verilen büyülü enerjinin hoş bir akışını hissetti. Sahip olduğu tek şey kolyede depolananlardı; gücü tamamen tükenmişti. Toparlanması biraz zaman alacaktı.

Ash tılsımını kullanarak yatağının yanındaki lambayı yaktı. Şifacı çantasından bez bir bandaj çıkardı ve ikinci bir el yerine dişlerini kullanarak kolunu sıkıca sardı. Suikastçının çantasında yapılan daha kapsamlı bir aramada Malthus'un Kitabı'nın bir gezgin baskısı, birkaç dini tılsım, iki tane daha runed bıçak, tıpalı bir şişe ve sarılmış bir bez bulundu.

Ash bir harita ya da başka bir şey olabileceğini düşünerek bezi lavabosunun üzerine serdi. Beyaz We'enhaven pamuğundan yapılmış ama eski kanla kahverengiye boyanmış bir mendildi. Oden's Ford'da kullanılan sade, faydacı tarzdaydı. Hatta bir köşesinde okulun çamaşır izi belli belirsiz görünüyordu.

Ash bir elindeki mendilden diğer elindeki başparmağının etini boydan boya geçen pembemsi yara izine baktı. Bir ay önce betony otu keserken kendini kötü bir şekilde kesmişti. Kanamayı tıpkı bunun gibi bir mendille durdurmuştu.

O zaman bu rastgele bir saldırı değildi. Ama neden onun peşine düşmüşlerdi? Ardenine casusları okul tatillerinde ne yaptığını öğrenmiş olabilirler miydi? Ya da daha kötüsü, bir şekilde gerçek kimliğini öğrenmişler miydi?

Lila geri dönmüştü, elinde kılıcıyla bir hayalet gibi kapıdan içeri süzülüyordu. Kapıyı arkasından kilitledi, sonra pencere panjurlarını çekip kapattı ve kilitledi.

"Koridorda üç kişi daha vardı," dedi Ash'e doğru dönerek. Elleri kanla kaplıydı. Yüzü de koyu bir kızarıklık gibi kanla kaplıydı ve belki de tüm ön tarafı da öyle, ama sırtı lambaya dönük olduğu için bunu anlamak zordu.

"Üç tane daha mı?" Ash ona bakakaldı. "Ne yaptın sen-?"

"Onları ben öldürdüm," dedi boynunu ovuşturarak. "Ne karmaşa ama. Her neyse... arasındaki o tatlı noktayı bulmak çok zor. Özür dilerim. Umalım da bunun söyleyecek bir şeyi

olsun." Botuyla yerdeki adamı dürttü. İnledi. "I

düşündüm sen gitti için olsun ve yurt
ustalar ve

provosts."

"Yatakhane müdürleri öldü," dedi Lila bıkkınlıkla. "En azından burada, Stokes'ta. İçeri girerken onları öldürmüş olmalılar. İki müdürü de."

Bu haber karnıma bir yumruk gibi indi. Dört yılın ardından, buranın güvenli, kuralları ve onları uygulayacak insanları olan bir yer olduğu fikrinden vazgeçmek zordu. Av değil, avcı olmaya alışmıştı.

Lila onun tepkisini görünce, "Bakın, rektörler sarhoş öğrencilerle ve aile içi kavgalarla uğraşmaya alışktır. Profesyonel katillerle değil."

Ash, Lila Barrowhill hakkında daha önce hiç bilmediği, bilmek istediğinden emin olmadığı şeyler öğreniyordu. İçkiyi fazla kaçıran yurt arkadaşı az önce birden fazla silahlı adamı ses çıkarmadan etkisiz hale getirmişti.

Ash'in sırları vardı ve görünüşe göre da vardı.

"Bu arada, hayatımı kurtardığın için teşekkürler," dedi Ash. "Eve erken gelmen iyi oldu."

Lila homurdandı. "Bana henüz teşekkür etme."

Ash mendili ona doğru uzattı. "Bunu çantasında taşıyordu."

Lila aldı, lambanın altında inceledi ve geri verdi.

"Anlamıyorum," dedi.

"Sanırım kan kokusunu takip ediyorlar," dedi Ash, bezi avucunun içine alarak. "Bu benim kanım. Okuldan biri

onlara vermiş olmalılar." O anda durdu ve bunu neden yapmış olabilecekleri konusunda söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti.

"Evet," dedi Lila kaşlarını çatarak. "Biri yapmış olmalı." Yüz ifadesinden aklında bir aday olduğu anlaşılıyordu. Hem yerdeki adamı hem de kapıyı izleyebileceği duvara yaslandı. "Eee? Ne bekliyorsunuz? Onu sorgulayın."

"Ben mi?" Ash'in beyni normalde kadar iyi çalışmıyordu.

"Hayır, odadaki diğer büyücülerden biri." Çenesiyle yerdeki suikastçıyı işaret etti. "Zaman kaybediyoruz. Buradan çıkmamız gerek."

Öznesi yataktaki ölü adam kadar solgun ve cılızdı. Ash bir eliyle tılsımını kavradı ve diğer eliyle suikastçının göğsüne bastırdı. Sonra konsantre oldu ve ikna adı verilen doğrudan büyülü baskıyı kullanarak suikastçıyı kendine gelmeye zorladı. Bir düz dünyalı olan adamın büyücü sorgulama teknikleri hakkında çok az bilgisi ya da bunlara karşı savunması olması muhtemeldi.

Rahip gözlerini açtı ve Ash'e dikti. Elleri pençe gibi yere sürtünerek tutunmaya çalışıyordu. Ash geriye doğru irkildi, sonra kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

"Kimsin sen?" Ash sıradan bir sesle sordu, sesi soğuk ve sertti. "Senin adın ne?"

Adam sanki üzerine baskı yapan büyücü zihninden kaçmak istercesine kıvrandı ama saklanacak bir yer yoktu. "Adım Usepia," dedi kısık bir sesle, Ardenine aksanlı Common dilinde. "Darian Loncası'ndanım."

"Darian Loncası," diye tekrarladı Ash. "O da ne?"

"Büyücülerin kurtarıcıları," diye yanıtladı Usepia. Kıvranmayı bırakmıştı ve gözleri arzuyla parlayan Ash'e bakıyordu. "Bizler dünyayı büyücülükten arındıran Malthus'un Kılıçlarıyız."

"Burada bir sürü büyücü var. Beni nasıl seçtiniz?"

"Kanının kokusunu aldık. Bize öldürme görevi verildiğinde tadına baktık."

"Biri sana öldürme emrini mi verdi? Beni öldürmeni kim söyledi?" "Bir büyücü," dedi Usepia, gözlerini büyücüye dikerek ışıık, sanki gözlerini acıtıyormuş gibi.

"Bir büyücü mü? Ne büyücüsü?" Ash daha yakına eğildi. "Adı neydi onun?"

Usepia sanki büyücüler de büyücüymüş gibi omuz silkti. "Burada pek çok büyücü olduğunu ama kurtarılacak olanın sen olduğunu söyledi."

"Bunu söylediğini duydun mu?" Ash bastırdı. "Onunla konuştun mu?"

Darian başını salladı. "Büyücü efendimizle konuştu, efendimiz de bizimle konuştu. Görünüşe göre bu büyücü inançlı bir adam."

"Ne inancı?"

Usepia'nın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Gerçek inanç. Malthus Kilisesi. Öyle davranmayın. ."

Usepia'nın dikkati başka yöne çekilince sesi kesildi. Hevesle bir elini uzattı, avuç içi kapalıydı. Ash onun gözlerini takip etti. Kan kolundaki bandajdan sızmış ve tekrar yere damlamaya başlamıştı. Darian kardeş damlaları yakalamaya çalışıyordu. Ash kolunu geri çekince Lila, Usepia'nın bileğini çizmeli ayağıyla yere çarptı.

Darian işkence görüyormuş gibi çığlık attı. "Aiiiee! Bu acıtıyor!"

"O zaman kes şunu!" dedi Lila. Belki ışıktandı ama yüzü garip, gri-yeşil bir renkte görünüyordu. Darianlı kardeş topalladı ve Lila ayağını çekti.

Ash yine zihnini zorladı. "Sana neden öldürüleceğimi söyledi mi?"

"Sen Adrian sul'Han'sın, güçlü bir büyücü olan Han sul'Alger ile kuzeydeki cadı kraliçe arasındaki kutsal olmayan bir birleşmenin çocuğusun."

Ash, Lila'nın hızlı nefes alışını duydu. Başını kaldırdı, onun dar gözlü bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini kaçırdı.

Scummer. Cevabın ne olabileceğini düşünmeden asla bir soru sormayın.

O kediye çantaya geri sokmak mümkün değildi. Oden's Ford'da geçirdiği dört yılın ardından deşifre olmuştu.

Ayrıca şüphelendiği şeyi de doğruladı. Bu rastgele bir cinayet değildi.

"Ya yanılıyorsan? Ya aradığın büyücü ben değilsem?"

Adam korkunç bir şekilde gülümsedi. "Ah, ama öylesiniz. Öyle olmasanız bile, büyücüleri öldürmek için kendi nedenlerimiz var. Büyücülerin kanını içerek onları büyücülük günahından kurtarıyoruz." Usepia iyi haberi paylaşmaya çok istekli görünüyordu.

Ash bıçak adamın boynunda asılı duran küçük kadehi hatırladı ve ürperdi.

Lila adamın yüzünün önünde baş ve işaret parmaklarının arasında bir şey tutuyordu. "Nedir bu?" Ash'i felç eden taşı bu.

Usepia kelimeleri sanki canı yanıyormuş gibi sıkarak çıkardı. "Bu Darian taşı. Büyücüleri temizlenebilmeleri için hareketsiz tutar. Mana'in'i, büyücülüğün lekesini alır, böylece herkesin iyiliği için kullanılabilir."

Ash Darian taşını hiç duymamıştı. Belki de bir tılsımla aynı şekilde çalışıyordu; büyücülerin sürekli ürettiği büyülü enerjiyi depolayarak. Ama bu durumda, bir büyücü onu geri alamazdı.

"Sizden beş kişi gördük," dedi Ash. "Başka var mı?"

"Loncada pek çok kardeş var ve hepimiz kokunu tattım," diye fısıldadı Usepia. "Sen ölü bir adamsın büyücü. Biz en iyisiyiz ve asla pes etmeyiz. Eğer teslim olursan, seni çabucak ve acısız bir şekilde alacağım. Ben oldukça yetenekliyim.

. bir bıçakla." Hâlâ sırtüstü yatarken, Ash'i kucaklamak istercesine iki kolunu birden kaldırdı. Işık metalden yansıyor.

Bıçak boğazını kesip geçerken Ash geriye doğru sarsıldı. Sonra içgüdüğü devreye girdi. Tek bir hareketle ödünc aldığı hançerini çekti ve Darian kardeşini yere yapıştırdı.

bıçak göğsüne saplandı. Lila onu ikinci kez kazığa oturttu.

"Kan ve kemikler!" Lila yerdeki ölü rahipten Ash'e ve tekrar Ash'e baktı, sonra tiksintiyle başını salladı. "Kan emici kargayı bile aramadım. Yaşamak için çok aptalım."

"Ben de onu aramadım," dedi Ash.

Lila bıçağını çekip kurtardı ve ayağını kullanarak cesedi sabitledi. "Özür dilerim Hanson ya da Sul'Han ya da her kimsen. Bana her tarafımı tarattı."

Ash buna itiraz edemezdi. Usepia'nın gözleri açıktı ve hâlâ odanın içinde onu takip ediyor gibiydi. Sonunda elindeki kanlı mendili Darian'ın yüzüne bıraktı. Tadını çıkar, diye düşündü.

"Haydi." Lila hızlıca konuşarak kararsızlığın büyüsünü bozdu. "Kolunu tekrar bağlayalım ki kan kaybından ölmeyesin. Kıyafetlerimizi değiştirmeli, toparlanmalı ve buradan gitmeliyiz."

Ash ona bakakaldı, kan kaybından dolayı düşünceleri bulanıklaşmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Lila hançerini suikastçının cüppesine sildi ve kılıcını kınına geri soktu. Hızlı çalışıyordu ama sanki kalın kafalı biriyle konuşuyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Oden's Ford Barışı bozuldu. Açıkça görülüyor ki prensim, Arden burada olduğunuzu biliyor ve dünyayı sizden temizlemek istiyor. Bu konuda iyi değilsen, gitmemiz gerek."

Ben bir prens değilim, diye düşündü Ash ama bunu yüksek sesle söylemedi.

Lila pencereye gitti, panjurları açtı ve ay ışığının aydınlattığı boş bahçeyi taradı. Sonra tekrar çekip kapattı ve kilitledi.

"Hemen döneceğim," dedi. "Kapıyı benden başka kimseye açma." Ve tekrar gitti.

Ash kan kaybından dolayı baş dönmesi ve halsizlik hissetmeye başlamıştı. Çok önce bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Ocağın üzerine oturdu, şifacı çantası

onun yanında. İyi tarafından bak, diye düşündü. En azından zehir bir endişe kaynağı değil. Uzun zaman önce temizlenmiş olurdu.

Ash yarayı tek eliyle temizledikten sonra üzerine otlardan oluşan bir lapa koydu. Tam yarayı tekrar sarmaya çalışıyordu ki kapı çalındı.

Bu Lila'ydı, temiz, sıradan kıyafetler giymişti, omzunda heybesi vardı. Yüzündeki ve ellerindeki kanı da temizlemişti.

Çantalarını kapının yanına bırakarak Ash'in dirseğinden tuttu ve onu ocağa geri götürdü. "Dur, yardım edeyim. Acele etmeliyiz ve atından düşmene izin veremem."

Ash'in yanına oturdu ve sarmaya başladı ama otların kokusu karşısında burnunu kırıştırmadan edemedi. "En azından belki bu koku tazıları kokundan uzak tutar," dedi.

"Arden'in bu işin içinde olduğundan emin misin?" Ash başını şömineye yaslayarak sordu. "Öldürme emrini verenin bir büyücü olması tuhaf. Ailemizin evde düşmanları var. Onlardan biri de olabilir."

"Belki," dedi Lila, açıkça onunla dalga geçerek, "ama ben öyle düşünmüyorum. Bence Renard Tourant senin kim olduğunu bir şekilde öğrendi ve mendilinle birlikte Arden'a haber gönderdi. Birisi Darian kardeşlerle cinayeti ayarladı. Tourant yatakhaneleri boşaltmak için bir parti verdi ama senin gelmeyeceğini ve burada yalnız kalacağını biliyordu." Ona sert bir bakış attı. "Sıkıcı olursan böyle olur işte."

"Seni uyaran neydi?"

"Biramı bozdular. Bir şeyler olduğunu anladım ve hemen buraya döndüm."

"Madem işin içindeydiler, neden seni durdurmadılar?"

Lila, "Tourant'la biraları değiş tokuş ettim, o yüzden sayım için düşmüştü," dedi. "Arden akademinin enselerinde olmasını istemiyor ve eminim askerleri eğitmeye devam etmek istiyorlar."

Ford. Muhtemelen işler ters giderse, barışı bozma suçunu kendilerinin değil Darian kardeşlerin üstleneceğini umuyorlardı."

Ash, Lila'nın onun bilmesini istemediği bir şeyi kurguladığını biliyordu. "Neden kaplumbağa gazozun seni beni kontrol etmek için aceleyle yatakhaneye geri gönderdi?"

Harbiyeli omuz silkti. "Buraya silahlar için geldim," dedi, "seni kontrol etmek için değil. Koridorda kan görünce etrafa bir göz atsam iyi olur diye düşündüm. Baktığım için şanslısın."

Ash, "İlginç bir teori ama epeyce belki ve belki var," dedi. "Fells'te taht için sırada değilim. Beni hedef almaları için bir sebep yok." Tabii gizli hayatı bir şekilde ortaya çıkmadıysa.

Lila omuz silkti. "Belki de Fellsian veraset kurallarını anlamıyorlardır. Ya da belki de umurlarında değildir."

"Belki de Kral Gerard hâlâ annemin ailesini yok etme ve Gri Kurt soyunu tamamen ortadan kaldırma planı üzerinde çalışıyordur. Sonunda bizden ulaşabileceği birini buldu." İçinde her zaman yanan öfke yeniden alevlendi. "Bu da demek oluyor ki sırada kraliçe ve prenses varis olabilir." Tabii bunun çoktan gerçekleşmediğini varsayarsak. Bu düşünce karnına bir bıçak gibi saplandı.

"Başından beri hedef olduklarına eminim," dedi Lila. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Evet, var, diye düşündü Ash. Şimdiye kadar yapmam ya da yapmaya çalışmam gereken bir şey. Dört yıldır, doğrudan kalbe yönelmem gerekirken örümceğin bacaklarını kesip duruyorum.

"Ash? Beni dinliyor musun?"

Ash başını kaldırdığında Lila'nın ona kaşlarını çattığını gördü. "Ah. Özür dilerim.

Ne dedin sen?"

"Bildiğimiz tek şey burada olduğunuzu bildikleri. Yani burası güvenli değil, artık değil. Tabii daha önce güvenliyse. Bu da buradan gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Biz mi? Bir yol arkadaşı Ash'in planlarına uymuyordu.

"Lila, dinle," dedi Ash. "Planlarını değiştirmeni istemiyorum. Fens'teki görev yerine git. Ben de bu gece Freetown'a gideceğim. Sorun çözülmüş olur."

Lila dikkatle önce yerdeki, sonra yataktaki cesede baktı.

"Doğru," dedi ekşi bir sırtışla. "Freetown'a gitme planlarınızdan burada kaç kişinin haberi var? O kan emicilerin seni orada avlaması ne kadar sürer?" Ash sert bir sesle,

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi. "Onlar beni yine gafil avla."

"Hayır." Lila başını salladı. "Artık sırrın ortaya çıktığına göre, senin için en güvenli yer Fellsmarsh'a dönmek. Ve ben de seni oraya götüreceğim." Ona yan yan baktı. "Fens'ten uzak durmak için buna değer."

"Peki senin bu işe ilgin ne? Ortak olmamız gerektiğini sana düşündüren nedir?"

"Ortak olmaktan bahsetmiyorum," dedi Lila. "Bunun içinde benim için bir ödül olmasını umuyorum. Parayı alır almaz gideceğim." Parmaklarını ve başparmağını birbirine sürttü. "şimdi pantolonunu değiştir. Bir kan banyosunun onur konuğu gibi grnrsen fazla uzağa gidemeyiz." Lila kollarını kavuşturdu ve ayağa kalktı, sanki denetlemeyi planlıyormuş gibi ayağını yere vuruyordu.

Onun hayatını kurtarmıştı. şimdi bunun için ödenmesi gereken bir bedel varmış gibi görünüyordu. Babasının da dediği gibi, oyununu oynayana kadar bu işi yarım bırakmamak en iyisiydi.

"En azından arkanı dn," dedi Ash.

Lila derin bir i çekti ama dönüp kapıya baktı. "Olan onca şeyden sonra bu konuda yaygara kopardığına inanamıyorum."

abucak soyunan Ash, kanlı giysilerini yere bıraktı ve temiz küçük giysiler, yeni bir pantolon ve keten bir gömlek çekti.

"Sen utangaç olmakla meşgulken en azından eşyalarını toplamana yardım edebilir miyim?" Lila tavana doğru söyledi.

Ash yatağın altından çantasını çıkararak, "Ben çoktan hazırlandım," dedi. "Hadi gidelim."

BATI YOLUNDAN DOĞUYA GITMEK

Ya Ash Hanson sul'Han kurtarılmak istemiyordu ya da hiç sağduyusu yoktu. Lila madalya beklemiyordu ama yine de küçük bir işbirliği çok iyi olurdu. Bir ya da iki ayını bir mavi kan büyücüsüne dadılık yaparak geçirmeyi planlamamıştı. İlgilenmesi gereken kendi işleri vardı. Sıkıcı işler.

Cesetleri yattıkları yerde bırakan Lila ve Ash eşyalarını birinci kata taşıdılar. Genellikle kapılarda nöbet tutan muhafızlar gitmişti ve koridorlar boş ve uğursuz bir şekilde esniyordu.

Gündüzleri çok işlek olan mutfak avlusu sadece ay ışığında ve Mutfaklar Sahibesi'nin savaşta yaralanmış erkek kedisi Scraps tarafından kiralanıyordu. Mutfak kapısının kilidi Lila'nın becerikli ellerine kolayca teslim oldu. Taşıyabildikleri kadar yolcu yiyeceği topladılar: tuzlanmış et, ekmek, peynir ve kuru meyve, iki şarap tulumu. Yatakhane'deki katliam göz önüne alındığında, mutfağa yapılacak bir baskın sabah pek dikkat çekmeyecekti.

Çalışırken tartıştılar, hangi yoldan gideceklerini tartıştılar.

Lila, onları dost topraklara daha çabuk ulaştıracak ve Ardencourt'tan uzak tutacak olan Tamron Yolu'nu tercih etti. Bundan bahsetmeye gerek duymadı.

tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimalini de azaltacaktı. İhtiyacı olan son şey Prens Sul'Han'la birlikte görünmekti.

Ash doğruya Ardencourt'a, oradan da kuzeye Delphi'ye doğru ilerledi. "Tamron Yolu mantıklı bir seçim, yani orayı izliyor olacaklar," dedi. "Sadece bir aptal doğrudan Ardencourt'a yönelir."

"Aynen öyle," dedi Lila. "Bunu ancak bir aptal dener. Hiç hoşuma gitmedi. O yol çok kalabalık, her zaman güneylilerle dolu."

Ash gözlerini devirerek, "Güneydeyiz," dedi. "Daha fazla trafik, gözden kaçmamızın daha kolay olacağı anlamına geliyor."

"Tabii Malthus'un o kan emici kargalarından biriyle daha karşılaşmazsak." Lila, "Ya da uzak durmak istediğim başka insanlarla," diye düşündü.

"O zaman ayrılalım," diye önerdi Ash. "Ben Ardencourt üzerinden gideceğim, sen de Tamron üzerinden. Oraya kimin önce varacağına dair bahse gireriz."

Benden kurtulmaya çalışıyorsun, diye düşündü Lila, böylece planladığın gibi güneye, Freetown'a gidebileceksin. Sana izin vermeyeceğim. Ama bu teslim olmak anlamına geliyordu.

Buna karar verdikten sonra aceleyle ahırlara gittiler ve Ash çalacakları atları seçmeleri konusunda ısrar ederek, ölü taklidi yapmak istiyorlarsa kendi atlarını alamayacaklarını söyledi. Ash, haberci servisine ait olan, bu yüzden de öğrencilerin çoğunun kişisel bineklerinden daha fazla çalıştırılmış olan canlı, kır bir kısırak olan Maribel'i seçti. Lila, Wien House'daki bir öğrenciyle birlikte Arden'den yeni gelen doru bir askeri kısırak olan Brady'yi seçti.

Son adamın ölümünün üzerinden bir saat geçmeden Oden's Ford'dan uzaklaştılar. En azından Lila Ash'i şifa akademisi Spiritas'ın dekanı Taliesin'e bir not bırakmaması için ikna etmişti. Bunu kazanmaya kararlıydı.

Ash ellerine bakarak, "Benim için endişelenmesini istemiyorum," dedi.

"Belki de seni ele veren odur," diye önerdi Lila. "Seni herkesten daha iyi tanıyor, değil mi?"

Ash bunu söylediğinde irkildi ama sonra başını salladı. "Eğer ölmemi isteseydi, ölmüş olurdum," dedi.

"Bir şifacı hakkında söylenecek tuhaf bir söz," dedi Lila. "Her neyse, senin öldüğünü düşünürse endişelenmez. Ve muhtemelen herkesin böyle düşünmesi şimdilik en iyisi. Özellikle de Arden'de seyahat ederken."

Şimdiye kadar prens, onun kuşkusuz düşük olan tüm beklentilerini karşılamıştı. Tam bir baş belasıydı. Yine de kan emici kargaların görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Önce ay ışığında, sonra ay battıktan sonra karanlıkta ve nihayet sabahın erken saatlerinin sisinde, nehirden uzaktaki uzun, kademeli yokuşu tırmanarak ilerlediler. Işık arttıkça, Tamron Ormanı'nın ulu ağaçları, köklü asker safları gibi her iki tarafta yavaş yavaş görünür hale geldi. Atları hızlı adımlarla ilerliyor, toynakları yolun çamurunu savuruyor, yeni yağın yağmurun su birikintilerine sığıyordu. Birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri yoktu.

Bir saatlik sessiz sürüşün ardından Ash, "Ne kadar geniş bir ağ atacaklarını merak ediyorum," dedi.

"Kim bilir?" Lila söyledi. "Seni öldürmeye ne kadar kararlı olduklarına bağlı." Onu eleştirel bir gözle inceledi. "ve bakır kafan seni öne çıkarıyor."

Ash elini uzatıp, sanki ne renk olduğunu unutmuş gibi saçlarını parmakladı.

"Havanın daha soğuk olmaması çok kötü," dedi Lila. "Hava aydınlandıktan sonra kapüşonunu çıkarmasan iyi olur."

Gün ilerledikçe etraflarındaki manzara ortaya çıkmaya başladı, renkler soluklaştı ve grileşti. Sonbahar sisi yere iyice yapışmış, yolun her iki yanındaki hendekleri doldurmuş ve atlar geçerken yer değiştirip yüzüyordu. Arada sırada sık orman

Yol boyunca bir çiftlik evi ve diğer binaların ortasında bir açıklık. İnsan şekilleri avluda hayaletler gibi süzülüyordu. Çiftçiler erkenden kalktı.

Tamron Ormanı, sanki onu geri almak için can atıyormuşçasına yola yaklaşmıştı ve Lila her seste irkildiğini fark etti. Büyük ağaçların kökleri banketi yarıyor ve gölgelik sık sık tepede birleşerek zayıf ışığı kapatıyordu. Yol boyunca gizlenmiş herhangi bir suikastçı ancak bir kol boyu uzakta olabilirdi. Lila çalılıkların arasından gelen bir koşuşturmayı, Ash'i atından sürükleyip soğuk toprağa çarpmak için uzanan sinirli elleri, karanlık örtüler içinde solgun yüzlerden oluşan bir çemberi hayal etti.

Bir keresinde, arkalarından hızla gelen atların toynak seslerini duydular. Yolu çevreleyen küçük çalılıkların arasından ilerlediler ve yosun kaplı bir meşenin devasa gövdesinin arkasına saklandılar. Siyah giysili bir düzine adam, zırhları ışıltılı parıldayan siyah renkli atların üzerinde gürleyerek geçtiler. Aralarında zırhsız olan tek kişi Destin Karn'dı, gözleri ileriye sabitlenmiş, rüzgâra ve toza karşı kesikti.

Onlar gittikten sonra Ash, "Arden Kralı'nın Muhafızları," diye mırıldandı. "Aceleleri var, değil mi?"

Bones, diye düşündü Lila. Destin Karn, herkes gibi, benim de bu yoldan gitmemi bekleyebilirdi. Ne de olsa ona gideceğimi söylemiştim. Onu Bridge Sokağı'nda ettikten sonra beni mi arıyor? Yoksa Ash'i mi avlıyor? Kaçmasına yardım ettiğimden mi şüpheleniyor?

Belki de kötü haberi vermek için aceleyle eve geliyordur.

Şimdi öncekinden daha temkinli ilerliyorlardı, gördükleri askerlerin yol soğuduğunda geri dönebileceklerinin farkındaydılar. Yolda trafik görmeye başladıklarında Lila ormanın içine doğru ilerledi ve birkaç yüz metre ilerledikten sonra arkalarında alçak bir tepe olan savunulabilir bir kamp yeri seçti. Ateş yakmadılar; riske girmeye değmezdi. Atlarını eyerli bıraktılar, karınlarını doyurdular ve uzun bir iple bağladılar.

göz atın. Sonra battaniye rulolarını bir ağaç korusunda yere attılar.

Biraz oturup peynir ve ekmek yediler, şarap tulumlarından birini boşalana kadar elden ele dolaştırdılar. Lila'nın her yeri ağrıyordu, Stokes'taki hoyratlık ve o sezon ilk kez at sırtında kros yapmaktan dolayı. Ash sırtını bir ağacın gövdesine dayamış, bir dizi bükülmüş, diğer bacağı düz bir şekilde oturuyordu. Çok az konuştu, ama kız onun kolunu desteklediğini fark etti.

Şarabı bitirdiklerinde Lila gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

"İlk nöbeti ben alırım," diye teklif etti Ash.

Lila başını iki yana salladı. "İyi olacağım," diye mırıldandı, dudakları garip bir şekilde uyuşmuştu. "Kan kaybından ve içindeki ısıtının çekilmesinden dolayı bitkin düşmüş olmalısın. Bırak da kalkıp biraz yürüyeyim. Bu beni uyandırır."

"Hey," dedi Ash, elini onun koluna koyarak. "Uyumaya git. Her seferinde kahraman olmak zorunda değilsiniz."

"Pekâlâ." Lila esnedi. "Ama beni öğle vakti uyandırın, ben devralırım." Yatağına uzandı ve hemen uykuya daldı.

Lila titreyerek uyandığında güneş ufukta alçalmış, ışık neredeyse kaybolmuştu. Doğrulamak için iki deneme yapması gerekti, sonra başı döndü ve elleriyle kendini desteklemek zorunda kaldı. Yerde uzun süre yattığı için kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu, üstü başı yapraklarla kaplıydı ve ağzının tadı temizlenmemiş bir ahırın zemini gibiydi.

"Ash?" Açıklıkta etrafına bakındı ve bu hareket onu neredeyse tekrar sırt üstü yere düşürüyordu. "Ash!" dedi, biraz daha yüksek sesle. Brady kısa bir mesafe ötede durmuş ona bakıyordu, kulakları öne dikilmiş, hâlâ çiğniyordu. Diğer at gitmişti. Bir güderi parçası Lila'nın kendi bıçağıyla yakındaki bir kütüğe tutturulmuştu. Üzerinde tek bir kelime yazıyordu. Üzgünüm.

İşte o zaman anladı. "Bones," diye mırıldandı. "Seni iki yüzlü, işbirlikçi, sinsi piç."

Lila titreyerek ayağa kalktı. Boş şarap tası yakınında duruyordu. Onu tekmeledi ve çalılıklara doğru uçuştı.

Gerçekten mi, Hanson? Kaplumbağalı şarap numarasına kanacağımı mı sandın? Sanırım öyle. Yaşamak için çok aptalım.

Muhtemelen kadın uykuya dalar dalmaz oradan ayrılmış, gün ışığında yolculuk ederek şansını denemişti. Kimse onu Oden's Ford'a doğru giderken bulmayı beklemezdi. Şimdiye kadar Freetown yolunu yarılmış olabilirdi. Ya da Ardencourt'taki zindana doğru yol alıyordu. Ya da kan emici rahiplerin elinde ölmüş olabilirdi.

Mesele de buydu. Lila'nın sırları vardı ama Ash de kendi sırları olduğunu kanıtlamıştı. Artık prensin nereye gittiğini ya da gerçekten ne yapmak istediğini kimse bilemezdi.

KRALIN BAHÇESİNDE

Destin Karn, Arden Kralı Gerard Montaigne ile yapacağı görüşme için giyinmişti ve bu görüşmeden sağ çıkamayacağını biliyordu. Kralın beklentilerini karşılayamamanın bedelini biliyordu ve Oden's Ford'da başarısız olmuştu.

Çabasızlık yüzünden değildi. Destin, Stokes Hall ve çevresinde on ceset bulunduğunu ama hiçbirinin öğrenci olmadığını iyi bir şekilde öğrenmişti. Beşi Darialı, beşi de okul yetkilisi, yani müdürler ve yurt müdürleriydi. Hepsi geleneksel yöntemlerle öldürülmüştü - eğer boğaz kesmek geleneksel olarak kabul edilebilirse. Hiçbiri büyüyle öldürülmemişti, yani cadı kraliçenin oğlu tarafından yapılmamışlardı. Bu, Tourant'ın söylediklerine uyuyordu; çocuk şifacı olarak eğitim alıyordu ve bu yüzden kolay bir hedef olabilirdi.

Akademiye göre iki öğrenci kaybolmuştu: Wien House'da öğrenci olan Lila Barrowhill ve kuzeyli bir öğrenci olan ve Mystwerk'te uzmanlaşan Ash Hanson. Hanson'ın odasında büyük bir cinayet işlendiği anlaşılıyordu; kan revan içindeydi. Ama içerideki iki ceset de Darian kardeşlere aitti.

Darialılar ve provostlar birbirlerini öldürmüşler miydi? Lila müdahale etmiş miydi? Neden müdahale etsin ki? Tourant'ın söylediğine göre, Sul'Han'la okulda pek yakın değilmişler. Kahraman tipi de değildi. Her neyse, Destin bir kadının bu kadar çok şeyden sorumlu olabileceğine inanmakta zorlanıyordu.

kan döküldü. Kral ona tedbir olarak Lila'yı ölüm alanından uzak tutmasını emretmişti. Montaigne'in, ani bir vatandaşlık krizinin onu müdahaleye sevk etmesi durumunda en umut verici ajanlarından birini riske atmaya hiç niyeti yoktu.

İşin ironik yanı, Lila'yı işe alan Destin'di; son iki yıldır onun idarecisiydi. Ama şimdi, giderek daha fazla, doğrudan kralla etkileşime giriyordu. Destin bu ilişkinin kontrolünü kaybetmekten hoşlanmıyordu.

Onun partiden ayrılmasına asla izin vermemeliydi, bunu artık biliyordu. Eğer Lila ve Sul'Han öldüyse, Destin başarısız olmuştu. Eğer ikisi de hayattaysa, Destin başarısız olmuştu.

Sadece bir öğrencinin öldüğü doğrulanmıştı. Bir Ardenine öğrencisi olan Renard Tourant o gece kaybolmuş ve birkaç gün sonra Tamron Nehri'nde yüzerken bulunmuştu, görünüşe göre boğulmuştu. Destin, o budalayı ortadan kaldırmak için biraz daha zaman ayırabilmeyi dilemişti ama kimse Arden'den gelen Denis Rochefort'u sorgulamayı düşünmeden önce şehirden ayrılmak için biraz acelesi vardı.

Planın başarılı olması mümkündü. Beşten fazla Darialı olması ve hayatta kalanların Barrowhill ve Sul'Han'ın cesetlerini korkunç ayinlerinden biri için götürmüş olması mümkündü. Kana susamış piç kurularıydılar, kimin öldüreceği konusunda çakallar gibi sürekli kavga ederlerdi. Destin öldürme konusunda daha tarafsız bir yaklaşımı tercih ederdi. Bazen gerekliydi ama Destin kural olarak bundan hoşlanmıyordu.

Bu mümkündü ama Destin buna inanmıyordu. Kendisine Ardenscourt'a geri götürebileceği bir cinayet kanıtı sözü verilmişti ama bunu almamıştı. Kaynaklarına göre, kayıp iki öğrenci o zamandan bu yana geçen haftalarda Arden'de ya da Fells'te ölü ya da diri olarak ortaya çıkmamıştı.

Destin onu bu kadar uzun süre hayatta tutanın sadece bu umut dolu belirsizlik olduğundan şüpheleniyordu. Bu ve Oden's Ford'daki dekanların bu işin arkasında Arden'in olduğunu kanıtlayamamış olmaları.

Pek çok şeyden şüpheleniyorlardı. Darian Loncası, Arden İmparatorluğu'nun devlet kilisesi olan Malthus Kilisesi'ne bağlıydı. Arden Kralı uzun zamandır akademi kampüsünde sabotajcı, casus ve kaçak mal arama hakkı olduğunu iddia ediyordu, ancak bu hakkı daha önce hiç kullanmaya çalışmamıştı. Oden's Ford'daki yönetim, krala ve Malthus Kilisesi'nin müdürlüğüne sert mektuplar göndererek barışın ihlali hakkında bildikleri bir şey varsa bunu öğrenmek istedi. Sorumluların Arden'e kaçtığı anlaşıldığından, suçluların yakalanmasını ve yargılanmak üzere akademiye iade edilmesini talep ettiler.

Kilise ve imparatorluk temsilcileri akademiye yapılan saldırıdan haberdar olmadıklarını söylediler. Okulun devlet düşmanlarını barındırmadığını varsayarak, Arden'in Oden's Ford'daki öğrencilere saldırmak için hiçbir nedeni olmadığını belirttiler. Suçluları bulmak için kuzeye bakmalarını önerdiler. Ne de olsa kurbanlardan biri Arden vatandaşıydı. Belki de cinayetlerden kayıp iki öğrenci sorumluydu. Arden Kralı, akademinin talep etmesi halinde öğrencileri ve öğretim üyelerini korumak için Oden's Ford'a asker yerleştirmeyi teklif etti.

Akademi reddetti.

Kral o günden beri hoşnutsuzluğunu belli etmişti. Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen Destin yükselen bir yıldız ve kralın gözdesi olarak görülüyordu - ta ki Oden's Ford'a kadar. O zamandan beri Montaigne ile görüşmemiş ya da ondan bir görev almamıştı. Destin'in kralın hoşnutsuzluğunu daha somut bir şekilde gösterebileceğinden endişe etmekten başka yapacak pek bir şeyi yoktu. Bazı geceler, güneyde sonbahar dedikleri mevsimin boğucu sıcağında uyanık yatarken, ülkeden kaçmayı düşünüyordu.

Babası onun kaçabileceğini tahmin etmiş ve önleyici bir uyarıda bulunmuştu. "Bundan geri dönüş yok. Kralın uzun bir hafızası, Arden'in da uzun bir menzili var. Kralın Yedi Ülke'nin tamamını kontrol etmesi uzun sürmez.

Diyarlar. O zaman ne yapacaksın, şansını Carthis'te mi deneyeceksin?" Babasının gözlerindeki bakış bir tehdit, bir uyarı ve bir meydan okumaydı.

Ve nihayet, haftalar süren sessizlikten sonra bu toplantı. Neden şimdi? Destin, kralın geleceği hakkında bir karara vardığını tahmin ediyordu.

Peki kişinin kendi infazı için uygun kıyafet nedir? Destin özenle hazırlanmış kıyafetlere eğilimli değildi. Öyle olsaydı, babası onu uzun zaman önce döverdi. Yine de, durum gerektirdiğinde kendini nasıl iyi sunacağını biliyordu. Siyah her zaman iyi bir zevkti. Tepeden tırnağa deri süslemeli ince siyah yün giymişti. Gömleğinin yakası ve manşetleri dantelliydi. Botları ve kılıç kemeri sade ama en iyi deriden yapılmıştı. Tılsımı gömleğinin içine gizlice sokulmuştu, görünmeyecek bir yerdeydi ama mana'yı, yani gece gündüz kükürtlü bir kaynaktan sızan sızıntı gibi ondan sızan şeytani enerjiyi emiyordu. Her şey bir yana, bunu kralın suratına fırlatmamak en iyisiydi.

Yetenekli olmak güneyde iki ucu keskin bir kılıçtı. Destin ve babasını kral için yararlı kılıyordu ama aynı zamanda onları savunmasız da kılıyordu. Malthus Kilisesi'nin yakasız büyüücüleri yakma alışkanlığı vardı ve kralın da bunu yapmalarına izin verme alışkanlığı vardı. Montaigne, emrindeki üstün yeteneklileri gerekli bir kötülük olarak görüyordu.

Destin gardırobunun içindeki camda kendi görüntüsünü inceledi ve tatmin oldu. Bunun içine gömülmek için yeterli olacağını düşündü. Gömülmek için yeterince kaldığını varsayarsak. Bununla birlikte, bir kez olsun dairelerinde olacak olan babasını bulmaya gitti.

Marin Karn, Arden ordularının generali olabilirdi, sarayda karargâhı, Ardens-suyunda ve Baston Körfezi'nde mülkleri olabilirdi ama başkentte olduğu zamanlarda, Destin'in kendini her zaman yersiz hissettiği kışlanın ortak salonunda sık sık kâğıt oynarken ve içki içerken bulunabilirdi.

Destin babasının kapısının önündeki asker grubunu selamladı. "Generale burada olduğumu söyler misiniz?"

Bu söz iletili ve Destin usulüne uygun olarak ilk bekleme odasına, yani sonunda babasına ulaşacağı labirentin ilk halkasına alındı.

Sonunda babasının özel odasına girdiğinde, generali yarı giyinik bir halde keten gömleğini çıkarırken buldu. "Bana bir tane daha getirin," diye emretti ve gömleği yere bıraktı. "Şimdiden iki tanesini terlettim. Kış delici sınır bölgelerinden Bruinswallow'un fırınlarına kadar tüm bu yolculuklar beni öldürecek."

Sözler, sözler. Destin gardırobun karşısına geçip başka bir gömlek seçti, sonra da Karn'ın gömleği giymesine yardım ederek uşak rolü oynadı. Bir havlu getirerek babasının yüzündeki ve boynundaki teri sildi. Karn havluyu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Kes şunu," dedi. "Bir erkek terler. Ama belki siz bunu bilmezsiniz."

Destin babasının gergin olduğunu anlayabiliyordu çünkü her zamankinden daha kaba davranıyordu. Bu da oğlu ve kral arasındaki bu buluşma için endişelendiği anlamına geliyordu. Kendi pozisyonunun, oğlunun başarısızlıklarından kaynaklanan ikincil zararlar olmadan yeterince istikrarsız olduğundan endişeleniyordu.

Sonunda general son seçtiği gömleği giymeye karar verdi. Destin ona üniforma tuniğini uzattı.

"Önce kemer. Sonra ceket," dedi Karn dişlerini sıkarak. "Bunu hiç düzeltmeyecek misin?"

"Özür dilerim efendim," dedi Destin sert bir sesle. "Ben pek üniforma giymem, o yüzden-"

"Ah, doğru ya," dedi Karn, sanki yeni aklına gelmiş gibi. "Sen bilmiyorsun."

Destin dişlerini sıktı. Babasının bir lafı olmadan asla sohbet edemezlerdi. Destin ordu , doğrudan krala bağlı olan gizli servisi seçmişti. Rütbesi teğmen olmasına rağmen, babasının gözünde gerçek bir asker değildi. Artı,

Babası Destin'in kendi gözetimi dışında olmasından hoşlanmıyordu.

Öte yandan Destin beğendi.

Katedral kilisesinin çanları çeyrek saati çalıyordu.

"Neredeyse gitme vakti geldi," dedi Destin. "Herhangi bir tavsiyen var mı?" Aslında buraya gelme nedeni de buydu. Babası her nasılsa otuz yıl boyunca bu krala hizmet ederek hayatta kalmayı başarmıştı. Bir tür strateji geliştirmiş olmalıydı.

"Bir kız gibi titremeyi kes," dedi Karn, her zamanki hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Destin sakın bir sesle, "Yanılıyorsunuz General," dedi. "Titremiyorum. Sadece endişeliyim."

Karn homurdandı. "Kral seni öldürmek istiyorsa, bunun geldiğini asla göremezsin. O yüzden rahatla."

Bu pek yardımcı olmadı.

"İkinci şey, kral sizden ne yapmanızı isterse evet deyin. Eğer senden anneni kazıp çıkarmanı ve cesedini surlara asmanı isterse, evet de. Yavru kedilerin leşlerinden ona bir palto yapmanı isterse, cevabın evet olsun. Kraliyet kışını öpmenizi isterse, evet deyin. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Destin. Sonra da eklemekten edemedi: "Peki ya seni öldürmemi isterse? Buna da evet demeli miyim?"

Gözleri buluştu. Tutuldu. Sonra Karn acı bir kahkaha attı. "Elbette evlat, eğer başarabileceğini düşünüyorsan yap şu işi. Eğer hayır dersen, kral ikimizi de öldürecek başka birini bulur. Birimiz bu işten canlı çıkabilir."

Destin ve kral kraliyet bahçesinde buluşacaktı. Kral Gerard, suikastlar, adam kaçırmalar, ihanetler ve benzeri "hassas konular" olarak adlandırdığı şeyleri tartışmak için bahçeyi severdi. Sır saklamak söz konusu olduğunda, bahçede saraydakinden daha az göz ve kulak vardı.

Hassas konularda harekete geçmek için de iyi bir yerdi. Bahçeye girdiğinizde bir daha çıkamama riskiniz her zaman vardı.

Destin, kraliyet bahçelerine açılan özel avluda kralı bekliyordu. Kuzeyden gelen sert bir rüzgâr güneyde kış dedikleri mevsimin habercisiydi. Daha sıkı giyinmediği için pişmanlık duyarak titredi.

Nihayet, buluşma saatlerini yarım saat geçtikten sonra Montaigne, üzerinde sıradan bir yün pelerin ve nemli kum rengi saçlarını örten bir kukuleta olduğu halde terastan merdivenlerden indi. Yanında uzun boylu, iri yarı, kâtip mavisî giysili bir kız vardı.

Lila Barrowhill'di.

Uzun bir an boyunca Destin'in tek yapabildiği ağzını açmak oldu. Ta ki kendini hatırlayıp ağzını kapatana ve tek dizinin üzerine çökene kadar.

Evet. Bu en azından bir sorunun cevabıydı. Hâlâ hayattaydı.

"Teğmen Karn," dedi Montaigne onu ayağa kaldırarak. Soğuk bakışları Destin'in üzerinde geziniyor, derisini küçük iğneler gibi batırıyordu. "Lila ve ben de tam senin hakkında konuşuyorduk."

"Karn!" Lila içtenlikle söyledi. "Nerede olduğunu merak ediyordum. Nasılsın?"

Destin sertçe yutkundu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yalan söyledi. Lila'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Seni böyle iyi görmek çok güzel." Yalan yok.

Bir kaşını kaldırdı. "Ölünün aksine mi?"

"Ölmek yerine, evet," dedi Destin. "Yatakhanelinizdeki o talihsiz olaydan sonra ortadan kaybolduğunuzda en kötüsünden korkmuştum."

Lila, "Majestelerine de söylediğim gibi, ben de en kötüsünden korkuyordum," dedi.

"Bildiğiniz gibi, subaylarımızdan birinin oğlu o gece öldü," dedi Montaigne. "Albay Tourant bir soruşturma açılması için baskı yapıyordu. Lila, olanlarla ilgili bazı sorularını yanıtlamayı kabul etti."

Destin gözlerini Lila'nın yüzüne dikmiş, onu okumaya çalışıyordu. Yani bir toplantı olmuştu - kendisinin davet edilmediği bir toplantı. Bu asla iyiye işaret değildi.

"Harika," dedi Destin. "Aydınlanmaya hazırım." Tuniğinin siyah yününün altında saklı hançeri bulma ya da bir geyik gibi bahçeye fırlama isteğiyle savaştı.

Krala ne söylemişti? Ölmüş müydü yoksa yaşıyor muydu?

Lila avludaki sütuna yaslandı. "Sanırım hikâyenin bir kısmını zaten biliyorsun," dedi, "o yüzden kısa keseceğim. Yatakhaneye döndüğümde her yerde cesetler vardı ve Hanson kayıptı. Dışarıda beni arıyor olabileceğinden endişelendim."

"Senin için mi?" Destin ona baktı.

"Kendimi suçluyorum. Onun sinirli ve kendini beğenmiş biri olduğunu biliyordum ama aramızda hiçbir şey olmayacağını anladığımı sanmıştım." İç çekti. "Ortak bir noktamız yok gibiydi, kimyamız hiç uyuşmuyordu. O hep ders çalışırdı, ders çalışırdı, konuşurdu, konuşurdu ve bildiğiniz gibi ben iyi vakit geçirmeyi severim."

Destin aptal gibi, "Evet," dedi.

"Kendini ilahiyatçı sanıyordu." Lila gözlerini devirdi. "Her zaman Malthus'un şeytani kilisesi ve birilerinin kargaları - Malthusçu rahipleri kastediyorum- Ford'dan uzak tutması gerektiği hakkında atıp tutardı. Küçük fanatik çetesine katılmam ve kiliseleri havaya uçurmam için başımın etini yedi."

Krala özür dileyen bir bakış fırlattı. "İnançlı bir insan olduğunuzu biliyorum Majesteleri," dedi ironi yapmadan, "ama dini tartışmalarla ilgilenmiyorum. Ayrıca, okulda başımı daha fazla belaya sokmayı göze alamam."

"Elbette," dedi Kral Gerard, yüzünde sempatik bir anlayış vardı.

Destin boğazını temizledi. "Genç Hanson kulağa yorucu geliyor."

Lila başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm, yorucuydu ama hep konuşurdu ve hiçbir şey yapmazdı. Son zamanlarda, ders çalışmak için uyanık kalabilmek için çok fazla jilet çığniyordu ve yine çılgınca davranmaya başladı. Sonunda onu azarladım.

Tourant'ın partisi. Kızgın olduğunu biliyordum. Ama bunu hiç beklemiyordum." Üzüntüyle başını salladı.

Destin kaybolmuştu. "Hiç beklemiyordun-?"

"Rahipleri katletmeye başlamasını hiç beklemiyordum," dedi Lila.

Şehitlerin kanı. Cinayetleri Sul'Han'ın işlediğini mi düşünüyor? Cidden mi? Destin onun yüzünü inceledi. Yalan söylediğine dair bir kanıt görmemişti ama Lila'nın usta bir yalancı olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kralın önünde ona bunu söylemeyecekti.

Özellikle de Montaigne bu konuda istekli görüldüğü için.

"Yani," dedi Destin çenesini ovuşturarak. "Bunu yapan Hanson mıydı?"

Lila omuz silkti. "Benim tahminim de bu yönde ama rahipleri yatakhaneye nasıl çektiğini bilmiyorum. İlk başta kafam karıştı çünkü onları öldürmek için büyü kullanmadı. Ama sanırım belki de bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu - büyü olmadan da bir şeyler yapabileceğini."

"Çünkü-?" Destin başını eğdi.

Kızardı. "Çünkü ona, bilirsiniz, büyücülerle arkadaşlık etmediğimi söyledim - alınmayın, Teğmen."

Destin, "Hiçbiri alınmamış," dedi. "Yani Hanson cesetler arasında değildi, o zaman . . . ?"

Lila, "Onu görmedim ama etraflıca da aramadım," dedi. "Dediğim gibi, peşimden gelebileceğinden endişelendim. Ayrıca başka vardı ve Gündönümü'ne kadar orada kalıp soruları yanıtlamaktan korkuyordum. Bu yüzden ayrıldım. Umarım gelecek dönemden önce her şey sona erer."

"Bu umudu paylaşıyoruz," dedi Destin. Hâlâ Lila Barrowhill'in hayatta kalarak büyük olasılıkla onun hayatını kurtarmış olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Daha da iyisi, cinayetten "Ash Hanson "ın sorumlu olduğunu öne sürerek suçu Arden'dan uzaklaştırmıştı. Bu felaketin daha iyi sonuçlanmasının tek yolu, elinde büyücünün kellesi ve akademiden bir özürle ortaya çıkması olabilirdi.

Destin söyleyecek bir şey, iyiliğe karşılık vermenin bir yolunu aradı. "Bu kış sizinle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Sana son görüşmemizde de söylediğim gibi, bazı-"

"Aslında senin için başka planlarım var," diye araya giren kral Destin'in içini bir kez daha karıştırdı. "Hepsi bu kadar Lila. Teğmenle özel olarak konuşmam gerekiyor."

İkisi de o uzaklaşırken onu izlediler.

"Olağanüstü bir hikâyeydi," dedi Kral Gerard, kız kulak kesildikten sonra. "Sence anlattıklarına gerçekten inanıyor mu?"

"En azından akla yatkın bir hikâye," dedi Destin. "Büyücü Sul'Han okulda yalnız biriydi, ki bu da gerçek kimliğini gizlemeye çalışan biri için mantıklı. Taliesin Beaugarde adında bir çit cadısı olan Voyageur ile çok zaman geçirmiş."

Montaigne'in ağzı buruştu. "Voyageur'lar fareler gibidir. Onları yok etmek için harcadığımız tüm çabalara rağmen geri gelmeye devam ediyorlar. Onları medenileştirmek imkansızdır."

Kontrol etmek imkânsız demek istiyorsun, diye düşündü Destin. "Cinayetlerden sonra Beaugarde'ı bulmaya çalıştık, böylece onu sorgulayabilecektik ama o da ortadan kayboldu. Bu şüpheli görünüyor. Sul'Han'ın bağınaz biri olduğunu ama belki de cadıdan bazı radikal fikirler kapmıştır. Eğer öyleyse, bu bizim için iyi olur."

Kral, "Akademideki dekanların bunlardan haberi yok gibi görünüyor," dedi. "En azından, bu soruşturma hattını takip etmiyorlar."

"Sanırım Arden'in sorumlu olduğuna önceden karar verdiler ve bu yüzden daha fazla araştırmadılar. Ayrıca, görünüşe göre Lila ayrılmadan önce bu geçmişin hiçbirini rapor etmemiş." Durakladı. "Bunu okul yetkilileriyle paylaşmamanızı tavsiye ederim. Eğer işimize yarayacaksa, bizimle hiçbir şekilde bağlantısı olmaması en iyisi olacaktır."

Kral bir an için bunu düşündü. "Katılıyorum," dedi. "Dekanların şüpheleri var ama bunu kanıtlayamazlar."

hiçbir şey. Öğrencilerimizi kabul etmeye ve eğitmeye devam ettikleri sürece, ne düşündükleri umurumda değil."

"Evet, Majesteleri," dedi Destin, kralın adaletinin ağır elinden kurtulmuş olabileceğini ummaya başlamıştı.

"Lila hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu kral aniden.

Destin bu soruyu hiç duymamıştı. "Şimdiye kadar güvenilir biri oldu," dedi. "Oden's Ford'daki herkesi tanıyor ve onun gözünden kaçan hiçbir şey olmuyor."

"Savaş Oden's Ford'da kazanılmayacak."

"Belki de değil," dedi Destin, "ama akademi bir kavşak noktası. Lila Yedi Diyar'ın her yerine seyahat ediyor, birden fazla dil konuşuyor, her yere uyum sağlıyor ve şu ana kadar verdiği bilgiler doğru çıktı."

"Okuldaki itibarı nedir? Gerçekten de bizi inandırmak istediği kadar kötü bir öğrenci miydi?"

"Bildiğiniz gibi Wien House'da. Tourant onun sınıf komutanıydı ve onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yoktu. Birkaç kez dekanların önüne çıkarıldı. Tourant sadece akademideki kayıtların düşmesinin onun kalıcı olarak atılmasını engellediğini iddia etti."

"Belki de kızın elinde değildir," diye düşündü kral. "Kadınların ordu için uygun olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Ama bizim yararımıza bir rol de oynuyor olabilir. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ordu tamamen kurallarla ilgilidir ve bu Lila için uygun değil. Ayrıca, Tourant'ın aptal olduğunu düşünüyorum. Üreyemeden nehre düşmesi bizim için daha iyi oldu."

Kral başını geriye attı ve güldü. "Ah, Karn, konuşmalarımızı özlemişim. Sadece zamanım üzerinde çok fazla talep var."

"Elbette, Majesteleri." "Kızın geçmişi nedir?"

Destin bunun Lila'ya duyulan ilgiden daha fazlası olduğunu fark etti.

-Bu onun araştırmacı yeteneklerinin bir testiydi.

"O bir savaş yetimi. Güney Adaları'nda büyümüş, bir teyze tarafından yetiştirilmiş. Sonra doğu kıyısındaki bir kaçakçılık operasyonunda başka bir teyzeye katıldı. Bu bir aile işi."

"Bir kaçakçının Oden's Ford'da ne işi var?"

"Görünüşe göre ailesi, ordudaki üst düzey kişilerle iyi bağlantılar kurabileceğini umarak onu oraya geri göndermeye devam ediyor."

"Ve öyle de oldu," dedi Montaigne, "sizin tavsiyeniz üzerine."

Destin, "Onu buraya getirdiğimde ikna ederek sorguladım," dedi. "Anlattığı hikaye doğru çıktı."

"Onun sarayda olması hoşuma gidiyor," dedi kral. "Dün akşam yemeğine geldi ve tüm masayı gülmekten kırdı geçirdi. Lord Matelon bile."

"Lila pervasız bir zekâya sahip," dedi Destin. "Diğer insanların düşündüğü ama yüksek sesle söylemediği şeyleri söylüyor." Kralın yanında bu her zaman bir riskti. Montaigne bu tür bir açık sözlülüğü eğlenceli buluyordu - ta ki bulmayana kadar.

"İhtiyacımız olan büyücülüğü yapabileceğine ikna olmam gerekecek. İmparatorlukta yakasız büyücülerden oluşan bir ordu istemiyorum."

Destin, "Baston Körfezi'nde, Watergate'te ve Güney Adaları'nda adamlarım var," dedi. "Başka neler bulabileceğime bakacağım."

Belki de Lila kralın yeni çırağı olur, diye düşündü Destin. Kralın halktan kişileri sarayda güçlü pozisyonlara getirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Kendi başlarına güç kullanmaya alışkın olan soylulara kıyasla daha bağlı ve itaatkâr olma eğilimindeydiler.

Ama yakın çevresi için bir kadın seçer miydi? Bu daha önce görülmemiş bir şey olurdu.

Kralın saray mensuplarını birbirine düşürmek gibi bir alışkanlığı vardı. Belki de bundan daha fazlası değildi. Destin de Lila'dan hoşlanıyordu ama ona güvenmiyordu.

"Gel, benimle yürü." Montaigne onu alçak taş duvar boyunca ilerletti, bu duvar resmi bitkileri ötedeki ormandan ayırıyordu. Ağaçlar pırıl pırıl gökyüzüne karşı renkleriyle parlıyordu. Bahçeler hâlâ çiçeklerle doluydu, kokuları çürüme kokusu gibi ağır ve baskındı.

Kral, engebeli arazide ilerleyen bir geyik gibi narin yürümeye devam etti. "Asterler," dedi zarif bir el hareketiyle kaldırım taşlı yol boyunca uzanan pembe ve mor çiçeklere doğru ilerleyerek. Birkaç tane koparıp Destin'e uzattı, Destin de gizlice koparıp elinden bıraktı.

Destin, Ardencourt'taki kraliyet bahçelerinin çiçek açmadığını hiç bilmiyordu. Menekşeler annesinin en sevdikleriydi. Adını hatırlayabildiği tek çiçek onlardı, gerçi Montaigne her zaman diğerlerini işaret eder ve söylerdi.

Belki de bunun nedeni Destin'in bahçede sürekli dikkatinin dağınık olması ve kimi öldürmesi gerektiğini öğrenmek için beklemesiydi.

Şimdiye kadar bahçeyi süsleyen çok sayıdaki köşkten birine ulaşmışlardı; köşk, acayip bitkilerle büyümüş durgun bir su havuzuna bakıyordu.

"Benimle oturun," dedi kral, duvarın bir banka yerleşerek.

Destin oturdu. Ve bekledi.

"Carthis'e , değil mi?"

Destin'in oturuyor olması iyi bir şeydi. Soru kafasına bir darbe gibi inmişti, o kadar beklenmedikti ki Destin yolda tökezleyebilirdi.

Kralın bunu sorması, cevabı zaten bildiği anlamına geliyordu. Ama nasıl bilebilirdi ki? Destin'in babasının ona söylemiş olması pek olası görünmüyordu.

"Evet, Majesteleri. Çocukken bir süre orada yaşadım." Destin, annem ve ben babamdan uzaklaşmak için o kadar hevesliydik ki okyanusu aştık, diye düşündü. Anlaşılan o ki, bu yeterince uzak değilmiş.

Kral, "Bana bundan bahset," dedi.

Her zaman olduğu gibi, kralın zaten ne bildiğini ve sorularının ardında ne yattığını söylemek mümkün değildi.

"Şey. Çoğunlukla kum ve kayadan oluşuyor," dedi Destin. "Oldukça kuzeyde olmasına rağmen okyanus akıntıları burayı sıcak tutuyor. Bir şey yetiştirmek neredeyse imkânsız, bu yüzden insanlar son derece fakir. Bu yüzden pek çok kişi korsanlığa yöneldi."

Destin, annesiyle paylaştığı deniz kenarındaki kulübenin, tozlu sokaklarında yalınayak koştuğu köyün anılarının pususuna düştü. Bunlar hayatının en mutlu zamanlarından bazılarıydı.

"Yine de anladığım kadarıyla orada çok güçlü bir büyü var," dedi Gerard. "Büyücülerin aslında oradan geldiğini söylüyorlar."

"Bu bir bakıma doğru Majesteleri," dedi Destin. "Büyücüler, bildiğiniz gibi bir zamanlar orijinal Yedi Diyar'dan biri olan Kuzey Adaları'nda ortaya çıktı. Kırılma'dan sonra adalar Carthis ile birleşti. Onlar ... ah ... hala gevşek bir şekilde bağlılar, sanırım."

"Hiç adalara gittiniz mi?" "Hayır, lordum."

"Bu dili konuşabiliyor musun?"

Destin başını salladı. "Eskiden öyleydi. Şimdi pek hatırlamıyorum."

Kral aniden konuyu değiştirdi. Montaigne, "Bir yürüyüş sezonu daha bitti ve hâlâ hedefimize yaklaşamadık," dedi. "Bu yazın atılım yazımız olacağına dair çok büyük umutlarım vardı."

Destin cevap verme riskine girmedii.

"Yine de hiçbir ilerleme kaydedemedik," dedi Montaigne. "Sabrımı kaybediyorum. Yeni bir stratejiye ihtiyacımız olup olmadığını merak ediyorum."

Babamı savunmamı mı bekliyor? Aslında, ölmüş olsaydı hayatım ölçülemeyecek kadar güzelleşirdi.

Ama Destin bu tuzağa düşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Bu konuda bir fikir beyan edemem, Majesteleri. Ben bir

askeri strateji konusunda uzman. Üstün ordumuz ve sizin yaratıcı liderliğiniz sayesinde sonunda galip geleceğimizden hiç şüphem yok."

"Bu savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi kral, sesi alçak ve hırçındı. "Kuzeydeki cadı önümde diz çöküp merhamet dileyene kadar ruhlarını ve kalplerini kıracağım. Yalvaracak ama hiçbir şey alamayacak."

"Evet, Majesteleri."

"Benim için bir kız bulmanı istiyorum."

Destin bu kez konuşma eğrisini yönlendirmeyi başardı. "Sizin için bir düzine bulacağım Majesteleri," diye cevap verdi. "Zevkiniz nedir?"

Montaigne güldü. "Beni aptal mı sanıyorsun? Senin gibi genç bir adamı ava gönderirsem, en iyisini kendine saklarsın."

"Majesteleri, ben bundan daha iyisini biliyorum," dedi Destin. "Sizin gibi bir adam için zayıf bir rakip olurum." En azından bu doğrudu.

Montaigne homurdanarak başını salladı. "Hayır, bulmanı istediğim özel bir kız var, eğer gerçekten varsa. Eğer varsa, Delphi'de olabilir."

"Delphi!" Destin dehşetini gizlemeye çalıştı. O da Delphi'ye gitmişti ve o zamana dair anıları dehşet vericiydi. Geri dönmek için hiçbir arzusu yoktu. "Delphi'ye gitmemi mi istiyorsun?"

"Eğer bu kızı bulmanızı istiyorsam ve o da oradaysa, bu mantıklı, Teğmen."

"Anlıyorum," dedi Destin. "Acaba ... olabilir mi?" Babasının tavsiyesini hatırlayarak sözünü yarıda kesti. Senden ne isterse istesin, cevabın evet olsun. İtirazlarını bastırdı ve "Bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim Majesteleri. Hizmet etmek için sabırsızlanıyorum."

Kral aldanmadığını belli eden ince dudaklı bir gülümsemeye gülümsedi. "On altı yaşlarında olmalı ve boynunun arkasında buna benzer bir rün taşıyor." Montaigne Destin'e üzerinde bir sembol çizilmiş bir kâğıt parçası uzattı

bir örümcek ağı, üçgenlerden oluşan bir düzenlemeyi çerçeveleyen çizgiler, tıpkı yönlü bir mücevher gibi.

Destin ona bakakaldı, ikinci kez pusuya düşmüştü. Kalbi güm güm atmaya başladı ve sanki nefes alamıyormuş gibi boğulduğunu hissetti. Sanki dokunarak okuyabilecekmiş gibi işaret parmağıyla dokundu. Sembol tanıdıktı ama yine de yabancıydı.

Gözlerini kraldan çevirip bataklığın öbür tarafına, özenle kesilmiş çitlerin ağaçlara doğru uzandığı yere baktı. Kralın yüzünü okuyamaması için havanın neredeyse kararmış olmasından memnundu. "Majesteleri," dedi kısık sesle. "Bu kızın kim olduğunu ve neden önemli olduğunu sorabilir miyim?"

"Birisi için önemli," diye cevap verdi Montaigne. "Kuzey Adaları'ndan potansiyel bir müttefik."

"Kuzey Adaları," diye tekrarladı Destin, gerçek karnına bir yumruk gibi inmişti. Krala doğru geri döndü. "Ama bu akıllıca mı Majesteleri? Bu kadar çok kötülüğün ortaya çıktığı bir yerde büyücülerle, putperestlerle ve benzerleriyle ilişki kurmak?"

Kralın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ve Destin bir hata yaptığını anladı. "Çizgiyi nereye çekmemi öneriyorsun, büyücü?" Kralın sesi tehditle çatırdıyordu. "Kendini çizginin yanlış tarafında bulmak istemezsin."

Destin aceleyle, "Hayır, Majesteleri, yapmam," dedi. "Her gün yüce azize lütufkâr hoşgörünüz için şükrediyorum."

Ve her gün bu kralın, o anki gündemine uygun olan pozisyonu alarak bu çizginin her iki tarafında da dans etme yeteneğini lanetliyorum.

"İşin aslı şu ki,thane'ler huzursuz ve cüzdanlarına ve sancak beylerine geçmişte olduğundan daha sıkı sarılıyorlar. Onlara sürünmekten, yükümlülüklerini yerine getirmeleri için yalvarmaktan yoruldum. Güçlü bir müttefik bulmam gerekiyor.

bize kesin bir zafer kazandırabilir. Bu kızı bulmak savaşı bizim lehimize bitirmenin anahtarı olabilir."

"Öyle olmasını umuyor ve dua ediyoruz Majesteleri," dedi Destin. "Kızın Delphi'de olduğunu nasıl öğrendiniz?"

Kral, "Hâlâ orada olduğunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi. "Çocukken orada yaşadığını biliyoruz. Kimi aradığınızı kimsenin bilmemesi son derece önemli. Kızın ne bildiğini bilmiyoruz. Delphi'de saklanabileceği yüzlerce delik var. Onlardan birine dalmasını istemeyiz."

Destin çalkantılı zihnini odaklamaya çalışarak, "Evet, Majesteleri," dedi.

"Bir şey daha, ona canlı ve zarar görmemiş olarak ihtiyacımız var, anladınız mı?"

"Yani bizden bu kıza suikast düzenlememiz istenmiyor mu?" "Kesinlikle."

İşler gittikçe daha kasvetli görünüyordu. Destin, bir insanı öldürmenin onu yakalayıp zarar vermeden nakletmekten çok daha kolay olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Destin ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi ama alabileceği tüm bilgilere ihtiyacı vardı. "Sembolün ne anlama geldiğini biliyor musun? Ya da neye benzediğini? Bu işimizi kolaylaştırabilir."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Montaigne ve sanki bu ihmal önemsizmiş gibi omuz silkti. "Eğer kızı bulursanız, bazı cevapları doğrudan ondan alacağız."

"Elbette efendim," dedi Destin, zihni hızla çalışıyordu. Kralın bu görev için onu seçmiş olması ya bir lütuf ya da bir lanetti. Sadece hangisi olduğundan emin değildi.

"Delphi'deki muhafızlarımla komutanı Marc Clermont ile birlikte çalışacaksınız. Gerektiğinde kararlı bir şekilde harekete geçmeye istekli bir adam ama yine de o kasaba hiçbir zaman tam olarak kontrol altına alınamadı. Her ay ya da iki ayda bir ayaklanmalar, madenlerde sorunlar, sabotajlar, Fells sınırında kaçakçılık olayları yaşanıyor. Son zamanlarda, doğrudan bir saldırı oldu

bir muhafız bölüğüne saldırdı ve birkaçını öldürdü. Neler olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Demek benden Delphi'deki komutanını gözetlememi istiyorsun, diye düşündü Destin. Ve o da beni gözetleyecek. Dört gözle beklenecek bir şey var.

"Sadece merak ediyorum. Bu kızı. En azından bir adı var mı?" Son alaycı cümle, ağzını kapatamadan ağzından çıkmıştı.

Montaigne buz gibi gözlerini Destin'e dikti. "Doğum adı Jenna Bandelow'du. Belki hâlâ kullanıyordur. Ailesi Bill ve Erien'di. O doğduğunda yaşlıydılar. Eğer hâlâ hayattalarsa, şimdi de oldukça yaşlı olmalılar." Durakladı. "Kız Ardencourt'ta doğmuş olabilir. En azından doğumu burada kaydedilmiş ama ailesi onu daha bebekken Delphi'ye götürmüş."

Ardencourt'taki Malthusçu rahipler, doğum ölçümleri ve tanımlayıcı işaretlerle birlikte, her seviyeden insanın doğum kayıtlarını titizlikle tutuyorlardı. Kız bu şekilde keşfedilmiş olmalıydı.

"Neden biri Delphi'ye taşınsın ki?" Destin mırıldandı. "Belki de arıyorlardı bir yer saklanmak için ,"
Montaigne dedi ki. "Delphi de iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

YOL BARIYERI

Ash'in Lila'ya yaptığı kötü bir numaraydı ve bunu biliyordu. Oden's Ford'da hayatını kurtardıktan sonra özellikle alçakça bir hareketti. Gerçek şu ki, Lila Barrowhill'e güvenmiyordu. Anlattığı hikâyede kulağına yanlış gelen bir şeyler vardı ve içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Ona katılmaya ve onu Fells'e geri götürmeye aşırı hevesli görünüyordu. Belki bir ödül peşindeydi, belki de değildi. Ash'in başka planları vardı.

Görünüşe göre Gerard Montaigne, kraliyet soyundan olsun ya da olmasın, Fells'in tüm kraliyet ailesini öldürmeye kararlıydı. Bu da annesi ve kız kardeşinin tehlikede olduğu anlamına geliyordu ve onları korumak için bildiği tek bir yol vardı.

Ardenscourta doğru yola çıkmış, canavarın kalbini hedefliyordu. Gerard Montaigne ölene kadar kalmayı planlıyordu. Ya da Ash ölene kadar. Ya da ikisi de ölene kadar. Kafasının içinde ne annesinin ne de kız kardeşi Lyss'in bu takası yapmayacağını söyleyen sesi susturmaya çalıştı.

Peki o zaman. Söz vermiyordu, ama yapabilirse hayatta kalacaktı.

Lila'yı ormanda uyurken bıraktıktan iki hafta sonra bir sabah atını Ardenscourt'a sürmüştü. Fells'in vadilere sıkışmış, yaylalarla çevrili dağ kasabalarının aksine, Ardenscourt düzlükler boyunca kilometrelerce uzanıyordu.

Arden, Tamric'li bir kadının açık saçık eteği gibiydi. Ash bu özelliiksiz düzlüğü her zaman kafa karıştırıcı bulmuştur.

Saraydaki şifa servisinde çalışmak için başvurmayı planlıyordu. Umarım bu onu amaçları için krala yeterince yaklaştırırdı. Çoğu gezici şifacı askeri bir bineğe binerek gelmeyeceği için Ash atını şehrin dışındaki bir ahıra bıraktı. Kasabanın kenarından Gerard Montaigne'in Arden Nehri'ne bakan kalesi Citadel Hill'e yürümesi yarım gününü aldı.

Ash kıvrımlı, kalabalık sokaklarda ilerlerken, düşman başkentindeki koşulları tecrübeli bir gözle değerlendirdi. Askerler her yerdeydi, her renkten üniformalarıyla insan kalabalığının arasından zorbalıkla ilerliyor, sokak köşelerinde kümeleniyor, hanlardan ve pansiyonlardan taşıyorlardı. Kral Muhafızları da siyah üniformaları içinde, elleri kılıçlarının kabzalarında, kalabalığı bela işaretleri için gözlüyorlardı.

Ve her yerde Malthus Kilisesi, kargaya benzeyen rahipleri, bellerinde krallığın anahtarları sallanarak sokaklarda dolaşıyordu. Şehir, acımasız ve yasaklayıcı tapınak kuleleriyle doluydu.

Hasat mevsimi olmasına ve Arden ile Tamron'un düzlükleri bir zamanlar Yedi Diyar'ın ekmek teknesi olmasına rağmen, geçtiği sokak pazarlarında ürün azdı ve fiyatlar yüksekti. Sokak çocukları her yerde ellerinde dilenme kaplarını sallayarak gelip geçenlere sesleniyordu. Ash onlara bozuk parasını vermemesi gerektiğini biliyordu; hiçbirini saklamalarına izin verilmezdi. Ayrıca, cebinde bozuk para olan her yolcu ayakçıların ve kayan ellerin hedefi haline gelirdi.

Ash'in hırsızları öldürecek midesi yoktu. O daha büyük bir av peşindeydi.

Kale kapısına yaklaştıkça karatavuklar daha da sıklaştı. Orada, kalenin yakınına girmek isteyen bir sıra oluşmuştu. Ash de onların arasına karıştı. Güney güneşi bu mevsimde bile sıcaktı ve Ash yeni çamurla boyanmış saçlarını örtmek için aldığı geniş kenarlı şapkaya minnettardı.

Sıra, bir grup karatavuk ve bir listedeki isimleri kontrol eden uzun burunlu bir görevli tarafından işlenerek ilerledi. Çoğu insan geri çevriliyordu.

Ash sıranın önüne ulaştığında, görevli memur adını ve işini sordu.

Ash gözlerini yere dikerek şapkasının yüzünü gölgelemesini sağladı. "Adam Freeman, şifacı, kraliyet hizmetinde iş arıyor, efendim." Ash şapkasının kenarına dokundu.

Görevli elindeki listeyi taradı. "Burada Adam Freeman diye biri yok," dedi. "Revirlere gelince, Üstat Merrill çıraklarını kendi seçmeyi tercih ediyor."

"Elbette," dedi Ash. "Efendi Merrill ile konuşabilirsem, belki o-"

"Tavsiye mektubunuz var mı?" diye sordu kâhya. "Tapınak Okulu'ndan bir diploma?"

"Oden's Ford'daki şifacı okulu Spiritas'a katıldım," dedi Ash, Taliesin'in şu anda ona bir tavsiye vermesinin pek mümkün olmayacağını düşünerek. "Henüz mezun olmadım ama bazı becerilerim var-"

"Merrill meşgul bir adam," diye tersledi kâhya, Ash'in şişkin çantalarına bakarak. "Büyük şehri görmek isteyen her gezgin bitki uzmanını ağırlayacak zamanı yok. Belki de taşradaki malikânelerden biri kimlik bilgilerinize daha olur. Ya da eksikliklerinize." Ash'in omzunun üzerinden baktı. "Sıradaki?"

Karatavuklardan biri kolunu tutarak onu iteklemek istedi ama Ash ayak diredi. Bu kadar uzun süre sırada beklemişken geri çevrilmek istemiyordu. "Peki ya ahırlar?" diye ağzından kaçırdı.

Kâhya gözlerini tekrar Ash'e çevirdi. "Peki ya onlar?" diye sordu sabrını uzun zaman önce yitirmiş bir adam edasıyla.

"Yani ahırda yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Kararını ver evlat," dedi kâhya. "Şifacı mısın yoksa pislik temizleyici mi? Yoksa ikisi birden mi?" Kara kuşların hepsi kıs kıs güldü.

"İnsanları olduğu kadar atları da iyileştiririm ve aynı zamanda nalbantım." Ash çantasını okşadı. "Fetters Ford'daki ahır ustasından bir tavsiye mektubum var."

Kâhya başını sallamaya başlamıştı ki karatavuklardan biri konuştu.

"Lord Pettyman," dedi. "Marshall Bellamy dün gece her zamanki nalbantın bir at tarafından tekmelendiğinden şikayet ediyordu ve şimdi adam uyanana kadar kimsesi yok. Tabii uyanırsa. Belki bu adam yerini doldurabilir."

Pettyman Ash'e bir kez daha baktı. "Adın neydi senin?"

"Adam Freeman." "?"

"Tamron. Ama Yedi İmparatorluğun her yerine seyahat ettim."

Kâhya derin bir iç çekti. "Pekala," dedi ayak sürüyerek, "Bellamy'yle konuşmanıza izin vermenin bir zararı olmaz sanırım. Ama hayır derse yolunuza devam edersiniz, anlaşıldı mı?"

"Tabii ki."

Konuşan karatavuk Ash'i ahıra götürmekle görevlendirilmişti. Ve muhtemelen, eğer atların efendisi hayır derse onu kapıdan geri kovacaktı. Ash dış kapıdan geçip bailey'e girerken ensesi diken diken oldu. Oraya bilerek gelmişti ama yine de etrafında bir tuzak varmış gibi hissetmekten kendini alamadı.

Ash ahıra adımını atar atmaz buranın iyi yönetildiğini fark etti. Yataklar tazeydi ve atlar iyi beslenmişti, parlak gözlü ve tetikteydiler, o yanlarından geçerken başlarını ahırlarından çıkarıyorlardı. At bakıcısı tahıl ambarının dışında bir tüccarla tartışıyordu.

Bellamy, "Anlaştığımız şey bu değildi," dedi. Yumruğunu açarak kurtçuklarla dolu bir avuç yulaf gösterdi. "Bana bu sevkiyatın temiz olacağını, saman ve kirden arınmış olacağını söylemiştin. Bu sanki yerden kazımışsın gibi görünüyor."

"Bulabildiğimin en iyisi bu," diye sızlandı komisyoncu. "İmparatorluğun herhangi bir yerinde kaliteli yem bulmaya çalışın. Ordu hepsini yutuyor."

"Onu bulmak senin işin, benim değil," diye cevap verdi şerif. "Kaliteli bir fiyat ödedim, kaliteli tahıl almalıyım. Bunu en kötü düşmanımın köpeklerine bile yedirmezdim. Şimdi götür onu."

Komisyoncu hâlâ mazeretler mırıldanarak arkasını döndü.

"Lord Marshall," dedi Ash'in kara kuşu, Ash'i ileri doğru iterek. "Bu çocuk nalbant olduğunu söylüyor."

"Şimdi öyle mi?" Bellamy Ash'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha önce nerede çalıştın?"

"Oden's Ford ve Tamron, efendim," dedi Ash. Çantasını karıştırarak tavsiye mektubunu çıkardı.

Bellamy sayfayı taradı ve sonra geri verdi. "Sanki bir tür mucize işçisiymişsin gibi görünüyor," dedi sert bir sesle. "Eğer öyleyse, iyi bir tahıl bulabilir misin?"

Ash başını salladı. "Keşke yapabilseydim, efendim."

"Pekala," dedi şerif. "Çalışmalarınıza bir göz atalım. Benimle gel."

Karatavuk onu takip edecekmiş gibi yapınca Bellamy elini kaldırdı. "Bunun dadılığını ben yapacağım," dedi. "Bana uymazsa onu geri atacağıma söz veriyorum."

Ash'i arka taraftaki bir ahıra götürdü. Yanlarına yaklaştıklarında bir at başını uzattı, kulakları yassı, gözleri geniş ve yuvarlanmıştı, güvensizliğini homurdanarak gösteriyordu. Siyah noktalı, zengin mavi bir alacaydı, Ardenine askeri bineklerinin tipik standart kumral rengi değildi.

Ash kısa bir mesafe ötede durdu ve çantalarını yere bıraktı. Durduğu yerden enfeksiyonun kokusunu alabiliyordu. "Neler oluyor?" diye mırıldandı, Bellamy'den çok ata. Ama Bellamy cevap verdi.

Bellamy, "Üç yaşında bir ve bütün yaz seferdeydi," dedi. "Kötü bir ruh haliyle geri döndü ve daha da kötüleşti. Sağ ön bacağını tutuyor ama kimse bakacak kadar yaklaşmıyor. Son deneyen nalbantımdı ve onun da kafasına tekmeyi yedi."

sorun. Şimdi yemden kesildi ve temelli düşmesinden endişe ediyorum."

Nalbant mı, at mı? Ash söylemeyi düşündü ama söylemedi. "İlkbaharda ayrılmadan önce nasıl biriydi?"

Bellamy biraz savunmacı bir tavırla, "O iyi bir at," dedi. "Onu nasıl idare edeceğinizi bilerseniz her zaman istekliydi. Çoğu at gibi elinden geleni ardına koymazdı ama asla huysuz değildi. Böyle değildi."

Ash, Bellamy'nin atı için ayağa kalkmasından hoşlanmıştı. "Ne zamandır yem yemiyor?"

"Birkaç hafta." "Adı ne?"

"Crusher."

Ash bir kaşını kaldırdı. "Crusher mı?" Adını duyunca iğdişin kulakları öne doğru dikildi.

Bellamy yüzünü buruşturdu. "O bir savaş atı, tamam mı? İnsan Daisy adında bir ata binip savaşa gitmek istemez."

"Haklısın." Ash ayağa kalktı, elleri kalçalarında, atı inceliyor, belirgin omurgasına ve kaburgalarına dikkat ediyordu. "Kilo mu vermiş?"

Bellamy başını salladı. "Öyle diyebilirim." "Dişlerini kontrol eden oldu mu?"

Bellamy burnunun kenarını ovuşturdu. "Misafirim ol."

Ash güldü. At mareşalinden hoşlanıyordu, elinde değildi. "Belki daha sonra, birbirimizi tanıdıktan sonra."

"Her neyse, size söylediğim gibi, sorun ön bacağında gibi görünüyor."

Ash çömeldi ve çantasını karıştırdı, sonunda yol boyunca topladığı bir elma buldu. Yavaş ve temkinli bir şekilde ahıra doğru ilerledi ve iğdişle göz göze gelmekten kaçındı. Yine de kulakları tekrar geriye gitti ve dişlerini gösterdi. Geri çekildiğinde Ash onun sağ ön ayağını nasıl desteklediğini görebiliyordu.

Ash elmayı gözden uzak tutarak, "Hey, şimdi," diye mırıldandı. "yakan bir şey var, mi? Neden böyle

hırıltılı. Ama biliyorsun ki biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz." Kulakları tekrar öne doğru fiskelendi ve elmanın kokusunu alan iğdişin burun delikleri alevlendi. Hâlâ yemekle ilgileniyor olması iyiye işaretti.

Ash konuşmaya devam etti, iğdişin boyun kaslarının gevşemesini izlerken tek yönlü nazik bir konuşma sürdürdü. Sonunda düz elini uzattı, elma avucunun ortasındaydı ve Crusher elmayı dudaklarına götürüp dişlerinin arasında ezdi, bıyıkları biraz gıdıklandı.

Arkasında Bellamy uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Ash, Crusher'ın elinin tersini koklamasına izin verdi, sonra onu boynu ve cidagoları boyunca kaşdı, parmaklarından yatıştırıcı güç damlatarak atın içinden geçen beyaz sıcak acıyı hafifletti. Çok geçmeden tavşan burnuyla itmeye başladı, daha fazlasını istiyordu. Birkaç dakika sonra Ash alt ahır kapısının sürgüsünü çekip açtı ve ahıra girdi.

Crusher'ın kuyruğu kenetlendi, kulakları tekrar geriye gitti. "Sadece benim," diye mırıldandı Ash. "Beni tanıyorsun, değil mi?" On dakika daha çalıştıktan sonra Ash yuları taktı ve başını sabitledi. Bundan sonrası, Ash'in ayağını kaldırmasına izin vermenin iyi bir fikir olduğu konusunda iğdişi ikna etme meselesiydi. Acıyı tamamen ortadan kaldırabilmesine yardımcı oldu. Ne yazık ki bunun için kendi başına hareket etmesi gerekiyordu.

Neyse ki Ash'in acıya karşı yüksek bir eşiği vardı.

Fena halde ayıklanması gereken toynağı inceledi. Nallar neredeyse aşınmıştı. Bu ata çok sert binilmişti. Toynak sıcaktı, nabız cidagonun üzerinde çok hızlı atıyordu. Beyaz çizgi boyunca uzanan bir çatlaktan ve tırnaklardan birinin etrafından irin sızıyordu.

Ash başını kaldırıp Bellamy'ye baktı. "Bu bir apse," dedi. "Onu boşaltacağım. Eğer çantama bakarsan, onu değil, bunu bulacaksın!" diye bağırdı. Bellamy irkilerek başını kaldırdı.

Tek ihtiyacım olan bu, diye düşündü Ash, kralın atlı mareşalinin seyahatimden bir dizi bıçak ve zehir çıkarması için

Çanta.

"Diğeri. Üzerinde 'at hardalı' yazan beyaz bir torba ara. Bir fincan ölçün, suyla iyice ıslatın ve sonra bana getirin."

Roan'la işi bittiğinde Ash'in ahırda bir işi ve Bellamy'ninkinin yanında rahat bir odası vardı. Kalenin içinde kalmayı umuyordu ve Bellamy'ninkinin yanında olmamasını tercih ederdi ama yine de şikâyet edemezdi.

Ash malzemelerini yeniden yerleştirirken, "Çok yazık," dedi. "Bu durum uzun süredir devam ediyordu. Eğer erken fark edilseydi müdahale edilebilir ve bu at çok fazla acı çekmekten kurtulabilirdi. Şimdi aylarca iş göremeyecek. Sahibine yolda atına daha iyi bakması konusunda uyarıda bulunmak niyetindeyim."

"Şey," dedi Bellamy, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bu size kalmış ama ben olsam bunu yapmazdım."

Ash şaşırılmış bir halde şerife baktı. Zor bir sohbetten kaçacak birine benzemiyordu. "Neden olmasın?"

"Bu at Majesteleri Arden Kralı'na ait."

DELFI'DE SÜRGÜN

Destin Karn Jenna Bandelow'u aramaktan yorulmuştu. Delphi'nin bu cehennem çukurunda geçirdiği bir ayın ardından, onu bulmaya geldiği zamankinden daha yakın değildi. Başarısızlığın bedelini anlıyordu; kraliyet adına bunu yeterince sık talep etmişti. İşin kötüsü, başarının mümkün olduğunun garantisi bile yoktu. Kızın hâlâ hayatta olup olmadığını ya da hâlâ Delphi'de olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Aklına kralın ona bilerek imkânsız bir görev verdiği geldi, tıpkı eski bir baladda cin şövalyenin hizmetçiden ipliksiz ve iğnesiz bir gömlek yapmasını istemesi gibi. Sonra Montaigne onu bu işi yapması için imparatorluğun en sefil yerine göndermişti.

Peki ya kızı bulursa, o zaman ne olacaktı? Bu kendi geleceği için ne anlama gelecekti -kalbinde hâlâ taşıdığı umut için?

Destin bira bardağını boşaltıp masaya vurdu ve çıkan ses odanın gürültüsü içinde kayboldu. Metal, hırpalanmış ahşapta çığ bir yarık bıraktı.

Kral Muhafızları'nın kaptanı Marc Clermont güldü ve servis görevlisine bir içki daha getirmesini işaret etti. "Burası insanın içine işliyor evlat," dedi, "kötü bir çıban gibi. Yardımcı olan tek şey bira ve stingo." Sandalyesini geriye itti ve elini imalı bir şekilde kılıcının kabzasına dayadı. "İşler gerçekten kötüye gittiğinde, birkaç Delphian sıçanı öldürüyorum. Bu asla moralimi düzeltmez."

Sefil bir yerde, aşığılık bir yardımla imkansız bir görev.

Destin'in moralini yükseltebilecek tek şey Clermont'tan kurtulmanın bir yolunu bulmaktır. Ne de olsa Delphi tehlikeli bir yerdi. Bu düşünce onu gülümsetti ve muhafız yüzbaşısının dikkatli bakışlarını üzerine çekti. Destin yeniden doldurduğu tankardını kaldırdı ve ona göz kırptı. Ruh hali o kadar karaydı ki, öldürölmek cazip görünmeye başlamıştı.

O ve Clermont kalabalık bir meyhanenin köşesindeki bir masada oturuyorlardı, ama etraflarında bir boşluk, kimsenin geçmeye tenezzöl etmediğı görünmez bir sınır vardı. Meyhanenin adı Mug and Mutton'dı ve karışık bir kalabalığı ağırlıyordu: madenciler ve ağır içki içmeye niyetli askerler, gece dışarı çıkan fırıncılar ve demir işçileri. Ayrıca, her şeye rağmen Delphi'ye gelmeyi tercih eden bir grup gezgin de vardı.

Destin'in babası birkaç yıl önce başka bir isyanı bastırmak için buraya gönderilmişti. Destin o zaman da şimdi olduğu gibi generalin yaveri ve kum torbası olarak hizmet etmek istememişti. O ve annesinin Carthis'teki sığınaklarından geri getirilmelerinin üzerinden çok geçmemişti.

"Birbirimizi tanımanın zamanı evlat," diye hırlamıştı babası. "Annen seni mahvetmek için elinden geleni yaptı ama ben yine de seni adam edeceğim."

Delphi ile ilgili anıları kâbus gibiydi. Babasının yokluğu bir yana, şimdi hatırladığından daha da kötüydü. Bunların çoğı Kral Muhafızları'nın komutanıyla ilgiliydi.

Clermont, şehirde yırtıcı hayvanlar gibi dolaşan ve savunmasızları avlayan kara kuşlarını asla dizginleyemedi. Rün işareti kızın aranmasını, kadınları "incelemek" için arka sokaklara sürüklemek için bir bahane olarak kullandılar.

Destin bunun ters etki yapacağını söylediğinde, Clermont sadece güldü. "Burası çok soğuk, Teğmen. Adamların bir şekilde ısınması gerekiyor."

Bunu krala bildirmenin bir yararı olmazdı. Kral Gerard'ın Destin'in teorisine inanması pek olası değildi - Clermont yeterince zalim olmadığı için değil, çok zalim olduğu için şehir isyanla kaynıyordu. Bu arada, Ardenine'deki mallar düzenli olarak havaya uçuyor ve yanıyordu. Madencilerin patlayıcılara erişimi vardı ve onları nasıl kullanacaklarını biliyor gibiydiler.

Montaigne süreci umursamazdı, sonuçlara değer verirdi ve şu ana kadar Destin'in gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Delphi'den çıkmak istiyorsa daha akıllıca çalışmak zorundaydı. Görevini gelişigüzel bir şekilde yerine getirdiğini biliyordu ama buna bir yöntem bulmanın bir yolunu bulamıyordu. Bir dizi Delphialıyı çağırmıştı: madenciler ve dükkân sahipleri, dökümcüler ve hizmetkâr kızlar ve hükümet yetkilileri. Hepsini sorgulamıştı.

Destin yetenekli bir sorgulayıcıydı ve Montaigne'in emrinde değerli bir kaynaktı. Bu, zihin büyüüne karşı koyabilecek diğer büyücülerle uğraşmadığı sürece işkenceyi çoğunlukla gereksiz kılıyordu. İnsanlar Destin'le konuşur ve doğruyu söylerlerdi. Sonra Destin onların zihinlerini siliyor ve ne sorduğunu ya da ne anlattıklarını hatırlamıyorlardı. Bu tekil yetenek onun gizli servisteki hızlı yükselişinin anahtarı olmuştu.

Yine de, şimdiye kadar, sorgulama yeteneği Delphi'de tek tük karaborsacılar ya da diğer küçük çaplı entrikacılar dışında değerli bir şey ortaya çıkarmamıştı. Rün işaretli kız biliniyorsa bile, bu sadece birkaç kişi için geçerliydi. Kimse Bandelow adında bir aile hatırlamıyordu ve kimse boynunda doğum lekesi olan bir kız hakkında bir şey biliyor gibi görünmüyordu.

Delphi'de kadınların saçlarının uzun olmasının ve çoğunun madenlerde çalışırken ya da sokaklarda yürürken kömür tozunu dışarıda tutmak için ağır siyah eşarplar takmasının bir faydası olmadı. Bu da sıradan bir araştırmayı imkânsız kılıyordu. Bu kızın burnunda neden bir sihirli işaret yoktu?

Kar yağışı binanın teneke çatısına çarpıyordu. Destin dördüncü birasını daha yeni bitirmişti ve yakında

tekrar fırtınaya çık.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Clermont, kasıklarını kaşıyarak. "Fells'te canavarlar ve iblislerle savaşıyor olabilirdin. Bir adamın o lanetli dağlarda yürümek yerine kılıcının düşmesinin daha iyi olacağını söylerler." Homurdandı. "Striptizciler de acemiler kadar korkuyor. Tabii ki erler iki elleri pantolonlarında ve bir haritayla erkekliklerini bulamazlar. Malthus'un o kara cüppeli kargaları istedikleri kadar şehitlik ve cennet hakkında gevezelik etsinler. Ben imzalamıyorum."

Destin omuz silkti, en güvenli yanıt buydu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: Clermont'u dinlemek mi yoksa buz gibi tuvalete gitmek mi? Zor bir seçim.

"İşin kötüsü, Fells bir kadın tarafından yönetiliyor! Zırh giyip askercilik oynadığını söylüyor. Kuzeyliler günlerini kır çiçekleri toplayarak ve hayal kurarak, gecelerini ise yıldızların altında zina yaparak geçirirler. Onlar sadece bir grup taklitçi ve mistik."

"Peki neden şimdiye kadar Fellsmarch'ta değiliz?" Destin, hayal kurmanın ve zina yapmanın şu anda bulunduğu yerden çok daha cazip geldiğini düşünerek açık açık söyledi. "Kendi propagandamıza inanmayı bırakmalı ve cadı kraliçeyi ciddiye almalıyız."

"Neşelen," dedi Clermont. "Aradığınız kız muhtemelen yıllar önce öldü. Tabii buraya geldiyse."

"Sesini alçalt," diye tısladı Destin, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken. Clermont içtikçe daha da yüksek sesle konuşuyordu.

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Delphi'de çocuklar sürüler halinde öldü.

Clermont, "Bunun neden bu kadar gizli olduğunu anlamıyorum," dedi. "Tek yapman gereken, şehrin her yerine onun teslim olmasını talep eden ilanlar asmak. Sonra da o ortaya çıkana kadar her gün bir haşereyi infaz etmek. Ya da haşaratımız bitene kadar. Her iki durumda da biz kazanırız."

Destin önünde sessizce duran birini fark etti. Sunuculardan biri nihayet yaklaşmaya cesaret edebilmişti ama araya girmeye cesaret edemiyordu.

"Evet, ne oldu?" diye tersledi. Ve sonra, ona gerçekten baktığında, genç olduğunu, ipeksi sarı saçları ve korkmuş mavi gözleri olduğunu fark etti. Onu daha önce hiç görmemişti, o yüzden yeni olmalıydı.

"Hepinizin daha fazla bira isteyip istemeyeceğini merak ediyordum," dedi endişeyle, sınır bölgelerinin yumuşak temposunda. "Ya da belki biraz akşam yemeği, şimdi ya da daha sonra?" Boş tankardları taşıdığı tepsinin üzerine koydu.

Destin ona gülümsedi ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Yeterince bira içtim," dedi. Clermont'a doğru döndüğünde onun ayağa fırladığını, sunucunun saçından bir avuç tuttuğunu ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladığını gördü. Tepsi dikleşirken fiçılar tepside ahşap zemine kaydı.

"İşte size bir fikir, Teğmen," dedi Clermont. Hâlâ kızın kafa derisini tutarken, diğer eliyle bıçağını çekti. Kız bıçağı gördü ve küçük bir korku çığlığı attı. Gözlerini kapadı, dudakları sessiz bir dua gibi kıpırdadı.

Destin sandalyesinden yarı doğruldu. "Clermont! Aklını mı kaçırdın sen?"

Clermont saçı elinin etrafına sardı, bıçak saçın üzerinden geçti ve sonra yumruğunu açarak altın saçın yere kaymasına izin verdi. İki hızlı kesik daha attı ve geriye bir şövalyenin dağınık sayfası gibi yırtık pırtık bir saç miğferi kaldı. Boynunu inceleyebilmek için başını öne, neredeyse yere doğru itti. Hiçbir şey yoktu. "Sanırım aradığım kişi o değil," dedi omuz silkerek. "Oh iyi." Kılıcını yeniden kınına sokarak tekrar oturdu.

Sunucu dizlerinin üzerine çökmüş, gözyaşları yüzündeki boyayı çiziyor, omuzları hıçkırıklarla titriyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Taverna, etraflarında dikkat çekici bir sessizliğe bürünmüştü.

Destin dehşete düşmüş kızdan Clermont'a baktı, sonra tekrar baktı, rahatlama ve tiksintinin karışımıyla nutku tutulmuştu. Clermont teknik olarak kendisinden daha kıdemli olduğu için suskun kalması iyi olmuştu. Bir süre sonra öne doğru eğildi ve iki parmağını sunucunun çenesinin altına koyarak

gözlerini açtı. "Bir şeyin yok," diye mırıldandı. "Sadece saçım." Başını sallayarak ona gitmesi için izin verdi.

Kız tepsiyi ve fiçıları aldı. "Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı dudağı titreyerek. Yine de minnettar görünmüyordu. Ve hızla uzaklaştı. Saçları, hırpalanmış tahta zemine dağılmış soluk altın iplikler gibi kalmıştı.

"Belki de bunu yapmamalıydım," diye düşündü Clermont. "Bütün gece bir içki daha içebilirsek şanslıyız."

"Haklısın," dedi Destin. "Bunu yapmamalıydın. Ve işaretli kıza hiçbir şekilde zarar verilmemesi gerektiğini hatırlatmama gerek yok."

Yine de saç olayı ona bir fikir vermişti. Kusursuz değildi ama şimdiye kadarki stratejiden daha iyiydi. Ve kara kuşları halkın üzerine salmaktan daha az tehlikeliydi.

"Clermont, belediye başkanıyla bir görüşme ayarlayabilir misin- mümkünse yarın?"

"Neden?" Clermont'un gözleri kısıldı. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Ona sürpriz yapalım, olur mu?"

ŞEYTANLA ANLAŞMA

Lila kiler odasında dikkatlice giyindi. Küçüktü ama en azından kendine aitti.

Ardenscourt'ta uygun kıyafet bulmak her zaman zor olmuştur. Saraydaki diğer kadınlar ya kibar hanımlar ya da hizmetkârlar olduğu için Lila'nın takip edebileceği bir şablon yoktu. Sonunda bir tür üniforma bulmuştu; saray kâtiplerinin giydiği ağırbaşlı mavi renkte bir üst elbise. Bunu uzun kollu keten bir gömlek ve siyah bir jüpon üzerine bağladı. Sonuç, daha hoşgörölü kiliselerden birinde adanmış bir öğretmen gibi, ilkel bir öğretmen görünümüydü. Bunu bulduktan sonra birkaç tane yaptırdı.

Koyu teni, çoğunlukla güneydeki fethedilmiş topraklardan gelen ırklardan oluşan hizmetçi sınıfına uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Şansı yaver giderse, Ardenli meslektaşları onun bir kadın olduğunu bile unutacaktı.

Soylular için o bir tüccar ve kaçakçıydı. Savaşa rağmen, güneyde istediklerini elde etmeye alışmış insanların istediği hemen her şeyi temin edebilen bir kişi olarak ona güvenmeye başlamışlardı: klan yapımı mücevherler, ilaçlar, parfümler, tack ve deri eşyalar, sıkılmış Ardenine hanımlarının ileriye bakıp sıkıcı geleceklerini görmelerini sağlayan scrying topları.

Kapının yanındaki aynada kendini değerlendirdi, yılan dişi tılsımını gömleğinin yakasına sokmaya dikkat etti. Üvez, abanoz ve fildişinden yapılmıştı.

ona klan arkadaşı ve bir zamanlar ortağı olan Shadow Dancer tarafından verilmişti. Destin bahçedeki buluşmadan kısa bir süre sonra onu köşeye sıkıştırıp ikna yoluyla sorguladığında bir kez daha kendini kanıtlamıştı.

Sonra ortadan kayboldu. Ne kadar denese de, nerede olduğu hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Hâlâ yaşadığını umuyordu. Ne de olsa onu kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, prensin delilik kriziyle ilgili anlattığı hikâyeye verdiği telaşlı tepki hoşuna gitmişti.

Tapınağın çanının çeyrek saati gösterdiğini duyan Lila gitme vaktinin geldiğini anladı. Çantasını omzuna atarak kapıdan dışarı fırladı.

Kral ve güney ordularının generali ve Fells'e karşı savaşın mimarı Marin Karn ile bir toplantıya . Generalle daha önce tanışmamıştı, çünkü Lila Ardencourt'a genellikle General Karn'ın sahada olduğu yürüyüş mevsiminde gelirdi. Kendi kendine bunun başından beri istediği şey söylemeye çalıştı.

-Büyük oyunu oynamasını sağlayacak türden bir erişime izin verilmesini istiyordu. Ama kralla arasında Destin Karn'ın yalıtımının olmasını özlemişti.

Koridorlarda koşar adım ilerledi, süslenmek için fazla zaman harcadığından ve geç kalacağından korkuyordu. Mahzenden merdivenleri tırmandı ve kralın dairelerinin işaretlenmemiş girişine ulaşana kadar, eğitimsizler için kasıtlı olarak kafa karıştırıcı olan yankılı, mermer yüzlü koridorların labirentinden hızla geçti.

Kapıdaki kara kuşlar tanıdıktı. Fleury ve Dejardin. Lila birçok kişiden daha uzun olmasına rağmen, Fleury onu üç kişi yapabilirdi. Belinde kötü görünümlü bir kılıç ve üzerinde Kral Muhafızları'nın siyah giysisi vardı. Dejardin yakalı bir büyücüydü, sıkma suratlı ve ihtiyatlıydı. Bir köle. Lila çantasını kolunun altına daha güvenli bir şekilde sıkıştırdı.

"Çantada ne var kızım?" Fleury talep etti. Kızın adını biliyordu ama hiç kullanmamıştı.

Lila çantasını ona doğru itti, bundan kaçış olmadığını biliyordu. DeJardin'in gözlerinden kaçınarak, "Bir baksana," dedi.

Fleury çantayı karıştırdı, DeJardin'e sırtıttı ve geri verdi. DeJardin'e "Üstünü ara," dedi.

Büyücü onun üzerini iyice aradı. Elbette hiçbir şey bulamadı. Lila silah getirmemişti, sadece elinden alınacağını biliyordu.

Lila'nın bileklerini kavrayarak içeri bir güç dalgası gönderdi. "Gerçeği söyle," dedi usulca. "Neden buradasın?"

"Kralla görüşmeye geldim," dedi Lila. "Bir işimiz var."

"Majestelerine ya da ona yakın herhangi birine zarar vermek niyetinde misin?" "Hayır," dedi Lila, "niyetim yok." En azından bugün değil.

"Benim keşfetmediğim herhangi bir silah ya da zehir taşıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Lila, parmakları büyücünün ellerinin baskısından uyuşmaya başlamıştı. Boynundaki tılsım teninde cızırdadı. Büyüye karşı koruma.

DeJardin Fleury'ye döndü. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Fleury başını salladı ve DeJardin onu serbest bıraktı. Fleury mabeyinci Greenberry'ye işaret etti, o da içeride kayboldu. Bir süre sonra geri dönerek, "Kral şimdi sizi görecektir," dedi. Kapıyı iterek açtı ve Lila kralın dairesine doğru ilerledi.

Krallığın ve çevresindeki bölgelerin haritası bir duvarı kaplıyordu. Odanın her iki ucundaki büyük, kemerli pencereler, güney yazının boğucu sıcağında herhangi bir esintiyi yakalamak için tasarlanmıştı. Yılın bu zamanına göre sıcak bir gündü ve panjurlar açık durarak azalan ışığı içeri alıyordu.

Oda idareli bir şekilde döşenmişti. Şöminenin yanına küçük bir konferans masası yerleştirilmişti.

etrafında sıralanmış, önlerinde şişeler ve bardaklar, henüz kuşluk vakti olmasına rağmen. Ortalıkta hiç hizmetçi yoktu, sadece kapının yanında her zamanki karatavuk sürüsü vardı. O halde bu çok küçük bir toplantı olacaktı.

Masadaki adamlardan biri Michel Botetort'tu, Lila'nın geçmişte birlikte çalıştığı bir derebeyiydi. Krala olan sarsılmaz sadakati ona daha az uysal soylular pahasına topraklar ve unvanlar kazandırmış bir derebeyiydi. Diğer, tıknaz, orta yaşlı bir adam, Marin Karn olmalı -sevgiyle anıldığı şekliyle Kasap. Üçüncü adam ise Arden Kralı Gerard Montaigne'di.

Lila yirmi adım kadar yaklaştı, sonra pozisyonunu aldı. Kral onu ayağa kaldırdı. "Lütfen," dedi. "Bunu gayri resmi tutalım. Rahat olun."

Sanki bu kralın huzurunda bu mümkünmüş gibi.

Kral bu sabah gömlek ve kömür rengi pantolon üzerine inci grisi zarif bir ceket giymişti. Elleri manikürlüydü, tırnakları yumuşak bir parlaklıkta parlatılmıştı. Boynundaki ağır altın zincirde görev aleti asılıydı.

Kralın kolay bir hedef olduğunu düşünmek hata olurdu. Süslü bir kılıç arkasındaki duvara yaslanmıştı ve Lila uzaktan bile bunun çok kullanıldığını anlayabiliyordu. Güvenilir kaynaklardan kralın ölümcül bir kılıç ustası olduğunu ve nadiren silahsız gezdiğini duymuştu. Geçmişi düşünüldüğünde, bunun iyi bir fikir olduğuna şüphe yoktu.

Zarif kralın yanındaki Marin Karn, enfiye rengi gözleri olan tıknaz bir adamdı. Üniforması üzerine tam oturmuyor, sırtını ve omuzlarını zorluyordu. Belki de orta yaşlarında etlenmeye başlamıştı ama Lila bunun çoğunlukla kas olduğunu tahmin ediyordu. Bir dövüşte hâlâ ölümcül olabilirdi, özellikle de yetenekli olduğunu gösteren parıltıyı taktığı için.

Onu Destin'le karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Lila'nın baba ve oğul arasında görebildiği tek benzerlik, aynı kahverengi saç rengini paylaşıyor . En azından öyle olduğunu tahmin ediyordu: Generalin saçları o kadar kısa kesilmişti ki, kafasının tepesinde bir leke olabilirdi.

Destin bir akrobat ya da dansçının kıvrak gücüne sahipti. Lila'ya durmadan kilometrelerce yol kat edebilen klan koşucularını hatırlatıyordu. Ona öğrenci cübbesi giydirin, kitap gibi görünürdü. Süslü püslü giydirin, sarayda kalpleri kırardı. Köylü kıyafetleri içindeyse her kalabalığa karışırdı.

Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, diye düşündü Lila. O bir rol oyuncusu, tıpkı senin gibi. Bunu asla unutma. Lila biraz çaba sarf ederek kendini önündeki Karn'a, Marin'e odaklanmaya zorladı.

Karn, Lila'ya uzun uzun bakıyordu ve pek etkilenmiş benzemiyordu. "Kaçakçınız bu mu Botetort?" Lila onun şüpheciliğini kralından ziyade reisine yönelttiğini fark etti.

"Botetort, "Lila ile üç yıldır çalışıyorum ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı" dedi.

"Gerçekten mi?" Karn homurdanarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Kadınlar beni her zaman hayal kırıklığına uğratır."

"Belki de hata kadınlarda değil, sizdedir, General," diye düşündü Lila. Ama bir şekilde ağzından çıkmıştı.

Hepsi donmuş, ona bakıyordu. Kara kuşlardan birkaçı ellerini kılıçlarının kabzalarına koydu, gözleri ne yapacağını görmek için Karn'a kaydı.

Karn iri yarı bir göre hızlı hareket ediyordu. Sandalyesinden fırlayarak Lila'nın mavisinin önünü kavradı ve onu kendine doğru çekti, böylece burun buruna geldiler. "Ne dedin sen?"

Bu iyi bir başlangıç, diye düşündü Lila. Marin Karn'ın uzaktan görünmesinden daha korkutucu olan tek şey Karn'ın yakından görünmesiydi.

Korku gösterme, korku gösterme, korku gösterme. Karn'ın tütün rengi gözlerine baktı ve "Eğer sizi kırdıysam beni affedin General. Sadece sizin için uygun bir eş olmayı umabilecek nadir bir kadın olacağını kastetmiştim." İşleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getirdiğinden emin ağzını kapattı. Pislik saçmayı bırak, Lila, yoksa dizlerine kadar pisliğe batacak olan sensin.

Bir  m r boyu süren sessizlikten sonra, Arden Kralı gülmeye başladı. Bir kez başladığında, o kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar süzüldü. İşte böyle, gerginlik kordonu koptu.

"Kabul etmelisin ki Karn, haklı olduğu bir nokta var," diyerek kollarıyla gözlerini sildi.

Ama Karn hiçbir şeyi kabul etmiyordu. "Kaltağın ağzı öyle bir laf yapıyor ki, dikkatli olmazsa ona pahalıya patlayacak." Yine de mesajı almıştı. Lila'yı tutmayı bırakarak masaya doğru yürüdü ve sandalyesine çöktü.

"Botetort." Montaigne başıyla kapıyı işaret etti. "Bizi yalnız bırakın. Sonra konuşuruz."

Botetort kalmak istiyordu, Lila bunu anlayabiliyordu. Ama itiraz etmekten daha iyisini biliyor gibiydi. Eğilerek odadan  ıktı.

Lila'nın bir tehdit oluşturmadığına karar vermiş olmalılar, çünkü Karn karatavukları da dışarı gönderdi.

şimdi boş bir sandalye vardı ama kimse Lila'yı oturmaya davet etmedi. Yine de oturmak istiyordu ama bu ikisini ne kadar zorlayabileceğinden emin değildi. Bu yüzden sandalyenin arkasında durup ellerini arkaya dayadı. Her neyse, ayakta daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Kral başka bir tören yapmadan Karn'a devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Nerelisin kızım?" Karn ağırlaşmış gözlerle onu inceledi.

"Güney Adaları'nda büyüdüm, General." "Yine de, sanırım melez bir kana sahipsiniz."

"Evet. Babam bir askerdi. Pek ortalıkta görünmezdi." "Ah," dedi Karn, sanki anlamış gibi başını sallayarak. yapmadı. "Satılmış bir kılıç o zaman. Kimin için savaşmış?"

Lila onun bakışlarına karşılık verdi. "Fells. O dili akıcı konuşmamın bir nedeni de bu. Ama ben kendim için çalışıyorum. Bana satılık kılıç diyebilirsiniz, ancak yeteneklerimin savaş alanında boşa gideceğine inanıyorum."

Montaigne ve Karn birbirlerine baktılar. "Peki o zaman," dedi kralı . " sen tasmaşını getirdin mi ki

bahsettiniz mi?"

"Evet, Majesteleri. Bildiğiniz gibi, geçmişte zaman zaman büyü aletler tedarik edebildim, ancak bunları elde etmek çok zor. Klanlar, Arden'e gidebileceğinden endişe ettikleri için bugünlerde flashcraft'ı elden çıkarma konusunda temkinliler. Ama size göstermek istediğim bir parça var. İzninizle?" Lila taşıma çantasını okşadı.

"Lütfen."

Lila kapağı açarak içeri uzandı ve mat yüzeyine kararmış rünler işlenmiş, dövülmüş gümüşten bir tasma çıkardı. Krala doğru uzattı ama kral ellerini geri çekip başını salladı. "Bir bak, Karn."

Temkinli bir piç, diye düşündü Lila, yaklaşık yüzüncü kez.

Karn tasmayı aldı ve elinde çevirerek her tarafını inceledi. İçine güç gönderip test ederken bir parıltı aldı. "Bu bir flashcraft, Majesteleri. Copperhead yapımı. Ama eski görünüyor, klasik bir parça gibi."

"Öyle," dedi Lila. "Büyücü Savaşları'ndan kalma. Bin yıldan daha eski."

Karn sertçe başını kaldırdı. "Öyle mi? Nereden buldun bunu?"

Lila gözlerini başka yöne çevirdi. "Arada sırada flashcraft tedarik edebilecek bir bağlantım var. Sadece tasmalar değil. Tılsımlar, büyü zırhlar ve muskalar."

Karn mandalı çözdü ve tasmayı açtı, tekrar kapattı ve bağlantıyı denedi. "Bu bağlantı kim ve malları nereden alıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Lila. "Ama o güvenilir biri."

"Güvenilir mi?" Montaigne bir kaşını kaldırarak, "Güvenilir mi?" dedi. "Gerçekten böyle bir insan var mı?"

"Demek istediğim, bana karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

Karn buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi gözlerini devirdi. "Doğrudan sizin bağlantınızla çalışmayı tercih ederiz," dedi.

"Öncelikle, bu kişi ikinizle de tanışmak istemiyor," dedi Lila, kürek kemiklerinin arasından ter damladığını hissederek. "İkincisi, güneye giderse insanlar nedenini merak eder. Bir öğrenci ve bir asker olarak bir mazeretim var."

Karn, sineğ'e vuran bir alabalık gibi, "O bir bakır kafa," dedi. "Öyle değil mi? Bu yüzden bize gelemiyor."

Lila bunu doğrulamak için yeterince uzun süre tereddüt etti. "Onun konumunu anlayın. Zaten büyük bir risk alıyor."

Montaigne bardağına biraz daha viski doldurdu. "Ee, Karn? Sen ne düşünüyorsun?"

General çamurlu gözlerini Lila'ya dikti. "Bence bir damla flashcraft bize bir fayda sağlamaz. şu anda çok sayıda tasma tedarik edebilecek bir kaynağı ihtiyacımız var. Eğer düşündüğünüz kadar iyiyseniz, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulursunuz. Aksi takdirde, ilgilenmiyoruz."

"Kaç tane tasma ?" "Başlangıç olarak beş yüz."

"Beş yüz!" Lila ona baktı. "Fabrika işletmiyoruz ki. Ve eğer bu sayıda yakayı başka yöne çevirirsek, insanlar fark edecektir."

"Bırak fark etsinler," dedi Karn, "yeter ki önce tasmaları alalım. Eğer bunu başarırısan, bir şey fark etmez. Yapmazsan-" Lila'nın şimdiye kadar gördüğü tüm kaş çatmalardan daha korkunç olan vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bunu bir test olarak düşün kızım. Yeteneklerinin bir göstergesi."

Lila bir nefes aldı, sonra cevap vermeden önce yavaşça bıraktı. "Pahalı olacak. Bu kaynaktan gelecek iş kaybı için tazminat almam gerekecek."

Montaigne, "Fiyatınızı karşılayabileceğimizden hiç şüphem yok," dedi.

Bu çok tuhaf, diye düşündü Lila, kasanızın boş olduğunu duymuştum.

Tabii ki, ölü bir insana ödeme yapmaya gerek yok.

"Ayarlamaları yapmam biraz zaman alacak," dedi Lila, aklı bir karış havada. Shadow Dancer'a ulaşması gerekiyordu ve

Bunu izlenme ya da takip edilme riski olmadan yapması gerekiyordu. "Sadece çok uzun sürmesin," dedi Karn.

"Yoksa buluruz başka biri."

"Endişelenmeyin General," dedi Lila, hâlâ oynamakta olduğu tasmaya uzanarak.

Karn onu geri çekti. "Bu bende kalacak," dedi. "Daha dikkatli incelemek istiyorum."

Gün bitmeden zavallı bir büyücünün boynuna dolayacaksınız, diye düşündü Lila.

"Nasıl ," dedi Lila. "Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim."

O ayrılırken, kral ve generali çoktan kafa kafaya vermiş, konuşuyorlardı. Bu toplantı cevaptan çok soru doğurmuştu. Beş yüz tasmayla ne yapmak istiyor olabilirlerdi? Köleleştirmek için bu kadar büyücüyü nereden bulmayı umuyorlardı? Bu, Fells'i istila etme planının bir parçası mıydı? Hiçbir fikri yoktu.

Bildiği bir şey vardı: Şeytanla bir anlaşma yapmıştı - pişman olabileceği bir şey.

KRALİYET MEMURU

Jenna omuzlarını silkerek Fletcher'ın At ve Koşum Takımı'na girdiğinde, Fletcher tezgâhının başında bir çift çizmeyi parlatıyordu. Üç yaşlı adam kömür sobasının etrafında kümelenmiş, pençe gibi ellerini uzatmış, ısınmaya çalışıyorlardı. Genç bir adam tezgâha yaslanmış, bir kamyonet bekliyordu. Kadın bir kez daha baktı. Evet. Adam büyücüydü. O bir büyücüydü, yani orduda ya da muhafız birliğinde olmalıydı.

Koşum dükkânı Delphi'de herkese -vatandaşlara, madencilere, gezginlere, karatavuklara ve toprak işçilerine-hitap eden az sayıdaki işyerinden biriydi. Ayakkabı, kın, eldiven ve koşum takımı gibi her türlü deri eşyaya ihtiyacı olan herkes geçerdi. Genellikle tamirat yapıldı, çünkü çoğu insanın yeni bir şey almaya gücü yetmezdi. Hanlar ve tavernaların yanı sıra, haber almak için en iyi yerlerden biriydi. Brit Fletcher burayı üç yıl önce devraldığından beri burası aynı zamanda Vatanseverlerin de merkezi haline gelmişti.

"Riley!" Fletcher başını kaldırıp gülümsedi. "Bugünlerde seni yeterince göremiyorum."

"Çünkü buraya her gelişim bana paraya mal oluyor," dedi Jenna o hırçın çocuk sesiyle. Patlayıcı toz taşımak için kullandığı türden deri bir keseyi havaya kaldırdı. "Bunu tamir edebilir misin? Kazayla iki delik açtım."

"Elbette," dedi Fletcher. "Buradaki teğmenle işim biter bitmez bunu yazacağım."

Teğmen! Jenna tezgâhtaki genç adama bir kez daha baktı. Bir teğmene göre gençti, eğer öyleyse kendisinden çok da büyük sayılmazdı. Hava şartlarına uygun giyinmişti ama ağır paltosunun üzerinde görebildiği kadarıyla hiçbir işaret yoktu. Yeni ve iyi yapılmış görünüyordu. Kapüşonunun etrafındaki kürk parçası gerçek paraya mal olduğunu gösteriyordu.

"Acele etmeyin," dedi Jenna, teğmenden uzaklaşıp üç aylağın sert bir şekilde oturduğu, subayla ilgilenmiyormuş gibi yaptıkları ama fırsat buldukça bakışlarını kaçırdıkları sobaya doğru döndü.

Fletcher botları tezgâha vurdu. "Buyurun, Teğmen. Sanırım bunları öncekilerden daha sıcak bulacaksınız. Ve tabanları karda daha iyi olacaktır."

"Umarım öyledir," dedi teğmen, cüzdanını çıkararak. "Borcum ne kadar?"

Jenna kendini tutamadı. Bakmak için döndü.

Fletcher homurdandı. "Clermont sana söylemedi mi? Kral Muhafızları burada hiçbir şey için para ödemiyor."

"Ne?" Teğmen sertçe başını kaldırdı. "Neden olmasın? Hesap mı işletiyorsunuz yoksa-"

"Bizi korumak için buradasınız, öyle değil mi?" Fletcher çekiştirdi. "Yani hepimizin iyiliği için ne istersen alabilirsin."

"Yok," dedi genç teğmen kesin bir ifadeyle. "Sana ne borçluyum?"

Fletcher'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Bir an düşündü. "On çelik," dedi.

Memur paraları sayarken Fletcher dirseklerini tezgâha dayadı ve "Demek kraliyet subayısınız, ha? Siz bu hijyen işinden sorumlu olan Teğmen Karn olmalısınız. Kasabaya gelip gidenleri onaylayacak olan kişi." Fletcher başparmağını kapının hemen iç tarafındaki duvarda asılı olan bir pankarta doğru salladı. Jenna içeri girdiğinde bunu fark etmemişti. Başlığı durduğu yerden okuyabiliyordu.

Sağlık Bakanı'nın Emriyle SAĞLIK VE HİJYEN TEDBİRLERİ

"Öyleyim," dedi memur. Bunu itiraf etmeye pek de hevesli görünmüyordu.

Fletcher, "Kralın sağlığımız ve hijyenimizle ilgilendiğini duyduğuma sevindim," dedi.

Teğmen gülümsedi - en azından dudakları gülümsedi, ama yüzünün geri kalanı herhangi bir taş duvar gibi boştu. "İyi günler," dedi ve dükkândan çıkıp gitti.

Jenna onun gittiğinden emin olunca ilanın tamamını okuyabileceği bir yere geçti.

Majestelerinin ordusunun askerleri arasında yakın zamanda ortaya çıkan veba salgını nedeniyle ve Delphi vatandaşlarının korunması amacıyla bakanlık aşağıdaki emirleri vermiştir:

Birinci Madde: Şehrin kapıları kapatılmıştır ve salgın kontrol altına alınana kadar kapalı kalacaktır. Şehirden ayrılan tüm yolcuların ve vatandaşların ayrılmadan önce tıbbi tedavi kanıtı göstermeleri gerekecektir. Tüm izinler Kraliyet Görevlisi Teğmen Destin Karn tarafından verilecektir.

Madde İki: Vebanın kadınların saçlarında yaşayan pireler tarafından taşındığı düşünüldüğünden, Delphi'nin on iki yaş ve üzeri tüm kadın vatandaşlarına şehir genelinde kurulan hijyen istasyonlarına rapor vermeleri emredilmiştir. Saçları kırılacak, tıbbi bir sabunla yıkanacak ve haşerelere karşı incelenecektir. Bu şekilde muamele gören her kadına, itaat ettiğini belirtmek için gümüş küpeler takılacaktır.

Madde 3: Saçı beş santimden uzun olan her erkek benzer muameleye tabi tutulacaktır.

Madde 4: Tedavilere derhal başlanacak ve Gündönümü tatilinden önce tamamlanacaktır.

Madde 5: Şehirde o zamana kadar tedavisini tamamlamamış olan her kadın para ve hapis cezasına çarptırılacaktır.

"Scummer," diye mırıldandı Jenna. "Veba mı? Veba olan birini tanıyor musun?"

"Hayır," diye homurdandı Fletcher. "Bir şey ya da birini arıyorlar. Sadece ne olduğunu bilmiyorlar. Şimdi benim için neyin var Riley?"

Jenna tezgâhın karşısına eğildi, pudra torbası aralarında duruyordu. "Bunu tamir etmek ne kadar sürer?" dedi yüksek sesle. Sonra fısıldadı, "Yarından sonra Güney Yolu'ndan iki çamur arabası gelecek. Akşam yemeği vakti."

"Kargo mu?" Fletcher'ın sesi sertti.

"Barut, silahlar, kuru mallar," diye mırıldandı Jenna. "Bugün erken saatlerde Mug and Mutton'da iki askerin bu konuda konuştuğunu duydum."

Fletcher, "Bunun tamir edilmeye değer olduğunu sanmıyorum," dedi, "ama ısrar ediyorsanız, bir hafta içinde diyebilirim."

"Bir hafta mı?"

"Yazmamı istiyor musun, musun?"

"Boş ver," diye homurdandı Jenna, çuvalı aldı ve gitmek için döndü. Mesaj iletildi. O araba asla merkeze ulaşamayacaktı.

"Şimdi dikkatli ol, duydun mu?" Fletcher seslendi. Kız kapıdan çıktığında hep böyle söylerdi.

Lütuf Hanım'a dönerken Jenna koşum atölyesinde olanları düşündü. İlk başta, Delphi'deki günlük yaşama bu yeni müdahaleden sadece rahatsız olmuştu. Ama şimdi ensesindeki sihirli işareti parmaklıyordu.

ve merak etti: bunca yıldan sonra, biri onu arıyor olabilir miydi?

Bu fikir ortaya çıkar çıkmaz Jenna onu reddetti. Babanın hikâyelerini dinlemeyi bırakmalısın, diye düşündü. Uydurma canavarlara gerek yok. Gerçek hayatta bunlardan yeterince var.

Büyülü bir kaderi yoktu, sadece şimdi ve burası vardı. Bunu Riley öldüğünde öğrenmişti.

O gece, dışarıda şiddetlenen kar fırtınasına rağmen banyo yaptı ve saçlarını yıkadı. Her zaman yaptığı gibi ensesini ovaladı, sanki magemark'ı temizleyebilecekmış gibi. Ama çıkan tek şey kömür tozuuydu.

Saçağın altındaki odasının yalıtımı zayıftı ve rüzgâr bazen sanki duvarlar yokmuş gibi içeri giriyordu. Odanın bir köşesinde küçük bir soba vardı ve dumanı dışarı atmak için çatıdan bir boru geçirilmişti. Üşümesini önlüyor ve çay ya da banyo için su ısıtmasına olanak sağlıyordu. Her zaman günü temiz bitirmeye ve temiz uyumaya çalışırdı. Delphi'de günde bir kez temizlenmek yeterli olurdu.

Günde bir kez, gün boyu oynadığı çeşitli rolleri -mayın patlatıcısı, sabotajcı, casus- bırakıp kendisi olabiliyordu. Her kim . Hatırlaması giderek zorlaşıyordu. Gerçekte olduğu kızın bir başkasının gözlerine yansıdığını hiç görmemişti. O kız uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu.

Jenna saçıyla işini bitirdiğinde çaydanlığı ocaktan aldı ve fincanda gevşek duran yaprakların üzerine sıcak su döktü. Ocağı yakarken, tencereleri hareket ettirirken ya da bir patlayıcıyı ateşlerken ellerini korumak için bir avuç dolusu paçavraya asla ihtiyaç duymazdı. Babası, küçükken çıplak elleriyle fırından çörek çıkardığını ve sıcak tavadan kurabiye sıyırdığını söylerdi.

Şimdi bir sandalyeye kıvrıldı ve oturdu, ellerinin arasındaki sıcak fincanla boşluğa bakıyordu. Güzel bir porselen fincandı; üzerinde üflenmiş güllerin desenlerini izleyebiliyordu. Annesine aitti, ona annelik eden kadına.

Kan hariç her yönden. Jenna her zaman aynı bardağı kullanır, her gece dikkatlice durulardı.

Annesini hatırlayabileceği çok az şey vardı ve Delphi'de güzel olan pek bir şey yoktu.

Jenna onun kapıyı çaldığını duydu, yalnız olduğunu ve kapıyı açmasında bir sakınca olmadığını söyleyen hızlı, sessiz, kesik kesik bir ses. İç geçirerek fincanı bir kenara bıraktı ve kapıya doğru ilerledi, terlikli ayakları ahşap zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Kilidi açtı ve adamın girebilmesi için kapıyı çekti.

Babası bir tabak yemek taşıyordu, dilimlenmiş tavuk ve patates ve havuçlar ile a büyük iri yarı .

yanında ekmek. Delphi'de bir hancının kızı olmanın avantajlarından biri olarak, bir kişi için çok fazla yiyecek vardı.

Sandalyesinin yanındaki küçük masanın koydu ve onu alnından öptü. Bir süre ona sıkıca sarıldı ve sonra ona bakabilmek için geri çekildi. Yorgun görünüyordu ve yüzü endişe çizgileriyle buruşmuştu. Artık kalıcı olmuşlardı.

Jenna hızlı bir nefes aldı. Babası yakında gidecekti ve o yalnız kalacaktı. Başını şiddetle sallayarak bu düşünceden vazgeçti ve adam şaşkınlıkla ona baktı.

Gülümsemeye çalıştı. "Her zaman çok fazla yemek getiriyorsun baba. Burada kimi beslediğini sanıyorsun, iki iri yarı oğlunu mu?" Sessizce konuştu, böylece ses odanın duvarlarının ötesine taşınmayacaktı. Tekrar sandalyeye oturdu ve yemeye başladı. Midesi düğüm düğüm olsa da yemek israfına inanmıyordu. Babası kendisine ayrılan diğer sandalyeye oturdu. Başka kimse ziyarete gelmezdi.

"Kemiklerinin üzerine biraz et koymalısın kızım," dedi. "Annen seni görseydi, seni ihmal ettiğimi söylerdi."

"O böyle bir şey söylemez!" Kadın homurdandı. Bu onların ritüellerinden biriydi. Tavuğu ısırık büyüklüğünde parçalara böldü ve birini ağzına götürdü.

Bir süre sessizce yemesini izledi. Toplamak için yavaşladığında, ceketinin içine uzandı ve

katlanmış bir kağıt. Kağıdı açtı ve ona uzattı. Kadın kağıdı taradı ve başını sallayarak geri verdi. "Gördüm.

Delphi'de bir sağlık bakanımız olduğunu kim bilebilirdi? Tüm bu gümüşlerin parasını kim ödüyor acaba? Muhtemelen biz."

Sanki yüksek sesle söylemek iblisi çağıracaktı gibi bir an hiçbir şey söylemedi. "Bunun seninle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerine baktı. "Benim yok," dedi, bilerek yanlış anlamıştı.

"Ya magemark'ı arıyorlarsa?" Öne doğru eğildi, yüzü acıya hazırды.

"O yaşlı cadıyı ve hikâyelerini asla unutamayacaksın, değil mi baba? Onun yüzünden hayatımız boyunca korkuyla yaşadık. Neden onu dinledin ki?"

Babası kötülüğü engellemek için bir işaret yaptı. "O senin büyükannendi, Jenna."

"Öyle dedi."

"Ona inandım," dedi babası. "Seni gerçekten korumaya çalıştığına ikna oldum. Seni önemsiyordu, eğer bir yargıcım varsa, ve ölümüne korkmuş görünüyordu. Babanın öldüğünü, seni aramaya gelecek düşmanları olduğunu ve seni ensedeki işaretten tanıyacaklarını söyledi. Bu yüzden seni ele verdi. Bu yüzden bizi uyardı."

"Tek bildiğimiz, beni öz ailemden çaldığı ve onların beni bulmasını istemediği. Sen benim babamsın ve annem de burada, mezarlıkta gömülü. Ölüler Günü'nde onları onurlandırıyorum!" Jenna sesinin yükseldiğini fark etti ve bir an için konuşmayı kesti. "İhtiyacım olan tek şey sensin," diye sessizce devam etti.

İç çekti. "Keşiflerin senin doğumunu kaydetmesine asla izin vermemeliydik. Resmi olarak bizim olman için çok endişeliydik, bizden alınacağından korkuyorduk. Ve Delphi o zamanlar Arden'den çok uzak görünüyordu."

Bu eski bir hikayeydi. Hayatlarını küçük çemberler içinde yaşadılar, her zaman geri dönerek aynı aynı korkulara, aynı

konusmalar.

"Baba," dedi usulca. "Öcüler ve cadı işaretleri hakkında endişelenecek vaktim yok. Eğer biri beni arıyorsa, bu asırlık bir lanet yüzünden olmayacaktır. İhanete uğradığım için, biri karatavuklara haber verdiği için olacaktır."

"Bu da başka bir şey. Keşke yaptığınız şeyleri yapmasaydınız. Bu kesinlikle başkasının işi. Evlilik ve aile hakkında düşünmen gereken bir yaşa geliyorsun."

"Her zaman bir erkek gibi giyinirken nasıl biriyle çıkabilirim ki?" Jenna tersledi. "Hem böyle bir dünyaya neden bir çocuk getireyim ki?"

"Bu sonsuza dek sürmez," dedi babası. "Her şey değişecek. Yaratacıs-"

"Yaradan kendine yardım edene yardım eder, hep böyle demez miydin? Biz değiştirirsek her şey değişir."

"Yine de. Başka kimse senin aldığın riskleri almaz. Er ya da geç, kara kuşlar iki kere iki eder."

Jenna iç çekti. En azından bazı faaliyetlerinden babasını haberdar etmemeye çalışmıştı.

"Her şey bir risktir," dedi. "Bir kadın için şehrin herhangi bir sokağında yürümek daha mı az riskli? Her gün madenlerde çalışmak, patlayıcılar yerleştirmek ve onları patlatmak daha mı az riskli? Riley olmasaydı çoktan ölmüş olurum."

"İşte bu yüzden her gün Yaradan'ın bir armağanıdır," dedi babası. "Onları boş bir amaç uğruna harcamayın. Bu Riley'i geri getirmeyecek."

"Bunu sadece Riley için yapmıyorum. Bunu kendim için, senin için ve Kral Gerard'ın elinden acı çeken herkes için yapıyorum. Tahtta oturan gerçek bir iblis varken uydurma iblisler için endişelenecek vaktim yok."

"Lütfen, Jenna. En azından tavernalardan uzak dur."

"Ben bir meyhanede büyüdüm," dedi Jenna, "ve meyhanelerde vakit geçirerek çok şey öğrendim - hayatımı kurtarmaya yardımcı olabilecek bilgiler

hayatlar."

"Bu neden senin işin, kızım?"

"Yaptığım iş önemli ve bu işte şehirdeki herkesten daha iyiyim, en azından Bowman havaya uçtuğundan beri. Başkaları benim yerime mücadele ederken, ben bir çatı katına kapanmayacağım."

"Eğer saklanamıyorsan, belki de bir süreliğine Delphi'den ayrılmalısın," dedi babası. "Tamron Seat'te arkadaşlarım var, en azından hâlâ orada olduklarını düşünüyorum. Her ne için olursa olsun, bu teftiştten geçmeni istemiyorum."

"Bildiriği okudunuz. Denetimler bitene kadar şehir kapıları kilitli. Ayrılmak isteyen herkes onay almak zorunda. Fırtınalar başladı ve şimdiden şehrin dışında kurtların dolaştığını söylüyorlar." Aslında demek istediği şeydu: Ben kaçmayacağım.

Dört yıl önce Riley'ye söylediği şeyi hatırladı. Sen ve ben seçilmiş kişileriz ve kaderimizde büyük şeyler var. Kendi hikâyemizi yazacağız, göreceksin.

Bunun hüzünlü bir sonu olan kısa bir hikâye olabileceğini hiç düşünmemişti. Gerçek şu ki, kadere, mucizelere ya da sihirli işaretlere inanmıyordu - artık inanmıyordu.

"Dikkatli olacağım baba," dedi. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Babası alt dudağını çiğneyerek ona baktı. "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi sonunda. Yatağının yanında yere uzandı ve altında duran küçük bir sandığı çıkardı. Jenna kendini bildi bileli hep oradaydı ve hep kilitli tutulurdu. Ama bu kez cebinden bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Açtı ve içinden kat kat beze sarılmış bir bohça çıkardı. Bezi çözdü ve içindekileri yatağın üzerine yaydı.

Jenna'nın eli önce hançere gitti. Parlak şeylerin her zaman yaptığı gibi gözüne çarptı. Kabzasında birbirine dolanmış ikiz ejderhalar vardı ve kırmızı taşlarla kaplıydı -gerçeklerini hiç yakından görmemiş olsa da yakut ve lal taşı olduğunu tahmin ediyordu.

Serbest eliyle saçının altındaki sihirli işarete uzandı ve parmaklarını onu ortalayan taşın üzerinde gezdirdi. Büyü işareti güçle uğuldadı.

"Evet," dedi babası. "Taşlar aynı."

Onu kılıfından çıkardığında, bıçak sanki on yıldan fazla bir süredir yatağının altında yatmamış gibi parlak ve jilet gibi keskindi. Bıçak boyunca, mavimsi çeliğe karşı kırmızı rünler parlıyordu; bilmediği bir dilde yazılmış harfler.

Yine rünlerle kaplı ve bir kadına uyması için yapıldığı belli olan deri bir göğüs zırhı ve bir çift ince işlenmiş deri eldiven vardı. Ellerinizi sıcak tutmak için değil, kadınların ata binerken giydiği türden. Eldivenleri çekti ve tam oturdular, kollarının bir kısmına kadar uzandılar. Ellerini uzattı, onlara hayranlıkla baktı, sonra eldivenleri çıkardı ve yatağın üzerine geri koydu. Delphi'deki bir kömür madencisi için pek pratik değildi.

Son olarak, bir zincirin üzerinde kırık bir kolye vardı, ona dişli bir tekerleği hatırlatan bir aletin parçasıydı, ama tam olarak değil. Altından (muhtemelen pirinçten) yapılmış gibi görünüyordu, kenarı boyunca işaretler vardı ve ortasına bir tür topaç sabitlenmişti. Avucunda biraz karıncalandı, bu da flashcraft olduğu anlamına geliyordu.

Jenna başını kaldırıp babasına baktığında, "Bu bir denizcinin usturlabının parçası ya da en azından öyle görünmesi için yapılmış," dedi. Onu Jenna'dan aldı ve zinciri köprücük kemiğinin hemen altında duracak şekilde başının üzerinden geçirdi. "Yolunuzu bulmanıza yardımcı olabilir."

Kırılırsa olmaz, diye düşündü. "Bütün bunlar nereden çıktı?"

"Büyükannen bunu senin için bıraktı. Kolye öz babanıdır. Hançer ve diğerlerini bilmiyorum. Belki de öz annenindir."

Jenna deri zırhı tekrar okşadı. İnsanlar kuzeyli kadınların savaşa ölüm perileri gibi çılgık atarak girdiklerini söylerdi. "O bir savaşçı mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi babası hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bir savaşı. Sanırım bu sana bir şekilde uyuyor."

Hayır, diye düşündü Jenna. Ben ara sokaklara giren ve karanlık yerlerde saklanan türden bir savaşıyım. Savaşa at süren türden değil.

Jenna hançeri tekrar eline aldı, ışığı yakalaması için bir o yana bir bu yana çevirdi. Annesinin hançeriydi. Garip bir şekilde dengeli hissediyordu, sanki onun eline aitmiş gibi. Genç mudback subaylarının kılıçlarıyla yaptıkları gibi bir poz verdi. Tabii ki bu bir kılıç değildi. Bu, gizlenmesi ve sinsice kullanılması gereken bir silahtı.

Belki de her şeye rağmen ona uyuyordu.

Onu çabucak kılıfına geri soktu. Masalarına yemek ve başlarına bir çatı koyabilecek bir şeye aşık olmanın bir anlamı yoktu.

"Bunu satmalıydın," dedi. "Her yere gidebilirdik. Hâlâ da gidebiliriz. Meyhaneyi geride bırakma konusunda endişelenmene gerek yok. Başka bir yerde yeniden başlayabilir ve buradan daha güzel bir yer inşa edebiliriz. Okyanusta belki."

Okyanus onu çağırıyordu, her ne kadar onu sadece hikâyelerde görmüş olsa da.

"Hayır. O senin mirasın ve onu satmayacağım. Bunu sana çok daha önce vermeliydim. Güzel şeyleri ne kadar sevdiğini biliyorum ve hayatında yeterince güzelliğe sahip olmadın. Onu yanında tut, belki bir şekilde seni güvende tutar, eğer ..." Başını salladı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Jenna ikna olmasına izin verdi. Hançeri duvardaki bir kancaya, giysilerinin yanına astı. Yakasını düzeltmek için uzandığında parmakları sihirli işarete takıldı. İzini sürdürdü, soğuk taşla ortalanmış sıcak bir metal örümcek ağı. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, bunun bir ağırlığı ve önemi vardı. Zihni her dolaştığında ona dokunma dürtüsüne direnmek zorundaydı.

Jenna biraz çaba sarf ederek elini çekti. "Büyükannemin ne dediği umurumda değil. Benimle ilgili güçlü bir Şey olamazdı - en azından birinin peşime düŐmesini gerektirecek bir Şey."

"Nereden biliyorsun?"

" nk  öyle olsaydı, Arden Kralı ölmüş olurdu."

KRAL AVA ÇIKIYOR

Ash arenanın ortasında dönerek kralın alaca atını yürüyüşten tırıs geçmesi için işaret etti. Adımları düzgün, kesintisizdi ve ön bacağını desteklediğine dair hiçbir işaret yoktu. Ash onu bir ip ve bir yularla bağlıyordu, yüksek ruhlu bir at için en iyi kontrol yöntemi bu değildi ama Crusher hızla ahırdaki en iyi huylu at haline geliyordu, en azından Ash onu idare ederken. "Vay canına!" diye seslendiğinde iğdiş tırıs kalktı ve kaşınmak için başını eğerek Ash'in eline doğru burnunu çekti.

"İyi iş," diye mırıldandı Ash. "Fazla rahatlama. Öğle yemeğinden sonra bir deneme için daha geleceğim." Bu onların rutini haline gelmişti; sabahları ve öğleden sonraları hamle hattında bir saat süren bir egzersiz.

"O ata ne yaptığına inanamıyorum. Sanki ona büyü yapmışsın."

Ash irkilerek döndü. Bellamy'ydi.

"Büyücülükle bir ilgisi yok," dedi Ash. "Artık acı çekmiyor ve bu da her şeyi değiştiriyor."

"Belki öyle, ama başkalarının yanında ne yapacağı hâlâ kestirilemiyor."

"Unutması gereken pek çok kötü alışkanlığı var," dedi Ash. "Bunun üzerinde çalışacağım. Zaten şu anda kimse ona binmemeli ve yumuşak zeminde kalması gerekiyor. Birkaç hafta sonra onu eyer altına almaya başlayabiliriz. Rolley

Ona birkaç ipucu verdikten sonra ciğerlerini çekmeyi devralabilirim." Rolley seyislerden biriydi ve Ash'e göre aralarındaki en iyisiydi.

Bellamy alaycı bir ifadeyle, "Ben de kendimi yetkili sanıyordum," dedi. Ash özür dilemek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Boş ver. Beceri ve yetenek insana belli bir otorite verir. Şimdi orduda bakmanı istediğim bir kısrağ var."

Bellamy ile geçirdiği birkaç haftanın ardından Ash'in rolü nalbantlıktan kraliyet ahırları, ordu otlakları ve köpek kulübeleri için danışman şifacılığa dönüşmüştü. Ahırlar yerine şifa salonlarında çalışmayı tercih edebilirdi ama burada yapacak çok iş vardı.

Yine de buraya bir iş bulmak için gelmemiştir. Arden kralını öldürme hedefine geldiği zamankinden daha yakın değildi ve bunun değişme ihtimalini de görmüyordu. Seyislerle, seyislerle ve her türden hizmetkârla tanışıyor ama geldiğinden beri kraliyet ailesinin hiçbir üyesiyle göz göze gelmemiştir. Anlaşılan Majesteleri ahırda pek vakit geçirmiyordu. Ash'in bir şekilde saraya girmesi gerekiyordu.

Sabır, dedi kendi kendine. Bunun zaman alacağını biliyordun. Sadece ne kadar zamanı olduğundan emin değildi. Tek bildiği, annesine ve kız kardeşine yönelik bir saldırının çoktan hazırlandığıydı.

Ash öğleden sonra Crusher'daki işine döndüğünde ahır boştu. Şaşkınlık içindeki Ash sıranın aşağısına baktı, onu kimin ve neden taşıdığını merak ediyordu. Diğer kutu durakları da boştu. İşte o zaman avluda bir kargaşa duydu, bağırışlar ve küfürler, bir kırbağ şaklaması ve bir atın çığlığı.

Rolley bir elinde kırbağ, yüzü hayalet gibi solgun bir halde ahıra daldı. "Adam! Çabuk gel! Bu Roan, ona kurtulmaya uygun olmadığını söylemeye çalıştım ama dinlemedi."

Ash ahırdan fırladı ve neredeyse bir kenara toplanmış avcı kıyafetli bir grup mavi kanlıya çarpiyordu,

Bir seyis tasmalı çoban köpeği sürüsünü kontrol etmeye çalışırken atlarının dizginlerini tutuyorlardı. Ve onların ötesinde Crusher, kulaklarını dikmiş, gözlerini devirmiş, tepiniyor ve zıplıyor, binicisini sırtından atmak için elinden geleni yapıyordu. Bu sırada Marshall Bellamy de ezilmeden atının dizginlerini tutabilecek kadar yaklaştırmaya çalışıyordu.

Binici o kadar uzun süre yerinde kalabildiğine göre yetenekliydi ama Ash tam oraya vardığında, iğdiş edilmiş at taş bir duvara çarptı ve sonunda onu yerinden oynatmayı başardı. Adam yuvarlanarak düştü, atın uçan toynaklarından kaçmaya çalışıyordu.

Ash'ilk içgüdüğü Crusher'ın aptalı ezmesine izin vermektir ama Bellamy tekrar harekete geçmiş, at yere düşen binicinin arasına girmiş, umutsuzca iğdiş edilmiş atı binicinin kaçabileceği kadar geriye çekmeye çalışıyordu. Korku ve at marshall olur olmak Ash yan taraftan geldi, dizginlerden birini yakalamayı başardı ve iğdişin başını çevirerek diğer ikisinden uzaklaşmasını sağladı.

Bir elini Crusher'ın omuzlarına koymayı başardı ve ona yatıştırıcı bir büyü yaptı. Atı dar bir daire içinde döndürmeye devam etti ve dalma durup kulaklar öne çıkana ve Crusher hareketsiz durup titreyip sertçe üfleyene kadar "whoa!" diye tekrarladı. Üç ayak üzerinde.

Dördüncü bacağından kan akıyordu. Apseli toynaktan değil. Ash'in top kemiğinin cidago kemiğinin hemen üzerinde parçalandığını ve kemiğin deriyi delip geçtiğini anlamak için yakından bakmasına gerek yoktu. Topal bir at üç sağlıklı bacağına çok fazla baskı uyguladığında bazen bu olur. Ash parmaklarını iğdişin gözlerinin arasına bastırarak acısını dindirmeye çalıştı ama neredeyse kıcının üstüne düşecekti.

Bellamy ona doğru yürüdü. "İyi misin, Adam?"

Ash başını salladı, sözsüz bir şekilde kırık bacağı işaret etti ve Bellamy'nin yüzü grileşti. "Pislik," diye mırıldandı şerif ve gözlerini kaçırdı.

Atlı Őimdi ayaĐa kalkmıŐ, űstűnű baŐını fırĐalıyor, kollarını dűzeltiyordu. Kırmızı Őahinlerle iŐlenmiŐ gűzel bir avcı ceketi giymiŐti ama Őimdi kirden kirlenmiŐti. YanaĐındaki uzun bir kesikten kan sızıyordu ve kumlu saĐları daĐınıktı.

Av grubunun geri kalanı onun etrafında kűmelenmiŐ, serĐeler gibi konuŐuyorlardı. "Majesteleri? Yaralandınız mı? Efendi Merrill'i ĐaĐıralım mı? Tanrı'ya Őűkűr űldűrűlmediniz!"

Majesteleri.

Ash'in kalbi hızlanıp gűĐsűnde acıyla Đarparken zaman yavaŐlıyor gibiydi. Arden Kralı'nın saray mensuplarını silkeleyip Rolley'yi ahır űnűnden tutarak kendine doĐru ĐekiŐini sűzsűzce izledi. "Embesil. I dűŐűndűm sen dedi o canavar iyileŐiyordu. Eskisinden daha kűtű durumda." Rolley'i bir kez salladı. "Majesteleri," diye Rolley, diŐleri takırdıyordu. "I-

űzűr dilerim."

Bununla birlikte Kral Gerard, Rolley'nin suratına ters bir yumruk atarak onu sendeletti.

Ash'in gűzlerinin űnűnde kırmızı bir sis birikti. Bu, annesini zorbalıkla kendisiyle evlenmeye ikna etmeye ĐalıŐan adamdı. Kız kardeŐinin ve babasının űldűrűlmesinden sorumlu olan adam. Onu űldűrmeye ĐalıŐmıŐtı ve bunu gűzűnű kırpmadan tekrar yapabilirdi.

Pek Đok kaybın sorumlusu bu canavardı. Dűnya onsuz daha iyi bir yer olurdu.

Tılsımını eline alan Ash krala doĐru bir adım attı ama Bellamy onun űnűne geĐerek omuzlarını kavradı ve gűzlerinin iĐine baktı.

"Aklını kaybetme, Adam."

"Đekil yolumdan."

"Hayır," dedi atlı mareŐal. "Bunun zavallı Crusher'a bir faydası olmaz ve muhtemelen hepimizi űldűrteceksin. Seni iŐe alan bendim, unutma."

"Buna değer," diye homurdandı Ash, onu itmeye çalışarak, ama Bellamy kolunu kavradı ve tutundu.

"Bana ve Rolley'e göre değil," dedi Bellamy. "Senin için de değil, çünkü ona dokunamazsın, büyüyle değil. Buna karşı bir tılsımı falan var."

"Büyüye karşı bir tılsım mı?" Ash, Bellamy'nin yanından geçip bir kez daha endişeli mürettebatıyla çevrili olan krala baktı. "Bir tılsımdan mı bahsediyorsun, yoksa-"

"Ben böyle şeylerden anlamam." Bellamy Malthus'un işaretini yaptı. "Eğer illa denemek istiyorsan, bunu benim ahırımdan başka bir yerde yap."

Mareşal krala doğru döndü. "Olanlar için zgnm Majesteleri," dedi. "Rolley haklıydı, at iyileşiyordu. Bugün ona ne oldu bilmiyorum. Korkarım şimdi onu uyutmak zorundayız."

Kral binici eldivenlerini avucuna vurdu. "Yap şunu," dedi. "Bu canavar bir şeytan." Döndü ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Ve onunla birlikte Ash'in sözünü yerine getirmek için ilk şansı da yok oldu.

Ash onun gidişini izledi. Akıllı, stratejik ve aklı başında biri miydi? Yoksa sadece bir korkak mıydı?

LADY OF GRACE

Destin Karn'ın keyfi yerindeydi. Delphi'ye geldiğinden beri ilk kez, r n işaretli kızın avında ölçülebilir bir ilerleme kaydettiğini hissediyordu. Onu hiç bulamasa bile, en azından bu girişiminde titiz davrandığını kanıtlayabilirdi. Her türlü başarısızlık Ardencourt' iyi karşılanmazdı.

Madenlerde gündüz vardiyasından çıkan yüz kadının berberliğini yeni denetlemişti. Madencilere ulaşmak özellikle zordu, çünkü her zaman ya çalışıyor ya da uyuyor görünüyorlardı. Bu yüzden madene giden yol üzerindeki askeri kampta bir "hijyen istasyonu" kurmuştu, böylece onları yollarından alıkoyamayacaktı.

Destin birkaç hafta boyunca sa  kesme işlemini kolaylaştırmış ve berberlerini özenle seçmiş, Clermont'un kara kuşları arasından en az acımasız ve en becerikli olanları seçmişti. Tedavi edilen her kadına, muayene edildiğini belirtmek için bir çift gümüş küpe takılıyordu. Mücevherler için gereken gümüşü, en az onlar kadar rüşvetçi olan Belediye Başkanı'ndan almıştı.

Süreci mümkün olduğunca acısız hale getirerek vatandaşların işbirliğine teşvik edileceğini umuyordu. Bu işi ne kadar çabuk hallederse, Delphi'den çıkmaya o kadar yaklaşabilirdi. Tek dileği Clermont'tan kurtulabilmektir,

yardım etmekte ısrar ediyordu. Aslında, Muhafızların Yüzbaşısı ona bir at kenesi kadar sıkı yapışmıştı.

Destin ve karatavuk gölgesi kör edici bir kar fırtınasının içinden geçerek şehre doğru yol aldılar, atlarının toynaklarının sesi kalınlaşan örtü tarafından boğuldu. Nihayet şehir kapılarına vardıklarında, Destin'in emriyle içeri alınmak için muhafızları selamlamak zorunda kaldılar. Şehre girdiklerinde Destin, Mug and Mutton'dan yorulduğunu, marjinal yemeklerine fazlasıyla aşına olduğunu ve yaklaştıklarında dağılan hizmetkâr kızlardan bıktığını fark etti.

Belki de daha küçük hanlardan birini, daha önce konaklamadıkları bir yeri ziyaret etmeye değerdi. Yemekler daha iyi ya da en azından farklı olabilirdi. Sessiz kuzey ucundaki Lady of Grace hakkında iyi haberler duymuştu, bu yüzden onu denemeye karar verdi. Clermont da tabii ki peşine takıldı.

Dışarıdaki tabelayı güzel bir soylu kadının resmi süslüyordu. Giriş, bir ucunda şömine, diğer ucunda kalorifer sobası bulunan geniş bir ön odaya açılıyordu. Ortak salon doluydu. Destin bunun yemek için iyi işaret olduğunu umuyordu. Bir masa seçmeden önce odanın içinde boylu boyunca yürüdü ve başını arkadaki daha küçük bir odaya soktu. Burada da bir şömine ve kemikli oyunlar için masalar vardı.

Destin ve Clermont ana odanın bir köşesine yerleştiler ve birer bardak bira ile etli börek sipariş ettiler. Turtalar geldiğinde, yumuşak, lapa lapa bir kabuğun içinde, et ve sebzelerle doluydular. Destin açlığı geçene kadar yemeğine odaklandı ve sonra bir kez daha çevresiyle ilgilenmeye başladı.

Lady of Grace'deki kalabalık, Mug and Mutton'a sık sık gelenlerden daha kibardı. Bir kere müşteriler arasında kadınlar da vardı, yardım edenler de. Tüccarlar, esnaflar ve kapıların kilitlenmesinden şikayet eden yolcular vardı. Düzenli ordudan birkaç muvazzaf subay arka taraftaki büyük bir masayı paylaşıyordu. Her zamanki gibi insanlar Destin ve

Clermont, ancak Mug and Mutton'ın sert ve yuvarlanıp giden atmosferinden daha az belirgindi.

Uzak köşede bir tür eğlence devam ediyordu. Bir masanın etrafında toplanmış, bazıları ayakta duran, bazıları oturan, aralarında askerlerin, muhafızların ve yolcuların da bulunduğu bir kalabalık vardı. Destin ayakta duranların başlarının üstünü göremese de, hepsi dikkatle aşağıya bakıyordu ve ara sıra kahkahalara boğuluyor, bazen birbirlerine dirsek atarak "Aferin" der gibi yapıyorlardı. Bir masalcı olabilir, diye düşündü Destin, ama gezgin bir masalcının yılın bu zamanında Delphi'yi neden ziyaret ettiğini anlamak zordu. Hava ve bahşişler daha güneyde daha iyiydi.

Destin etli böreğini bitirip bir bardak daha bira sipariş ederken köşedeki parti devam ediyordu. Sonunda gösteri bitmiş gibi görünüyordu. Bazı insanlar tekrar kendi masalarına dönmek üzere uzaklaştı. Duvara yaslanmış oturan birini seçebiliyordu ve sonra birkaç müşteri daha etrafına toplanarak görüşünü tekrar engelledi.

Garson birasını getirdiğinde ona neler olduğunu sordu.

"Bu bir falcı. İnsanlar için kartları okuyor, handan hana dolaşıyor. İnsanlar onu seviyor gibi görünüyor. Kendisine Lyle Truthteller diyor." Sırıttı. "Bazılarının fark ettiği gibi, çoğu zaman çok fazla doğru söylüyor. Ama her zaman bir kalabalık çekiyor."

Destin hafiften meraklanmıştı. Eğlence söz konusu olduğunda, bir falcı bir masal anlatıcısından ya da müzisyenden daha nadir bulunurdu. Doğru, çoğu sahtekârdı - bir insan hakkında biraz bilgi edinip bunu geri aktarma konusunda uzmandılar. Geleceği gerçekten tahmin edebilen biri zamanını bir tavernada geçirmezdi. Yine de eğlenceli olabilirlerdi ve madenlerde gece vardiyası başlamadan önce öldürecek zamanı vardı.

Servis görevlisi Clermont'un birasıyla döndüğünde Destin bir elini onun koluna koydu. "Truthteller'a bize katılmasını söyle." Köşedeki kalabalığa doğru başıyla işaret etti. "Onunla konuşmak istiyoruz."

Falcının bulunduğu yere doğru şüpheli bir bakış fırlattı ve Destin'e endişeli bir bakış attı. "Ne yapabileceğime bakacağım efendim," dedi.

Geri döndüğünde yüzü solgun, gözleri iriydi. "Teşekkür ediyor ama olduğu yerde daha rahat. Efendim," diye ekledi, sanki falcının sonradan aklına gelmiş gibi söylediğı sözleri taklit edercesine.

Destin şaşıarak doğruldu. Çoğu şovmen krala yakın birini etkileme fırsatını kaçırmazdı. Ya da her halükârda reddetmekten korkardı. "Ona kim olduğumu söyledin mi?" Elindeki fincanı çevirdi.

"Evet efendim," dedi garson dudaklarını yalayarak. "Belki de üzerinde büyü vardır. Ne demek istediğimi anladığınızdan emin değilim. Yerinizde olsam yanlış anlamazdım efendim."

Clermont hizmetçiyi bileğinden öyle bir kavradı ki, kadın acı içinde haykırdı. Göz göze gelmeleri için onu kendine doğru çekti ve "O küstah, peynir altı suyu suratlı taverna faresine söyle-" dedi.

"Bırak onu Clermont," diye homurdandı Destin, neşesi hızla dağılıyordu. "Bu onun hatası değil ve o kadar da önemli değil."

Clermont'un gözleri kızgınlıkla kısıldı. Garsonu bıraktı ve kadın bileğini ovuşturarak aceleyle uzaklaştı. Sonra masaya doğru eğildi. "Burada yenisiniz Teğmen ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsunuz. Asıl mesele şu ki, bu Delphian lanetlilerinin yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünmelerine izin veremezsiniz-"

Destin elindeki bardağı yere çarparak masanın diğer tarafına uzandı ve Clermont'un bileğini kavradı. Kaptanın gözleri irileşti ve acı içinde uluyarak çekilmeye çalıştı.

Etraflarındaki diğer müşteriler yemeklerine odaklanmış, duymamış gibi davranıyorlardı.

Destin kaptana doğru eğildi. "Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dinlemeni tavsiye ederim. Yardımcının bana yaklaşımdan korkmadığı bir meyhanede içki içmek istiyorum. Bu şekilde daha çok şey öğreneceğimi düşünüyorum. İhtiyacım yok.

kararlarımı ikinci plana atıyorsun. Böyle devam edersen teknik olarak benden üstün olduğunu unutabilirim." Sonra da bıraktı.

Clermont yanmış ve su toplamış bileğine baktı, sonra tekrar Destin'e döndü. "Sen-sen-sen-"

"Evet," dedi Destin, "öyleyim. Şimdi çeneni kapa ve burada kal." Ayağa kalktı, birasını aldı ve odayı geçerek falcının masasına gitti. Clermont'un ne yapıp yapmadığını görmek için arkasına bakmadı.

Falcının müşterileri, yakası fırfırlı ince ipek bir pardösü giyen gösterişli genç bir adam ve iyi kesimli bir seyahat kıyafeti giyen yakışıklı, yaşlı bir kadındı. Destin onları anne ve oğul sanabilirdi, ancak el ele tutuşmuşlardı ve yeni evliler ya da sevgililer gibi birbirlerine gülümsüyorlardı. Destin'in yaklaştığını fark etmediler çünkü doğruyu söyleyen kişinin oturduğu köşeye bakıyorlardı. Destin ikilinin hemen arkasında durdu, böylece olayları mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Diğer seyirciler Destin'e şöyle bir baktılar ve tavernanın diğer bölümlerinde yapacak bir şeyler bularak yavaş yavaş uzaklaştılar.

Kâhin, orta boylu, narin yüz hatlarına sahip, tuhaf giysiler giymiş, çocuk denecek yaşta genç bir adamdı. Cılız bedenine gevşekçe oturan bir tunik, bir zamanlar güzelmiş gibi görünen ama şimdi yıpranmış ve kenarları yıpranmış bir palto giyiyordu. Kolları parmak uçlarına kadar sarkıyor, bilek ve yaka kısımlarında yorgun dantel parçaları göze çarpıyordu. Başında, sanki zor günler geçiren eski bir ailenin soyundan geliyormuş gibi, eski moda tarzda büyük, düz kadife bir şapka vardı.

Eğer doğrucu Destin'in yaklaştığını gördüyse bile bunu belli etmedi. Kartları karıştırıyordu ve uzun parmaklarının altında o kadar hızlı parlıyorlardı ki bir görünüp bir kayboluyor gibiydiler. Kadına onları kestirdi ve tekrar kestirdi. Sonra desteden kâğıtları çekip ters çevirdi ve masanın üzerine sıra sıra dizdi. Destin bunların normal iskambil kâğıtları olmadığını görebiliyordu, ancak aynı sembollerden bazılarını paylaşıyorlardı. Çocuk onlara , sonra elini kaldırdı

kadına baktı. Gözleri farklıydı; bir kedinin ya da yırtıcı bir kuşunki gibi çarpıcı bir altın rengi. Destin bunu nasıl yaptığını merak ediyordu; gözlerinin bu şekilde görünmesini sağlamak için bir tür iksir ya da tedavi mi kullanıyordu? Bunu nasıl başarmış olursa olsun, ona kesinlikle uhrevi bir görünüm veriyordu.

"Uzun bir yolculuk görüyorum," dedi çocuk. Kendinden geçmiş görünüyordu ve sesinde fısıltılı, gizemli bir nitelik vardı, bilgisini kartlardan değil de içindeki kutsal bir kuyudan aldığı izlenimini veriyordu.

"Aferin!" dedi kadın gülümseyerek. "Garren ve ben bu sabah Havensgate'ten buraya kadar geldik." Zaten bildiği bir şeyi öğrendiği için çok heyecanlı görünüyordu.

Bunu iyi yapabilirim, diye düşündü Destin, kadının toz tabakasına ve beyefendinin botlarına sıçrayan çamura dikkat ederek. Garren da aynı fikirdeydi, çünkü yüzünde şüpheli bir ifade belirdi ve arkadaşının dirseğine dokundu. "Hadi yukarı çıkalım, Catherine. Sabah erkenden yola çıkmamız gerekiyor."

"Sadece birkaç dakika daha, sevgilim," dedi Catherine. "Bağka neler söyleyeceğini duymak istiyorum."

Çocuk başka bir kart aldı. Bu kez doğrudan Garren'a baktı. "Büyük miktarda para kaybedeceksin."

Genç adam gözlerini devirdi. "Oh, gerçekten mi?" dedi. "Ne kadar korkunç! Bu tam olarak ne zaman olacak?"

Lyle Truthteller gizemli bir şekilde gülümsedi. "Yakında. Çok yakında." "Soyulacak mıyım? Bahislerde şansım kötü mü gidecek?

Atlar mı?" Genç adam içkisini yudumladı ve bir tane daha içmesi için işaret etti.

Truthteller bir kart daha çevirdi, parmağını kartın yüzeyinde gezdirdi ve Catherine'e baktı. "Sana yakın biri tarafından kandırılıyorsun," dedi.

"Gerçekten mi?" Catherine Garren'a baktı. "Bana kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Kartlar bize ne söyleyeceklerini söylüyor, ancak her zaman bilmemiz gereken her şeyi değil."

Destin yine kolay bir tahmin diye düşündü. Tecrübelerine göre, aile ve arkadaşlar her zaman sırtınıza ilk bıçağı saplayanlardır. Yine de Garren biraz sarsılmış görünüyordu. Koltuğunda kıpırdandı ve tekrar merdivenlere doğru baktı.

Truthteller Garren'a delici bir bakış fırlattı. "Angelique'ten sana gönderilmiş bir mektup görüyorum."

Garren dışarıda yağan kar gibi bembeyaz kesildi. "Ben ... ne demek istiyorsun? Angelique diye birini tanımıyorum."

Catherine şaşkınlıkla ona baktı. "Neden Garren, elbette Whitehall'daki dükkânımda tezgâhtarlık yapan Angelique'i tanıyorsun?"

Garren iki elini masanın üzerine koydu ve ayağa . "Gidelim artık. Bu zaman kaybı."

"Diyor ki ..." Kahin sanki puslu bir yazıyı anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Diyor ki, 'Artık seninle yatmayacağım, seni inançsız piç.'"

Genç adam başını salladı, ağzından "hayır" sesi çıkmamasına rağmen "hayır" der gibiydi. Catherine şimdi uyanık ve ilgili görünüyordu. "Affedersiniz? Bu da neydi?"

"Sanırım senden bir şey kaptım Garren," diye devam etti çocuk, gözleri yarı kapalı. "'Daha önce hiç kaşınmadığım bir yerim kaşınıyor. Eğer şu ejderhalı ipek sabahlığı arıyorsan-'"

"Ejderhalar mı?" Catherine Garren'dan Truthteller'a baktı, yüzünde şaşkın bir tanıma ifadesi vardı.

"' bırakmışsın, ama sakın aramaya gelme, çünkü onu çöp kutusuna attım ...'" Truthteller gözlerini kıstı. "Sanırım bu 'çöp kutusu'. 'Eğer istediğin zaman buraya gelip bacaklarını bana dolayabileceğini düşünüyorsan-'"

"Yeter!" Garren sanki doğruyu söyleyen kişiyi boğmaya çalışıyormuş gibi kükredi. "Bu aşağılık dilli şeytanı dinlemeyin." "Pis dilli" derken biraz tökezledi. "Gel, Catherine." Merdivenlere doğru yürüdü, kadının onu takip edip etmediğini görmek için bir kez omzunun üzerinden arkasına baktı. O değildi. Oturmuş, düşünceli düşünceli Truthteller'a bakıyordu.

rahat, ifadesiz, kolları masanın üzerindeki kartları sanki onları koruyormuş gibi çevreliyor.

Catherine o anda kıpırdandı, hayal kırıklığını biraz olsun üzerinden atmış gibiydi. El çantasına uzandı, küçük bir kese çıkardı ve içindekileri saymadan masanın üzerine fırlattı. Ağır bir şekilde yere düşerken tıngırdadı. Mutlu görünmüyordu, daha ziyade kıl payı kurtulmuş biri gibiydi.

"Teşekkür ederim, Truthteller," dedi yavaşça. "Sanırım beni büyük bir kederden kurtardınız." Büyük bir vakarla sandalyesinden kalktı ve sırtını dikleştirerek merdivenlere doğru yürüdü.

Çocuk kartları bir araya getirip tekrar karıştırdı ve gözlerini önüne dikti. Kese ortadan kaybolmuştu. Destin, Garren'in boşalttığı sandalyeye oturdu.

Destin'in tüm şüpheciliği kahinin performansı karşısında yok olmuştu. Geriye sadece bir soru kalabalığı kalmıştı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Çocuk gözlerini ona çevirdi. İrkilmiş biraz geri çekildi. Kendini toparlayarak şöyle dedi: "Öngörü bir sanattır, bilim değil. Bazen hiçbir şey elde edemezsiniz, bazen de çok net bir resim elde edersiniz." Artık kartlar ceketinin kolunda kaybolmuştu ve sonra çocuk ayağa kalktı. "İzninizle lordum." Derince eğildi ve arkasını dönmeye başladı.

"Bekle!" Destin emretti. "Biraz otur. Bu öngörü hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Çocuk başını salladı. "Özür dilerim lordum. Vaktim geçti. Biraz uyumam gerek. Madenlerde çalışıyorum ve erken başlıyoruz." Özür dilercesine gülümsedi. Gerçekten de bitkin görünüyordu, bir bakıma tükenmiş .

"Yarın izinlisin," dedi Destin sakın bir sesle. "Benim yetkimle. Şimdi otur." Uzanarak çocuğu bileğinden kavradı, bu kez çok sert kavramamaya ve herhangi bir parıltının nüfuz etmesine izin vermemeye dikkat etti. kemikleri altında narin idi.

Kolayca kırılacak türden parmaklar. Lyle tekrar sandalyesine çöktü. Transın tüm izleri kaybolmuştu ve yüzü sanki aniden tehlikenin farkına varmış gibi solmuştu.

"Lütfen lordum," diye fısıldadı. "Kötü bir niyetim yoktu. Sadece eğlence, insanları çekmek, biraz daha fazla para kazanmak için. İsterseniz hanımefendinin çantasını geri veririm."

Destin çocuğun kolunu tutarak onu incelemeye devam etti. Lyle Truthteller'in üzerinde büyüye dair bir parıltı yoktu ve derisinden sızdığını da hissetmiyordu. "Sanırım parasının karşılığını aldı. Gerçi herkes bu tür haberleri ödüllendirmez."

"Evet, pekala." Lyle'in bakışları masanın üzerine düştü ve sanki ışıklar söndü. "Olur böyle şeyler. Bugünlerde doğruyu söylediği için cezalandırılmak hiç de alışılmadık bir durum değil."

"Büyü kartların içinde mi?" Destin hafifçe öne eğildi. "Yoksa senin içinde mi?"

Lyle başını kaldırıp bakmadı ama başını salladı. "Büyü mü, lordum? Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Pederler büyücülerin putperest ve şeytan olduğunu söyler." Sonra çocuk ona baktı ve renklendi. "Sizi gücendirmek istemedim efendim, ben ..."

"Neden alınayım ki?" Destin'in sesi kısıldı. "Beni bir büyücü olarak mı görüyorsun?"

Şimdi Lyle titriyordu. "Özür dilerim efendim, küstahça davrandım. Yanlış söyledim. Siz . . . bir büyücüye benziyordunuz, hepsi bu."

Yani çocuk bir büyücü değildi ama bir büyücüyü fark edebiliyordu. Garip. Doğruyu söylemekle birlikte bu da yeteneğinin bir parçası mıydı? Destin'in doğal merakı uyandı. Bu çocuk büyücü işaretli kızı bulmakta yardımcı olabilir miydi?

"Teğmen." Kar beyazı önlüklü tıknaz bir adam masanın yanında duruyordu. Kemerindeki anahtar halkası onun hancı olduğunu gösteriyordu. Yüzü yaşlılıktan çizgilerle kaplıydı ve saçları beyazlamıştı ama yaşlı bir ağaç gibi sağlam ve köklü görünüyordu. "Bu çocuk seni rahatsız mı ediyor?" O

Destin'in Lyle'in bileğine kenetlenmiş eline bakıyordu. Destin elini bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Hayır, hancı. Pek sayılmaz. Falıma bakılmasını istiyorum, hepsi bu.

Arka odayı kullanabilir miyiz?"

Hancı kaskatı kesildi ve doğruyu söyleyen kişiden Destin'e baktı. "Burada dürüst bir ev işletiyorum lordum ve yardımseverlere göz kulak oluyorum. Kimsenin bu çocuktan faydalanmasına izin vermeyeceğim."

Destin iki elini de kaldırdı. "Falıma bakılmasını istiyorum. Hepsi bu kadar. Özel olarak. Bunu kabul eder misiniz?"

Hancı emin olmak istercesine bir an onu inceledi, sonra da boyun eğmiş gibi başını salladı. "Arka oda boş," dedi ve bara döndü.

Sonra Lyle konuştu. "Lütfen efendim. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Destin en dostane bakışını takındı ama Lyle masaya baktığı için bunu göremedi. "Falıma bakarsan sana yemek ısmarlarım."

"I . . . Gerçeği yemeğe değişmem. Sadece para için. Ve benim gibi birinin sizin gibi biri kartları okuması tehlikeli."

Destin uzandı ve çocuğun gözlerinin içine bakana kadar çenesini kaldırdı. "Peki bu neden?"

Çocuğun solgun yüzünde birkaç çil göze çarpıyordu. Sandalyesinde kaydı, dilini renksiz dudaklarında gezdirdi. "Sen

. . . söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyebilir. Yanılıyor olabilirim ve bu hoşunuza gitmeyebilir. Ya da haklı olabilirim ve bu da hoşunuza gitmeyebilir." Sesi titredi. "Ne duymak istediğini anlamak için hayatım üzerine bahse girmek istemiyorum." Sonra kelimeleri geri almak istercesine ağzını kapattı. "Özür dilerim efendim," dedi fısıltılı sesiyle. "Konuşmadan önce her zaman düşünmüyorum."

Destin gülümsedi. "Sadede gelelim. Seninle ilgilendiğim kadar geleceğimle ilgilenmiyorum. Sana sadece birkaç soru soracağım ve sen de yoluna gidebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Lyle'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, kulağa hiç de iyi gelmiyordu ama başını hızlıca salladı ve "Nasıl isterseniz lordum," dedi.

Destin doğruyu söyleyen kişiyi arka odaya kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Ateşin yanında duran ve iki sandalyenin dizili olduğu masayı işaret etti. Destin sırtı ocağa dönük bir şekilde oturdu, çocuk da onun karşısına oturdu ve ateşin ışığı yüzünün düzlemlerini ve açılarını ortaya çıkararak onu dikkatle izledi.

"Öyleyse," dedi Destin, "başlayalım." Cevap beklemeden masanın öbür ucuna uzandı ve Lyle'in iki elini birden tuttu, parıltının tenine nüfuz etmemesine dikkat etti.

Eğer çocuk bir büyücüye, bunu onda hissedemiyorum, diye düşündü Destin. Ve genellikle bir şey vardır.

Şimdi Destin büyüye içine saldı, sanki onu dolduracakmış gibi izin verdi, sonra çocuğun zihnini bulmak için ona ulaştı. Ve bulamadı. Tekrar denedi ve bu boş bir odayı aramak gibiydi.

Tuhaftı, gücün bir boşluğa, boş bir yere aktığı, birikmediği ama bir şekilde dağıldığı hissi. Kanalize oluyordu. Geçmişte eğitilmiş büyücüler büyümeye çalışmıştı ama bu farklıydı. O durumda bir bariyerle, girişi tamamen engelleyen bir kalkanla karşılaşmıştı. Yine de çocuğun gözlerine baktığında, orada bir boşluk vardı, yüzü gevşemiş ve nefes alış veriş yavaşlamıştı. Çocuk büyümüş gibiydi. Öyle olmalıydı. Çoğu insan kandırıldığının farkına bile varmaz.

"Lyle?" dedi usulca, deneysel bir şekilde.

"Evet, efendim?" Gözleri yarı kapalıydı ve başı biraz sallanıyordu.

"Lyle, gerçek adın ne?" "Lyle

Talbot, efendim."

"Truth teller değil

mi?" "Hayır,

efendim."

"Ne zamandır kartları okuyorsun?" "Bir yıldır,

efendim."

"Bir şey arıyorum, Lyle. Ne olduğunu biliyor musun?" "Evet, efendim."

"Nedir o?" "Bir

kız."

"Peki bunu nereden biliyorsun, Lyle?"

"Çünkü bütün kadınları getiriyorsunuz ve onlara bakıyorsunuz. Aradığınız bir şey var. Bu veba değil, efendim."

"Kızın nerede olduğunu biliyor

musun?" "Hayır, efendim."

"şeyi bulabilecek miyiz?" Lyle kaşlarını

çattı. "Bilmiyorum, efendim."

"sihir var mı, Lyle?" Uzun bir

duraklama. "Hayır, efendim."

"Kartlarda sihir var mı?"

Bir uzun duraklama daha. "Hayır, efendim. Ama insanlar öyle düşünmeyi seviyor."

Destin öfkeyle nefesini dışarı üfledi. "Garren ve kız arkadaşına yaptığınız şeyi nasıl yaptınız?"

Lyle rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Elleri terden kayganlaşmıştı. "Onlar ... Onlarla daha önce konuştum ve rol yapmayı kabul ettiler. Bazen zengin insanlar rol yapmanın eğlenceli olduğunu düşünürler. Ben bunu kalabalık için yaptım. İş getiriyor. Gelip dinleyeceğinizi düşünmemiştim."

"Yani bu bir rol müydü, Truthteller?" Destin'in sesi hayal kırıklığıyla sertleşmişti.

"Evet, efendim. Ben bir şovmenim. Kötü bir niyetim yok."

Bu çocuğun bir yeteneği olduğunu gerçekten ummuş muydu? Gerçeği duymak için gerçekten bu kadar istekli miydi? Destin bir süre sessiz kaldı. "Annemin gerçek adı ne Lyle?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum, efendim." Çocuk başını hızla salladı. Çok hızlı.

"Annenin adı ne?" Destin tersledi.

"Annem mi?" dedi çocuk, bir şekilde şaşırılmış görünüyordu.

"Frances. Frances onun adıydı."

"Bana baktığında ne görüyorsun, evlat?"

"Bilmiyorum, ben-"

Destin, Lyle'in yüzü bembeyaz olana ve acı içinde haykırana dek onu sıkıca kavradı. "Ne görüyorsun?"

"Bir gemi görüyorum lordum. Armaya tırmanıyorsun. Ve bir kumsal. Ve sahilde yürüyorsunuz, el ele tutuşmuşsunuz-"

"Bu kadar yeter!" Destin neredeyse bağıırıyordu. Güç akışını durdurdu ve Lyle'in ellerini serbest bıraktı. Çocuk oturdu, gözleri kapalı, titriyordu. Destin düşünceli bir şekilde ona baktı, çenesini ovuşturdu ve öğrendiklerini gözden geçirdi.

"Efendim? Bana başka bir şey mi sormak istiyorsunuz? Herhangi bir soruya cevap verdim mi?" Lyle tedirgin ve üzgün görünüyordu, sanki ölümcül bir hata yapmış olmaktan korkuyordu.

"İyi iş çıkardın, Truthteller. Ben tatmin oldum. Müşterilerinizin yanına dönün."

Lyle bir an oturup Destin'e baktı, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Çık dışarı dedim!"

Falcı ayağa kalktı ve yarı tökezleyerek odadan çıktı. Destin parmaklarını masaya vurarak onun gidişini izledi.

Onu heceledim, bu yüzden doğruyu söylüyor olmalıydı. Yine de yalan söyledi, içine biraz da gerçek karıştırdı.

Doğruyu söyleyen kişi Destin'in annesinin adını bilmediğini iddia etti. Ancak kendi annesinin adı sorulduğunda tökezlemiş ve Frances demişti.

Destin'in annesinin adı Frances'miş.

Tartıştı. Çocuk zaten korkmuştu ve acıya tepki veriyordu. Onu içeri geri getirip kapıyı kilitleyebilirdi ve eğer bilinmesi gereken daha fazla şey varsa, gerçeği ondan öğrenmek için çok fazla ikna etmesi gerekmeyecekti.

Bir gemi görüyorum. Ve bir sahil . . .

Destin'in omurgasından aşağı soğuk bir korku damlası süzüldü. Ne de olsa onun da kendi sırları vardı ve eğer sıkıştırılırsa gerçeği söyleyenin neleri açığa çıkaracağını kimse bilemezdi. Destin'in söylenmesini istemediği bazı gerçekler vardı. Çocuğu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu.

Çocuk hiçbir yere gitmiyordu, bu yüzden Ardens-mahkemesine dönmeden önce bir karar vermek için bolca zamanı vardı. Belki de çocuğu kendi haline bırakacak, sakladığı sırları kendine saklamasına izin verecekti.

Peki. Mug and Mutton'a geri dönmeli miydi? Hayır. Arkadaki bu özel oda da dahil olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı Lady of Grace'i tercih etti.

Ana salona döndüğünde içerisi hâlâ kalabalıktı ama Lyle Truthteller ortalıkta görünmüyordu. Destin hancıyı bazı masaları temizlerken buldu. Başını kaldırdı ve Destin'i görünce irkildi. "Çocuk falınıza baktı mı lordum? Memnun kaldınız mı?"

"Öyleydi," dedi Destin. "Çok etkileyici biri. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Hancı bir tepsi bardağı barın üzerine koydu, döndü ve onunla yüzleşti. "Buradaki tüm hanlarda çalışır ve her zaman kalabalık çeker. Yine de kafasında kaba bir dili var ve bazıları onun çizgiyi aştığını düşünüyor. Eğer endişeleniyorsanız lordum, onu geri almayacağım."

"Tam tersine, çocuğun bir yeteneği olduğuna inanıyorum. Umarım onu burada tutarsınız. Hatta ısrar ediyorum." Destin bunun bir rica değil bir emir olduğunu açıkça belirtti.

Hancı başını salladı, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Eğer dileğiniz buysa, lordum, yerine getirilmesini sağlayacağım."

"İsminiz nedir, hancı?" "Will Hamlet, hizmetinizdeyim."

"Will, yarın buraya taşınacağım. En iyi odalarınızdan birini istiyorum, kapısı kilitli ve tahtalı olsun."

Will Hamlet dudaklarını yalayarak, "Özür dilerim, Teğmen," dedi. "Şu anda doluyuz-"

"O zaman birini kov," dedi Destin. "Arka odanızı da kullanmam gerekecek, en azından birkaç haftalığına."

"Arka oda mı? Ne için?"

Destin soruyu affetti, çünkü hancının son derece gergin olduğunu anlayabiliyordu. "Biraz kesmek niyetindeyim

saç."

DELİKTEKİ ATEŞ

Geç olmuştu. O kadar geç olmuştu ki son seyisler de uyumak için çoktan samanların arasına gömülmüştü. Ash askeri ahırda bir kısrağın ters doğumuna yardım etmişti ve bu onu geride bırakmıştı.

Kralın beygirini yere indireli bir hafta olmuştu. Bunu kendi başına yapmakta ısrar etmiş, boynundaki büyük atardamardan akan kanı durdurmak için büyü kullanmıştı. Söyleyebildiği kadarıyla acısız bir ölümdü ama bu işi kolaylaştırmıyordu. Bir attı ama bu onu daha az önemli yapmıyordu. Yedi Diyar'ın tamamında, Ardenine İmparatorluğu'nun tepesindeki kötülüğün aşağıya sızmadığı, saklanacak bir yer olmadığını bir başka kanıtıydı.

Ash başka birine, Ash Hanson ya da Adam Freeman'a dönüşmeyi deneyebilirdi ama Arden Kralı bunu yapmayacaktı. Gri Kurt soyunu yok edene kadar öldürmeyi bırakmayacaktı.

Ash, Crusher'ın o piçi öldürmesine izin vermiş olmayı diledi. Sürücünün kim olduğunu bilseydi ve Bellamy'yi riske atmak anlamına gelmeseydi bunu yapardı. Bu tür fırsatların kaçmasına izin veremezdi.

Seçenekler mi? Nehri zehirleyebilirdi ama nehir zaten kokuşmuş bir lağımdı. Başka olmadıkça kimse nehirden su çekmezdi. Sarnıçlara ulaşabilir ve

ama çok fazla insan ölebilirdi ve yine de hedefini vuracağını garantisi yoktu. Merrill'i görmek için tekrar şifa salonlarına girmeye çalışmış ve geri çevrilmişti. Mutfakta bir iş için başvurmuştu ama bir bakıma kendi başarısının kurbanı olmuştu. Marshall Bellamy nakline izin vermeyi reddetti.

Başka biri elinde yayla çatılarda pusuya yatabilirdi ama Ash o kadar iyi bir okçu değildi. Yakın çalışmaya alışkındı. Başarılı bir denemede canını vermeye hazırdı ama en son isteyeceği şey Kral Gerard'a Oden's Ford'da kaçırdığı avı vermektir.

Ash yatağını bulmadan önce biraz hava almak için bahçeye çıktı. Neredeyse gündönümüydü ama güneyn bunaltıcı sıcaklığı neredeyse hiç azalmamıştı. Yaşam ve ölümün bıçak sırtında dengelendiği dağların nefes kesen soğuşuna özlem duyuyordu. Evde kar yağıyor muydu? Annesi ve kız kardeşi kızıağı kendi başlarına mı götüreceklerdi?

Kuyunun kenarında oturmuş, her yere yanında taşıdığı matarasından su içen gece fırıncısı Hamon dışında ahır ıssızdı. Hamon vardiyasına yeni başlıyordu. Gece yarısı kahvaltı için hazırladığı ekmeği birkaç saat içinde pişirmeye hazır hale getirecekti.

Ash, Hamon'la sadece birkaç kelime konuşmuştu ama yine de onunla arasında bir yakınlık hissetmişti. İkisi de yalnız çalışmaktan memnun, yalnız bireylerdi.

Tam o sırada kaleden hafif bir figürün çıktığını ve avluyu geçerek ahırlara doğru ilerlediğini gördü. Ash yaklaştığında bunun on yaşlarında, kaba bir pantolon ve tunik giymiş bir çocuk olduğunu fark etti. Belinde kaba bir jüt kemer ve ayaklarında sandaletler vardı.

Ash işin geldiğini gördüğünde anladı ve fark edilmeden önce gölgelerin arasına karışmayı düşündü ama artık çok geçti.

"Sen oradaki!" dedi çocuk. "Marshall Bellamy'nin şifacısını nerede bulabilirim?"

"O ben oluyorum," dedi Ash, bunu inkâr edebilmeyi dileyerek. "Sen!" dedi çocuk, onu hırsıyla bir aşağı bir yukarı süzerek.

Merak. "Adın ne senin?" "Adam Freeman."

Çocuk başını salladı. "kişi sensin. Ben Sam, köpek kulübesinde çalışıyorum. Kulübenin sahibi beni buraya seni almam için gönderdi."

"Sabaha kadar bekleyemez mi? Ben de tam temizlik yapıp yemek yiyecektim."

Sam omuzlarını silktilti. "Sen bilirsin ama Majestelerinin en sevdiği köpek sabaha kadar ölürse bu senin suçun olur, benim değil."

"Majestelerinin köpeği mi?" Ash ahırdan kalma ağır kanvas pantolonuna ve saman parçaları ve at kıllarıyla kaplı gömleğine baktı. "O kadar kötüyse gelirim ama önce temizlenmem gerek-"

"Nasıl görüldüğün köpeğin umurunda değil," dedi çocuk. "Eğer geleceksen, şimdi gelmelisin. Kendi yemeğimi yemek ve yatağıma gitmek istiyorum."

Belki köpek nasıl görüldüğümle ilgilenmez ama nasıl koktuğum hakkında bir fikri olabilir.

"," dedi Ash. "Çantamı alayım."

Ahırdan çıktıklarında Ash ahırların arkasından dolanıp kraliyet kulübelerine gitmeyi bekliyordu ama bunun yerine Sam onu doğruca taş döşeli avludan geçirip sarayın yan kapısına götürdü.

"Saraya mı gidiyoruz?" Ash yine kıyafetlerini fırçalayarak, "Saraya mı gidiyoruz?" dedi. "Kulübelere gideceğimizi sanıyordum."

"Majestelerinin köpeği kulübede yaşamıyor," dedi çocuk gözlerini devirerek. "Endişelendiğin buysa, kimse bizi görmeyecek. Arka yoldan gideceğiz."

Kuşkuları giderek artan Ash, köpek kulübesindeki çocuğu merdivenlerden inip çıkarken, sarayın eklendiği dönemeçlerden geçerken takip etti. Yürüyüş yolunda aceleyle ilerlerken

mutfağın yanında, fırınlardan gelen yakıcı sıcaklığı hissetti. Hamon orada olmalı, ertesi gün için pişirmeye başlamaya hazırlanıyordu.

Ash yaptıkları dönüşleri takip etmeye çalışsa da, çok geçmeden umutsuzca kaybolmuştu. Sam sözünde durmuş, onu ana koridorlardan değil, arka koridorlardan geçirmişti.

Sonunda kiler katına indiler. Burası yeterince sade, nemli, karanlık ve oldukça soğuktu, kabaca yontulmuş taşlarla kaplıydı. Bir labirentte yürüyormuş gibiydiler; dar geçitlerden aşağı yukarı, barikatların etrafından ve depoların içinden geçiyorlardı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Ash gelmeyi kabul ettiği için üzgün bir şekilde sordu. "Sakin bana kraliçenin köpeğini mahzende tuttuğunu söyleme."

"Kimsenin seni görmesini istemediğini söylemiştin, değil mi?" Sam yerdeki su birikintisinin etrafında daireler çizerek konuştu. "Bu avlunun altından geçiyor ve kraliçenin dairelerinin yanından çıkıyor. Kestirme bir yol."

Kraliçenin dairesi mi? Ash'in kalbi hızlandı. Kralın orada olma ihtimali var mıydı?

Hava küflüydü ve durgun su ve eski taş kokusu taşıyordu. Tek ışık duvarlara aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerden geliyordu ama onlar da çok azdı.

İlk başlarda çok konuşkan olan Sam, artık ara sıra yönlendirme yapmak dışında pek konuşmuyordu. Kendisi de biraz gergin görünüyordu, bir sıçan duvar boyunca sıçradığında bağılıyor, karanlıktaki her küçük hisırtıda sıçırıyordu. Ash bir keresinde omzuna dokunduğunda yanmış gibi irkildi ve Malthus işareti yaptı. Çok geçmeden Ash de tedirgin oldu. Kolunu yan tarafına bastırarak sustalısının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti ve tılsımını kavrayarak ona güç verdi.

Neredeyse alçak tavana kadar yığılmış fiçılar, fiçılar ve çuvallarla dolu bir depoya girdiler.

Vagon dingillerini ve araba tekerleklerini yağlamak için kullanılan yağın, yiyecek malzemelerinin ve sobalar için gazyağı fiçılarının sıralandığı variller de vardı. Sam depodan geçerek en uçtaki kapıya doğru ilerledi.

"Sanırım kayboldunuz," dedi Ash sonunda, dar bir merdiveni geçerlerken.

Sam inatla, "Kaybolmadım," dedi. "Sadece biraz yukarıda."

"Merak etme," dedi Ash. "Ana kata geri dönelim ve birine soralım."

"Hayır, bak, bir haritam var," dedi Sam, kemerine bağlı bir keseyi karıştırırken.

"Madem haritanız var, o zaman neden bakmadınız?" Ash sinirli bir şekilde söyledi.

Neden, gerçekten mi?

Sam döndü ve elini ona doğru savurdu ama Ash çoktan kendini geriye, tehlikenin dışına atmıştı. Havada bir şey parıldadı ama yüzüne tam isabet etmesi gereken ısıltılı tozun çoğu omzunun üzerinden uçup gitti. Tozun arka kenarı yüzüne ve gözlerine isabet ettiğinde, sanki biri ona bir meşale tutmuş gibiydi. Çığlık attı ve geriye doğru tökezledi, elleri de yanana kadar iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Midesi bulanıyor, başı dönüyor ve kafası karışıyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Gözlerini açtığında yoğun siyah bir sisin içine bakıyor gibiydi. Hiçbir şey göremiyordu.

"Ben yaptım, baba!" Sam bağırdı. "Dediğin gibi yüzüne fırlattım. Şimdi bana paramı ver ve gideyim. İblis öldürüldüğünü görmeme gerek yok."

Ash koridorun sonundaki kapının açılıp kapandığını duydu. Taşın üzerinde sallanan kumaşın sesi. Boğuk bir çığlık, kesildi ve yere çarpan bir bedenın sesi.

Oh, Sam, diye düşündü Ash. Kutsal olmayanla kutsalı karıştırdın.

Kendini sabitlemek için ellerini uzattı ve koridorun iki yanındaki kapıların yumuşak, parçalanmış ahşaplarını hissedebildi.

"Demek büyücü, gözlerini aldım," dedi yumuşak bir ses. "Seni karanlıkta avladığımda ne kadar başarılı olacağını göreceğiz."

Toz Ash'in ağzındaydı. Dili ve boğazı yanıyordu ve boğuluyordu, nefes yolu daralmıştı, bu yüzden zorlukla nefes alabiliyordu. Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissedebiliyordu ama hiçbir şey göremiyordu.

Ash geri geri gitmeye devam etti, çünkü adamın ilerlediğini, sandaletlerinin önünde bir yerlerde şakladığını duyabiliyordu. "Ne ... ne oldu? Bana ne yaptınız?"

"Lord Darian'ın taşı," diye cevap verdi ses karanlığın içinden. "Zemin iyi."

Suikastçıların Oden's Ford'da kullandıklarının aynısı. Büyüyü yok eden şey. Bu da demek oluyordu ki bu adam Darian kılıç adamlarından biri olmalıydı. Ash umutsuzca bir plan düşünmeye çalışırken geriye doğru kaydı.

"Boğazını keseceğim büyücü," dedi Darian, Ash'in niyetinden şüphelenmesi ihtimaline karşı yumuşak bir sesle, konuşur gibi. "Seni bu lekeden arındıracağım ve ayini gerçekleştireceğim."

Ash tılsımını kavradı, diğer elini uzattı ve koridorda kükreyerek saldırgana doğru alev göndermeye çalıştı. İşe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu iblis?" Ses şimdi daha da yakındı.

Ash bıçağını çekti.

Ash artık iki taraftaki duvarları hissetmediğinde, koridorun ötesindeki büyük depoda olduğunu anladı. Döndü ve koşmaya başladı, elleri önünde uzanıyordu, kendisi için hazırlanmış engelli parkurda eğri büğrü bir yol açarken dizlerini ve kalçalarını fiçılara ve varillere sürtüyordu. Olabildiğince hızlı hareket ederek kendisini takip eden adamı en azından geçici olarak geride bırakmayı umuyordu. Tek şansının birinci kata geri dönmenin yolunu bulmak olduğunu biliyordu ama çok fazla merdiven yoktu ve eğer bir tane bulmak için zaman ayırırsa Darian önce ona ulaşacaktı. Eğer kardeş

onu ana kata kadar takip etseydi, Ash'in kimliği kesinlikle ortaya çıkacaktı.

Bir köşeyi döndü ve iki büyük varil gibi hissettiren Şeyin arasına kaydı ve gözden kaybolduğunu umarak yere ckt.

"Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun, iblis? Kokundan seni takip edebilirim. Bahçede birkaç kez kokunu aldım ama seni asla bulamadım." Sesin sahibi yaklaŐıyordu. "Oden's Ford'da beş kardeşimi ldrdn. Şimdi Kutsal Darius'un kılıcını hissedeceksin."

Konuşmaya devam et, diye düşündü Ash. Böylece nerede olduğunu bileceğim. Ama sonra suikast sustu, sanki Ash'in düşüncelerini okuyabiliyordu.

Ash parmaklarını yüzünün önüne koydu ve hiçbir Şey göremedi. Ağzı, burnu, sinüsleri hâlâ yanıyordu ve Şiddetli bir baş ağrısı vardı. Aldığı her nefes göğsünde bir alev gibi yanıyordu. Saldırganı bile gremezken gücünü kullanabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Adamın orada olduğunu anlayamadan ölmüş olacaktı. Ve Oden's Ford'daki Darian taşının etkisi göz önüne alındığında, tılsımında zaten depolanmıŐ olanın ötesinde kullanabileceği bir gücü kalmamış olabilirdi. Bunu boşa harcamayı göze alamazdı.

Hiçbir Şey duyamıyor ve göremiyordu ama adamın yaklaŐıyor olması gerektiğini biliyordu. Yükselen paniğin, karanlığın boğucu saldırısının farkındaydı. Tüm vücudu karıncalanıyor, her siniri cığlık atıyor, bıçağın soğuk ve samimi dokunuşunu bekliyordu. Kendini yavaŐ nefes alıp vermeye, düşünmeye zorladı.

Sonra Ash, Oden's Ford'daki suikastları nasıl tespit ettiğini hatırladı. Karanlıkta onları göremiyordu ama açlıklarını hissedebiliyordu. Bir nefes verdi ve rahatlamaya calıŐtı. Tılsımını tutarak gücünü dışarı doğru itti, adamı ve onun kana susamıŐlıđını aradı. Zihninde bir görüntü belirdi, karanlığa karşı parlak bir figür. Rahip yaklaşık on beş adım uzaktaydı ve yavaŐ ona doğru ilerliyor, başını bir o yana bir bu yana cviriyor, sanki kokluyormuŐ gibi

havada. Ash odada başka bir şey göremiyordu ama suikastçının yerini aşağı yukarı kestirebiliyordu.

Ash bıçağını avuçladı ama kör bir adam olarak bıçaklı bir dövüşte pek başarılı olamayacağını biliyordu. Adamı yere sermek için yeterli gücü toplayabileceğini ummak zorundaydı. Kardeşi yaşadığı sürece Ash'in kimliği tespit edilebilirdi.

Adamın parlak şekli tam karşısına gelene kadar bekledi. Suikastçı bir an içinde dönecek ve onu görecekti. Ash tılsımını kavrayarak kolunu ve rahibe doğru bir alev püskürmesi olduğunu umduğu bir şey fırlattı. Gözlerinin önündeki kasvet kısa süreliğine aydınlandı. Bir acı çılgılığı ve ardından ağır bir şeyin düşme sesi duyuldu. Ash beklemedi. Tekrar ayağa fırladı, adamın üzerine basmamak için daireler çizdi ve sendeleyerek deponun karşısına geçti. Eğer gerçekten mutfağın altındaysa, koridorun en ucunda bir merdiven olmalıydı.

Arkasında tekrar bir hareket duydu ve kardeşinin acı ve tehditle dolu sesi geri geldi. "Bunun için seni yavaşça öldüreceğim büyücü ve ölmeden önce defalarca kanını içeceğim. Burası uzun bir tören için tapınağımız olacak." Adam hâlâ peşinden geliyordu ama sanki yaralıymış gibi daha yavaş hareket ediyordu. Ash varillerin üzerinden iterek onları arkasındaki avcının yoluna yuvarladı. Duvarı bulana kadar sendeleyerek sola gidebildiği kadar gitti. Sonra da merdivene giden yolu bulma umuduyla duvarı takip etti. Zihninde, arkasındaki şekli görebiliyordu, öfke ve ihtiyaçtan deliye dönmüştü. El yordamıyla bir fıçının üzerine yığılmış küçük bir fıçı buldu ve onu kaldırıp omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Fıçı taş zemine çarptı ve ayak bileklerine bir şey sıçradı. Keskin bir gazyağı kokusu aldı.

Sonunda araştıran elinin altında bir boşluk vardı ve kapıyı bulduğunu anladı. Kendini kapıdan içeri attı. Merdiven koridorun sol tarafında bir yerde olmalıydı. Tabii tamamen kaybolmadiysa. O zaman ölü bir adamdı.

En azından koridorda çok fazla engel yoktu ve yönünü bulmak için elini duvarda gezdirerek daha hızlı ilerledi. Ve sonra, bir kez daha, bir açıklık vardı. Oraya doğru döndüğünde kulağının dibinden bir şey geçti ve önündeki taş zemine çarptı. Ne tarafa atlayacağından emin olamayarak etkisiz bir şekilde irkildi. Arayan ayağı bir basamak buldu. Bu bir merdivendi.

Kendini yukarı fırlattı, yarı tökezleyerek, yarı sürünerek merdivenleri çıktı, yanlış bir adımın onu geriye doğru yuvarlayacağından korkuyordu. Bıçaklı adam hemen arkasındaydı, nefesi kesik kesik gidip geliyordu. Bir şey ayak bileğini kesti ve yakıcı bir acı hissetti. Darianlı onu etkisiz hale getirmek için tendonunu kesmeye çalışıyordu, belki de hâlâ öldürmeyi uzatmayı umuyordu. Ash çılgınca tekmeledi, ayağının kemiğe çarptığını hissetti, sonra döndü ve bıçağını fırlattı. Rahip çığlık attı ama Ash tırmanmaya devam etti, merdivenleri aşana kadar acı dolu nefesler aldı. Gözlerinin önündeki karanlık biraz daha aydınlık görünüyordu ve fırınlardan gelen kuru ısıyı hissedebiliyordu. Mutfakta olmalıydı.

Eli, merdivenin başında duran, yuvarlak, girintili çıkıntılı tepesi olan uzun ahşap bir kaba çarptı. Başka bir fıçı. Anlaşılan birisi onu merdivenlerden yukarı çıkarmış ama kullanılacağı yere taşıma zahmetine katlanmamıştı. Ash fıçının tepesinden tutup kaldırdı ve yerine yerleştirdi. Onu ittirdi ve merdivenlerden aşağıya çarptığını duydu. Suikastçi çığlık attı ve ardından merdivenlerin dibindeki taş zemine çarpan varilin patlama sesi duyuldu. Ash büyücü ateşi olduğunu umduğu topları peşinden aşağı yuvarladı.

Bir vınlama sesi duydu! Sanki etrafındaki tüm hava çekilmişti. Sıcaklık aniden kavurucu bir hal aldı ve sendeleyerek kapıya doğru gitmeye başladı.

Dışarıya açılan kapı, mutfakların sıcaklığının bir kısmını tahliye etmek için açık bırakılmıştı ve serin hava akımı ona rehberlik etti. Eşiği geçti ve kiri ve toprağı hissetti.

Avlunun taşları ayaklarının altındaydı. Kuyu ileride, tam ortada olmalıydı. Hareket etmeye devam etmesi gerektiğini, saldırgandan olabildiğince uzaklaşmaya çalışması gerektiğini bilmesine rağmen, sadece üzerindeki korkunç tozu temizlemesi ve umut etmesi gerekiyordu. Kör şifacıları duymuştu, sadece yeteneklerini kullananları, ama eğer bir seçeneği varsa onlardan biri olmak istemiyordu.

Neredeyse tökezleyerek kuyunun etrafındaki alçak duvara çarpacaktı. Kuyunun yanında her zaman yerde duran bir kova su ve içmek için bir su kabağı bulunurdu. İki eliyle el yordamıyla onu aradı. Onu bulduğunda yanına diz çöktü, kovanın her iki yanını kavradı ve başını suya daldırdı.

Su buz gibi soğuktu ve gözleri ve yüzü hâlâ yanıyor olmasına rağmen neredeyse anında rahatladı. Elleriyle yüzünü ovaladı, tekrar tekrar duruladı, gözlerini açarak suyun yakıcı tozu uzaklaştırmasına izin verdi. Başını kaldırdığında, soğuk su boynundan aşağı kayarken, görüşünün geri geldiğini fark etti. Avluyu çevreleyen binaların şekillerini, duvar boyunca uzanan nişlerdeki meşalelerin etrafındaki parlak kanlı pusu görebiliyordu. Rahatlayarak ürperdi ve yüzünü bir kez daha suya daldırdı.

Ayaklarının altında bir deprem gibi bir sarsıntı duymak yerine hissetti ve sonra bir tane daha. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, başını bir köpek gibi salladı, her yere su sıçrattı ve mutfağın bir duvarının yavaşça taş parçalarına ayrıldığını görmek için tam zamanında saraya doğru baktı. Panik halindeki zihniyle önce bunun intikam peşindeki Darian rahibinin işi olduğunu düşündü.

Sonra neler olduğunu anladı. Bodrumdaki tüm o yağ varillerini, merdivenlerin dibinde parçaladığı varili, suikastçının peşinden gönderdiği büyücü ateşini hayal edebiliyordu. Mutfak pencerelerindeki parlak alev titreşimini gördüğünde, yangının kendi eseri olduğunu anladı.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, mutfağın kapısında bir figür belirdi, arkadaki aydınlığa karşı karanlık bir çizgi. , diye düşündü Ash umutsuzca. Rahibi öldürmek imkânsızdı. Ash kuyunun yanında yerde metal bir çubuk buldu ve parmaklarını ona doladı. En azından şimdi peşinden kimin geldiğini görebiliyordu ve bıçağı çevirmek için elinde bir şey vardı. Adama doğru hücum etti.

Adam tökezledi ve yüzüstü düştü, sırtı alevler içindeydi. Üzerinde siyah bir cübbe değil, aşçı beyazı vardı. Bu Hamon'du, gece fırıncısı.

Ash sopayı bıraktı ve ileri fırladı. Hamon'a ulaştığında yüzünü alevlerden uzaklaştırdı ve ellerini Hamon'un altına sokarak onu sırt üstü yatırdı. Hamon acı içinde haykırdı ama vücudunun ağırlığı ateşi bastırdı. Ash başını kaldırdığında Rolley'nin başlarında durduğunu ve sessiz bir şok içinde baktığını gördü.

"Kuyudan su getirin ve acele edin!" Ash fırıncıyı tekrar yüzüstü çevirdi ve sırtını kaplayan yanmış kumaş şeritlerini yırttı. Hamon'un matarası yere yuvarlandı. Yangın çıktığında mutfakta bir yerde sızmış olmalıydı.

Yanmamış çok az kumaş kalmıştı ve altındaki et de kömürleşmiş, kötü kızarmış et gibi siyah ve pembe lekeler oluşmuştu. Rolley elinde bir kova suyla havada asılı duruyordu ve Ash onu alıp Hamon'un kabarmış sırtına döktü. Aşçı tekrar çığlık attı ve sonra gevşeyip başka bir şey söylemedi ki bu bir lütuftu. Ash kendisiyle mücadele ederken Rolley'i daha fazla su getirmesi için gönderdi.

Ortadan kaybolmayı her şeyden çok istiyordu. Suikastçının hayatta mı yoksa ölü mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer yaşıyorsa, Darian rahibi onun kimliğini biliyordu. Eğer konuşursa, Ash şehirden asla canlı çıkamazdı.

Fırıncının da ne gördüğünü bilmiyordu ve daha sonra bu konuda konuşabilirdi. Ama Hamon'un öleceğini de biliyordu.

ve bu onun hatasıydı. Rolley de onu görmüştü ve ortadan kaybolursa sorular soracaktı.

Gerçek bir seçeneği yokmuş gibi.

Ash Hamon'un başına çömeldi ve bir elini derisinin bir kısmının hâlâ bütün olduğu omzuna koydu. Diğer eliyle de muskasını kavradı. Darian taşının kalıcı etkilerinin yapması gereken şeyi engellemeyeceğini umuyordu. Ciddi bir yarayı iyileştirmek, güç harcamaktan ziyade Hamon'un acısını ve yarasını kendi içine çekmekle ilgiliydi. Gözlerini kapadı, konsantre oldu, Hamon'un acısını aradı, onu kucakladı, sıvıların ait olmadıkları yerlere akışını durdurdu, onları yeniden yönlendirdi, bir yaralanmanın habercisi olan süreksizliği buldu, bağlantıları yeniden kurmaya başladı. Bu en temel haliyle şifacılıktı, aletsiz şifacılık, yeteneği olanlara mahsustu.

Zaman geçti. Hareket etmedi. Etrafındaki kargaşanın belli belirsiz farkındaydı; insanlar bağılıyor, kuyudan su taşıyor, yangınla mücadele ediyordu. Daha sonra, kendisini izleyen bir insan yığınının görmekten ziyade hissetti ama gözlerini açmadı. Hamon harap olmuş bedeninden kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Ash dikkati dağılır ve hastasının kontrolünü kaybederse onu geri getiremeyeceğini biliyordu.

Sonunda, daha fazla acı ve uyumsuzluk olmadığını hissetti ve Hamon bir kez daha bedenine güvenli bir şekilde yerleşmiş görünüyordu. Ash ürperdi, bıraktı, topuklarının üzerine oturdu ve gözlerini açtı.

Hamon'un sırtı parlak pembeydi, güneşe çok uzun süre maruz kalmış bir cildin rengindeydi ama kabarcıklar ve yanıklar gitmişti. Aşçı uyuyan bir adam gibi yavaş ve düzenli nefes alıyordu.

Ateşin ışığı ve sıcaklığı azalmıştı ve Ash etrafında hâlâ bir insan kalabalığı olduğunu fark etti. Gözlerini kaldırmadan pahalı botları ve askerlerin iyi yıpranmış, sağlam botlarını görebiliyordu.

"Aferin şifacı. Hatta mucizevi." Ses onun arkasından ve üstünden geliyordu. "Tek merak ettiğim neden sen ve ben

daha önce hiç karşılaşmadım." Ash dönüp başını kaldırdı ve kendini Arden Kralı'nın soğuk mavi gözlerinin içine bakarken buldu.

DELPHI'DEN KAÇIŞ

Bir aydan fazla süren avlanma ve saç kesimi sırasında Arden Kralı'nın sözleri tekrar tekrar Destin'in aklına geldi. Belki de saklanacak bir yer arıyorlardı ve Delphi bu iş için biçilmiş kaftandı, de öyle değil mi?

Şimdiye kadar yeterince iyi iş çıkarmıştı. İzin verdiği bir aylık süre sona ermişti. Destin operasyonunu tam zamanlı olarak Lady of Grace'e taşımıştı. Muhafızları şehri didik didik aramıştı ve artık sokakta kesilmemiş bir kadın görmek son derece nadirdi. Birini bulduklarında ise zor anlar yaşıyorlardı. Artık kimse cahil olduğunu iddia edemezdi. Tıraşsız herhangi bir kadın kraliyetin emrine kasten karşı geliyordu.

Ev ev arama başlamıştı. Yavaş ilerliyordu. Bazı mahallelerde bir kişilik yere beş aile sığıyordu. Küçük evler, bir arsaya dört kişi sığacak şekilde yan yana dizilmişti: kiracıların her gece değiştiği ya da insanların vardiyalı olarak uyuduğu evler.

Delphi halkının çoğu gece gündüz demeden uzun saatler boyunca çalıştığı için aramalar her saat devam ediyordu. Gece baskınları genellikle en etkili olanıydı, çünkü insanları gafil avlıyorlardı, yataklarında ve en azından evlerinde ısı varsa, başları çıplaktı. Kesilmesi gereken insanlar bulduklarında, onları hemen o anda kesiyorlardı. Hastaları da (vebalı olmasa da) dahil ediyorlardı,

sakatlar, yaşı kadınlar ve basit insanlar. Ayrıca sokaktaki insanları da toplayıp onları da öldürüyorlardı. Bunların çoğunun saçlarında gerçekten de haşarat vardı.

Destin kimseyi hapse atmakla ilgilenmiyordu. Hapishaneler zaten dolup taşıyordu ve onun amacı da herkesin denetlenip işinin başına dönmesini sağlamaktı. Muaf olduklarını düşündükleri için denetimden kaçan birkaç kişiyi örnek olarak gösterdi. Hapiste geçirilen birkaç gün, eğer hayatta kalırlarsa, herkesin içine korku salmak için yeterliydi. Clermont'un adamları hapishanenin kendisini bile aradı, çünkü kızın başını belaya sokmaması için hiçbir neden yoktu. Onu orada bulmuş olsaydı ironik olurdu ama bulamadı.

Destin, Lady of Grace'in üst katındaki bir odaya taşınmış, bu sayede Clermont ve karatavuklarından uzak kalmıştı. Lyle Talbot Truthteller haftada bir ya da iki gece handa çalışmaya devam ediyordu. Destin şimdilik onu yalnız bırakmayı tercih etti. Çocuk mümkün olduğunca, belli etmeden Destin'den kaçıyor. Solgun ve içine kapanık görünüyordu, bir serçe kadar gergindi.

Hava berbat olmaya devam etti. Uğuldayan rüzgâr bağı olmayan her şeyi uçuruyor, kar sürükleniyor, bazı yerlerde neredeyse tamamen süpürülüyor, bazı yerlerde ise evleri saçaklarına kadar gömüyordu. Kasabada karları yığacak yer kalmamıştı, karları yollardan itseler bile. Kar hiç erimedi, sadece yeni katmanlar düştükçe biraz daha azaldı. Kar yağdıktan kısa bir süre sonra griye dönüşüyordu, bu yüzden yeni kar sadece geçici bir iyileşme sağlıyordu. Destin, kızın hayatta olması ve lanetlere karşı savunmasız olması ihtimaline karşı her gün onu lanetledi.

Delphi'ye çok az gezgin gelmiş ya da gitmek için onay istemişti ki bu da daha şaşırtıcıydı.

Destin bir gece Leydi'nin ortak salonunda oturuyordu. Akşam yemeğini yeni bitirmiş ve ikinci birası üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bu kendisinin kaderinde kalıcı bir olmak olup olmadığını merak ettiği o kötü anlardan biriydi.

Delphi'de ikamet ediyordu. Nerede olursa olsun kızı bulması ya da hayatının geri kalanı için yeni bir plan yapması gerekiyordu. Ne kadar kısa olursa olsun.

O gece handa çok az insan vardı. Hava kötüydü ve maaş gününe daha çok vardı. Lyle kehanette bulunmaya ara vermişti ve rahatsız edilmemek için bir köşede, sırtı odaya dönük bir şekilde yemeğini yiyordu. Kalabalık olduğunda, Lyle görevdeyken nadiren yemek yerdi. Hiç fırsat bulamazdı. Ama Will Hamlet bazen sessizlik olduğunda çocuğa bir kase güveç ya da etli börek ikram ederdi.

Clermont da adamlarının sokaklarda tıraşsız kadın bulma ihtimaline karşı etrafta dolanıyordu. Köşede somurtarak dördüncü birasını yudumluyordu. Adamlarından ikisi, Hartigan ve Virdenne, arka tarafta bir masayı paylaşıyorlardı. Destin'in en iyi berberleriydiler.

Destin tam üçüncü bir biraya gerçekten ihtiyacı olup olmadığını düşünüyordu ki, bir adam ön kapıdan içeri daldı, küfrediyor ve yüksek sesle hava durumundan şikâyet ediyordu. Yabancı, karları temizlemek için ayaklarını büyük bir hızla yere vurarak içeride durdu. Kar, sobanın sıcaklığıyla buluştuğunda eriyerek çamurlu gri su birikintilerine dönüştü. Kocaman yün bir pelerine sarınmıştı ve pelerinden kurtulup şapkasını, eldivenlerini ve atkısını çıkarması birkaç turunu aldı. Kırmızı yüzlü ve iri yapılydı, nerede olurlarsa olsunlar, sadece var oldukları için bile kargaşa yaratan insanlardan biriydi. Destin elindeki bira bardağının üzerinden ona ekşi ekşi baktı. Yabancı, bir bankın üzerine dikkatlice yerleştirdiği bir enstrüman kutusu taşıyordu.

"Hey, Will Hamlet!" dedi adam neşeyle. "Bunca yıldan sonra nasılsın?"

Will barın arkasındaki fiçileri silerken başını kaldırıp baktı. "Sizi tanıyor muyum, efendim?" diye sordu hafifçe.

"Ben Hamish Fry. Kemancı ve masal anlatıcısı olarak ünlüyüm. Belki on yıl önce sizin için bir nişanda çalmıştım. Hatırlarsanız, müşterileri gerçekten ben getirdim. I

"Burada yine küçük bir eğlenceye ihtiyacınız olabilir mi diye merak ettim." Neredeyse boş olan odanın etrafına baktı. "Görünüşe göre biraz ticarete ihtiyacınız var."

Will omuz silkti. "Son zamanlarda oldukça istikrarlıyız. Bir falcımız var ve çok popüler." Arkasını dönmeyen Lyle'a başıyla işaret etti.

"Öyle demiyorsun," dedi Hamish Fry. "Şu anda pek popüler görünmüyor," diye ekledi yüksek sesle, sanki bu Lyle'ı kızdırabilirmiş gibi, ama olmadı. O da bara gidip bir bira sipariş etti.

"Delphi'nin pek geliştiğini söyleyemem," diye devam etti masalcı. Uzun bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Aslında, her zamankinden daha kötü olduğunu söyleyebilirim. Şimdi burada olmazdım ama güneyde biraz sorun yaşadım."

Adam aptalın teki, diye düşündü Destin. Muhtemelen kanundan kaçıyordu ve burada herkesin duyması için bunu itiraf ediyordu. Hamish Fry'ın köşedeki masasında Clermont'u fark edip etmediğini merak etti. Belki de fark etmemişti. Pelerini, sıcak tutmak için nafil bir çabayla renklerinin üzerine sarılmıştı.

Fry sırtarak, "Biliyor musun, burada işleri daha iyi hale getirecek bir şeyi kaçıyorum," diyordu. "Delphi'deki en iyi şey. Kızın nerede, Will? Hatırladığım kadarıyla güzel küçük bir şeydi. Eskiden oturup hikâyelerimi dinlerdi, kibardı. Eminim şimdi baş döndürüyordur."

Kızı mı? Will bir kızından bahsetmemişti. Destin başını kaldırıp hancının hâlâ kalay parlattığını gördü ama yüzündeki bütün kan çekilmişti. Uzun bir duraksamadan sonra Will, "O öldü. Dört yıl önce."

"Öldü mü?" Fry şaşırmış bir şekilde geri çekildi. "Çok yazık. Nasıl öldü?"

Will, varlığı onu tedirgin ediyormuş gibi dudaklarını yalayarak Destin'e bir bakış fırlattı. "Madende bazı sorunlar vardı," dedi sonunda. "Birkaç kişi öldürüldü ve o da bunlardan biriydi."

Hancının tepki verme şekli tuhaftı. Kızı dört yıl önce öldüyse, onunla ilgili soruları yanıtlamaya alışkın olmalıydı. Tabii olmaması gereken bir şeye karışmadıysa. Dört yıl önce bir tür isyan ya da ayaklanma mı olmuştu?

"Adı neydi Will?"

"Adı ne?" Will bütün konuşma boyunca aynı kadehi parlatmıştı.

"Kızınız. Genelde isimleri ve yüzleri asla unutmam. Bana bunun bir yetenek olduğunu söylerler. Ama yapamıyorum, Jacie miydi? Janet?" Fry'ın kaşları çatıldı, derin derin düşündüğü belliydi.

Will ona baktı, başını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bana kendi kızının adını unuttuğunu söyleme," dedi Fry, aldığı tepkiden habersiz.

O sırada Destin ayağa kalkmış ve bara doğru ilerliyordu. "Will," dedi dostça bir tavırla. "Bir kızın olduğunu bilmiyordum." Clermont'un da hareket ettiğini görmekten çok hissetti, biraz ayrılmışlardı, böylece hancıya iki farklı yönden geliyorlardı.

Will artık Hamish Fry'a bakmıyordu. Gözleri Destin'e dikilmişti. "Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. O ... o öldürüldü," diye umutsuzca tekrarladı. "O öldü."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Destin. "Bu konuda daha fazla şey duymak isterim. Size onun hakkında birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?" Başıyla arka odayı işaret etti. "Hadi oraya gidelim. Bir bira içerken konuşuruz." Elini Will'in koluna koymak için uzandı ama hancı geri çekildi, barı aralarında tutarak başını salladı.

"Jenna! Jenna'ydı," dedi Fry muzaffer bir edayla. "Bir ismi asla unutmam." Ve sonra şaşkınlıkla barın etrafında dönen üç adama baktı.

Destin, "Ona zarar vermek istemiyoruz, Will," dedi. "Sadece onu bulmak istiyoruz."

"Hayır!" Will çılgınca sağa sola bakınarak kaçacak bir yol aradı. Destin, Clermont'un kılıcının kınından çıktığını duydu.

"Hayır, Clermont, ona zarar verme," dedi Destin abucak. "Onunla konuşmamız gerek." Will Hamlet'i büyülemek için onu ele geçirmek istiyordu. Onu etkisiz hale getirebilirse, bilmeleri gerekenleri çabucak öğreneceklerdi. Ama Will gözlerini Destin'den ayırmadı. Destin'in boş ellerinden, Clermont ve kılıcından daha çok korkmuş görünüyordu.

Büyücü olduğumu biliyor, diye düşündü Destin. Büyü ile sorgulanmaktan korkuyor.

Will omzunun üzerinden bir bakış fırlattıktan sonra kapıya doğru koşmaya başladı. Clermont kılıcıyla yoluna çıktı ve onu geri döndürmeyi hedefledi. Will bir an tereddüt etti. Sonra bir çığlık atarak ileri atıldı, şaşkın muhafızı omuzlarından yakaladı ve Clermont'un kılıcına kendini saplayarak, aralarında sadece birkaç santim kalana kadar ilerledi. Hancı ve muhafız bir an yüz yüze durdular ve sonra Clermont küfrederek kılıcını çekerken Will yere düştü.

Sonra ortalık karıştı. Biri ığlık attı, Destin ve Clermont küfrediyordu ve masalcı Hamish Fry histerik bir şekilde bağıırıyordu. İnsanlar kapılardan çılgınca kaışırken oda hızla boşaldı.

Lyle hariç. ocuk donmuş gibi durmuş, yerdeki cesede bakıyordu, yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü.

"Lyle! abuk oğlum, bir şifacı bul!" Destin emretti, ancak görünüşe bakılırsa bunun için çok geç olduğu anlaşılıyordu.

Ama Lyle bir şifacıya gitmedi. Bunun yerine, hancının cesedinin yanında dizlerinin üzerine çöktü, Will'in başını kollarının arasına aldı ve yüksek bir feryat yükseltti, kaybolan ve sonsuza dek kaybolan bir şeyin ilkel bir hayvan ığlığı. Bir şekilde yanlış gibi görünen bir ses. Sonra Lyle, Clermont'a baktı, altın rengi gözleri alev alev yanıyordu, acı ve öfkeden çılgına dönmüştü. Kadife ceketinin altına uzandı ve elinde parlak bir şeyle ıktı.

Bir hançer. Bıçağın ekli Destin'in hafızasında bir akor oluşturdu.

Lyle, Clermont'a doğru hızla ilerledi ve kendisinden çok daha iri olan adamı yere kadar taşıdı. Bıçak iki kez kalkıp indi. Doğrucu geriye çekildi ve Destin'in bakışlarıyla meydan okurcasına karşılaştı. Bıçağı çevirdi, kabzasını iki eliyle kavradı ve bıçağı kendi göğsüne gömdü.

"Lyle! Hayır!" Destin ocuėa doğru hamle yaptı, bileklerini kavradı ve hançer yere dūřene kadar onu sıkıca tuttu. Ejderha kabzası yakut ve lal taşlarıyla süslüydü, bıçak ise kanla körelmişti.

Destin hastalıklı bir tanıma ile bu tür bir hançeri daha önce nerede gördüğünü fark etti. Eğer kanı silerse, bıçağın üzerinde rünler bulacağını biliyordu.

Lyle'ı yüzüstü yere yatırdı ve onu aşağıda tutmak için üzerine ıktı. Tüm bunlar içgüdüsel oldu. Zihni hâlâ çocuğun kendisine ilgisizlikten öte bir muamele göstermemiş olan bir hancının ölümüne neden bu kadar üzüldüğünü anlamaya çalışıyordu. Bir doğrucu neden mücevherlerle kaplı bir hançer taşırdı, Kartacalı kanlı muhafızların taşıdığı türden bir bıçak. Doğrucu Cele için mi çalışıyordu, yoksa kızı kendi başına mı arıyordu? Bu onun garip büyüünü açıklıyor muydu?

Ve sonra aklına geldi.

Önce şapkaya, o gülünç kadife şapkaya uzandı ve çekti. İğnelerle sıkı sıkıya tutturulmuştu ve şapka elinden kurtulup altına tutturulmuş bir yığın saçı ortaya çıkarana kadar birkaç kez çekmesi gerekti. Salar kurtulup yere yuvarlanana kadar parmaklarıyla kabaca taradı, iğneler yerde takırdadı. Delphi'deki herhangi birinin bugünlerde takması için fazla uzun olan kalın bir örgü.

Onu kenara ittiğinde, altındaki boyun neredeyse siyahtı, kir ya da kömür tozuyla lekelenmişti, ustaca öyle. Elinin içine tüküren Destin, ocuğun ensesindeki kiri şiddetle temizledi. Ve yavaş yavaş

Saç çizgisinin hemen altında, derisine gömülü, ortası yönlü bir taşla çevrili, parlayan bir altın ağı ortaya çıktı. Bir magemark.

"Clermont!" diye bağırdı kısık sesle. "Bu o!" Yanıt alamayınca, kaptanın kan gölü içinde sırt üstü yattığı yere baktı.

Yanına çömelen Hartigan başını salladı. "O gitti, efendim."

Bu çok kötü, diye düşündü Destin. O piçi kendim öldürmeye niyetliydim.

"Herkesi buradan çıkarın ve kapıları kilitleyin," dedi. Yavaşça kızı ters çevirdi. Kızın nefes alış veriş i ıslak ve güçlüydü ve altın rengi gözlerini Destin'in yüzüne sabitlemiş, sanki onu ezberliyordu. "Kırıcı'ya git, seni kalpsiz piç," diye soluk soluğa bağırdı. "Çok geç kaldın."

Hayır! Hayır! Destin yaraya ulaşmak için kadife ceketini ve altındaki keten gömleği yırtarak açtı. Bıçak göğüs kafesinin hemen altından girmişti. Yaradan fışkıran kan, altındaki taşların üzerine damlıyordu. Kulağını göğsüne dayadı ve akciğerine isabet ettiğini söyleyecek ıslak sesi dinledi. Nefes alış ı temizdi ama yaranın etrafındaki et garip bir şekilde soğuktu, bunu ancak kendisi gibi bir büyücü fark edebilirdi.

İçine buz gibi bir korku yayıldı. Tüm engelleme çabalarına rağmen kız zarar görmüştü. Daha da kötüsü, eğer bu kana bulanmış kılıç hakkında duydukları doğruysa, kız çoktan ölmüş sayılırdı.

Asıl soru şuydu: Ölmesine izin mi vermeliydi yoksa onu kurtarmak için her şeyi yapmalı mıydı? Ölmeden önce bilmesi gereken şeyler vardı.

Ceketinin yakalarını kavradı ve onu yerden birkaç santim yukarı kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor - ensedeki o sihirli işaret? Ne anlama geliyor?"

"Sen söyle," diye fısıldadı. "Biliyorsam ne olayım." Göz kapakları dalgalandı ve bilincini kaybetti.

"Kimsin sen?" diye hırladı, onu sarsmak istiyordu. "Celestine neden senin peşinde? Senden ne istiyor?" Elinde olsaydı, bu cevap karar vermesine yardımcı olurdu.

Ama onda yoktu. Ölüleri diriltemediğine ve krala hesap vermek zorunda olduğuna göre, eğer yapabilirse onu kurtarmak zorundaydı.

Bir büyücü olmasına rağmen Destin iyileştirme hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu beceriyi geliştirmesi için hiç teşvik edilmemişti. Ve Delphi'de kimseye onu ellerine bırakacak kadar güvenmezdi.

Onu Ardencourt'a götürmeliydi. Ona yardım edebilecek biri varsa, o da oradaki şifacıları.

Emir almak için bekleyen Virdenne ve Hartigan'a baktı. "Bir arabaya ve iki kişilik bir ekibe ve yolda bir hafta yetecek erzağa ihtiyacım olacak. Ayrıca yolculuğa hazır bir düzine adam." Bunu, Ardencourt'a varması bir hafta sürerse bir ceset teslim edeceğinden şüphelenmesine rağmen söyledi.

ASH KRALLA BULUŞUYOR

Ash alnını yere koyacak şekilde öne doğru . Bir süre sonra Montaigne'in bir şeyler söylediğini duydu ve ardından kara kuşlar kollarından tutup onu ayağa kaldırarak kralla yüz yüze getirdiler. Yardımsız ayakta duramazdı. Zayıftı ve kafası karışmıştı, fırıncıdan aldığı acı ve düzensizlik neredeyse onu ele geçirmişti. Gözleri hâlâ yanıyor ve Darian taşının etkisiyle görüşü bulanıklaşıyordu.

Ash saraya girmeden önce de çok kirliydi. Şimdi yırtık ve kanlı pantolonunun, kuyu suyuyla sıvanmış saçlarının ve gazyağının keskin kokusunun farkındaydı. Koluyla yüzünü silmeye çalıştı ama muhafızlar kollarını sıkıca tutmuştu.

Kral, sanki akşam yemeğinden gelmiş gibi giyinmiş küçük bir asilzade grubunun arasında duruyordu. Kıyafetleri tertemiz olduğu için herhangi bir yangın söndürme çalışması yapmamışlardı. İçlerinden biri Ardenine askeri üniforması giymiş, saçları ve gözleri yaprağı renginde, tıknaz bir adamdı. Omuzlarındaki örgü onun yüksek rütbeli biri olduğunu gösteriyordu.

Marin Karn, Ash'in tahminine göre, Ardenine ordusunun komutanı.

Ama en büyük sürpriz bu değildi. Görüşü, kralın arkasından bakabileceği ve Lila Barrowhill'i görebileceği kadar netleştğinde oldu.

Montaigne'in sağında. Gözleri buluştu ve bir an için Ash'in gözleri şok ve endişe içinde açıldı. Sonra bunu sildi, yerine hafif, şaşkın bir kaş çattı - Ash gibi kömürleşmiş bir korkuluğa uygun bir tepki. Hayatında daha önce hiç görmediğin birine.

Lanet olası kemikler, diye düşündü Ash. Burada ne işi var, Arden Kralı'yla sıkı fıkı mı?

Bakışlarını aceleyle yere kaydırıp ve kendi yüzünü herhangi bir ifadeden arındırmaya çalıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu kral.

"Adam Freeman," diye yumuşak sesle cevap verdi Ash, düşünceler aklına hücum ederken gözlerini avlunun taşlarına sabitlemişti. Eğer bu kadar bitkin olmasaydı, o piçi oracıkta öldürebilirdi. Şu anki haliyle bir sivrisineği bile boğsa şanslıydı. Hiç silahı yoktu. İyileştirme setini mahzenlerde bir yerde kaybetmişti ve tek sustalısını kan emici rahibe fırlatmıştı.

Aklına bir not düştü: her zaman yedek silah taşıyın.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu kral.

"Ahırlarda çalışıyorum, Majesteleri." Kralın onu tanımayacağını ve Crusher'ın düştüğü günkü gösterisini hatırlamayacağını umuyordu. Şu anki haliyle fark edilmesinin zor olacağını tahmin ediyordu.

"Ahırlarda çalışan bir şifacımız mı var?" Kralın ses tonu kuşkuluydu. "Siz atların şifacısı mısınız?"

Mavi kanlıların geri kalanı kıkırdadı ve birbirlerini dürtükledi.

Ash başını salladı, bu bir hataydı çünkü başının tekrar dönmesine neden oldu. "Buraya geldiğimde şifa salonlarında çalışmak için başvurduğum ama kimseye ihtiyaçları olmadığını söylediler. Bu yüzden Marshall Bellamy beni işe aldı." Mutfağa doğru bir bakış fırlattı. Görünüşe göre ateş tamamen sönmüştü.

"Şifacılara her zaman ihtiyacımız var, Freeman," dedi Montaigne. "Özellikle de mucizevi tedaviler uygulayanlara. Eğitiminizi nerede aldınız?"

Ash başını kaldırdı, sonunda kralla göz göze gelebildi ve hırlamadan konuşabildi. "Annem bir şifacıydı lordum. Bana bu konuda bir şeyler öğretti. Babam onaylamadı, bu yüzden ahırları temizlemekte de çok iyiyim."

Soylular yine kıkırdadı.

"Anlıyorum." Kral düşünceli bir şekilde ona baktı ve çenesini okşadı. "Görünüşe göre bir yeteneğiniz var. Aslında, buna eşdeğer bir şey görmedim." Büyücülük konusunun etrafında konuşuyordu ama yine de aralarında bir şeyler vardı.

"Dikkatli olmanızı tavsiye ederim, Majesteleri." Bu yeni bir sestti ve Ash başını kaldırıp bakınca gelenin kralın yoldaşlarından biri olduğunu gördü; koyu renk dini kıyafetler giymiş, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Tabardının üzerinde Malthus'un yükselen büyük güneşi vardı ve krallığın anahtarlarını belindeki ağır bir altın zincire takmıştı.

Lanet kemikler, diye düşündü Ash. Bu Principia'nın ta kendisi, Malthus Kilisesi'nin ruhani lideri. Ash adamın adını hatırlamaya çalışarak beynini zorladı. Ah. İşte bu. Cedric Fosnaught.

Hepsi büyücü kanı mı içiyor? Ash merak etti. Yoksa sadece Darian Loncası mı? İkincisi için dua etti.

"Bu iyileşme mucizevi olabilir," diye devam etti Fosnaught, "Kurtarıcı'nın gizemli merhametinin bir tezahürü. Ama bu adam gerçek bir şifacı olmayabilir." Mavi kanlılardan oluşan çemberin etrafına baktı, ifadesi ciddiydi. Dinleyicileri olduğundan emin olmak istiyordu. "Bir büyücü olması da mümkün."

Ya Malthus yaptı ya da ben öldüm, diye düşündü Ash. Ama hiçbir şey söylemedi. Çok tehlikeli bir zeminde olduğunu biliyordu. Ona kalırsa Malthus övgüyü hak ediyordu.

Ash'ten yanıt alamayan Principia, Hamon'a doğru eliyle işaret etti. "Bu iyileşme bir illüzyondan başka bir şey olmayabilir. Derinin altındaki et bozulmuş olabilir." Cüppesinin kırımları arasından ince bir bıçak çıkardı. "Belki de onu açıp görmeliyiz."

Bunun üzerine Ash ileri atılmaya çalıştı ama kendini hâlâ muhafızlar tarafından zaptedilmiş buldu. "Ona el sürmeyin," dedi

dedi, öfkesinden kendini unutarak. "Bu gece yeterince şey yaşadı. Onu rahat bırakın."

"Belki de büyücü açığa çıkmaktan korkuyordur," dedi rahip sakince. "Majesteleri, güvenliğiniz için, El tarafından muayene edilmek üzere ofisime teslim edilmesini öneriyorum."

Malthus'un Eli, kilisenin principia'sı tarafından tutulan engizisyon ekibiydi. Hepsi rahipti ve hepsi de işkence sanatında ustaydı, ya da Ash öyle duymuştu. El'in suçlu ya da suçsuz herkesi itirafa zorlayabildiği söylenirdi. Ya da başka bir deyişle, şimdiye kadar hiç masum bir adamı sorguya çekmemişlerdi. Montaigne, politik olarak işine geldiğinde düşmanlarını cezalandırmak için sık sık El'in kırmızı giysili rahiplerini kullanırdı. En azından Fells'te söylenen buydu.

Bu kilisede öyle ya da böyle benim kanım olacak, diye düşündü Ash.

Kral başını salladı. "Peder Fosnaught, aynı fikirde değilim." Sesindeki uyarı notası açıktı. "Bu çocuk büyücü değil. Lekenin varlığını her zaman hissedebilirim."

Prens eğildi, yüzü gergin ve mutsuzdu. Muhtemelen krala karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Kaderin ironik cilvelerinden birinde, Arden Kralı ölümle işaretlediği birinin hayatını kurtarmak için müdahale etmişti.

Kimsenin onu bir tılsım için aramayı önermemesi garip. Bu en inkar edilemez kanıt olurdu. Sanki hepsi bu ikiyüzlü oyunu nasıl oynayacaklarını biliyorlardı.

Montaigne muhafızlarına döndü. "Bu çocuğu misafir odasına götürün. Banyo yapmasını ve kıyafetlerini değiştirmesini sağlayın. Sabah onu görmek isteyeceğim." Bunu herkesin duyması için yüksek sesle söyledi. Sonra Montaigne döndü ve usulca Karn'la konuştu.

Ash'in çamurlu zihninde şüphe alevlendi. "Misafir odası" da ne demekti? Zindan için bir kod muydu? Her şeye rağmen tanınmış mıydı?

Kendisini tutan iki muhafız onu götürmek ister gibi yaptı ama Ash topuklarını sıktı. "Bir adama yardım ettiğim için esir mi alınacağım Majesteleri?" diye sordu. "Ardenscourt'ta şifa sanatlarını uygulamak yasadışı mı?"

Kral şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Hayır, oğlum," dedi yumuşak bir sesle, sabrının fena halde zorlandığını belli ederek. "Burada, Ardenscourt'ta yetenekli olanları üzerlerindeki pisliği temizleyerek ve onlara yapacak yararlı bir iş bularak ödüllendiririz." İki muhafıza başıyla işaret etti. "Devam edin." Kadife pelerinini savurarak döndü ve avluda ilerlemeye başladı, saray mensupları da uzun kuyruklu bir kuyruklu yıldız gibi onu takip ediyordu. İki karatavuk fırıncıyı içeri taşımak için bir sedyeye koymaya başladı.

Muhafızların elleri Ash'in kollarındaydı ve Ash kollarındaki büyü'nün ürpertisini hissedebiliyordu ve boyun eğmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Onu, akşamın erken saatlerinde kendisinin de girdiği hizmetkârların girişinden içeri soktular, tökezleyen yürüyüşüne ayak uydurmak için adımlarını yavaşlattılar, sendelediğinde ona yarı destek oldular. Saraya doğru geri yürüdüler, Darian kardeşe karşılaştığı merdiveni geçtiler ve yollarına devam ettiler.

Günün o ana kadar nasıl geçtiğini düşününce Ash, Darian kardeşin her an ortaya çıkıp adını haykırarak onu kınamasını bekliyordu. Ama sadece her zamanki hizmetkârları ve kâtipleri gördü, onlar da hızla yoldan çekilip geçtikten sonra arkalarından bakakaldılar. İki muhafızının üzerinde yükselen bir mahkûm gibi görüldüğüne şüphe yoktu. Muhtemelen onun ne suçu olduğunu merak ediyorlardı.

Sonunda sarayın zevkli bir şekilde döşenmiş, görkemli sütler ve dairelerle kaplı sakin bir bölümüne girdiler. En azından burası zindana giden yol gibi görünmüyordu. Koridor boyunca uzanan pencereler hâlâ serin havalarda çiçek açan resmi bahçelere bakıyordu. Hepsi boş olan kütüphanelerin ve oyun odalarının önünden geçtiler. En uçta daha mütevazı odalar vardı, belki de hanımlar ve misafir sütlerinde kalanların görevlileri içindi.

ahşap kapılar, hepsi aynı. Ash'e eşlik edenler kapılardan birinin önünde durdu, kapıyı iterek açtı ve Ash'girebilmesi için kenara çekildi.

Taş zeminli, küçük, sade bir odaydı ve oraya buraya serpiştirilmiş parlak dokuma We'enhaven halıları vardı. Odanın bir ucunda küçük bir oturma alanı olan bir şömine, diğer ucunda ise ayak ucunda bir sandık olan bir yatak vardı. Pencere yoktu. Görebildiği hiçbir çıkış yolu yoktu.

İki muhafızı dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Ash odanın ortasında, yorgunluktan baygın bir halde, iki düşünceyi bir araya getiremeyerek garip bir şekilde durdu. Duvardaki ayaklı lavabonun üzerinde bir aynalı cam vardı. Camdaki görüntüsü korkutucuydu. Yüzü güneş yanığı gibi kızarmış, gözleri ise Darian taşının etkisiyle alev alev yanıyordu. Bir şeytana benzediğini düşünüyordu, ancak kral bunun duman ve alevlerin sonucu olduğunu varsaymış olmalıydı.

Ash kendini yükseltilmiş taş ocağın üzerine bıraktı ve parmaklarını sinirli bir şekilde kirli saçlarının arasından geçirdi.

Kapının hızlıca çalınması onu uyandırdı. İki oda hizmetçisi cevap beklemeden kapıyı iterek açtılar, büyük bir metal küveti sürükleyerek getirdiler, ocağın yakınına yerleştirdiler ve tekrar gittiler. Birkaç dakika sonra buharlı su dolu kovalarla dolu bir el arabasıyla geri döndüler. Bunlar iri yarı, kaslı, sağlam yapılı kızlardı ve su kovalarını kolayca kaldırıp küvete boşaltıyorlardı. Sonra içlerinden biri şömineye bir ateş koydu ve teneke bir kutudan çıkardığı kömürle onu yaktı.

Ash ocaktaki koltuğundan olanları izlerken, hizmetkârlar iki kez daha gelip gittiler; daha fazla su, sabun, fırça ve havlu getirdiler. Sonra da sanki başka emirler bekliyorlarmış gibi küvetin iki yanında durdular.

Küvetteki sıcak su harika görünüyordu. Ash, eğer tutuklanacak ya da bıçaklanarak öldürülecekse, bunun bir banyodan sonra olabileceğine karar verdi. Vücudu başına gelen her kötü şeyi hatırlayarak gıcırdayarak ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, banyo yapacağım."

Birbirine uyumlu at arabaları gibi birlikte ilerlediler. İçlerinden biri tuniğinin boynundaki ipi çözmeye başladı, diğeri ise pantolonunu karıştırıyordu.

"Kes şunu!" Ash telaşla geri adım attı, neredeyse ocağın kenarına takılıp düşme tehlikesi geçiren pantolonunun üst kısmını tutuyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi kararlılıkla. "Şu anda öyle görünmesem de daha önce banyo yapmıştım."

Ash bir sarayda büyümüş olsa da, Fellsmarch'taki personelin kreşten ayrıldıktan sonra onu yıkamaktan daha önemli işleri vardı. Bu onu Oden's Ford'da geçirdiği yıllara hazırlamıştı; burada öğrencilerden odalarını kendilerinin temizlemesi, çarşafalarını kendilerinin değiştirmesi ve avludan yürüyerek hamama gitmeleri bekleniyordu. Bazıları için büyük bir şok olsa da, okul "büyük eşitleyici" olarak biliniyordu, gururluları alçaltıyor ve daha az şanslı olanları yükseltiyordu.

Bir süre itiraz ettikten ve geriye dönüp baktıktan sonra hizmetkârlar oradan ayrıldı.

Ash onların gittiğinden emin olmak için bir iki dakika bekledikten sonra kirli kıyafetlerini çıkarıp yere bıraktı. Üzerinde sadece tılsımı olduğu halde, bacağındaki yaranın acısına ve mahzendeki tüm şişlik ve çürüklerine rağmen minnetle sıcak suya girdi. Çenesine kadar suya battı ve sırlıklam oldu. Bütün iyi niyetine rağmen, hemen uykuya daldı.

Uyandığında, birinin içeri girip giysilerini aldığını fark etti. Yeni giysiler bir sandalyenin üzerine serilmişti. Başka biri içeri girmeden önce işini bitirmesi gerektiğine karar verdi. Önce yüzünü tekrar yıkadı ve suya sabun koymadan önce gözlerini duruladı. Sonra sabunu ve fırçayı kullanarak kendini baştan ayağa ovdu ve bacağındaki yarayı iyi temizledi. Temiz bir kesik gibi görünüyordu ve çok derin değildi.

Sudan çıkmak çok zordu. Ocaktaki ateşe rağmen oda serindi. Dışarı tırmandı ve etrafına bir havlu sardı. Sanki bir işaretmiş gibi, banyo yapan kızlar kapıdan içeri daldılar ve onu kurulamak için sıcak havlular getirdiler. Ash bu kez boyun eğdi. Direnemeyecek kadar yorgundu.

"O kir tabakası olmadan çok daha iyi görünüyorsunuz efendim," dedi küçük kız onaylayarak. Parmaklarının ucunu adamın göğsündeki kasların üzerinde gezdirerek tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Yaşamak için sırtıyla çalışan pek fazla erkek görmüyoruz. Sana çok yakışmış. Söylememe izin verirsen, senin de güzel bir popon var. Bütün gün oturanlar gibi değil, hepsi kas."

"n tarafı da güzelmiş," dedi büyük kız, küçük olana dirsek atarak. "Taktığın boyunluk çok süslü," dedi kız, muskasına uzanarak.

"Dokunma ona!" Ash onu ulaşamayacağı bir yere çekti.

"Onu almayacaktım," dedi kız biraz somurtarak. "O zaman bacağını nasıl kestin?" diye sordu küçük kız. "Kötü bir yaraya benziyor."

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Ash.

Yanık yüzüne ve bacağındaki keşiğe sürmek istedikleri bir sepet dolusu güzel kokulu losyon ve merhem vardı ama o bunu reddetti. Ahırdan ilaç çantasını istemeyi düşündü ama sonra çantanın muhtemelen yandığını ya da mahzendeki labirent gibi geçitlerde bir yerlerde yattığını hatırladı.

Hizmetçiler sonunda onu giyinmesi için kendi başına bıraktılar. Ona bırakılan giysiler, ağaç kabuğu gibi koyu kahverengi renkte yumuşak, düz dokuma bir kumaştan yapılmış bir tunik ve pantolondan oluşuyordu. Rahattılar ve sanki bedenlerine göre dikilmişler gibi tam oturuyorlardı. Yumuşak kahverengi botlar da vardı. Kralla görüşmesi bittiğinde bunları geri vermesi beklenirse diye eski giysilerine ne olduğunu merak etti.

Yalınayak kapıya doğru yürüdü ve bir aralık açtı. Yıkanan kızlar gitmişti ama iki karatavuk hemen dışarıda duruyordu. İkiisi de dönüp ona baktı, elleri

kılıçlarının kabzaları. Kapıyı kapattı ve iç çekti. Kendini kapana kısılmış, çaresiz, yarı hasta, aç ve ölümcül yorgun hissederek ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Hamon'u iyileştirdikten sonra kendine gelmesi biraz zaman alacaktı ve bu arada neredeyse çaresiz kalacaktı.

Eh, Sul'Han, diye düşündü, saraya girmek için yanıp tutuşuyordun ve işte buradasın. Belki gemide biraz gücü olduğunda bundan faydalanabilirdi.

Yatağa uzandı ve koridorda yükselen sesleri duyduğunda neredeyse tekrar uyuyordu. Bu birkaç dakika sürdü, bir tür tartışma ve sonra kapı açıldı. Gelen Lila'ydı, üzerinde hâlâ avluda giydiği kıyafetler vardı; beyaz bir bluz, siyah bir etek ve bağcıklı, koyu mavi bir üst elbise.

Ash dimdik oturdu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, aniden uyandı.

Lila bir parmağını dudaklarına götürdü, kapıyı kapattı, bir dakika bekledi ve kulağını dayadı. Sonra odanın içinde bir tur attı, perdelerin ve duvar halılarının arkasını karıştırdı ve yatağın altına baktı. Odayı geçti ve elleri kalçalarında, onun üzerinde durarak, "Aklını mı kaçırdın, prensim? Suikastçıların seni yatağında öldürmeye çalışması yetmedi mi? Kışını kurtardım ve aldığım teşekkür bu mu? Bir kez daha denesinler diye şarabımı içip doğruca buraya mı geliyorsun?"

Lila hakkında söylemeniz gereken bir şey vardı: nasıl hücum edileceğini biliyordu.

Ash ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Söz ustası değildi ama deneyimleri ona Lila söz konusu olduğunda sessizliğin genellikle kazanan el olduğunu öğretmişti.

"Eee? Burada ne halt ediyorsun?" Sanki bir yanıt alabilecekmiş gibi bir iki dakika bakışlarını adamın üzerinde tuttu, sonra yatağın yanında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Avlunun ortasında büyü yaparken aklından ne geçiyordu? Bir Rom şifacısı olduğunu biliyorum ama bu seferlik kahramanın başkası olmasına izin veremez miydin?"

" olsaydı Hamon ölmüş olurdu," dedi Ash sakın bir sesle.

"Bu konunun dışında," dedi Lila, muhtemelen doğru olduğunu bildiği için. "Kimse senden bir başkasını kurtarmak için kendini feda etmeni beklemiyor."

"Yanmasının sebebi benim," dedi Ash. "Onu düzeltmek için belli bir yükümlülüğüm vardı."

Lila volta atmayı bırakıp arkasını döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver," dedi Ash. Lila'ya ne kadar az bilgi verirse o kadar iyiydi, ta ki onun oyununu anlayana kadar. "Sen neden buradasın? Beni rahatsız etmek dışında yani?"

"Standart türlerin dışında ihtiyaç duyabileceğiniz herhangi bir bitki veya ilaç olup olmadığını sormam gerekiyor, böylece onları arayabilirim."

"Yani, neden Ardencourt'tasın? Yazlarını burada mı geçiriyordun? Arden Kralı'na yakınlaşmak için mi? İkinizin arkadaş olduğunu söyleyebilirdin."

Lila bir an için cevap veremedi. Ash'in gözlerinden kaçarak, "Biz arkadaş değiliz," dedi. "Buraya iş için geldim."

"Ne tür bir iş?"

"Hiçbiri senin değil. Sana karşı sorumlu değilim." "Kime karşı sorumlusun?"

"Kendim," dedi Lila.

"Belki de beni Oden's Ford'da Darialılara teslim eden sensin."

"Doğru," dedi gözlerini tavana dikerek. "Sonra döndüm ve seni kurtardım. Kadınları bilirsin, Nisan ayındaki bir gün gibi değişkendirler. Bazen karar veremeyiz."

"Belki de iki kez tahsilat yapacağını düşündün - bir kez beni ortaya çıkardığın için Darialılardan, bir kez de beni eve getirdiği için annemden."

Lisa tekrar suç işlemeye başladı. "Düşüncesizce bir şey yapmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Mesela-?"

"Montaigne'i öldürmeye çalışmak gibi. Bunu daha önce kimsenin düşünmediğini mi sanıyorsunuz? Profesyonellerin denemediğini mi sanıyorsun? Sen bir amatörsün Sul'Han. Büyücü olduğun gerçeğinin seni aşırı özgüvenli yapmasına izin verme. Bu kralın etrafı büyücülerle çevrili ve büyülü saldırılara karşı korunmak için gece gündüz klan yapımı bir tılsım takıyor."

Bellamy haklıydı, diye düşündü Ash. Bildiğim iyi oldu.

"Bir tadımcı çalıştırıyor ve düzenli olarak yaygın zehirlere karşı panzehir alıyor."

Peki ya yaygın olmayan zehirler? "
nereden buluyor?"

Lila öfkeli bir nefes verdi. "Kendimi bir sürü zahmetten kurtarmalı ve seni krala teslim etmeliyim. Zengin bir ödül teklif edeceğinden eminim. Bunun yerine seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım ki Majesteleri sana vurulmuşken bu hiç de kolay olmayacak." Tekrar volta atmaya başladı. "Bunun için zamanım yok."

"Senden yardım istediğim kısmı kaçırmışım," dedi Ash. "Neden bu kadar önemsiyorsun? Görebildiğim kadarıyla masada hiçbir şeyin yok. Tek istediğim işinize devam etmeniz ve beni rahat bırakmanız."

"İşimi halletmeyi çok isterim," diye mırıldandı Lila. "Ve hak sahibi, kaçak bir büyücü mavi kanlı prensin bunu berbat etmesine ihtiyacım yok."

"Sorun değil," dedi Ash. "Benim yolumdan çekil, ben de seninkinden çekileyim."

"Huh," dedi Lila. "Göreceğiz bakalım. Burada kimsenin yoluna çıkmamanın zor olduğunu göreceksiniz."

EVE DÖNÜŞ

Jenna'yı şaşırtan bir şekilde, Karn ve kara kuşları kaburgalarının hemen altındaki yarayı tedavi etmesi için bir şifacı getirme zahmetine girmediler. Karn yarayı kendisi tedavi etmiş, sarmış ve ortasını keten bandajlarla sarmıştı. Kanama neredeyse anında durdu ve buz gibi oldu.

İlk başta, onu öldürecek kadar derin olmadığından endişelendi ama Karn'ın herkese emir yağdırma şekli ona öyle olabileceğini düşündüğünü söyledi. Onu kanlı falcı kıyafetleriyle bıraktılar, kürklere sardılar ve kapalı bir arabaya bindirdiler, içinde üç karatavuk ve Karn vardı. Yoğun kar yağıyordu ve hava çok soğuktu.

Hançerini almışlardı ama en azından kolyesi hâlâ duruyordu. Yarası ve büyü işaretiyle ilgili onca yaygara arasında kimse fark etmemiş gibiydi. Kimse bakmazken onu paltosunun astarının içine sıkıştırmıştı. Arada bir parmağını sokup dokunuyor, onun da ne zaman alınacağını merak ediyordu. Şansı yaver giderse, onlar almadan önce ölmüş olacaktı.

Önceleri çırpındı, tekmeledi ve bir keresinde hareket halindeki arabadan neredeyse kendini dışarı atacaktı, ama giderek zayıfladı ve sonra yavaş yavaş onu ele geçiren ürpertinin bilinciyle çoğu zaman uyudu

Vücudu. Karn ona çorba ve çay vermeye çalıştı ama o direndi ve Karn içine aldığından daha fazlasını döktü.

Yolculuğun her tümseğini hissetmiş gibiydi. Bir keresinde, derin kardan geçebilmek için arabaya koşucular koymak üzere durmak zorunda kaldılar. Karn küfretti ve yumruğunu arabanın çerçevesine vurdu.

Başının üzerinden askerlerin yolcuları yoldan çekmeleri için bağırdıklarını duydu. Karn'ın gözlerinin baskısını hissetti, sanki onu izleyerek kayıp gitmesini engelleyebilirmiş gibi. Sanki onun ruhuna bakabilir ve orada saklı olanı görebilirmiş gibi.

Vücudu soğudukça hava ısındı, nemlendi ve büyüyen şeylerin kokusuyla doldu.

Yolda ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama sonunda bir gün uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken arabanın dışında bir şehirde olduklarını gösteren sesler duydu. Atların toynaklarının kaldırım taşlarına vurduğunu ve köpeklerin havladığını duydu. Kömür ateşinin tanıdık kokusu burnunu yakıyordu ve insanlar birbirlerine bağıyorlardı, birbirlerine yakın olduklarında yaptıkları gibi. Tepesindeki tapınak çanlarının sesini duydu.

Neredeyse gündönümü olmalı, diye düşündü hayal meyal. Belki de tatil için beni bir yere götürüyorlardır. Bu düşünce onu gülümsetti.

Büyük bir , çünkü bir köprüden geçip sarayın ahır avlusuna girmeleri bir saat daha sürdü. Arabanın kapısını açtıklarında at gübresi kokusunu alabildi. Yoksa nehir miydi? Doğduğu şehir olan Ardencourt'ta olması gerektiğini biliyordu. Ya da en azından, büyükannesinin onu yakut saplı bir hançer ve bir uyarıyla birlikte tanıdığı tek ailesine teslim ettiği şehirde.

Burada herhangi bir cevap bulup bulamayacağını merak etti.

Ondan cevap almak için bu kadar güneye bir Delphialı Vatansever getirmelerine şaşırmıştı. Belki de Clermont gittiğinden beri işkence konusunda yardıma ihtiyaçları kalmamıştı.

Onu tekrar sardılar ve Karn onu saraya taşıdı. Yüzü bitkin görünüyordu, kirli sakalları vardı. Sırt üstü yatarken, altından geçerken üzerinde uzanan çatık kaşlı taş cepheyi ve ötesinde şehrin ışıklarıyla solgunlaşan gece göğünü görebiliyordu.

KRALIN ŞIFACISI

Ash, kahvaltısını getirdiklerinde saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama gürültü ve patırtılarla uyandığında başını daha yeni uzatmış gibiydi.

Hizmetçinin gelişini kralla görüşmesinin erken bir saate alındığına dair bir işaret olarak algıladı ve isteksizce yataktan kalktı. Her yeri ağrıyordu, hâlâ kesikleri ve çürükleri vardı ama temizdi, hayattaydı ve ocağın loş ışığında bile görebiliyordu. Bu minnettar olunacak bir şeydi.

Yorgunluğuna rağmen iyi uyuyamamıştı. Lila'nın sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Sen bir amatörsün Sul'Han. Büyücü olduğun gerçeğinin seni aşırı özgüvenli yapmasına izin verme. Crusher düştükten sonra tılsım taktığını bilmeden ahırda krala saldırmaya hazırды. Ve Hamon'u iyileştirdikten sonra avluda kendini kaybetmişti.

Şanslıysa kral için tek bir şansı olacaktı. Bunu iyi değerlendirmeliydi. Artık sarayda olduğuna ve bir sürü gözün üzerinde olduğuna göre, akıllıca davranması gerekiyordu.

Leğeni ve aynayı kullanarak yüzünü yıkadı. Güneş yanığı görüntüsü kayboluyordu ve gözleri biraz daha berraktı. Bacağının arkasındaki yaraya dikkat ederek yeni botlarını giydi. oturdular. Ayakkabılarını

Parmaklarını saçlarında gezdirip kabaca dağıttı ve hazırdı.

Kahvaltıda yulaf lapası ve dilimlenmiş meyve vardı. Ekmek yoktu. Yıkılan mutfağın saraydaki yemek hazırlığını bir süreliğine etkileyebileceğini düşündü. Ash Hamon'u düşündü, nasıl olduğunu ve onu nereye götürdüklerini merak ediyordu. Fırıncı ne görmüştü? Ona herhangi bir soru sormuşlar mıydı?

Endişelerine rağmen Ash, zor bir iyileşmeden sonra her zaman olduğu gibi çok açtı ve doyasıya yedi.

Kahvaltı boyunca tılsımını sıkıca kavradı ve ona güç aktarmaya devam etti. Yakında, gerçek bir hasar vermek için yeterli güce sahip olacaktı.

Tam yemeğini bitirmek üzereydi ki koridorda bir kargaşa duydu. Kapısı açıldı ve altı kara kuş odaya doluştu. Hepsi büyücüydü, hepsi tasmalıydı ve bir görevde gibiydiler. İçlerinden biri kapıyı kapatıp sırtını kapıya yaslarken, diğer beşi Ash'in etrafını sardı. Ash tılsımına uzandı ama dokunamadan ikisi kollarını sıkıştırdı.

Panik yine içinde titreşti. Darian kardeş her şeye rağmen hayatta kalmış mıydı? Onu zindanlara götürmeye mi gelmişlerdi?

Daha da kötüsü, Lila ona ihanet etmiş miydi?

"Sakin ol evlat," dedi içlerinden biri. "Karşı koymanın bir anlamı yok. Bir süre sonra alışacaksın." Taşıma çantasını karıştırdı ve üzerinde rünler olan gümüş bir tasma çıkardı. Ash bunun büyücü savaşları sırasında klanlar tarafından yapılan ve şimdi Arden tarafından üstün yeteneklileri köleleştirmek için kullanılan flashcraft tasmalarından biri olduğunu anladı.

Belki direnmek faydasızdı ama Ash sessizce esaret altına girmeyi reddetti, bu yüzden beşinin birden onu yere yatırması ve o şeyi boynuna geçirmesi gerekti. Eğer gemide daha fazla sihir olsaydı, belki de hiçbir şey olmazdı. Sonunda, yetenekli kara kuşlardan birinin boynunda kanlı bir

burnu ve diğzerinin mor bir gözü vardı ve Ash'in boynunda bir tasma vardı.

Bir kurt gibi bir köşeye çömeldi ve elleriyle o şeyi inceledi. Şimdi kaynakla kapatılmış gibi görünen mandalı buldu. Hassas parmaklarının altındaki oymayı hissedebiliyordu. Geniş bir parçaydı ve başını dik tutmak zorunda olduğunu fark etti, yoksa çenesini ya da köprücük kemiğini ısıracaktı.

Kara kuşlar, güreş müsabakasındaki durumlarına göre değişen derecelerde sempatiyle onu izlediler. Bazıları ona hiç bakmıyordu.

Tasmayı getiren büyücü kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Ash bir an tereddüt ettikten sonra eli tuttu ve ayağa kalktı. "Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu. "Büyü yapmayı imkânsız hale mi getiriyor?"

Büyücü başını salladı. "Büyücülükten faydalanmak istiyorlar, bütün mesele bu. Bu yüzden büyü yapabilmemize ihtiyaçları var. Burada, sarayda, tasmalar saldırı büyüsü ve öldürme tılsımı kullanmamızı engelliyor. Ana sınırlama bu."

"Kendi başlarına mı çalışıyorlar yoksa birisinin etkinleştirmesi mi gerekiyor?"

"Kendi başlarına çalışıyorlar. General Karn'ın programı denetleyen ve sahaya indiğimizde ayarları değiştirebilen bazı magemasterları var."

"Bunu tetikleyen nedir - tılsımın doğası mı yoksa niyet mi?"

"Bir yolunu , değil mi? Güzel.

Şans." Büyücü elini uzattı. "Ben Marc DeJardin. Bana Marc diyebilirsin."

"Adam Freeman." Ash durakladı. "Sen güneylisin, değil mi?"

Marc başını salladı. "Her ne kadar Malthus Kilisesi aksini iddia etmek istese de güneyde büyücüler var. Yüzyıllar boyunca, başımızı eğip büyülerimizi kendimize sakladığımız sürece hayatta kalmayı başardık. Kral Gerard bizim için bir kullanım alanı bulana kadar." Eliyle kendi yakasına dokundu

işaret parmağı. "Sahada bunlar hareketlerimizi takip etmek, saldırı büyüsü kullanımıımızı kontrol etmek ve savaştaki davranışlarımızı yönlendirmek için kullanılabilir. Ayrıca yanlış davranan bir büyücüye işkence etmek ya da onu öldürmek için de kullanılırlar."

Yaramazlığı tanımla," dedi Ash.

Büyücü homurdandı. "Emirlere uymayan, kaçmaya çalışan, karşılık veren bir büyücü. Sana söyleneni yaptığın sürece seni rahat bırakırlar."

Ash o zaman Marc'ın yakasının etrafındaki etin kalınlaşmış, sertleşmiş ve sanki geçmişte defalarca yakılmış gibi kötü bir şekilde yara bere içinde olduğunu gördü.

Marc onun baktığını fark etti.  arpık bir şekilde gülümsedi ve parmağını yakasının altında gezdirdi. "Eskiden çok yaramazlık yaptım," dedi. "Gitsek iyi olacak. Kral bekliyor."

Sarayın merkezine, konsey odalarına ve kralın dairelerine doğru geri yürüdüler. Muhafızlar Ash'in sendeleyeyen yürüyüşüne ayak uydurabilmek için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldılar. Saatin ilerlemesine rağmen etrafta çoğu hizmetkâr olan pek çok insan vardı. Eskisi kadar çok bakış çekmiyordu, çünkü artık temizdi ve şifacıların kabuk kahverengisine bürünmüştü. Görünüşü göre Arden Kralı insanları renklerine göre ayırmayı seviyordu.

Eskortları diğerlerine çok benzeyen bir kapının önünde durdular, tek fark önlerinde kralın muhafızlarından oluşan bir grubun duruyor olmasıydı. Dışarıdaki muhafız, "Kralın önünde diz çökmeye hazırlan şifacı," diye mırıldanarak onu kapıdan içeri doğru sertçe itti. Marc da onu takip etti.

Kendisini, bahçelere bakan uzun pencereleri olan, görkemli bir şekilde dekore edilmiş küçük bir kabul odasında buldu. Kral şöminenin yanındaki küçük masada kahvaltısını bitirmek için oturuyordu. Yumurta ve jambon, Ash'in beklediği gibi bebekler ve kedi yavruları değil.

O sadece bir insan, dedi Ash kendi kendine. O da herkes gibi ölebilir.

Odada Marc'la birlikte dört karatavuk vardı. Hepsi de yetenekliydi. Sayıca kesinlikle üstündü.

yakalanmamıştı. Kral tılsım takmamış olsa bile.

Ama onunla aynı odadasın, diye düşündü. Bu da bir başlangıç.

Bu sabah Montaigne'in üzerinde oldukça sade bir kıyafet vardı; siyah bir pantolon, kenarları altınla süslü siyah bir cüppe, sağlam çizmeler ve makamının mührünü taşıyan altın kolye. Belinde özenle hazırlanmış bir hançer kuşağı vardı.

"Majesteleri, işte Adam Freeman, emriniz üzerine tasmalandı." Marc birkaç adım geri çekildi, böylece Ash tek başına kaldı.

Ash kralın önünde diz çöktü. Montaigne ona bunu yapmasını söyleyene kadar ayağa kalkmadı. Kalktığında Montaigne sandalyesinde arkasına yaslanmış, hançerinin kabzasıyla oynuyor ve onu inceliyordu.

"Bu sabah çok daha şık görünüyorsun şifacı," dedi. "Gözaltında geçirdiğin gecenin kötü etkilerini yaşamamışsındır umarım?" Bu alaycı bir tavırla söylenmişti.

"Hayır, Majesteleri. Çok rahattı," diye yanıtladı Ash, çenesi yukarıda, gözleri dümdüz ileride. Biraz çaba sarf ederek çenesini açtı.

Montaigne'in dudakları kıpırdadı. "Tasmayı almak konusunda isteksiz olduğunuzu varsayabilir miyim?"

"Beni suçluyor musun?"

"Gerekli bir önlem. Kraliyetin çıkarları doğrultusunda kullanıldıkları sürece yeteneklerinize müdahale etmemeli. Bunun dışına çıkarsanız cezalandırılırsınız."

"Bana öyle söylendi, efendim."

"Giysiler uygun görüldüğüne göre, Dejardin'den bir takım daha yaptırmasını isteyin, böylece onları arada sırada yıkayabilirsiniz."

"Kıyafetler için teşekkür ederim, Majesteleri. Benimkilerden çok daha güzeller."

Montaigne bir kaşını kaldırdı ve dantel manşetlerini düzeltti. "Sarayda geçirdiğiniz bir gece görünüşünüzü olduğu kadar davranışlarınızı da iyileştirmiş gibi görünüyor."

"Dün geceki davranışım için özür dilerim. Zor bir iyileşmeden sonra sık sık olduğu gibi kendimde değildim."

Kralın gözleri sanki bu performanstan tam olarak ikna olmamış gibi kısıldı. "Sağduyunuzu geri kazandığınızı gördüğüme sevindim." Durakladı. "Dün gece fırıncıya yaptıklarından çok etkilendim. Sarayda çok sayıda yetenekli şifacım var ve hiçbirinin bu kadar zarar görmüş bir adamı şifalı otlar ya da tonikler kullanmadan tamamen iyileştirdiğini görmemiştim."

"Otlar ve tonikler faydalıdır Majesteleri," dedi Ash. "Ama bende hiç yoktu."

"Hayır. Yapmadın." Kral kulak memesini çekti. "Büyücüler yıllardır ordumuzun ayrılmaz bir parçası oldular. Şimdiye kadar onları şifa hizmetinde kullanmanın avantajlarını düşünmemiştim - tabii ki seçici olarak. Yani. Bugünden itibaren size yeni bir pozisyon teklif ediyorum. Benim şifacılar loncama katılmanı istiyorum."

Böylece haftalar süren bekleyişin ardından Ash nihayet en başta istediği erişimi elde edebilecekti. Ama bunun bir bedeli vardı. Parmaklarını yakasının üzerinde gezdirdi. Bu artık bir alışkanlık haline gelmişti. Bazen bunun havasını kestiğini hayal ediyordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

"Merrill benim usta şifacımdır. Sizin için bir kit hazırlayacak, ihtiyaç duyacağınız her türlü malzemeyi, tercih ettiğiniz bitkisel preparatları ve tonikleri bir araya getirecek. Çoğu şeyi temin edebilecek durumdayız. Eğer ihtiyacınız olan ve diyarda yaygın olarak bulunmayan özel bir malzeme varsa, bunu Barrowhill'e söyleyin."

Ash, "Bu konuşmayı zaten yapmıştık Majesteleri," dedi.

"DeJardin, kraliyete hizmet eden büyücülerden ne beklediğimizi açıklayacak." Kral Gerard, Ash'in hemen arkasında duran Marc'a işaret etti. "Freeman'a şifacıların odasına kadar eşlik et ve onu Merrill'le tanıştır. Çocuğa onlarla birlikte yer bulmasını söyle."

Şifacılar sarayın servis bahçelerine açılan sessiz bir bölümünde kalıyordu. Koridorun hemen dışında, şifalı bitkiler, eczacılar ve cerrahi metinlerle dolu küçük bir kütüphane de vardı. Ash oraya dönmek için aklına bir not aldı. Sarayda geçirdiği iki gün içinde, son altı ayda gördüğünden çok daha fazla yeni kitap görmüştü.

Yürürlerken Marc ona bilgi verdi. Revir daha çok saray personeline ve odaları revir olarak kullanılamayan alt düzey memurlara hizmet veriyordu. Hastalanan soylular genellikle kendi odalarının mahremiyetinde tedavi olmakta ısrar ederlerdi.

Revir küçüktü ama aydınlık ve havadardı; zemini fayans kaplıydı, duvarları beyaz badanalıydı ve altı yatak duvarlara sıralanmıştı. Ash'in eleştirel gözüne göre her şey temiz görünüyordu. Çoğu hastaneyi ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken ölümcül yerler olarak görürdü.

Sadece bir yatak doluydu. Ash battaniyenin altında uyuduğu anlaşılan iri bir adamın cüssesini görebiliyordu.

Görevli Efendi Merrill'i bulmaya gitti. Onlar beklerken Ash şifacı seti için bir istek listesi yaptı. Anlaşılan bolca vakti vardı. Usta sonunda ortaya çıktığında, Ash'le aynı renklerde giyinmiş, seyreلمiş saçları ve zayıf bir çenesi olan uzun boylu bir adamdı. Özellikle ağır olmamasına rağmen, sanki hiç kayda değer bir fiziksel iş yapmamış gibi yumuşak ve boyun eğen bir hali vardı. Sinirlendiğini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu.

"Şimdi bütün bunlar ne hakkında?" Merrill onları gözden geçirdi ve Marc'ı sorumlu kişi olarak seçti. "Karmaşık bir çıkarma işleminin ortasındayım ve rahatsız edilmek istemiyorum."

"Bu yeni şifacı Adam Freeman," dedi Marc, Ash'e başıyla selam vererek.

"Şifacı! Ben çırağlarımı kendim seçerim ve bu çocuğu tanımıyorum." Ash'i bir aşağı bir yukarı süzdü, yüzü bir fırtına bulutuydu. "Bu kıyafetleri nereden çaldın?" Sonra bakışları

Gümüş yakasını taktı ve Malthus işareti yaptı. "Bana bir büyücü mü getirdin?" DeJardin'in yüzüne bir parmağını soktu. "Senin gibileri hizmetime almayacağım. Zaten daha fazla yardıma da ihtiyacım yok. Elimdeki çıraklarla yeterince sorun yaşıyorum."

"Kral Gerard, Freeman'ın Kraliyet Şifacılar Loncası'na kabul edilmesini emretti," dedi DeJardin sert bir sesle. "İtirazlarınızı Majestelerine iletmemi ister misiniz?"

Kargaşa yataktaki hastayı rahatsız etmişti. Kıpırdandı ve gözlerini ovuşturarak doğruldu. Ash'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Adam! Tanrı aşkına, buradasın! Bana anlattıklarına inanamıyorum." Arayan Hamon'du.

Gece fırıncısı kollarını Ash'e doğru uzattı ve yüzünden büyük bir gözyaşı süzüldü. "Kesin olarak öldüğümü ve senin hayatımı kurtardığını söylüyorlar. Beni ateşten kurtardığını ve sonra iyileştirdiğini söylüyorlar. Bunun bir mucize olduğunu söylüyorlar. Buraya gel oğlum, böylece seni hissedebileyim, çünkü kesinlikle bu işte Kutsal Malthus'un aracısısındır."

Ash isteksizce yatağın yanına gitti ve fırıncının kucaklamasına katlandı.

Merrill, Ash'in kim olduğunu anlayınca daha da az mutlu göründü. "Sen seyis çocuksun!" diye tersledi, sanki bu bir suçlamaymış gibi.

Hamon hâlâ gevezelik ediyordu. "Yağlı mahzenden yukarı çıkardığımı hatırlıyorum. Elimden kaçırmış olmalıyım. Sadece hatırlamıyorum. Ama sonra her şey farklı olacak, Yaradan'a şükürler olsun. Yemin ettim, size söylüyorum. Ben değişmiş bir adamım."

Ash, Hamon'un yangın için kendini ve içkiyi suçladığını fark etti.

"Majesteleri sizi hapse atmazsa şanslısınız," dedi Merrill ekşiyerek.

Hamon onu görmezden geldi. "Bütün gün boyunca insanlar beni görmeye, sırtıma bakmaya geldi. Meşhur oldum. Ve bir seyis tarafından iyileştirildiğimi düşününce. Burada çalıştığını duyana kadar bekle."

Ash, Merrill'in öldürücü kötü mizahının kaynağını anlamaya başlıyordu.

Usta, bir günahkârla yüzleşen bir azizin mağrur bakışlarıyla Ash'i sabitledi. "Duyduğuma göre, büyücülükmüş." Fırıncıya bir uyarı parmağı doğrulttu. "Ölümsüz ruhunuzun geleceği için bedeninizin bütünlüğünü takas ettiyseniz, bu kötü bir pazarlıktır." İşte o zaman Ash, ustanın boynundaki zincirden sarkan Malthus'un yükselen güneşinin amblemini fark etti. Demek ki şifacı bir kilise adamıydı, bu Arden'da pek sık rastlanmayan bir meslek düşünüydü.

"Hayır, hayır! Bu bir lütuftu, Efendi Merrill!" Hamon ısrar etti. "Kendimi inanca hiç bu kadar yakın hissetmemiştim."

Merrill kaşlarını çatarak, "Çok büyük bir yanık olamaz," dedi. "Neredeyse iyileşmiş."

"Korkunç büyüklükteydi," dedi Hamon öne doğru eğilerek. "Rolley, kemiklerime kadar yandığımı söyledi. Kendi gözleriyle görmüş."

"Marc, "Majesteleri Freeman için bir set hazırlamanızı ve ona kalacak bir yer sağlamanızı istiyor," dedi.

"Çocuğun bir kit'e ihtiyacı olmayacak," diye homurdandı Merrill. "Gerçek anlamda şifa verebilecek nitelikte değil."

Ash, Fells'te Üstat Vega'yla geçirdiği zamanlardan beri büyük egolarla çalışmaya alışkındı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum, Üstat Merrill," dedi ve elindeki listeyi gösterdi. "Başlamak için sadece birkaç şeye ihtiyacım var. Eşyaların nerede olduğunu söylerseniz kendim bir araya getirebilirim. Gerekli çıkarma işlemlerini de seve seve yaparım."

Merrill listeyi Ash'in elinden kaptı. "Bir seyisin formüllerimi karıştırmasını istemiyorum." Listeyi taradı ve şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Sen nasıl . . ."

"Annem bana şifalı otları ve ilaçları öğretti. Akademide de biraz eğitim aldım."

"Bunu bir araya getirmek biraz zaman alacak." Şifacı bunu kabullenmiş görünüyordu. "Burada bekleyin." Arka tarafta gözden kayboldu.

Ash, Hamon'un yatağının yanına döndü. "Madem buradayım, neden sırtına bir göz atmıyorum. Hâlâ ağrın var mı?" Merrill'in yokluğunda hastasını muayene etmenin daha iyi olacağını düşündü.

Hamon mecburen gömleğini kaldırdı ve Ash'e sırtını döndü. "Hâlâ hassas, belki haşlanmış gibi. Bundan daha kötü değil."

Ash deriyi hafifçe itti ve kanın geri gelmesini memnuniyetle izledi. "Üzerine bir şey koydular mı?"

Fırıncı omzunun üzerinden, "Bir çeşit merhem," dedi.

Aloe, muhtemelen. Öyle kokuyordu.

"Herhangi bir yara izi kalacağını sanmıyorum. Bol su içtiğinizden emin olun. Yatağınızın yanında bir sürahi bulundurun ve gün bitmeden dördünü boşaltın. Yiyebildiğin kadar ye. Şimdilik hiç alkol almayın. Eğer aniden kötüleşirse ya da yeni bir akıntı, şişlik, ateş olursa bana haber verin." Yılların eğitimi kendini yeniden gösteriyordu. "Bundan sonra ahır yerine burada olacağım."

Hamon ciddiyle başını salladı ve talimatları hafızasına kaydetti. Ash tereddüt etti ve sonra, "Hamon, yangında başka birinin yaralanıp yaralanmadığını biliyor musun?" diye sordu.

Hemen üzüldü, çünkü koca adam yine gözyaşlarına boğuldu. "Bilmiyorum. Umarım bilmiyorlardır. Eğer öyleyse bile kimse bana söylemedi." Başını üzüntüyle salladı. "Hepsi benim hatam."

Ash elini onun omzuna koydu. "Yangınla bir ilgin olduğundan emin olamazsın. Yangınlar her zaman çıkar, özellikle de mutfakta ve bodrumda yanıcı maddeler depolanmıştı. Belki de yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuşundur."

"Belki," dedi Hamon isteksizce. "Ve sen de doğru yerdeydin. Beni kurtarıırken yüzünü yaktığını görüyorum. Senin için her gece Aziz Malthus'a dua edeceğim." Fırıncı devam ettikçe Ash'in rahatsızlığı da artıyordu.

Merrill onları uzun bir süre daha bekletti. Sonunda bir tepsi ve bez bir çuvala döndü. Tepside çok sayıda küçük torba ve cam şişe vardı. Ayrıca sargı bezi ve küçük cerrahi aletler de vardı.

Ash tepsiyi masanın üzerine koydu. Sonra listeyi aldı ve tepsideki malzemelerin üzerinden geçerek onları eşleştirdi ve bez torbaya koydu. Şişelerin tıplarını açıp kokladı, bazılarının tadına baktı ve ipli torbaları açarak bazen avucuna bir parça kuru ot salladı. Merrill sabırsızlıkla bekledi, yeni çırağının yaptığı işi tekrar kontrol etmesinden rahatsız olduğu belliydi. Sonunda Ash başını kaldırıp Merrill'e baktı ve içinde bir parça kahverengi, köke benzer madde olan avucunu ona doğru uzattı.

"Bu su baldıranı. Ben papatya istemiştim."

Merrill ona baktı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Sonra çantayı geri aldı. "Şu lanet olası çıraklar! Bunun için onların derilerini yüzeceğim."

Ash, "İstersen bahçeye gidip onu bulabilirim," diye teklif etti.

Şifacı öfkeyle başını salladı. "Geri döneceğim."

"Yapraklar ve çiçekler, kök değil," diye seslendi Ash arkasından.

"Su baldıranı nedir?" Marc fısıldadı. "Zehir," diye yanıtladı Ash sakince.

Usta şifacı bu sefer hızlıydı. Ash çantasını toplamayı bitirdi ve ona teşekkür etti.

"Boş odamız yok evlat," diye uyardı usta şifacı. "Paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Sorun değil," diye yanıtladı Ash. "Ben buna alışkınım." Açıkçası, Darian kardeş ve düşmanca davranan yeni efendisi arasında, ahırda kendini sarayda olduğundan daha rahat hissedebilirdi. "Benim adım Adam," diye ekledi, Merrill'in bunu gerçekten kullanacağına dair pek umudu yoktu.

Merrill onu görmezden geldi. "Eşyalarını istediğin zaman getirebilirsin. Harold ve Boyd ile paylaşacaksın. Öğleden sonra çalışmaya hazır olmanı bekliyorum."

"Gerçekten getirecek bir şeyim yok. Şimdi çalışmaya başlayabilirim."

"Nasıl isterseniz," dedi Merrill. "Bahçeden başlayabilirsin, çünkü bir bitkiyi diğerinden ayırt etme konusunda kendini uzman sanıyorsun."

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE BİR ÇAĞRI

Ash, ekstraksiyon laboratuvarının arkasındaki küçük bir odayı, ikisi de kendisinden çok daha genç olan diğer iki çırakla paylaşıyordu. Harold ve Boyd neredeyse büyümüş biriyle aynı takımda oldukları için şaşırılmış görünüyorlardı. Birkaç gün içinde onun ne kadar bilgili olduğunu anladıklarında, bir soruları olduğunda rehberlik etmesi için ona başvurmaya başladılar. Merrill pek iyi bir öğretmen sayılmazdı. Azıcık yeteneği ya da becerisi olan herkes tarafından tehdit ediliyor gibiydi.

Ash onlara yardım etmekten mutluydu ama sadece Merrill etrafta olmadığında.

Çıraklardan ekstraksiyon laboratuvarını temizlemeleri ve usta şifacılar için malzemeleri hazırlamaları bekleniyordu. Laboratuvar kullanımdayken, uyku odaları kokular yüzünden neredeyse dayanılmaz hale geliyordu. Bu yüzden Ash orada çok az zaman geçiriyordu.

Şifacıların odası yolun dışında olduğu için saraydaki ve çevresindeki olayları takip etmek daha zordu. Ama Ash, başka Darian kardeşlerin onu aramaya gelme ihtimaline karşı, ortalıkta görünmemekten memnundu. Günler geçtikten ve onlardan bir iz olmadıktan sonra biraz rahatlamaya başladı. Onu fark eden rahibin bunu kardeşleriyle paylaşmak istemeyerek kendine saklamış olması mümkündü.

Ash, şifa salonlarındaki pozisyonunun ona kralla daha iyi erişim sağlayacağını ummuştı ama bu gerçekleşmedi. Harold ve Boyd'a kralla kimin ilgilediğini sorduğunda,

Montaigne'in oraya gittiklerinden beri bir şifacı çağırmadığını söylediler.

"Hiç hasta olmadı mı?" Ash sordu.

Harold, "Eğer öyleyse, bizi aramaz," dedi.

Ardenine soyluları da dahil olmak üzere soylular, usta şifacılar tarafından kendi odalarında tedavi edilirdi. Çıraklar sık sık yardımcı olmak için yanlarına giderdi ama Ash asla davet edilmezdi. Diğer şifacılar ondan uzak durur, çok yaklaşırsa Malthus işareti yaparlardı.

Ash'e verilen işlerin çoğu temizlik, bitkilerin toplanması ve kurutulması, köklerin doğranması ve otların havan ve tokmakla öğütülmesinden oluşuyordu. On iki yaşından beri Taliesin için yaptığı görevler. Bazen ekstraksiyonları yaptıktan sonra dökmesine ve etiketlemesine izin verilirdi. Merrill'in Ash'e neler yapabileceğini göstermesi için bir şans daha vermek istemediğinden şüpheleniyordu.

Ancak Hamon revirden taburcu olduktan sonra hasta ve yaralı hizmetkârlar, askerler ve küçük memurlar "Adam Freeman "ı sormak için akın akın gelmeye başladı. Görünüşe göre fırıncı artık serbest olduğu için iyi haberleri yayıyordu. Efendi Merrill'in kızgınlığı, ayak takımını tedavi etmekle ilgilenmediği gerçeğiyle yatışmıştı.

Sonunda dizanterili bir hasta yatırıldı ve Ash talihsizi yıkamak ve yatağını değiştirmekle görevlendirildi. Merrill onu meşgul edecek ufak tefek işler bulmaktan zevk alıyor gibiydi. Bu yüzden, Arden Kralı'nın ayak tırnaklarının kesilmesi gerekmedikçe, bir daha karşılaşmaları pek olası değildi.

Ash ölümcül formülünü ahırdan almıştı. Onu bahçedeki bir taşın altına dikkatlice sakladı ve bir tılsımla korudu. Onu nasıl kullanacağını bilemiyordu. Mutfaklardaki yiyecekleri kurcalayabilirdi ama hiçbirinin hedefine ulaşacağının garantisi yoktu. Kralın bir tadımcısı vardı ama sarayı onunla paylaşanların yoktu. Masum insanlar ölecek, mutfak personeli bedelini ödeyecek ve kral yaşamaya devam edecekti.

Aynı şey şifacıların formüllerindeki otlar ve ilaçlar için de geçerliydi. Kral için özel bir sipariş almadıkça, bu yoldan başarılı olması pek mümkün değildi. Taliesin her zaman kalabalık içinde zehir kullanmanın, nereye düşeceğini bilmeden gökyüzüne bir ok atmak gibi olduğunu söylerdi. Her neyse, Merrill bir şahin gözüyle Ash'i izliyor, onun yanlış bir adım atmasını bekliyordu. Ash'in herhangi bir sorunun doğrudan onun kapısına dayanacağından hiç şüphesi yoktu.

Ash şifacıların odasına taşındıktan yaklaşık iki hafta sonra bir sabah, iki genç çocuk arkadaki depodan malzeme toplarken o da bileşik tariflerini kullanarak çözücüleri ve seyrelticileri kuruyor ve etiketliyordu. Usta Merrill uzaktaydı ve iki çırak ona bunun nedenini anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Dün gece ne olduğunu duydun mu?" Harold bir kucak dolusu otu masanın üzerine boşaltarak konuştu. "Leydi Estelle ve diğerleri?"

Ash kafasını salladı, dikkati dağılmıştı. Söğüt kabuğunun ölçülerini sayıyordu. "Hayır, duymadım." Leydi Estelle kralın şu anki gözdesiydi ve Harold ile Boyd da pişmanlık duymayan dedikoduculardı. Ash kralın şans çocuğunu kimin gerçekten umursamıyordu.

"Dün gece kral bir engerek yılanıyla yatağa girdi."

Bu Ash'in ilgisini çekti. "Engerek mi? Bu nasıl olabilir?"

"Duyduğuma göre bir ölüm ," diye devam etti Harold. "Sadece serçe parmağınız kadar büyükler ama biri sizi ısırırsa ölürsünüz."

"Odasında bir yılan mı vardı?"

Harold başını salladı. "Dediğim gibi. Leydi Estelle'in süitindeydi."

Ash çalışıyormuş gibi yapmayı bıraktı. "Kral ısırıldı mı?" diye sordu bir umut kıvılcımıyla.

" sanmıyorum. Kral Gerard, muhafızlarına bağırarak odadan dışarı koştu. Beş karatavuk içeri girdi ve

yatağı parçalayıp onu aradı ve sonunda öldürdü. Leydi Estelle ve tüm hanımları histerikti."

Ash kalbi küt küt atarak yatağa oturdu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Efendi Merrill taşımaya yardım etmem için beni de yanında götürdü. Beş kadın birden taşıyacağı için yardıma ihtiyacı olacağını düşünmüş." Harold böylesine önemli bir haberin taşıyıcısı olduğu için sevinçten havalara uçarken, Boyd dışarıda bırakıldığı için üzgün görünüyordu.

"Efendi Merrill kralı mı tedavi ediyor?" Ha! Orada bir tedavi tehlikesi yok.

Harold sanki Ash biraz kalın kafalıymış gibi başını salladı. "Hayır. Sana söyledim, kral şifacılar a inanmıyor. Kadınları kastediyorum. Çılgına dönmüşlerdi ve elimizde kadın toniği yoktu, biz de onlara bir kazmacıyı sırtından vuracak kadar konyak verdik. Sonra Kral'ın Muhafızları geldi ve Leydi Estelle ile hanımlara bir sürü soru sordular. Ancak o sırada pek mantıklı konuşmuyorlardı ve Muhafızlar onları tekrar ayıltmamızı istediler." Harold sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Gördün mü, yılanın kral için olduğunu düşünüyorlar."

"Kim krala zarar vermek ister ki?" Ash'in sesi biraz alaycı çıkmış olabilirdi ama Harold ve Boyd'un gözünden kaçmadı. "Şüphelendikleri biri var mı?"

"Bilselerdi Harold'a söyleyeceklerini sanmıyorum," diye araya girdi Boyd, katılmaya hevesliydi.

"Muhafızlar gittikten sonra Leydi Estelle ve hanımları paniğe kapıldılar, çünkü karatavuklar onların da bu işin içinde olabileceğini düşünüyorlardı."

"Bunca zamandır kral neredeydi?"

"Bildiğim kadarıyla süitine geri döndü."

Tam o sırada koridorda bir ayak sesi duyduklar. Boyd ve Harold, gelenin Efendi Merrill olabileceğini düşünerek aceleyle meşgul görünmeye çalıştılar. Ama gelen Marc DeJardin'di.

"Freeman, takımlarını al ve benimle gel. Kral seni istedi."

Ash Marc'ın yüzünü okumaya çalıştı ama bir şey anlamadı. "Özellikle beni mi istedi?"

Büyücü başını salladı.

Kralın ısırılmış olması mümkün müydü? Ash endişe ve beklentinin karışımıyla işini bir kenara bırakıp ellerini yıkadı. Yatağının altından çantasını aldı. "Burada bekle," dedi. "Bahçeden bir şey almam gerekiyor. İhtiyacım olursa diye."

Neyse ki onu takip etmemişler. Alçak bir duvarın arkasına diz çöktü, taşı kaldırdı ve gizli heybesini çıkardı. Parmaklarını içindeki paketlerin ve şişelerin üzerinde gezdirerek iki küçük şişe seçti. İlkinin kolunun içine diktği bir cebe soktu. Diğerini ise gümüş yakasının iç tarafına iliştirdiği file keseye yerleştirdi. Şüpheli bir duruma düşse bile yakasını çıkarma ihtimalleri yoktu.

İçeri dönerken bir avuç yılan otu kopardı.

Harold, Leydi Estelle'in süitinde yaşananları, gözle görülür biçimde rahatsız olan Marc'a hevesle anlatıyordu.

"Kendine dikkat etsen iyi olur, Harold," dedi Marc. "Bana öyle geliyor ki bütün bu olayları gizli tutmaya çalışıyorlar. Kralın bu hikâyeyi yaydığını duymasını istemezsin."

Harold'ın ağzının kapanması ve yüzüne bir panik ifadesinin yerleşmesi neredeyse komikti. Neredeyse.

"Siz ikiniz bitirebilir misiniz?" Ash iki genç meslektaşına sordu. İkisi de başlarını salladı, Ash'in başının belada mı yoksa şanslı mı olduğundan emin olamadan gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. "Eğer Efendi Merrill beni arıyorsa, ona kral tarafından çağrıldığımı söyleyin. Ne kadar bilmiyorum." Ash acele etmemesi gerektiğini düşündü. Merrill ne olursa olsun gelecek hafta boyunca hayatını çekilmez hale getirecekti.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Kalenin merkezine doğru aceleyle geri dönerlerken Ash sordu.

Marc başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum ama tüm saray Kral Muhafızları ile kaynıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Eğer Harold'ın söyledikleri doğruysa, yılan olayını ciddiye alıyorlar demektir."

Bu kesinlikle doğruydu; kralın dairesine yaklaştıkça karatavuklar daha da çoğalıyordu.

Marc, "Duyduğum diğer tek söylenti veba ile ilgili," dedi.

"Veba! Burada, Ardencourt'ta mı?"

Marc başını salladı. "Delphi. Birkaç saat önce kuzeyden atlıların geldiği söyleniyor, kapalı bir arabaya eşlik eden kara kuşlar. Kimse bir şey bilmiyor, bu da alışılmadık bir durum. Belki bir ziyaretçinin iyileşmeye ihtiyacı vardır."

"Neden Ardencourt'a veba getirsinler ki?"

"Belki de gerçekten önemli biridir. Bu yüzden bu kadar gizli."

"Hâlâ mantıklı gelmiyor." Ash insanlarla dolup taşan şehri ve vebanın burada yayılması ve tedavi edecek yetenekli şifacıların bulunmaması durumunda ortaya çıkacak sonuçları düşündü.

"Tek bildiğim, bu sabah erkenden beni çağırdığı ve acil olduğunu söyleyerek seni getirmemi istediği."

Ash, aradığım fırsat bu olabilir, diye düşündü. Tabii sadece yatakları yapacak birine ihtiyaçları yoksa. Muhafızlar onları bekliyor gibiydi ve her zamanki aramadan sonra çabucak içeri aldılar. Ash güvenliğin arttığına dair işaretleri hemen gördü.

İçeride Montaigne, Lila ve Ash'in daha önce hiç görmediği başka bir adamla birlikte tamamen silahlı on kara kuş vardı.

Yakasız bir büyücü. O ve Lila, Ash'in üzerine yayılmış bir haritanın üzerinde başlarını birleştirmişlerdi.

Ocağı.

Ash kralı inceledi, hastalık belirtisi aradı ama hiçbir şey görmedi, sadece öldürücü kötü mizahın kanıtını gördü.

Yabancı, Ash'le aynı yaşlarda görünüyordu; zayıf, kaslı bir yapısı, ela gözleri, kirli sakalları ve kahverengi saçları vardı. Giysileri sanki günlerdir yoldaymış ve üzerini değiştirecek vakti olmamış gibi lekelenmişti.

Bu onun hastası mıydı? Ash olmadığını tahmin ediyordu. Büyücü endişeli, neredeyse tedirgin görünüyordu ama Ash onda fiziksel bir bozukluk hissetmiyordu.

Odaya girdiklerinde Lila ve yabancı konuşmalarına ara verdiler. Öne doğru eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, Ash'i keskin bir ilgiyle inceliyordu.

Ona gizli büyü el sıkışmasını teklif etmeli miyim? Ash düşündü.

"Teğmen Karn!" Marc haykırdı. "Geri dönmüştün!"

Karn! Ash bir adım bile atamadı.

"Geri dönmek güzel," dedi genç adam, bakışları önce Marc'a, sonra Ash'e kaydı.

Bu Destin Karn olmalı, Ardenli casus ustası. Ash onun adını Arden'deki seyahatleri sırasında duymuştu. Arden ordularının generali Marin Karn'ın oğlu, Oden's Ford'da kendisine yapılan saldırının arkasındaki kişi olabilirdi.

Eğer öyleyse, Karn onu tanıyabilir miydi? Uzun boylu ve kızıl saçlı, Ash için en sık kullanılan tanımlamalardı. En azından şimdi saçları çamurlu kahverengi bir renge boyanmıştı.

Görünüşe göre Lila'nın başka bir arkadaşıydı. Ash, Lila'nın arkadaşları tarafından sıkıştırıldığını hissetmeye başlamıştı.

"Hepsi bu kadar Lila," dedi Gerard, kapıya doğru eliyle işaret ederek.

Lila kraldan Ash'e baktı, dudakları gerilmişti. Ash onun kalmak için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. Ama yine de reverans yaparak veda etti.

"Boş olduğunuzda, Teğmen, levazım subayının ofisine gelip beni görün. Günün büyük bir bölümünde orada olacağım, arabaları ayarlayacağım."

Karn başını salladı. "Bu gece konuşalım. Gitmeden önce burada birkaç işi halletmem gerekiyor."

Nereye gitmek için? Ash merak etti. Bunun üzerinde çalıştığı planla bir ilgisi var mıydı?

Lila ayrılırken Ash diz çöktü ve sonra ayağa kalktı. "Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?"

"Sana bahsettiğim şifacı bu Karn," dedi Montaigne Ash'e doğru başını sallayarak. "Gerçekten ikinci bir görüşe ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan kıza bakmasını sağla, ama bence gereksiz yere endişeleniyorsun. Merrill dinlenmesi ve biraz zaman tanınması halinde kızın iyileşeceğini söyledi. Gerekirse kanını akıtmayı teklif etti."

"Hastanızı muayene etmekten memnuniyet duyarım," diye geveledi Ash. "Eğer isterseniz, Majesteleri." Ash, Merrill'in fikirlerine pek itibar etmiyordu ve bu, kralın güvenini kazanmak için başka bir fırsat olabilirdi.

Karn ayağa kalktı ve bir kedi gibi zarifçe hareket ederek Ash'e doğru yürüdü. "Nerelisin?" dedi Ash'e, gözleri onun yakasına takılmıştı.

Belki de onu örtmek için dekoratif bir eşarp almalıyım. "Tamron," dedi Ash.

"Konuşmanızdan daha kuzeyden geldiğinizi tahmin etmiştim."

Ash kaskatı kesildi. Casus şefinin aksana aşına olmasını beklemesi gerekirdi. Karn muhtemelen kendi payına düşen askeri tutsaklara işkence etmişti. Ama Ash hâlâ bir tane olduğunu fark etmemişti. "Annem Fells'liydi ama ben hiç gitmek istemedim. Orada canavarlar olduğunu söylerler."

"Burada canavarlar var şifacı," dedi Karn.

Bu konuda haklısın, dedi Ash kendi kendine. "Hasta hakkında. Veba mı, Majesteleri?"

"Veba!" Kral Gerard kaşlarını kaldırdı. "Neden vebayı düşündün ki?"

"Delphi'de veba olduğunu söylüyorlar," dedi Ash, kolundaki şişenin ağırlığının farkındaydı. "Eğer endişeleniyorsanız, erken alınırsa sizi koruyabilecek bir tentürdiyotum var. Şimdi biraz hazırlayabilirim ve-"

"Delphi'den geldiğimi sana kim söyledi?" Karn sözünü kesti, gözleri kısılmıştı.

"Hiç kimse efendim," dedi Ash, Marc'ı bu işe karıştırmak istemiyordu. Kendine gel Sul'Han, diye düşündü. Sanırım bu tasma

beynine giden kanı kesiyor. "Yolcuların kuzeyden geldiğini duydum ve tahmin ettim ki-"

"Bu veba değil," diye tersledi Karn. "Bıçak yarası olan on altı yaşında bir kız." Haritayı rulo yaptı ve çantasına yerleştirdi.

Kral, "Gördüklerini kendine saklayabilecek birine ihtiyacımız var," dedi. "Bunu yapabilir misin, Freeman?"

"Elbette Majesteleri," dedi Ash. "Bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim."

"Karn, "Bu konuda bir haber sızarsa çok üzülürüz, anlıyor musun?" dedi. Teğmenin eli belindeki bıçağa gitti ve ima edilen tehdidi açık hale getirdi.

"Anlıyorum, Teğmen Karn." Ash'in merakı daha da alevlendi. Kimdi bu hasta? Neden böyle bir sırdı? Bu görev için harcanabilir olduğu düşünüldüğü için mi seçilmişti?

İşte o zaman parçaları birleştirdi. Bu hasta -on altı yaşında bir kız- kuzeyden kapalı bir arabayla gelmişti. Bu kendisine saklaması gereken büyük bir sırdı.

Lyss.

Kalbi tekledi ve sonra çarpmaya başladı. Sanki nefes alamıyor gibiydi.

Belki de yaralanmış, esir alınmış ve buraya getirilmişti.

Ash nefes aldı, nefes verdi ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Oden's Ford'daki saldırıdan sonra Montaigne'in ailesini hedef aldığını biliyordu. Biliyordu ama yine de zamanını bir ahırda geçirmişti. Daha önce harekete geçmeliydi. Bu olmadan önce kralı durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Eğer bu Lyss ise, diye düşündü, onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Taliesin'in sözleri aklına geldi. Daha iyi bir şifacı olmayı dileyeceğin zamanlar gelecek.

"Şifacı mı?" Karn kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, teğmen," dedi Ash, midesi çalkalanarak. "Hiç sorun değil."

KRAL'IN ZINDANLARINDA

Yanlarında iki karatavukla birlikte kralın dairesinden çıktılar ve mahzen katına inmek için mevcut ilk merdiveni kullandılar. Karn önde, Ash ortada ve muhafızlar da arkada ilerliyordu. Duvara gömülü, iki yanında karatavuklar olan sağlam bir ahşap kapıya gelene kadar kalenin kalbine doğru ilerlediler. Kapının arkasında, mahzenin altındaki bir kata inen başka bir merdiven vardı.

Ash, kan emici Darian rahibiyle mahzenlere yaptığı son ziyareti hatırlamadan edemedi. "Hastalarını mahzende mi tutuyorsun?" dedi, sesindeki gerginliğe engel olamayarak.

Karn ona uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Bu hasta bizim işimiz," dedi merdiveni göstererek. "Bu taraftan."

Merdivenlerin dibinde bir kapı daha vardı, bu sefer metal bir kapı ve önünde iki muhafız daha. Muhafızlar teğmeni selamladı, Ash'e baktı ve onları içeri aldı. Kapı arkalarından gürültüyle kapandı ve Ash barın fırlatıldığını duyunca şüpheleri doğrulandı. Arden Kralı'nın zindanlarındaydılar.

Klostrofobi bir örtü gibi üzerine çöktü. Eğer bu Lyss ise, onu buradan nasıl çıkarabilirdi, özellikle de yaralıysa? Ve eğer bu güneyliler onun kim olduğunu öğrenirlerse, ya öldürülür ya da yanındaki hücreye tıkilırdı. Hapsedilmiş ve işkence görmüş, büyük ihtimalle. Ve

Fells Kraliçesi'nin oğlu ve kızı canlı olarak ölüden daha değerli olurdu.

Ash bir parmağını yakasının altına kaydırđı ve orada saklı şişeye dokundu. Gerekirse nasıl öleceğini biliyordu.

Sadece iki kişinin geçebileceğı genişlikte, duvardaki nişlere yerleştirilmiş meşalelerin zayıf bir şekilde aydınlattığı karanlık bir taş koridorda yürüdüler. Zeminin altı düzensizdi, uzak bir çağda dikkatsizce kazılmıştı. Hava nemli ve bayattı, sanki defalarca solunmuş da içinde besleyici hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Koridorun iki yanında yüksek, parmaklıklı pencereleri olan kapılar vardı ama hiçbirisi bir insanın omuzlarını geçirebileceğı kadar büyük değildi. Bazılarından gelen sesler duydu, yaralı sesleri ve ağlama sesleri, delilerin tekrarlayan feryatları. Ash hızla arkasını döndü. Herkesi kurtaramazsın Sul'Han, diye düşündü.

Zemin aşağıya doğru eğimliydi ve muhafızların bulunduğu iki kontrol noktasından daha geçtiler. Kapıların birbirinden daha uzak olduğu bir alana gelene kadar birkaç tur attılar, bu da hücrelerin daha büyük olduğunu gösteriyordu. Yeraltında daha uzakta olmalarına rağmen hava da daha iyi görünüyordu. Aralıklarla açılan havalandırma bacalarını fark etti. Bu bölgedeki hücrelerin çoğı boş görünüyordu.

Koridorun sonunda yüksek tavanlı, geniş, dairesel bir oda ve çevresindeki taşla yerleştirilmiş üç kapı vardı. Odanın en ucunda, ıslaklığın lekelediğı ve hasar verdiği, mantarla kaplanmış, ufalanan bir taş duvar vardı. Üzerinden su damlıyor ve yerde birikiyordu. Ash bunun nehre yakın oldukları anlamına geldiğini tahmin etti.

Orta odada iki büyük taş levha vardı, demir halkalarla tutturulmuş deri kayışlar uzun süre kullanılmaktan ve ilgisiz temizlikten dolayı kararmıştı. Duvarlardan dövme metal zincirler, makaralar ve bacak demirleri sarkıyordu. Ash orada gördüğü tanımiyordu ama birçoğı tıbbi aletlere esrarengiz bir benzerlik gösteriyordu. Oda

Eski kan, kasıtlı acı ve dehşet kokuyordu. Derin bir nefes aldı ve uzun bir ürpertiyle bıraktı.

"Gergin misin şifacı?" Karn ona yan yan baktı.

"Sadece rutubeti hissediyorum," dedi Ash, ağzı korkudan kül gibi olmuştu. Uzak duvardaki kapılardan birinin dışında iki muhafız duruyordu, penceresiz bir kapı. Gidecekleri yer burası olmalıydı.

Lyss olsaydı, onu tanıyabilir miydi? Dört yılda çok değişmişti ve saçları kahverengiye boyanmıştı ama yine de o kadar yakındılar ki, aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki tanıyabilirdi.

Ya yaptıysa ve ona ismiyle hitap ettiyse?

Ya ona yapılanları görüp kendini ele verirse? Bunun olmasına izin veremezdi.

Muhafızlar kapının kilidini açtılar ve içeri girebilmeleri için kenara çekildiler.

"Dışarıda kalın," diye emretti Karn karatavuklara. Kapının her iki yanındaki apliklerden iki meşale çıkardı ve içeri girmelerine öncülük etti.

Oda, duvarlardaki nişlere yerleştirilmiş lambalarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Lambaların ışığı köşelere kadar ulaşmıyordu. Hücre yaklaşık yirmi ayak kareydi, taştan oyulmuştu ve içinde mobilya yoktu. Tavan zindanın üst kısmından daha yüksekti.

Odanın uzak tarafında, duvara dayalı alçak bir yatak vardı. Yatağın üzerinde, bir yığın battaniyenin altında biri ölüyordu. Bu anlayış Ash'in üzerine kaçak bir at gibi çarptı ve ciğerlerindeki havayı neredeyse tamamen boşalttı.

Karn meşaleleri yatağın iki ucundaki duvarda bulunan apliklere monte etti. "Merhaba Jenna," dedi yumuşak bir sesle. "Senin için başka bir şifacı getirdik."

Jenna. Lyss değil. Ve yatakta büzülmüş olan kıza baktığında, onun bir yabancı olduğunu fark etti.

Ash neredeyse yere yığılacaktı, rahatlaması şaşkınlıkla karışmıştı. Eğer bu Lyss değilse, kimdi o zaman?

"Şifacı mı?" Karn bu yalpalayan büyücüden ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi yine ona bakıyordu.

Mahkûm yaklaştıklarında onları tuzağa düşmüş bir hayvan gibi temkinli bir şekilde izledi. Ash'ten belki biraz daha genç bir kızdı, kaba gri bir battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Saçları karmakarışık ve renkten renge girmiş gibi görünüyordu. Bunu söylemek zordu, yıkanmaya o kadar ihtiyacı vardı ki.

Kıyafetleri de kirliydi - bir zamanlar iyi olmalarına rağmen. Üzerinde erkek pantolonuna benzeyen bir şey ve kanla lekelenmiş yırtık keten bir gömlek vardı. Kadife bir palto yatağın yanında yerde buruşuk bir şekilde duruyordu.

Elleri birbirine kelepçelenmiş, kısa bir zincirle duvardaki bir cıvataya bağlanmıştı. Bileklerindeki deri kabuk bağlamış ve rengi solmuştu, sanki kurtulmak için mücadele etmiş gibiydi. Ash'in parmakları kendi boynundaki tasmayı buldu ve midesi sempatiyle sıkıştı.

Yine de gözleri çarpıcı bir altın rengindeydi, berrak ve deliciydi, oldukça belirgin bir burnu olan planlı bir yüze yerleştirilmişti. Raptor'un hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri. Umudu söndürmek için tasarlanmış bir yerde yenilmez.

Ölümçül bir yara almamış olsa bile, esaret altında uzun süre hayatta kalabilecek türden biri değildi. Kalbi biraz kırıldı.

"İlk şifacı iyi olacağımı söyledi." Sesi zayıf ve titrekti ama içinde çelik gibi bir şey vardı. "Elinizdekilerin en iyisinin o olduğunu sanıyordum."

Karn, "Merrill onun sana yaklaşmasına izin vermeyeceğini söyledi," dedi.

Akıllı kız, diye düşündü Ash.

Kız yatağın üzerinde kıpırdandı, battaniyeyi yumruklarının arasına aldı. "Böyle mi söyledi? O zaman bir yalancı."

Karn sanki hayal kırıklığına uğramış gibi, "Jenna," diye mırıldandı.

"Her neyse. Bana dokunmasına gerek olmadığını söyledi. Beni auramdan teşhis edebilirmiş."

"Şehitlerin kanı!" Karn dişlerini sıkarak konuştu. "Senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Ash'e doğru eliyle işaret etti. "Bu yetenekli."

Jenna Ash'i bir aşağı bir yukarı süzdü ve gözlerinde korkuya benzer bir şey titreşti. "Hayır," dedi çatlak dudaklarını yalayarak. "O çok uzun. Uzun boylu bir şifacı istemiyorum. Bana başka birini getirin."

Yetenekli bir şifacı istemiyor, diye düşündü Ash. Onu iyileştirmeyi gerçekten başarabileceğimden mi endişeleniyor? Yoksa saklamak istediği sırları ortaya çıkaracağımdan mı korkuyor?

Ash onun önünde çömeldi ve daha yakından bakabilmek için çantasını yanına koydu.

Gözleri aşırı parlaktı, hızlı ve sığ nefes alıyordu. Muhtemelen nabızı da hızlıydı. Kadının orta kısmında yoğunlaşan beyaz-sıcak büyü'nün alevini hissedebiliyordu. Yaranın olduğu yer orası olmalıydı. Kız bir büyücü değildi; belirgin bir parıltısı yoktu. Kolları kaslıydı, sanki yaşamak için çok çalışmış gibiydi. İyi de beslenmişti, en azından yakın zamana kadar. Cildinin alışılmadık bir yansıtıcı özelliği vardı; meşalelerin ışığında sanki derisinin altında alevler varmış gibi parlıyordu.

"Ben Adam Freeman," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Jenna uzun bir süre onun yüzüne baktı. "Sen bir kurtsun," dedi dudağı kıvrılırken. Başını kaldırıp Karn'a baktı. "Neden saraya bir kurt getirdin?"

Bu, karnına inen bir yumruk gibiydi. Ash bir kez daha ağzında metal gibi korkunun tadını aldı. Bunu neden söylemişti? Nasıl bilebilirdi ki? İhtiyacı olan son şey Gri Kurt hattına bağlanmaktı.

"Ne demek istiyorsun Jenna?" Karn yataktaki kızıdan Ash'e bakarak sordu. "Ne demek istiyorsun, o bir kurt mu?"

"Teğmen bilmiyor, değil mi?" Jenna ağzında kuş olan bir kedi gibi sırtarak söyledi. Sanki onun kokusunu tadıyormuş gibi keskin bir nefes aldı. "Şimdi de

terliyorsun, Wolf." İki elini yukarı kaldırdı, parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt," dedi, sonra yastıklarının üzerine yığıldı ve yan yatarak duvara döndü, böylece Ash onun sırtına bakıyordu.

Görünüşe göre hastası da kendi değerlendirmesini yapıyordu.

"Eee?" Karn sabırsızca kıpırdandı. "İşe gidecek misin, gitmeyecek misin?"

Ash ayağa kalktı ve duruşunu genişletti. "Üst kata taşınması gerekiyor. Temiz havaya ve ışığa ihtiyacı var."

Karn kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak şifacı. Burada elinden gelenin en iyisini yapman gerekecek."

"En azından zincirlerini çözün ki onu düzgün bir şekilde muayene edebileyim. Senin de gitmen gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Benimle güven içinde konuşabilirse, belki daha işbirlikçi olur."

Jenna duvara, "Sizinle hiç konuşmak istemiyorum," dedi. "İkiniz de gidin buradan."

Karn sanki kimin tarafında olduğunu tartışıyormuş gibi Ash'ten Jenna'ya baktı ve tekrar geri döndü. "Onunla yalnızken sana neden güveneyim?" dedi sonunda. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kralın sözü yeterli değil mi?" Ash bir kaşını kaldırdı. Karn uzun bir süre ona baktıktan sonra şöyle dedi, "Dışarı çık. Seninle konuşmam gerek." Başını kapıya doğru salladı.

Sorgu odasına adımlarını atar atmaz, Karn çok hızlı bir şekilde döndü ve Ash'i duvara yapıştırdı, bıçağı Ash'in boğazının çukuruna, yakasının hemen altına saplanmıştı. Ash bunun olacağını görmüştü ama buna izin verdi çünkü o ana kadar teğmenin Jenna'nın iyileşmesine ihtiyacı olduğunu ve bir şey anlatmak için Ash'i öldürmeyeceğini biliyordu.

"Neden sana kurt dedi?" diye sordu teğmen. "Bununla ne demek istedi?"

Ash, Karn'ın unutmadığını bilmeliydi. Jenna'nın kafasının karışık olduğunu iddia etmeyi düşündü ama Karn'ın buna inanmayacağını hissediyordu. Teğmen mahkûmu hakkında onun sözlerini ciddiye almasını sağlayacak bir şeyler biliyordu.

"Boğazıma bıçak dayayarak konuşmayacağım," dedi Ash, Karn'ın bakışlarıyla buluşarak. "Zaten hiçbir şey fark etmeyecek."

Karn uzun bir süre ona baktıktan sonra bıçağı indirdi ve bir adım geri çekildi.

"Bence bu onun zeki olduğu anlamına geliyor," dedi Ash. "Ölmek istiyor ve Merrill'in başarısız olduğu yerde onu iyileştirmeyi başarabileceğimden korkuyor. Eğer beni davadan almanız için yeterince şüphe uyandırabilirse, istediğini elde edecektir."

Karn isteksizce, "Ölmek istiyor," dedi. "Kendini bıçakladı. Bu yüzden işbirliği yapmıyor. Onu en azından bir süre daha hayatta tutmamız gerekiyor."

Eğer ölmek istiyorsa, diye düşündü Ash, belki de ona izin vermeliyim. Ama bunu yüksek sesle söylemenin akıllıca olmayacağını tahmin etti.

"Eğer onu hayatta tutmak istiyorsan, senden bazı cevaplar almam gerekecek."

Karn kaşlarını çattı, sanki bir şifacının emir yağdığını duyunca şaşırması gibiydi. "Ne gibi?"

"Silah sende mi?"

Birkaç kalp atışı boyunca Karn tartışıyor gibiydi. Sonra çantasını karıştırarak kılıfından bir hançer çıkardı ve kabzasını Ash'e doğru uzattı.

Ash kılıcı kılıfından çıkardı ve inceledi. Büyü yapılmıştı ama kullanılan büyüler ona yabancı geliyordu, sanki uzak bir yerden gelen bir şarkı parçası gibiydi. Hâlâ kanla lekelenmişti.

"Bu onun kanı mı?"

"Onun ve ... ve bir başkasının." Karn boğazını temizledi.
"Senin mi?"
"Hayır. Delphi'deki muhafızlardan biri. Ölmüş. Onu bulduğumuz gece öldürdü."
"Is o neden O burada-çünkü o öldürüldü bir muhafız mı?"
"Bu seni ilgilendirmez."
"Hançer geldi?"
Karn başını salladı. "Üzerindeydi." Başka bir şey ekleyecekmiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi.
"Ne kadar zaman önce yaralandı?" "Beş gün önce."
"Nasıl tedavi edildi?"
"Temizledim, paketledim ve yaptım." Ash başını salladı. "Güzel. Çok kanadı mı?"
"Öyleydi," dedi Karn, "ama çabuk kapandı.
Şişmiş. Sanırım enfeksiyon kapmış olabilir. Ya da başka bir şey." Ya da başka bir şey. "Yiyor ve içiyor muydu?"
Karn başını salladı. "Pek değil."
"Pekâlâ." Ash hançeri elinde tartan Karn'a geri verdi.
"Eee? Onu iyileştirebilir misin?"
"Ben Merrill değilim," dedi Ash. "Onu incelemekten bir şey söyleyemem. Ama kılıçtaki büyüye aşina değilim. Tahmin etmem gerekirse, Yedi Diyar'ın dışından geldiğini söyleyebilirim."
Karn'ın çenesinde bir kas seğirdi ama hiçbir şey söylemedi.
"Bu ve tedavideki gecikme göz önüne alındığında, ben iyimser."
"Beni dinle." Karn yakınına eğildi. "Şifacı olduğunu söylüyorsun ama ben senin kuzeyimizde bir yerlerden gelen bir büyücü olduğunu biliyorum. Belki kral için çalışıyorsun, belki kuzeydeki cadı için çalışıyorsun, belki de tamamen başka biri için çalışıyorsun. Belki mucizevi bir şifacısın ve belki de bu kız ölü sayılır.

Ama anlamaman gereken şu ki, eğer o ölürse, kralın seni tavsiye edip etmemesi önemli değil, bu bizim hatamız olacak ve bedelini ikimiz de ödeyeceğiz."

"Majestelerinden daha azını asla beklemezdim," dedi Ash. "İmparatorlukta onun hayatını kurtarabilecek iki kişiden biriyim. Beni izleseniz de izlemeseniz de elimden geleni yapacağım ama burada kalırsanız bazı yararlı bilgiler edinebilirim. Bu size kalmış ama alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

KURT ŞIFACI

Demek kurt şifacının nazik biri olması gerekiyor, diye düşündü Jenna, hâlâ duvara bakarak. Bunca zaman inatla direndikten sonra güvenebileceği kişi. Rollerini kusursuzca oynadılar, kötü teğmen ve iyi şifacı. Sonra ikisi birlikte komplo kurmak için kapıdan çıktılar.

Belki de çocuk görünüşü için seçilmişti. Uzun boylu ve yapılıydı; geniş omuzları, kaslı kolları ve iri elleri vardı, sanki genç bir yırtıcının reşit olması gibiydi. Diğer şifacıyla aynı kahverengi kıyafeti giyiyordu ama farklı bir şekilde doldurmuştu.

Uzun, ciddi bir yüzü vardı; bakırımsı teni, melez bir soydan geldiğini belli eden koyu mavi-yeşil gözlerini çerçevesiyordu. Saçları tuhaf, çamurlu bir kahverengiydi ama kırmızımsı kaşlarına ve yüzündeki kirli sakala uymuyordu.

O bir büyücüydü. Onu çevreleyen bir güç aurası, Karn'inkinden daha parlak bir ışık yayılımı vardı. Bu ve gümüş yakası ona onun canavar krala hizmet ettiğini söylüyordu. Arden'da yetenekliler asla şifaya yönelmezdi. Muhtemelen başka bir kara kuş, zayıf ve saf insanların sırlarını ortaya çıkarma yeteneğine sahip biri.

Göz ucuyla ona baktığında, kurtları gördü: mavi gölgeli karda ilerleyen, jilet gibi dişleri ve parlak gözleri olan gri kurtlar. Vahşi kokusu

Jenna'ya soğuk ay sırasında Ruh Dağları'ndan esen cadı rüzgârını hatırlattı.

Bu onun bir katil olduğu anlamına geliyor olmalı, diye düşündü. Acımasız biri.

Hepsi bu kadar.

Kapının açıldığını, ardından iki çift ayak sesinin odayı geçtiğini duydu.

"Yuvarlan Jenna," dedi Karn sert bir sesle, "böylece ellerinin kilidini açabilirim."

Bu onu o kadar şaşırttı ki sırtüstü dönüp ona baktı. Adam uzandı ve kadının bileklerindeki kelepçeleri çözerek duvara çarpmalarına izin verdi. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi uzun bir süre ona baktı, sonra tekrar gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Bu sırada kurt yatağının yanına bir tabure çekti ve ayaklarının dibine bir çanta koyarak kendini evinde gibi hissetmeye başladı. "Teğmen Karn biraz sıcak su ve sabun getirecek, böylece yaranı temizleyebilirim."

Hiçbir işe yaramayacağını bildiği için itiraz etmenin bir anlamı olmadığını gördü.

"Sana Jenna dememin bir sakıncası var mı?"

diye sordu. "Eğer sana Wolf diyebilirim," dedi.

Dişlerini sıkarak kaşlarını çattı. "Lütfen bana Adam diyebilir misin?"

"Pekâlâ," dedi. "Seni Adam adında bir kurt olarak düşünmeye çalışacağım."

"Ee Jenna," dedi Adam Wolf, sanki denemek zorundaymış gibi. "Sana tam olarak ne oldu?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Bir an için takılıp kalmış gibiydi. "Sen bir insansın," dedi sonunda.

"Bu kişi senin gitmeni istiyor."

"Bunu yapamam," dedi. Durakladı ve kızıdan bir cevap geltekrar öne doğru eğildi. "Bana hançerden bahset. Büyüyle yapılmış gibi görünüyor. Nereden aldın onu?"

"Bana tasmandan bahset," dedi, tavana bakıyormuş gibi yaparak ama göz ucuyla onu izleyerek. "O da sihirbazlık işi. Kralın senin için de bir tasması var mı?"

Şifacı kaşlarını çatarak, "Bu benim fikrim değildi," diye mırıldandı.

"Yani aramızda bir bağ var, sen ve , ikimiz de kral tarafından tasmalıyız ve şimdi tüm sırlarımı açıklayacağım. bu mu?" Başını salladı, öfkesi içinden sis gibi yükselirken çenesi gerildi. Kurt bir duvar halısı gibiydi; yüzeyi sakın ve sıkı dokunmuştu ama altında şiddetin karanlık iplikleri vardı. "Tüm sırlarını bilmeme gerek yok," dedi. "Sadece işimi yapmama yardımcı olacak olanlar."

"Bir şifacıya göre," dedi, hâlâ iterek, "çok karanlık bir ruhun var."

Sanki bir yalanın içinde yakalanmış gibi irkildi ve ensesini ovuşturdu. "Öğretmenlerimden biri bir keresinde bana şifacıların yaşam ve ölüm arasındaki çizgide durduğunu söylemişti. Belki de bu yüzden." Durakladı ve kadın cevap vermeyince, "Neden kralın tutsağsın?" diye sordu.

"Bazı şeyleri havaya uçurduğumu düşünüyorlar. Ve bazı şeyleri ateşe verdiğimi. Ve belki de bazı sırları açığa vurduğumu." Mecbur kalmadıkça hiçbir şeyi itiraf etmek niyetinde değildi.

"Neden kendi hançerini kendine sapladın?" "O anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

Adam'ın dudakları kırırdadı ve neredeyse gülümseyecekti, gözlerinin kenarları kırıştı. Ona çok yakışmıştı. "Seni hayatta tutmak onlar için neden bu kadar önemli?"

"Bazı isimleri söylemem için bana işkence etmeden önce ölmemi istemiyorlar. Sonra beni idam edecekler. İşte bu yüzden beni iyileştirmek . . . herkesin zamanını boşa harcıyor." Ona bir bakış attı. Yüzündeki inatçı ifadeden işbirliği yapmayacağını anlamıştı.

"Sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi kibarca. "Şimdi seni muayene edeceğim. Merak etmeyin," dedi, kadın geri çekildiğinde. "Bu acıtmayacak. Karmaşık bir şey değil." Gözleri onunkilerle buluştu, yakaladı ve tuttu. ile

Yavaş, kasıtlı bir hareketle uzanıp iki elini birden tuttu, parmakları donmuş teninde alev alev yanıyordu, başparmakları bileklerinin nabız noktalarına dikilmişti.

Kurtulmaya çalıştı ama adamın tutuşu çok güçlüydü. Dişlerini sıktı ve adamın kendisine karşı kullanacağı her türlü büyüye karşı kendini çelikleştirdi.

İlk başta sadece hafif bir şey hissetti. Bulutların arasından sızan ve onu biraz ısıtan bir güneş ışığı gibi. Sonra aralarındaki kanallar açıldı ve her iki taraftan da görüntüler aktı. Parlak, yürek parçalayıcı, yalın gerçek. Çarpışıyor, birbirine karışıyor ve birbirine karışıyordu, öyle ki kimin kimin olduğunu, neyin gerçek neyin hayal olduğunu söylemek zordu.

Yine kurtları gördü, bir dağ kasabasının kıvrımlı sokaklarında dolaşan gri ruhlar gibiydiler. Küçük Maggi, kırık bir oyuncak gibi bir kenara atılmıştı. Bakır tenli, yeşil gözlü, küçük, sert bir kadın, yumruğunu avucuna vurarak volta atıyordu. Riley'nin gözleri onunkilere kilitlenmiş, kanı kara değdiğinde buharlaşıyor. Ciddi yüzlü, kızıl saçlı bir çocuk ağlayan küçük bir kızın elini tutarken, asık suratlı, mavi ceketli muhafızlar çiçeklerle süslü bidonlar taşıyarak yürüyordu. Madenin derinlikleri, nemli taş kokusu ve bir kefen kadar aşılmaz karanlık. Ejderha kabızlı bir hançer, bıçağına kan bulaşmış. Çamurlu kaldırım taşlarının üzerinde yatan sarı saçlı bir adam. Kızıl saçlı çocuk onun yanında diz çökmüş, elinde yılan şeklinde oyulmuş bir kolye tutuyordu. Kendi babasının kanı tavernanın zeminini ıslatıyordu. Çamur sırtlı depo alevler içinde kalırken çıkan mükemmel vınlama sesi, içindeki mühimmatın patlamasıyla sarsılan ana kaya.

Vahşi, yaralı gözleriyle gölgelerde saklanan yalnız bir kurt. Güneşte parlayan pulları ve pençeleri.

Şifacıya bir bakış fırlattı. Adam Wolf büyülenmiş gibi oturuyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı, anılar ve hayaller gözlerinin okyanusunda yüzüyordu, her biri kalbine işledikçe yüzü değişiyordu.

O da görüyor, diye düşündü, hayretle. Beni görüyor. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Paylaşılan keder ve kayıp, bastırılmayan öfke ve intikam. Tanıdık. İkisini yüzlerce yönden birbirine bağlıyordu. Geri dönüşü yoktu - çok fazla şey vermişti. Şimdi ona karşı savunmasızdı, ama bu kötü bir şey gibi görünmüyordu, çünkü o da ona karşı savunmasızdı.

İlişkiyi koparan kurt oldu. Ellerini geri çekti ve yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle ona baktı, sanki bir aynaya bakıyor ve yansıyan kendisini görüyor gibiydi. "Bu da ne?" diye fısıldadı, sesi kalın ve yabancıydı.

"Sen söyle Kurt," dedi, gözlerinden akan yaşları koluyla silerek. "Ne oluyor lan?" Titreyerek yatak örtülerine gömüldü. "Bu nasıl ... karmaşık değil miydi?"

Böylece şifacıyla tartışması sona erdi. Kötü adamlarla dolu bir dünyada, onun düşman olmadığını bilmek için kim ve ne olduğunu tam olarak bilmesi gerekmiyordu.

Adam dudaklarını ıslattı ve sanki oradaki gerilimi azaltmak istercesine omuzlarını esnetti. Kaçışını planlıyormuş gibi kapıya bir göz attı. "Ne ... bana ne yaptın? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, birbirimize yalan söylemeyi bıraktığımız anlamına geliyor," dedi. "Bunun bir anlamı yok. Tamam mı?"

Adamın gözlerine baktı, ama orada bir anlaşma görmedi, sadece sanki hastası tarafından pusuya düşürülmeyi hiç beklemiyormuş gibi yeni bir temkinlilik gördü. Ve sonra panjurlar kapandı.

Çok fazla şey açıkladığından korkuyor.

Benim gördüğümü sen de görmedin mi? Sen görmedin mi? Eğer gerçeği biliyorsan, onu onurlandırmalısın.

Onu sarsmak istiyordu ama bu konuşma onu yıpratıyordu. Bilincinin kenarları, eski bir el yazmasının kırılğan sayfaları gibi, sürüden ayrılan kurtlar gibi parçalanıyordu.

Kapı çarparak açıldı ve Karn elinde bir leğen, paçavralar, bir avuç keten şerit ve bir tencere dolusu buharlı suyla içeri girdi. "Bir şeyi mi bölüyorum?" dedi, başlarını birleştirmiş bakarak. Malzemeleri yatağın yanına bıraktı.

Kurt sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. Su dolu tencereyi hafifçe salladı, böylece su şırıldadı. "Bunu gerçekten on dakika kaynattın mı?"

"Söylediğin bu değil miydi?" Karn ikisine de sert bir bakış attıktan sonra gidip kapının yanındaki duvara oturdu, böylece olanları uzaktan izleyebilecekti.

Karn odadayken, şifacı onu sorgulamayı bıraktı ve işe koyuldu. Su dolu kabı yaklaştırarak içindekilerin bir kısmını leğene boşalttı.

"Jenna, yarayı biraz temizleyeceğim ve neler olduğuna bakacağım. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Biz mi?"

Bu iki numaralı gülümsemeyi ortaya çıkardı. Neredeyse. "Oturabiliyor ? Yardım edersem?"

Başını salladı.

Ellerini tekrar kavrayarak onu nazikçe yukarı çekti ve ayakları yatağın kenarından sarkacak şekilde çevirdi. Yatak örtülerini saklanabileceği bir kale gibi çenesinin altına sıkıştırdı. Başı dönmeye başladı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Kadın sallanmaya başladı ve adam anında kadının iki omzunu kavrayarak yataktan yuvarlanmasını engelledi.

Şifacı neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğildi. Mavi-yeşil gözleri uzun kirpiklerle çerçevelenmişti. "Tekrar uzanmak ister misin?"

"İyi olacağım," diye nefes nefese kaldı Jenna. "Sadece bana bir dakika ver."

"O zaman, işte. Başını dizlerinin arasına al." Yavaşça başını yere doğru itti. "Nefes al." Bir eli omuz bıçaklarının arasında kaldı. O

Ağırlığının, sıcaklığının ve dizlerini onunkilere dayamış olmasının yarattığı baskının son derece farkındaydı.

Sonunda kafası, devam etmesi için başını sallayabileceği kadar netleşti.

"Ara vermek istersen bana haber ver. Bunu ortaya çıkardıktan sonra istersen arkana yaslanabilirsin."

"Karn!" diye bağırdı şifacı ve onun sığramasına neden oldu. Onun bu kadar alçak sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Jenna'nın üstünü değiştirmesi için temiz bir şeye ihtiyacı olacak."

"Ne gibi?"

"Bol bir erkek gömleği getir," dedi şifacı. "Küçük giysiler. Ve yeni yatak çarşafı."

Karn'ın küçük giysiler aradığını düşünmek Jenna'yı eğlendiriyordu.

Teğmen kapıya gitti, dışarıdaki karatavuklarla sohbet etti ve yerine döndü.

"Hâlâ titriyorsun," dedi Adam. "İşte bu yüzden zindanlar hastaları tedavi etmek için iyi bir yer değildir," dedi yüksek sesle, yine Karn'ın yararına. "İşte. Buna sarın." Adam cızırtılı battaniyeyi Karn'ın omuzlarına örttü ve Karn minnetle battaniyeye sarıldı.

"Şimdi," dedi. "Bir bakalım." Yavaşça yatak örtülerini kalçalarından aşağı indirdi ve üstüne temiz bir çarşaf serdi. Ardından, sargıyı yerinde tutan bandajı hızla çözerek yere attı. Sargı yaraya yapışmıştı ama o kadar çabuk çıkardı ki Jenna'nın gerilmeye vakti olmadı. Belki yine de bir şey olmazdı; yaranın etrafındaki bölge tamamen uyuşmuş, soğuk ve cansızdı.

Ardından yaranın sarılması geldi, iğrenç ve kötü kokuluydu, bunu şifacının daha fazla bezle sildiği bir drenaj izledi. Bunu hissetti. Ayak parmağını çarpmış gibi acıyordu. etmemeye çalıştı ama yine de gözyaşları aktı. Şimdi iki elini de tutmuş ve büyücülüğünü onun içine salmıştı. Tıpkı Karn'ın Lütuf Hanım'da onu sorgulamaya çalıştığı zamanki gibi, hiçbir işe yaramadı.

Adam fark etti. Karn'ın duyamayacağı kadar yakına eğildi ve yine alçak sesle konuştu. "Beni engelliyor musun Jenna? Eğer öyleyse, lütfen yapma. Söz veriyorum, sadece acını dindirmene yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Ben büyücü değilim. Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece bende işe yaramıyor."

"Beni engelliyormuşsun gibi hissetmiyorum," dedi yavaşça, kaşları çatılmıştı. "Daha çok .

. . Suyu süzgeçten geçiriyorum." Çantasını karıştırdı, bez bir çuval buldu ve avucuna tüylü, gri-yeşil bir yaprak salladı. "Bunu dilinin altında tut," dedi. "Bakalım faydası olacak mı?"

Yaprağın tadı hafif acıydı ama şifacı haklıydı, işe yaramıştı. Vücudunun rahatladığını, süzüldüğünü hissetti. Acı hâlâ oradaydı ama sanki başka birine aitmiş gibiydi. Bu şekilde en azından katlanılabilirdi.

Bu arada, pis paçavralarla dolu çarşafı topladı ve bir kenara koydu.

"En kötü kısmı buydu," dedi. "Şimdi arkana yaslanabilirsin." Ellerini yıkadı ve temiz bir bezle kuruladı, yatağa yerleşmesine yardım etti ve üst yarısını battaniyeyle örttü. Bir bezi suya daldırdı, sıktı ve içine biraz sabun sürdü. Sonra yaraya tekrar ulaşabilmek için yatak örtülerini geri sardı.

Dokunuşu nazik, hareketleri emindi. Kendisinden daha yaşlı olmamasına rağmen Jenna onun bunu daha önce birçok kez yaptığını söyleyebilirdi. Bunu yapma şekli garip bir durumu katlanılabilir hale getiriyordu.

Yarayı birkaç kez suyla yıkadıktan sonra parmaklarıyla hafifçe yokladı. Uyuşmuş derinin altında parmaklarının baskısını hissetmek garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Bir elini tuniğinin altına sokarak jinxpiece'ini kavradı ve tılsımlar mırıldandı. Hiçbir şey olmuyor gibiydi.

Sonunda başını sallayarak arkasına yaslandı. Elleri bir kez daha kanla kaplandığından, yüzündeki teri silmek için ön kolunu kullandı. "İşte haberler," dedi.

"İyileştirme büyüü sende işe yaramıyor gibi görünüyor, yani hasarı büyücülükle onaramam. Ne yazık ki bıçağın içindeki büyüye karşı dirençli değilsin. Eğer yalnız bırakılırsan seni öldürecek. Bunun hoş olmayacağını tahmin ediyorum."

Jenna daha yakına eğildi. "Bana nazik bir ölüm verebilirsin."

"Yapabilirim," dedi. "Ama seni tedavi edersem ve sonra ölürsen,

o zaman beni acımasız bir ölüm bekliyor olacak. Bu takası yapıp yapmayacağıma karar vermek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Karn talep etti.

"Bana kömür madenlerinde çalışmaktan bahsediyor."

şifacı geri aradı. "Herkesi göre değil ama hayatta kalırsan bunu yapmaya devam edebilirsin."

Çok zeki biri, diye düşündü Jenna. Bir insanda bunu severim.

Karn ayağa kalktı, taburesini aldı ve Jenna'nın yatağının başına taşıdı. Sonra tekrar oturdu, dinleyebilecek kadar yakınına.

Adam ellerini tekrar yıkadı. Jenna daha önce el yıkama konusunda bu kadar hevesli birini görmemişti.

"Pekâlâ Jenna," dedi acımasız bir gülümsemeyle. "Denemem gereken bir şey daha var. İkimiz de bunun işe yaramasını umalım." Sanki bir çileye hazırlanır gibi derin bir nefes alarak avucunu yaranın üzerine koydu. Cildinde büyüün karıncalanmasını hissetti, sonra da sanki adam yaradan bir şey çekiyormuş gibi bir çekme hissi duydu. Sanki göbeğinden omurgasını çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi tuhaf hissetti.

"Ne yapıyorsun?" dedi, kendini yatağa bastırarak.

"Hâlihazırda zarar görmüş olanları iyileştiremeyebilirim ama büyüü dışarı çekebilir ve size bir savaş şansı verebilirim."

Adamın yüzüne sabitlendi. Adam'ın gözleri konsantrasyonla kısılmıştı ve sanki sahip olduğu tüm gücü çağırıyormuş gibi üst dudağında ter damlaları vardı. İçinin dışına çıkacağını hissedene kadar bu böyle devam etti.

Bu sefer bir fark yarattı. Kan geri döndükçe yaranın etrafındaki bölge yavaş yavaş ısındı. Hisler de geri döndükçe giderek daha fazla acı vermeye başladı.

Kadın soluk soluğa kaldı, ve adamın gözleri onunkilerle buluştu. "Üzgünüm . Bazen tedavi hastalıktan daha kötü görünür."

Gücü geri geldikçe umudu yeniden canlandı ve yaşama arzusu daha da alevlendi.

Ama şifacı, iyileştikçe daha da kötü görünüyordu. Cildi küllendi, nefes alıp vermesi zorlaştı, gözleri bulanıklaştı. Bir noktada arkasını döndü ve leğene iğrenç bir şey kustu. Ama hemen geri döndü, şifacıdan çok hastaya benzeyene kadar çekti, çekti ve çekti.

"Kes şunu!" dedi. "Şifacı! Bu kadar yeter. Kendine zarar veriyorsun." Yeni bulduğu bir güçle adamın bileklerini kavradı ve ellerini yaradan çekmeye çalıştı. Adam başını şiddetle salladı ve daha sert bastırdı. Sessiz mücadele şifacı sallanana, yana doğru yığılana ve yere yığılana kadar devam etti.

"Karn!" diye bağırdı. Yataktan fırlayarak şifacının yanına diz çöktü ama Karn çoktan oradaydı.

Teğmen küfrederek çocuğu sırt üstü yatırdı. "Ne oldu? Onu da mı bıçakladın?"

"Kapa çeneni," dedi Jenna. "Sanırım bayıldı." Şifacının saçlarını adamın nemli alnından uzaklaştırdı. Gözleri kapalıydı, göz kapakları yüzünün solgunluğuna karşı ikiz morluklar gibiydi, bacakları ve kolları kontrolsüzce seğiriyordu.

Önünde çömelen Karn, önce hafifçe, sonra daha güçlü bir şekilde yanaklarına tokat attı. Hiç tepki vermedi.

Jenna Adam'ın ellerini kavradı, onları sürttü, ölümcül büyüü bir şekilde geri çekebilmeyi diledi ama nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Adam'ın tuniğinin yakasına uzanarak jinxpiece'i çıkardı. Şifacının anısında gördüğü yılan kolyesiydi bu. Adamın iki elini de kolyenin etrafına sarmaya çalıştı ama bırakır bırakmaz elleri çözüldü.

Hayır. Onun yüzünden başka kimse ölmeyecekti.

Karn'a ters ters baktı. "Sen bir büyücüsün. İyileştir onu!"

Çaresizce omuz silkerek başını salladı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Çaresizlik içinde, duvardaki bir nişten su testisini aldı ve şifacının kafasına doğru kaldırdı.

Adam sıçradı ve öksürdü, bir eliyle atıcıya vurdu. "Ben iyiyim," dedi. "Beni boğmayı bırak." Başını salladı ve bir köpek gibi her yere su püskürttü. Jenna temiz bir bez aldı ve adamın yüzünü sildi. Şimdi eli muskasını bulmuş ve ona tutunmuştu. Dudaklarını yalayarak, "Sadece hızımı ayarlamayı öğrenmeliyim, hepsi bu," dedi.

"Aptalca şeyler yapmamayı öğrenmelisin," dedi Jenna.

Karn topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ilk kez Jenna'ya baktı. "Vay, vay." Hafifçe gülümsedi, rahatlamış bir gülümsemeydi bu. "O değilse bile sen daha iyi görünüyorsun. Sen iyi bir şifacısın, Freeman. Efsane yaşamaya devam ediyor."

Jenna tekrar yatağa uzandı, parmakları göğüs kafesinin altındaki yarayı arıyordu. Hâlâ açık olmasına rağmen artık buz gibi bir çıban gibi dikkatini çekmiyordu ve yaranın etrafındaki deri sertleşiyordu. Kafası günlerdir olmadığı kadar berraktı ve pis olduğunu umursamaya başlamıştı. "Bu ... bu inanılmaz," dedi. Sırılsıklam olmuş şifacıya baktı. "İnanılmazsın."

Sonra Adam gülümsedi, ısıtan, samimi bir gülümsemeydi bu. Belki aptalcaydı, belki de bir zindan hücresinde birbirlerine sırtan bir çift kaçık gibi görünüyorlardı. Belki yarın her şey kül olacak ve pişmanlık duyacaktı ama o da gülümsemekten kendini alamadı.

KRAL'IN SAĞLIĞINA

Ertesi sabah Ash Jenna'yı iyileştirdikten sonra neredeyse -en azından fiziksel olarak- iyileşmişti. Tılsımı tükenmişti ve büyü bir akşamdan kalmaydı; bir gün önce görev yerini terk ettiği için Üstat Merrill'den yediği azar da bunu düzeltmemiştir.

"Dün ortadan kaybolmak ve tüm işlerinizi Harold ve Boyd'a bırakmakla ne demek istiyorsunuz?" Merrill sordu. "Bazı hesaplamaları yapamadılar, bu yüzden oranlar yanlış ve bütün bir partiyi atmak zorunda kaldık. Bunun neye mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Ash donuk bir inançsızlıkla ona baktı. "Sana nerede olduğumu söylemediler mi ..."

Merrill, "Bana karşı sorumlusun," diye öfkeleni. "Başka ne yapman gerektiği umurumda değil, çalışma alanını terk etmek için benim iznime ihtiyacın var."

Ash'in zaten pek sabrı yoktu ve sahip olduğu azıcık sabır da hızla . "Kral beni çağırdı. Hayır demenin akıllıca olacağını düşünmedim."

Özellikle de usta şifacı Ash'in bir sandalyenin üzerine örtülmüş olan tuniğinin durumunu fark ettiğinde işler daha da kötüleşti. "Tuniğindeki kan mı? Ameliyat mı yapıyordun? Yüce aziz adına, sen kalifiye değilsin! Majesteleri bunu şimdi anlamazsa, gün bitmeden anlamasını sağlayacağım."

"Sen öyle yap," dedi Ash. "Sen git ve onunla konuş. Durumunu anlat. Senin için nasıl sonuçlandığını bana bildir." Ve usta şifacının yanından geçip bileşik alanına girdi.

Ash bütün sabah ve öğleden sonra boyunca, altın gözlü ve yanık tenli Jenna Bandelow'u aklından çıkaramadı. Sanki onu incelemeye çalıştığında zihinleri kısa bir süreliğine de olsa birleşmişti. Bunu atlatması uzun zaman alacaktı.

Jenna'nın onunla paylaştığı görüntüleri gözden geçirdi. Kocaman demir bir kovanın içinde bir kömür deliğinden aşağıya fırlamak. Duyulamayacak kadar uzakta bir köprü patlıyor, parçaları nehre düşmeden önce güneş ışığında parlıyordu. Arden Kralı bir platformun üzerinde, kabaca giyinmiş madenciler denizine bakıyor, küçük bir kız onu kırıp bir kenara fırlatana kadar pençesinde çırpınıyor. Bir binanın kenarına karalanmış bir isim. Flamecaster. Kapısının üzerinde bir tabela olan harap bir bina: Fletcher's Tack and Harness. Alevler içinde bir depo, kış göğüne kıvılcımlar gönderiyordu.

Ash yazları cinayet işliyor, yılın geri kalanında ise Oden's Ford'daki sığınağa dönüyordu. Eğer gördükleri doğruysa, Jenna hayatının neredeyse her gününde bir savaşçı ve hayatta kalmayı başaran biriydi. Onu utandırıyor.

Eğer gördüklerine inanabilseydi. Belki de onun yeteneği gerçeği taklit eden yalanlar uydurmaktı. Gerçek ya da değil, buna inanıyordu. Ona bunun ne anlama geldiğini sorduğunda, "yalan söylemeyi bıraktığımız anlamına geliyor" demişti.

Ama bunu asla kabul etmemişti. Gerçeği söyleyerek kaybedeceği çok şey vardı.

Belki de gerçeği zaten biliyordu. Ne de olsa onu görür görmez bir kurt olduğunu anlamıştı. Bunca yıl uzak kaldıktan sonra, bu onun derisinin altında hâlâ bir kurt olduğu anlamına mı geliyordu?

Onun aklını karıştırmıştı. Başka ne öğrenmişti onun hakkında o o ortaya çıkarabilirdi altında

Sorgulama mı? Sonunda onun hayatını kurtardığı için pişman olacak mıydı?

Hayır. Pişman değildi, olamazdı. Babasının öldürülmesinden beri görevi buydu -masumları iyileştirmek ve suçluları cezalandırmak.

Sanki o kısa bağlantı sırasında bir ömrü paylaşmışlardı. Onu bu kadar iyi tanıyan tek kişi kız kardeşi Lyss'ti. Ve o kadar değişmişti ki artık onu gerçekten tanımıyordu.

Lyss de onun kadar değişmiş miydi?

Bildiği tek şey Jenna Bandelow'un tehlikeli olduğuydu. Onun hayatını kurtarmıştı, şimdi ondan uzak durmalıydı.

Ama yapamadı. Onu her düşündüğünde, kalbi hızlanıyor ve midesi özlemle sıkışıyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Okulda kızlarla çıkmasına rağmen aklını ve duygularını kilit altında tutmuştu. Gerçekten de farklı bir bağ kurmaya o kadar aç mıydı ki ayakları yere basmıyordu?

Ona aşık olduğuna dair herhangi bir işaret göstermemişti. Zindanda zincirlenmiş bir hastaya asılırsa, bu sadece ürkütücü görünürdü.

Aklını kaybetme Sul'Han. Ne için burada olduğunu unutma. Babasının her zaman dediği gibi: Gözlerini hedefinden ayıramayan avcı yatağa aç girer. Montaigne'in zindanında kilitli olanın Lyss olduğunu düşündüğünde hissettiklerini hatırla. Jenna Bandelow'a yardım etmenin en iyi yolu Arden Kralı'nı öldürmektir, ne kadar geç olursa o kadar iyi.

Bütün sabah ve öğleden sonra Merrill'in kötü ruh hali devam etti. Harold ve Boyd kurulumdan sonra ortadan kayboldular, Ash de laboratuvarı temizledi. Sonra da kimse yatmamış olmasına rağmen revirdeki tüm yatakları değiştirmekle görevlendirildi. İşini bitirdiğinde her yer boşalmıştı. Merrill bile ona yapacak iş bulmaktan vazgeçmiş ve ortadan kaybolmuştu.

"Hayatta kalmışsın, görüyorum."

Ash başını kaldırdığında Lila'nın revirin kapısında durduğunu gördü.

"Zar zor," dedi.

"Döşegin üzerindeki bir pislik gibi görünüyorsun." Odaya doğru ilerledi, içeride başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Sonra hazırlık masalarından birinin kenarına tünedi. "Peki senin yetenekli iyileştirici eline bu kadar çaresizce ihtiyaç duyan kimdi?"

Ash, Lila'ya aleyhinde kullanılabilecek herhangi bir şey vermekten hâlâ çekinerek, önceki gece olanların düzenlenmiş bir versiyonunu paylaştı.

Lila başını eğmiş, bacaklarını sallayarak dinliyordu. "Adı Jenna Bandelow mu?"

"Bana öyle söylendi,"

dedi Ash. "Delphi'den mi?" Ash başını salladı.

"O neden önemli? Mavi kanlı mı, yoksa-?" "O bir kömür madencisi."

"Kömür madencisi mi?" Lila öne doğru oturdu, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Ciddi misin? Kral bir kömür madencisinden ne istiyor?"

"Evinde bir sabotajcı olduğundan şüphelendiklerini ve arkadaşlarını ele vermesini sağlamaya çalışacaklarını söylüyor."

"O bir sabotajcı mı?"

"Belki," dedi Ash. "Muhtemelen."

"Peki. Nasıl görünüyor? Sence hayatta kalabilecek mi?"

Ash, "Bence şu anda iyi bir şansı var," dedi.

Lila dudağını çiğnedi, sanki bir şey söylemek istiyor ama tam olarak çıkaramıyordu.

"Ne?"

Lila iki elini de kaldırdı. "Boş ver." Masadan aşağı kaydı. "Aslında buraya seni Büyük Salon'a götürmek için gelmiştim."

Ash ona şüpheyile baktı. "Neden?"

"Gündönümü olduğunu biliyor muydun?"

"Gündönümü mü? Gerçekten mi?" Ash Lila'ya baktı, bir anı seli tarafından pusuya düşürülmüştü. Fellsmarch'ta Gündönümü kutlamaları,

Sarayın bahçesindeki yaprak dökmeyen ağaçları süsleyen sihirbaz ışıkları, kızakla dağlara çıkıp çam ve köknar kesmek, sarayın bahçesindeki ağaçları sulamak, akşam yemeğinde gündönümü krakerlerini kırmak, odanın içinde kanat çırpın büyüğü ışıklı kuşları serbest bırakmak. Babasının Büyük Salon'da yaptığı gösteriler, herhangi bir büyük şehirde görülenlere rakipti.

Ve daha sonra, Oden's Ford'daki Gündönümü, Tapınak korolarının avluda şarkı söylediği ve tüm tapınaklardan gelen konuşmacıların geri dönen güneşin müjdesini duyurduğu zaman.

Lila sıırttı. "Gözünden kaçmış olabileceğini düşündüm. Seni almaya geldim. Büyük Salon'da şarap servisi yapıyorlar ve biz de kralın sağlığına içmeye davetliyiz."

Sağlığına mı yoksa kötülüğüne mi? "Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Sadece . . . Odamdan bir şey almam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ash odasında, yatağının üzerinde durup tavan pervazının arkasına kaydırıldığı ince deri kılıfı aldı. İçine kara yılanla boyanmış bir iğne saklamıştı. İğnenin battığı kişi, çok sonrasına kadar iğnenin battığını anlayamayacaktı. Çok geç olana kadar.

Ash yakasının altındaki keseye, bir gün önce oraya sakladığı şişeyle birlikte yerleştirdi. Şifacı çantasını omzuna atarak Lila'ya tekrar katıldı. "Gidelim," dedi.

Çantaya baktı. "Çalışmayı hiç bırakıyor musun?"

"Daha sonra hastamı görmeye gideceğim," dedi.

Büyük Salon hizmetkârlar, askerler ve küçük soylularla doluydu, birçoğu çoktan kadehlerine dalmıştı. Odanın her iki ucunda devasa şarap kaseleri, meyveler, kuruyemişler, kekler ve hamur işleri vardı. Hizmetkârların çoğu, Arden üniformalarını bir günlüğüne bırakmış, alışılmadık kıyafetler giymişlerdi. Görünüşe göre bu yelken açma âdeti uzun süredir devam eden bir gelenektir. Ash, insanların seçtikleri kıyafetleri giydiklerinde ne kadar farklı göründüklerini ilginç buluyordu. Neredeyse tanınmaz haldeydiler.

Başka bir kıyafeti olmadığı için hâlâ eski püskü şifacı renkleri giyyordu.

Şarap yoğun ve etkiliydi. Birileri her kapıya ökseotu dalları asmıştı ve pek çok kişi bundan yararlanıyordu.

Salonun ortasına küçük bir kürsü inşa edilmiş, üzeri yaprak dökmeyen ağaçlar, beyaz ve altın kurdelelerle kaplanmıştı. Platformun üzerinde, ortasında iki büyük altın kadeh bulunan bir masa duruyordu. Kraliyet ailesinin şenliklere başkanlık edeceği ve güneşin dönüşüne içeceği yer burası olmalıydı.

Ash, kral gelmeden önce sahneye ulaşmayı umarak o yöne doğru ilerledi. Ancak basamakları tırmanmaya gittiğinde, bir çift karatavuk yolunu kesti. "Orası kral ve ailesi için," dedi biri. "Salonun uçlarında sizin için çok şey var."

Ash kürsünün yanında durmuş, içkisini yudumluyor ve başka bir fırsat bekliyordu. Nihayet odanın uzak ucundaki bir kıpırtı, kral ve kraliçeyle beraberindekilerin, bayram kıyafetlerine bürünmüş, renk cümbüşü içindeki gelişlerini haber verdi. Alayın etrafı, kralın hayatına yönelik son girişimin sonucu olduğuna şüphe olmayan, zırhlı ve gaddar dört düzine karatavuk tarafından sarılmıştı.

Bu rakip suikastçı her kimse, işimi çok daha zorlaştırıyor, diye düşündü Ash.

Parıltılı zırhlar ve ışıltılı mücevherler ile ipek, altın ve tafta arasındaki tezat çarpıcıydı. Muhafızların kargıları altında, kalabalık büyük bir geminin pruvasından önce su gibi ayrılıyor, kraliyet alayının arkasında bir dümen gibi kapanıyordu.

Montaigne altın rengi bir elbise giymişti. Kraliçe Marina bembeyaz giyinmişti; elbisesi koyu renk saçları ve teniyle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Kollarının kenarları güneyde pek rastlanmayan beyaz erminle . Ash onu ilgiyle inceledi. Kraliçeyi nadiren görürdü, neredeyse hiç

dairesinden ayrıldı. Huzursuz görünüyordu ve gözlerini ayaklarından ayırmıyor, sanki yanlış bir adım atmaktan korkuyormuş gibi temkinli hareket ediyordu. Yanlarında Ash'in yaşına yakın, belki biraz daha büyük, altın bir yüzük takmış, yakışıklı, siyah saçlı bir oğlan ve belki de yedi yaşında, saçları yumuşak lüleler halinde dizilmiş.

"Bu Prens Jarat, tahtın varisi ve Prenses Madeleine," diye mırıldandı Lila. Onu kalabalığın içinde bulmuştu.

Her iki kraliyet çocuğu da annelerinin güzelliğinden bir şeyler miras almıştı, ancak ten renkleri babalarınınkini tercih ediyordu. Oğlanın cimri görünümlü bir ağzı ve babasının buz mavisi gözleri vardı.

Ash, kraliyet mensuplarının geçeceği basamakların yanına yerleşti ve iğnesini dikkatle avuçladı. Ancak siyah üniformalılardan oluşan aşılmaz bir duvar, herhangi birine bir kol boyu yaklaşmasını engelledi.

Kraliyet ailesi sahnenin ortasına ulaştığında, bir hizmetçi iki altın kadehten mücevherli fincanları doldurdu; biri yetişkinler için, diğeri ise çocuklar için belki de daha az etkili bir demlikti. Marin Karn kürsünün sağında ve bir iki adım aşağıda, rütbesine uygun askeri parıltılarla kaplı bir şekilde duruyordu. Ash odanın etrafına bakındı ve sonunda galerilerde kalabalığı belaya karşı tarayan Destin Karn'ı gördü. İlk kez kraliyet muhafızlarının siyahını giymiş, belinde bir kılıç kuşağı vardı.

Sahnedeki herkese servis yapıldığında Montaigne ve kraliçesi kadehlerini kaldırdılar. Geleneksel olduğu üzere, önce onlar içecekti. "Bu hanenin hizmetkârlarının ve gücümüz olan asil evlerin büyük sağlığına! Ulusun sağlığına ve büyük azizin şerefine!"

Topluluk çok da özenli olmayan kadehlerini kaldırdı ve "Majesteleri Kral Gerard Montaigne ve Kraliçe Marina'nın ve kraliyet majesteleri Prens Jarat ve Prenses Madeleine'in büyük sağlığına!" diye bağırdı.

Tam o sırada kadehin yanında duran bir hizmetçi sallanarak yere yığıldı.

Sahnede anında bir kargaşa yaşandı. Marin Karn kralın elindeki fincana vurdu. Fincan yere düştü, yuvarlandı ve kenarda kaybolana kadar her yere buharlı şerbet sıçrattı. Kraliyet çocukları yüzleri solgun ve korkmuş bir şekilde fincanlarını yere bıraktılar. Sahneyi çevreleyen karatavuklar kürsünün etrafında dikenli bir duvar oluşturdu ve salona giden tüm çıkışları kapattı.

Ama Kraliçe Marina başını arkaya eğdi ve açgözlülükle içti, üç büyük yudum, Peder Fosnaught bardağı elinden alıp bir karatavuğa uzatmadan önce. Sonra bileğini kavradı ve yüzünü onun yüzüne dayayarak bir şey hakkında ona nasihat etti.

"o, düşen kimdi?" Ash fısıldadı.

"Bu Arden'in çeşnicibaşısıydı," dedi Lila. Onu bir köşeye çekti ve yüzüne kapandı. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimizi arayacaklarına şüphe yok. Üzerinizde olmaması gereken bir şey taşımıyorsunuz, değil mi? Eğer öyleyse, bana verin ve ben de ondan kurtulayım."

"Bir muska dışında mı?" Ash tılsımına dokundu ve bu sırada iğnesini kılıfına geri koydu. "Beni aptal mı sanıyorsun? Sadece bir aptal, hızlı etki eden bir zehri tadımcı olan bir hedef üzerinde kullanır. Kral zehri vücuduna almadan önce tadımcı yok olur."

Lila bu mantık gösterisi karşısında şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Peki ya engerek yılanı?" diye ısrar etti. "Bundan sen mi sorumluydun?"

"Hayvanlarla aram iyi olabilir ama bir yılan doğru kişiyi ısırmaı öğretene kadar, birini öldürmeye çalışmak için yılan kullanmam. Ya bu müstakbel katil bir amatör ya da biri kralın gardını düşürmek istiyor." Ash, Merrill'in kalabalığın arasından zorla geçip tadımcının yanına diz çökmesini izledi.

Ve işte o zaman kraliçe yere yığıldı. Kadınları sarmış, kuşlar gibi çırpınıyorlardı. Merrill kraliçeyi terk etti.

ve kraliçenin yanında diz çöktü.

Ash, "Kan ve kemikler," diye mırıldandı. Kraliçeyi Merrill'in aciz ellerine bırakmaktan nefret ediyordu. Zaten salondan kaçış da yoktu.

Herkesi kurtaramazsın Sul'Han. Bu onun mantrası olmaya başlamıştı.

Ve birden, her nasılsa, Destin Karn orada, Ash'in karşısındaydı. "Benimle gel," dedi Ash'in kolunu tutarak, "ve kraliçeyi gör." Teğmen anlaşılmaz bir şekilde tedirgin görünüyordu. Belki de kraliçe ölürse, bunu bir şekilde engelleyemediği için suçlanacağından endişeleniyordu.

"Usta Merrill hallediyor," dedi Ash. "Araya girmemeyi tercih ederim. Zaten bana çok kızgın ve ben de hâlâ biraz sarsılmış durumdayım-"

"Beni dinle şifacı," dedi Karn. "Kraliçe bu saraydaki en nazik, en merhametli, gerçekten iyi olan tek insan. Benimle geleceksin ve eğer yapabilirsen onu iyileştireceksin, anladın mı?"

"," dedi Ash. "Hadi gidelim."

"Bu kadar becerikli olursan böyle olur," diye arkasından seslendi Lila.

ÖLÜMÜN EŞİĞİ

Kalabalık Ash ve Karn'ın geçmesine izin vermek için ayrıldı. Kürsüye tırmandığında Merrill'in kraliçenin burnunun dibinde bir pomander salladığını gördü. "Geri çekilin ve Majestelerine biraz hava aldırın," diye bağırdı.

Montaigne mermer bir sütuna yaslanmıştı, her yanında muhafızlar vardı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri yontulmuş buz gibiydi ve Destin Karn'a sabitlenmişti. Artık krala yaklaşmak mümkün değildi.

"O zehir benim içindi, Teğmen. Daha önce hayatıma kastedilmişken, bunun olmasına nasıl izin verebildiniz? Sarayda bir suikastçı olduğunu biliyordunuz." Öfkeyle sağ elindeki taşı parlatarak işaret etti. "Görünüşe göre burayı o yönetiyor."

Karn, "Kimse aranmadan ve sorgulanmadan bu odadan çıkamaz," dedi. "Biz konuşurken mutfak personeli sorgulanıyor. Kimin sorumlu olduğunu bulacağız."

Ash kraliçenin yanında diz çöktü. Masallardaki prensesler gibi sırtüstü yatıyordu, teni porselen gibi soluktu, nefes alış verışı sığ ve etkisizdi. Dudaklarının ve tırnaklarının etrafında mavi bir renk vardı.

Merrill, "Git tadımcıyla ilgilen, evlat," diye hırladı. "Bunu ben hallederim. Yıllardır kraliyet ailesini tedavi ediyorum."

"O zaman hâlâ hayatta oldukları için şanslılar," diye mırıldandı Ash. "Kraliçeyi tedavi etmene izin vermeliyim ve o öldüğünde sonuçlarına katlanacaksın. Ama ben yemin ettim. Bunu yapamam. Şimdi yolumdan çekil."

"Merrill!" Teğmen Karn elini efendisinin omzuna koyarak şöyle dedi. "Kralın emriyle onun dediğini yap." Merrill' ona attığı bakış saf zehir gibiydi. Şifacı ayağa kalktı, tuniğini büyük bir vakarla düzeltti ve kürsüyü geçerek çeşnicibaşının bakımsız bir şekilde yattığı yere gitti.

Ash tadımcı için dua ettikten sonra Kraliçe Marina'ya döndü. Baş ve işaret parmağını kullanarak göz kapaklarını geriye kaydırды ve gördüklerinden hiç hoşlanmadı.

Karn'a baktı. "Bana bardağı getir." Karn söyleneni yaptı.

Ash'e şarap bardağını uzattığında, Ash bardağı kokladı. Tekrar kokladı. Orada, tarçın, karanfil ve romun arasında, tanıdık bir şeyin kokusunu aldı.

Gedden. Porsuk ağaçlarında yetişen bir mantardan yapılmıştı ve Yedi Diyar'ın her yerinde bulunması kolaydı. Kaybedecek zaman yoktu.

Çantasını karıştırdı, küçük kahverengi bir şişe buldu ve Karn'ın eline tutuşturdu. "Bir ölçek toz, bir ölçek su, eriyene kadar ateşte pişirin."

Karn, Merrill'in çeşnicinin üzerine eğilmiş onları izlediği yere baktı. "Belki de Efendi Merrill-"

"Hayır," dedi Ash, su baldıranı olayını hatırlayarak. "Ne yaparsan yap, onu bu işe bulaştırma. Bunu ŞİMDİ yap!" diye kükredi Karn tereddüt edince. "O ölene kadar bekleyecek misin?"

Ash kraliçeye döndü. Nefes alış veriş çoktan yavaşlamıştı. Yakında nefes almayı unutacak, kalbi atmayı unutacaktı. Zehir vücudunun dışındaydı, söndürebilmek için yaşam kıvılcımını avlıyordu. Onu geri çağırmanın kolay bir yolu yoktu. Karn dönene kadar yapabileceği en iyi şey onun nefes alışını desteklemek ve kalbini çalıştırmaktı. Yakınına eğildi, nefesinin fısıltısını hissetti

yanağına, bileğindeki nabzın ipliğine bastırdı. Kalp atışları durakladığında, iki elini de göğsüne bastırdı ve kalbi sıkıştırıp serbest bırakmak için flaş kullandı.

Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ama sonunda Karn elinde bir şişe ılık, bulanık sıvıyla geri döndü. Ash sıvıyı kokladı, başını salladı ve "Güzel. Şimdi onu oturtabildiğin kadar oturt." Arkasında Lila'nın varlığını hissetti. "Her biriniz bir koluna girip onu sabit tutun."

Çenesini yukarı kaldıran Ash, ilacın yarısını ağzına boşalttı. "Eğer beni duyabiliyorsanız, Majesteleri, lütfen yutun."

Kızın onu duyup duymadığından emin değildi. Boğazına masaj yaptı. Kadın biraz öksürdü ve boğuldu ama adam çoğunu yutturmaya başardı. Beklediler. Korkunç bir an boyunca kadın hareketsiz ve soğuk durdu. Sonra derin bir nefes aldı. Bıraktı. Bir nefes daha aldı. Solgun yanaklarına renk geldi. Nefes alış veriş i güçlendi, kalp atışları da.

Karn ve Lila sanki nefeslerini tutuyormuş gibi nefes verdiler.

"İyi iş çıkardın şifacı," dedi Karn yumuşak bir sesle, sesindeki rahatlamayı gizleme zahmetine girmeden.

Ash kalan panzehirin bulunduğu şişeyi havaya kaldırdı. "Bunu tadımcıya ver," dedi.

Lila boğazını temizledi. "O öldü," dedi. "Geri kalanını da ona verebilirsin."

Ash tekrar kraliçeye döndü. "Majesteleri," diye mırıldanarak alnındaki nemli saçları okşadı. "Biraz daha alabilir misiniz?"

Koyu renk gözlerini açtı ve ona gülümsedi, sanki onu her yerde tanıyabilirmiş gibi, sanki derilerinin altında eski arkadaşlarmış gibi. "Çok güzel bir rüya gördüm," diye fısıldadı. "Rüyamda öldüğümü gördüm."

ZİYARET SAATLERİ

Ölmek üzereyken bir zindana kapatılmak başka bir şeydir ve nerede olduğunuzun pek bir önemi yoktur. Ama Jenna kendini daha iyi hissediyordu ve huzursuzlanmaya başlamıştı.

Hayatının yarısı boyunca yeraltında çalışmış olsa da, her gün kısa bir süre için bile olsa gökyüzünü görmeye ihtiyaç duyan bir insandı. Rüzgârı yüzünde hissetmek ve taşıdığı tüm kokuları içine çekmek istiyordu. Arden Kralı'nın zindanında koku olmadığından değil - sadece hiçbirini sevmiyordu. Bir banyoya ihtiyacı vardı. Kendisiyle birlikte olmak bile istemiyordu.

Jenna hâlâ duvara kelepçeliydi ama Karn ona daha uzun bir zincir vermişti, belki de kendini asmaya niyetli olmadığına ikna olmuştu. Bu yüzden fazladan zinciri ileri geri adım atmak, enerji harcamak ve gücünü yeniden toplamak için kullandı. Eğer kaçma şansı olursa, hazır olmak istiyordu.

Kolyesini kadife paltosunun astarından çıkarmış ve duvardaki iki gevşek taşın arasına saklamıştı. Tekrar takmak istiyordu ama fark edilmesinden endişe ediyordu.

Acıkmıştı, hatta çok acıkmıştı, sanki vücudu bir hafta boyunca oruç tuttuğunu biliyordu ve kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Zamanı işaretlemenin bir yolu yoktu ama biri ona yemek getirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Aç olduğu tek şey bu değildi. Şifacı Adam Freeman'ın şimdiye kadar onu görmeye gelmiş olmasını umuyordu.

Riley'den beri hiç olmadığı bir şekilde ona çekilmişti, henüz küçük bir kız olduğu ve kolayca vurulduğu zamanlardan beri. Üşürken, bitkinken ve çoğu zaman kirliyen romantizmi yakalamak kolay değildi. Riley öldüğünden beri dünyada bir erkek olarak dolaşiyor olması da buna yardımcı olmuyordu.

Ayrıca Riley'den sonra aşkın kalbini kırmak için bir tuzak olduğunu anlamıştı.

Yani şimdi bir zindanda kilitliydi, bir madenci kadar kirliydi ve düşmanın kurt olabilecek şifacısına aşık oluyordu. Belki de pek bir şey öğrenememişti.

Kurt, diye tekrarladı kafasının içinde, aşık bir çiftçi kızı gibi. Ona "şifacı" ve "Kurt" demeyi gerçekten bırakmalıydı ama Adam Freeman bir şekilde kulağa doğru gelmiyordu ve bu yüzden söylemekte zorlanıyordu. O söylediğinde bile kulağa yalan gibi geliyordu.

Yatağın etrafında çizdiği dar daireden sıkılmaya başlamıştı. Odayı taradı. Meşaleler duvarda yüksek bir yere monte edilmişti. Yatağın üzerinde durursa onlara ulaşabilirdi.

Sonra ne olacak? Onlarla oynamak mı? Prangalarını eritecek kadar sıcak olmazlar.

Yine de bir şeyler yapmak için yatağa tırmandı ve karnındaki yaranın çekildiğini hissederek uzandı.

Birinin kapıyı yumrukladığını duydu ve kaya gibi düşerek yatağa sertçe çarptı. Şifacı mıydı? Kalbi hızlandı.

Ama hayır. Kapı açıldığında Destin Karn'ın bir elinde kadehi, diğer elinde mücevherli hançeri olduğu görüldü.

Oh.

"O ses de neydi?" Gözleri odanın içinde gezindi. "Ne gürültüsü?"

"Az ."

Jenna ona hikaye uyduran birine bakar gibi baktı. "Ben duymadım."

Karn yatağa doğru ve bir tabure çekerek bıçağı dizlerinin üzerine koydu. En azından bıçak artık temizdi.

Kadehi kaldırdı. "Mutlu Gündönümleri, Jenna," dedi. Uzun bir yudum aldı.

"Gerçekten mü? Bilmiyordum."

Karn kadehini tekrar kaldırdı. "Güneş yeniden doğsun."

"Yelkenim nerede?" diye sordu, onunkine bakarak.

"Buralarda şarap içerken dikkatli olmalısın," dedi Karn göz kırparak. Yavaş ve kasıtlı konuşması kesinlikle içki içtiğini gösteriyordu ama sarhoş değildi.

"Şansımı deneyeceğim." Adam cevap vermeyince, "Yiyecek bir şeylere ne dersin?" diye sordu.

Karn kaşlarını çattı. "Aç mısın?"

"Bütün gün buraya kimse gelmedi," dedi Jenna. "Yani, evet, açım."

"Oh," dedi. "Özür dilerim." Bunun her şeyi hallettiğini düşünüyor gibiydi.

Jenna dişlerini sıktı. "Neden buradasın?"

"Şimdi kendini daha iyi hissettiğine göre sana bazı sorular sormam gerekiyor," dedi.

Jenna'nın boş midesi sıkıştı. Başından beri endişelendiği şey buydu, hayatta kalırsa sorguya çekilecekti. Yanında bir fincan şarap ve hançerden başka bir şey getirmemişti ama kapısının hemen dışında bir dizi işkence aleti vardı.

"Bak," dedi, "ben senin düşündüğün kişi ." "Kim olduğunu düşündüğümü sanıyorsun?" Karn dedi ki.

Bu kelime karmaşasını aşmak biraz zaman aldı. "Beni o yurtseverlerden biri sanıyorsunuz ama değilim. Madenlerde çalıştım ve fal bakarak biraz para kazandım. Ben ve babam sadece başımızı eğmeye ve

beladan uzak. Ama babamın meyhanesine geldin ve onu öldürdün."

Karn, "Bu bir kazaydı," dedi.

"Sanki sen bilerek yapmışsın gibi öldü, değil mi?" Jenna öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu, çünkü kısmen kendisi suçluymuştu ve babası masumdu, yine de ölen oydu.

Karn bunu elinin tersiyle itti. "Her neyse, buraya Patriotlar için gelmedim."

"Sen değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Senin için buradayım."

Korku karnında bir taş gibi yatıyordu. "Bak, eğer sarhoş olabileceğini düşünüyorsan, buraya gel ve-"

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Bana boynuna gömülü sembol hakkında ne bildiğini anlat."

İşte iki eliyle dövdüğü gerçek, bir yer bulmuştu. "Bu gerçekten Magemark'la mı ilgili?"

"Evet," dedi Karn. "Öyle."

"O zaman muhtemelen benden daha çok şey biliyorsun," dedi parmaklarıyla keşfederek. "Sen gördün, ben görmedim."

" mı doğdun?"

"Bildiğim kadarıyla. Doğum lekesi gibi bir şey. Ya da belki bir lanet."

"Bir lanet mi?" Karn öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Jenna fazla bir şey bilmiyordu, bu yüzden de için bir neden görmüyordu. "Tek bildiğim bana anlatılanlar," dedi. "Ailem beni büyükannem olduğunu söyleyen yaşlı bir kadından evlat edinmiş. Doğum lekemi saklamaları gerektiğini, çünkü insanların bu yüzden beni öldürebileceğini söyledi."

"Hangi insanlar? Ve neden?" "Söylemedi."

Karn kaşlarını çatı, sanki ölmüş büyükannesine açık talimatlar bırakmadığı için kızgındı. "Sen

Başka bir yerde gördünüz mü, yani sembolü? Ya da aynı yerde işareti olan başka birini gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Jenna, "ama gerçekten bakmadım."

"Büyükannenin adı neydi?"

"Bilmiyorum."

"Nereliydi?"

"Hiç söylemedi sanırım, gerçi babam sesinin bir yabancıya benzediğini söylemişti."

Karn gözlerini devirdi. "Ailen bir bebek evlat edindi ve tek bir soru bile sormadılar mı?"

Jenna, "İsim günümün ne zaman olduğunu sormuş olmalılar ki o gün geldiğinde kutlayabilsinler," dedi. Adam başını sallamaya devam edince, "Bak, bebek sahibi olmak için uzun süre beklediler. Yaşları ilerliyordu. Belki de dilencilerin seçici olamayacağını düşündüler. Ya da bilmek istemedikleri bir şey öğrenebilirler."

"Hiç Kuzey Adaları'na gittiniz mi? Ya da Carthis'e?"

Jenna başını salladı. "Orasının neresi olduğundan bile emin değilim." "Belki de aileniz ? Ya da belki onlar Orayı gezdin mi?"

"Hiç gitmediğim yerlerle ilgili bu sorular neden?"

Doğru kişiyi bulduğunuzdan emin misiniz?"

"İmparatoriçe Celestine neden sizi arıyor?" Karn, sanki onu hazırlıksız yakalayacakmış gibi soruyu pat diye sordu.

Jenna tutunacak hiçbir şey bulamadan gittikçe daha derine batıyormuş gibi hissediyordu. "İmparatoriçe Celestine kim?"

"İmparatoriçe Celestine Doğu'daki imparatoriçedir. Kuzey Adaları'nı ve Carthis'i yönetiyor," dedi Karn. "Ya da Carthis'in çoğunu. Peki. Sana olan ilgisi nedir? Sakın bana bilmediğini söyleme, çünkü sana inanmıyorum."

"O zaman ne diyeceğimi bilemiyorum. Adını hiç duymadım ve benimle ilgilendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer arayan oysa, neden ona sormuyorsun?"

"Bu," dedi yüzünü buruşturarak, "iyi bir fikir olmaz." Hançeri havaya kaldırdı. "Bunu nereden buldun?"

"Büyükanmem bunu aileme vermiş. Anneme ait olduğunu söyledi."

"Annenin adı ne? Şimdi nerede?"

"Adını bilmiyorum ve o öldü. Annem de babam da öldü."

"Gerçekten mi?" dedi Karn kuşkuyla. "İzin verin sizi bilgilendireyim. Senin bu silahın Kuzey Adaları'ndan. İmparatoriçe Celestine'in kana bulanmış savaşçıları tarafından taşınır."

Jenna ona baktı, sonra başını kaldırıp Karn'a baktı. "Ama daha önce şifacı Freeman beni tedavi etmeye çalışırken bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştın."

"Bana söylenen, kimsenin kanlı bir bıçak kesiğinden sağ çıkamayacağıdır. Bunu paylaşmak iyi bir amaca hizmet etmezdi."

Jenna sertçe yutkundu. "Ah." Bu, Karn'ın onu Ardencourt'a götürmek için neden bu kadar çaresiz olduğunu açıklıyordu - çünkü onun öleceğini düşünüyordu.

"Öyle görünüyor ki Freeman yaptığı işte çok iyi. Şimdi," dedi, sanki onu çıkmaz bir sokağa sokmuş gibi, "hikayeni değiştirmek ister misin?"

"Bir şeyler uydurmamı istemiyorsan hayır." Sanki tapınakta dersteydi ve ödevini yapmamıştı.

"Celestine güçlüleri aramaya meyillidir. Peki seni güçlü yapan nedir Jenna? Senden ne istiyor?"

Karen'in hakkında hiçbir şey bilmediği konularla ilgili hızlı soruları sinirlerini bozuyordu. "Bir düşünün, Teğmen," dedi. "Eğer güçlü , sence birinin zindanına kapatılır mıydım?"

"Büyüye karşı dirençlisiniz," dedi.

"Sen beni hecelelemeye çalışana kadar bunu bilmiyordum." "Başka yeteneklerin de var mı?"

"Bir imparatoriçenin uğruna okyanusu aşacağı bir şey değil." "Mesela ..."

Jenna içini çekti. "Diğer insanların göremediği şeyleri görüyorum. Mesela, bilirsiniz, imgelemler. Bazen geleceğin ipuçlarını görüyorum.

Bazen bir insanı gerçekte olduğu gibi görürüm. Ya da siz bana yalan söylediginizde ben gerçeği görüyorum."

Karn sanki bu son cümleyi tedirgin edici bulmuş gibi taburesinde kıpırdandı. "Başka ne var?" diye ısrar etti. "Önemsiz görünse bile."

"İyi işitirim ve hassas bir burnum vardır. Tanıdığım herkesten daha uzağı görebiliyorum, karanlıkta bile." Tereddüt etti. "Çabuk iyileşirim, kesik ya da başka bir şey olsun. Ve yanmam."

"Ne?"

"Aynen dediğim gibi. Derim ısı ve aleve dönüşür. Küçükken bile parmaklarımla bir feneri söndürebilir ya da çıplak elle fırından bir tava çıkarabilirdim."

Karn pek etkilenmişe benzemiyordu. "Bunun ne faydası var?" "Bir patlayıcı için yararlı," dedi Jenna, "ya da bir fırıncı için."

Karn, Jenna'nın bileklerini bağlayan zinciri kavradı ve göz göze gelmeleri için onu kendine doğru çekti. "Bunun bir tür şaka olduğunu mu sanıyorsun? Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladığını sanmıyorum," diye tısladı. "İmparatoriçe senin peşinde ve seni bulmadan önce nedenini bilmemiz gerekiyor."

Bazen olduğu gibi, gerçek Jenna'nın omzuna dokundu. "'Biz' kim?" dedi. "Kral senin burada olduğunu bile bilmiyor, değil mi?"

Karn uzun bir süre ona baktı, yüzü Fells yamaçları gibi taş kesilmişti. Ayağa kalktı, yükseğe uzandı ve meşalelerden birini indirdi. "Alev karşı dirençlisin, değil mi?" Meşaleyi kadının yüzüne doğru tuttu ve kadın irkilerek geri çekildi. "Kanıtla."

Jenna yüzünü korumak için kelepçeli ellerini kaldırdı. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum-"

"Kanıtla dedim!" Adam ona tekrar sapladı ve bu sefer kadın iki eliyle meşalenin alev alan başını kavradı ve söndürene kadar tuttu. O sırada kolunun ucu alev almıştı ve onu yan tarafına vurarak söndürmek zorunda kaldı.

"Ne yaptığına bak," dedi yanmış manşeti incelerken. "Sadece bir gömleğim var ve sen-"

"Şehitlerin kanı," diye fısıldadı Karn. "Ellerini görmeme izin vermeni hiç istemedim." Karn onun her iki bileğini kavradı ve avuç içlerini inceledi. Nefesini içine çekti ve ona baktı, gözleri rahatlama ya da şaşkınlıkla ya da her ikisiyle de irileşmişti. "Su toplamamışlar, kırmızı bile değiller." Parmak ucuyla onun eline dokundu. "Zırhlı gibi hissediyorum."

"Bu gelip geçici bir şey," dedi Jenna kendini kurtararak. "Verdiğim cevapların hiçbirine inanmadığın halde neden bana soru sormaya devam ettiğini anlamıyorum."

O anda kapı çarparak açıldı ve ikisi de irkilerek döndü. Gelen şifacı Adam Wolf'tu, kolları paketlerle doluydu. Kapı aralığında donup kalmış, el ele tutuşmuş gibi görünen ikisine bakıyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Sessizce konuşuyordu ama sesi çelikle kaplıydı ve merkezinde daha önce görmediği bir karanlık vardı.

"Freeman," dedi Karn. "Bu bir sürpriz."

"Belli ki," dedi Adam. Elindeki paketleri Jenna'nın yatağının başına bıraktı ve Karn'ın yüzüne döndü, vücudu dengeli ve harekete hazırды. Bir bakıma avını seçmiş ve öldürmeyi düşünen bir kurdu andırıyordu. "Eee? Burada ne yapıyorsun?" Karn'a doğru bir adım attı. "Sana onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Bunun bir gün bile beklemesine izin veremez miydin?"

"Dikkatli ol şifacı," dedi Karn buz gibi bir sakinlikle, ama bir eli muskasını buldu. "Kendini kaybedip pişman olacağın bir şey yapma. Bugün Jenna'yı sorgulamam gerekiyordu çünkü ya şimdi ya da asla. O senin hastan olabilir ama bizim tutsağımız."

"Ama hastalığı nüksederse suçu ben üstleneceğim." Adam havayı kokladı, sonra odaya bir kez daha baktı. "Ne yanıyor?"

"Meşalelerden biri söndü," dedi Karn ve meşaleyi yeniden yakıp yerine yerleştirirken Jenna'ya uyarıcı bir bakış fırlattı.

Ah, diye düşündü Jenna. Teğmen şifacının -ya da kralınnenin peşinde olduğunu bilmesini istemiyor. İyi o zaman. Babası her zaman biri beklenmedik bir hediye verdiğinde almamasının kötü bir davranış olduğunu söylerdi.

"Teğmenin üzerine fazla gitme, Wolf," dedi Jenna. "Bana bir banyo, birkaç kitap ve zindandan gerçek bir odaya transfer ayarladığını söylemeye geldi."

Jenna kimin daha şaşkın görüldüğünü söyleyemedi, Karn mı yoksa Adam mı?

"Gerçekten mi?" dedi Adam, gözlerini kısarak Karn'a bakarak. "Bu . . . inanması zor."

O sırada Karn keskin yüzünü tekrar takınmıştı. Anlaşmayı kabul ederek çarpık bir şekilde gülümsedi. "Banyo ve kitaplar sorun değil. Ama transfer ben dönene kadar gerçekleşmeyebilir." Karn hançeri eline aldı ve hafifçe eğildi. "Jenna. Tekrar konuşacağız." Bununla birlikte kapıdan çıktı.

GÜNDÖNÜMÜ KUTLAMASI

Karn dışarı çıkar çıkmaz Adam kapıyı kapattı ve geri döndü. "İyi misin Jenna?" dedi, gözleri fener ışığında parlıyordu.

"Ben iyiyim."

"Sana zarar vermedi mi? İçeri girdiğimde Teğmen Karn'ın sizi tehdit ettiğine yemin edebilirdim."

Jenna meşaleli kısmı paylaşmamaya karar verdi. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını düşünüyordu. "Hayır," dedi. "Pek sayılmaz. Karn cevaplar için istekli görünüyordu ama sertleşmedi, eğer kastettiğin buysa. Belki de ona beni incitmemesi söylenmiştir."

"Kral Gerard'ın böyle bir kural koyduğunu hayal etmek zor," dedi Adam tabureye sahip çıkarak.

Jenna tereddüt etti. "Karn'ın buraya kendi hesabına geldiğini hissettim, sanki kralın beni sorguladığından haberi yokmuş gibi ve ..." Sözünü yarıda kesti, nefis bir koku dikkatini dağıttı. "İçerideki yemek mi?" dedi şifacının paketlerine bakarak.

Adam başıyla onayladı. "Gündönümü kutlamasından sana biraz getirdim. Yemek ister misin?"

Jenna paketlerden birini kaptı ve kokladı. Biftek. Keskin çedar peyniri. Taze pişmiş ekmek. Neredeyse ağzının suyu akacaktı. Örtüyü yırtarak büyük bir ısırik aldı.

Şifacı şaşkınlıkla ona baktı, sonra nadir gülümsemelerinden birini gevşetti. "Kendini çok daha iyi hissediyor gibisin," dedi. "Dünkü halini düşününce umduğumdan da iyisin."

Jenna ağzı doluyken konuşmak istemediği için başını salladı. Yutkundu ve sonra, "Çok daha iyiyim. Her zaman çabuk iyileşmişimdir ama sen sihir yapıyorsun."

"Belki," dedi, övgü onu rahatsız ediyormuş gibi omuzlarını kamburlaştırarak. "Birazdan o yaraya bakmak isteyeceğim." Bir süre onun yemesini izledikten sonra kemiğe dönen bir köpek gibi, "Ne tür sorular soruyordu? Karn, yani."

"Beni şaşırtan da bu oldu. Patriots için burada olmadığını söyledi."

"Vatanseverler mi?"

"Delphi'de Kral Gerard'la savaşanlar. Konu bu sanıyordum - casusluk yaptığımı ve bir şeyleri ateşe verdiğimi düşünüyorlardı. Ama hayır, bana bir imparatoriçe hakkında sorular sorup durdu." İmparatoriçe hakkında bir şey bilip bilmediğini anlamak için şifacıyı dikkatle izledi ama o da kendisi gibi tuzağa düşmüş görünüyordu.

"Hangi imparatoriçe?"

"Celestine adında biri, Carthis'ten. Ya da Kuzey Adaları'ndan. Onu hiç duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Carthis hakkında bildiğim tek şey, bilirsin, korsanlar. Ve büyücülerin -yani büyücülerin-Kuzey Adaları' geldiği. Korsanların yanı sıra, bugünlerde Indio'da fırtınalar o kadar kötü ki artık oradan hiç gemi gelmiyor."

"Karn bu Celestine'in beni avladığını söyledi ve nedenini, boynumdaki büyülü işaretin ne anlama geldiğini ve ailemle ilgili her şeyi bilmek istedi. Ona yardım edemediğim için çok üzgün görünüyordu."

Adam bunu düşündü. "Senin İmparatoriçe'nin uzun zamandır kayıp kızı olduğunu mu düşünüyor?"

"Karn ne düşüneceğini bilmiyor. Hançer hakkında söylediğinden daha çok şey biliyor. İmparatoriçeye hizmet eden kana bulanmış savaşçıların taşıdığı türden bir hançer olduğunu söylüyor. O bıçakların kesliğinden kimsenin kurtulamadığını söyledi."

"Büyülü olduğunu biliyordum, sadece büyülere aşına değildim."

Jenna artık parmaklarını yalıyordu, et ve peyniri bitirmişti. "Şeftali kokusu mu alıyorum?" Adam'ın çantasına dikkatle baktı.

Adam gülümseyerek ve başını sallayarak çantasından olgun bir şeftali çıkardı ve ona uzattı. Jenna onu kaptı ve ısırıldı, suyu çenesinden aşağı akıyordu.

"Merhametli Yaratıcı," dedi. "Bunları Delphi'de asla bulamayız."

"Yer açın," dedi Adam. "Şekerli kek ve şarap da getirdim."

"Wassail?" Jenna heyecanını gizlemeye çalışmadan öne doğru eğildi. "Şarap mı getirdin?"

Şifacı başka bir bohçayı açarak içinden süslü Gündönümü kekleri çıkardı ve bunları kadının yanına, yatağın üzerine koydu. Sonra ona bir matara ve bir fincan uzattı.

"Ah," dedi Jenna. Dişleriyle şişenin tıpasını ustalıkla açtı ve doldurdu, sonra parmaklarını fincana doladı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Herkes kendine göre bir şarap yapar. Tarçın. Karanfil. Sert elma şarabı." Bir yudum aldı. "Rom," diye ekledi.

"Çok güçlü," diye uyardı onu.

"Güzel," dedi ve fincanı boşalttı. Kadın şekerli bir kek alıp bir köşesini ısıtırken Adam ona baktı.

"Ben olsam bu konuda ağırdan alırdım," dedi. "Zehir ve alkol birbirine karışmaz."

"Katılmıyorum," dedi Jenna. "Bu tam da ihtiyacım olan şey. Babamın bir tavernası vardı. Gündönümünde ve Ölüler Günü'nde şarap yapardım. Her zaman en iyisini benim yaptığımı söylerdi." Durakladı, bir an için hüzünlü anıların içinde kayboldu. Ne zaman o

tekrar Adam'a odaklandı, Adam onun dudaklarına bakıyor gibiydi. Bu da onun Adam'ın dudaklarına bakmasına ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu.

Kesin şunu. Muhtemelen çenenden aşağı şeftali suyu akıyordur ve o yüzden bakıyordur. Her ihtimale karşı kolunu sildi. Şimdi muhtemelen senin ahırda büyüdüğünü düşünüyor.

Utancını örtmeye çalışarak fincanını yeniden doldurdu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Öyleyim," dedi Adam, şişeden bir yudum alarak. "İyileşmek her zaman biraz zaman alır. İster inanın ister inanmayın, sizi iyileştirmek için büyü kullanamadığım için normalden daha iyi durumdayım."

Jenna kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Senin yaptığın da bu değil miydi?"

"Bu ince bir fark. Çoğu insanda, bir yarayı kapatmak, bir enfeksiyonu iyileştirmek ya da acıyı en aza indirmek için büyü kullanabilirim - her türlü bozukluğu tedavi etmek için. Senin durumunda bu işe yaramamış gibi görünüyor. Ama yapabildiğim şey, hasara neden olan zehirli büyüü ortadan kaldırmaktı, çünkü bu senin bir parçan değildi." Yüzünü buruşturarak durakladı. "Özür dilerim. Bazen bir sohbetten ders vermeye ne zaman geçtiğimi bilemiyorum."

"Hayır, hepsi çok ilginç," dedi Jenna. "Çok fazla pratik yapmış ve biraz da eğitim almış gibi görünüyorsun, bu da beni şaşırtıyor. Seninle ilk tanıştığımda seni bir asker sanmıştım."

"Asker mi? Neden bir asker?"

"Çünkü Arden Kralı büyücülerini insanları iyileştirmek için değil, öldürmek için kullanır. Ayrıca sende bir askerin vücudu var." Uzanıp adamın kaslı kolunu sıktı, sonra telaşla hemen bıraktı. "Yani, o kasları yaraları dikerken ya da iksir karıştırırken kazanmadın."

"Buralarda pek öyle şeyler yapmıyorum. Bir sürü yeri fırçalıyorum, havan ve havaneli ile bir iblisim ve çok fazla at gübresi de kürekliyorum."

" konuda hiçbir zaman sıkıntı çekmeyiz," dedi Jenna.

Şifacı güldü. "Hayır," dedi. "Özellikle de sarayda." Başını geriye eğdi ve tekrar içti, yutkunurken uzun boğazı zıplıyordu. "Şimdi," dedi, şişeyi bir kenara bırakıp şifa kitini yaklaştırarak. "Çok fazla içmeden önce şu yaraya bir bakmak istiyorum."

Jenna yatağın kenarına oturdu, battaniyesi kalçalarına dolanmıştı. Tişörtünü yukarı kaldırdı, yolundan çekildi.

Adam öne doğru eğildi ve çarşafı açmak için ona doğru uzandı. Adam'ın yakınlığı, nefesinin sıcaklığı ve Adamla özdeşleştirmeye başladığı sabun kokusu tenini karıncalandırdı. Başının tepesine baktığında, saçının doğal kızılının kahverengi boyayla bulunduğu yerde belli belirsiz bir çizgi görebiliyordu. Parmaklarıyla izini sürüp ona kanmadığını gösterme isteğine direndi.

Seni tanıyorum Wolf, diye düşündü. Her ne kadar sırlarını saklamaya çalışsan da.

Adam çarşafı çekip bir kenara koydu. Hava çıplak vücuduna çarptığında Jenna'nın teni çakıl taşlarıyla doldu. Sonra Adam'ın yarayı incelerken göğüs kafesinin altındaki ellerinin sıcaklığını hissetti. Kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki Adam'ın bunu fark edeceğini düşündü.

Yataktan kayarak adamın kucağına atlamak, bacaklarını adamın ortasına dolamak için ani bir dürtüyle savaştı ve-

Kesin şunu! Hala. Bu fikir bir kez alevlendi mi, söndürmesi zordu.

Başka bir şey düşünün. Malthus Kilisesi'nin azizlerinin isimlerini söyleyin, bu herkesin arzusunu öldürür.

Neyse ki -ya da ne yazık ki- şifacının akli başka şeylerdeydi. "Kan ve kemikler," diye mırıldandı, arkasına yaslanarak. "Bu imkânsız."

"Ne?" Jenna sisinden sıyrılarak konuştu. Boynunu bükerek görmeye çalıştı.

"Yaran tamamen iyileşmiş. Bir gecede." Adam ona baktı, yüz ifadesi şaşkındı, sanki ondan bir açıklama bekliyordu.

"Senin çok iyi bir şifacı olduğunu söylediler, Wolf," dedi Jenna.

"İyiyim ama o kadar da iyi değilim." Adam alt dudağını ısırarak başını salladı. "Yaranın üzerindeki bölge sert, zırh gibi. Ya da pul gibi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Ben yaralandığımda hep böyle olur," dedi Jenna. "Bu . . . ilk başta böyle kabuk bağlar, sonra normale döner." Omuz silkti. "Garip."

Şifacı parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. "Tekrar sarmak için bir neden göremiyorum. Yapabileceğim her şeyden daha iyi korunuyor." Çantasından bir sürahi su çıkardı ve ellerinin arasında ısıttı, ardından bölgeyi yıkadı ve kurumaya bıraktı. Çantasını yeniden yerleştirmeyi bitirdiğinde ayaklarının arasına koydu ama gitmek için harekete geçmedi. Kendisiyle boğuşuyor gibiydi.

"Ne?" Jenna onun yüzüne bakabilmek için öne doğru eğildi.

"Magemark'ınıza bakmamın bir sakıncası var mı?" "Neden olmasın?" dedi iç çekerek. "Herkes baktı."

Yarı yan döndü, saçlarını topladı ve görebilmesi için boynunu eğdi. Yatakta onun yanına oturdu ve yakından bakmak için eğildi, parmaklarını sembolün üzerinde gezdirdi ve anında tüyleri diken diken oldu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Belki de sadece alıştım ama kendi tenim gibi hissediyorum."

"Daha önce hiç bir şey görmemiştim," dedi. "Derinin içine yerleştirilmiş metal ve mücevherler . Geçmişte orada bir yaranma yaşadınız mı?"

"Kendimi bildim bileli oradaydı," dedi Jenna. "Çıkarmak için çok uğraştım ama o da diğer parçalarım gibi kalıcı."

"Bu sembolün ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Herkes bana sorup duruyor ve ben bilmiyorum. Şu ana kadar olanlara bakarak bunun bela ve kötü şans anlamına geldiğini söyleyebilirim."

"Ve sen bununla mı doğdun?"

"Bana öyle söylendi."

Şifacı onu inceliyordu, gözleri kısılmıştı, sanki çözemediği bir bulmacaymış gibi çenesini ovuşturuyordu.

"Ne?" dedi, bir şey düşürmüş olabileceğini düşünerek kendini fırçaladı.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu açık açık. "Beni tanımıyorsun. Bana neden güvenesin ki?"

Jenna onun da kendisine aynı soruyu sorduğunu anlayabiliyordu, ona güvenmeli miydi? O temkinli bir kurt. Hem de yalnız. Nedenini merak ediyorum.

Uzanıp adamın ellerinden birini iki elinin arasına aldı ve aralarındaki bağın vızıltısını hissetti. "Yanılıyorsun. Seni dün gördüm. Kızıl saçlı çocuğu, karda ölü yatan adamı ve gri kurtları gördüm." O bir şey söylemeyince, kuşkular içine sızdı. "Beni görmediğini mi söylüyorsun?"

Adam kaskatı kesilip gözlerini başka yöne çevirdiğinde, kadın onun öyle yaptığını anladı.

Bu yüzden onu sıkıştırdı. "Ne gördün?"

Nefes aldı, sonra içine hapsettiği kelimeleri serbest bıraktı. "Çok fazla," dedi. "Yeterli." Durakladı. "Gördüğüm o görüntüler." Durdu, boğazını temizledi. "Küçük kız, oğlan ve Arden Kralı... bunlar doğru muydu?"

"Onlar ," dedi, sesinde bir tutukluk vardı. "Çocuk -Adı Riley'di. O on beş yaşındaydı, ben de on iki." "Üzgünüm Jenna," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Üzgünüm ama oldu."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Kralın burnuna yumruk attım," dedi, gözlerinden şiddetli yaşlar süzülüyordu. "Kanadı, kanadı ve kanadı ..." Sözünü yarıda kesti. "Bu başlangıçtı. O zamandan beri savaşıyorum."

"On ikiden beri mi?"

"sonra yetişkin olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Senin de kayıpların oldu," dedi Jenna. İçinde gömülü bir soru vardı ama o yemi yutmadı.

"Evet," dedi. "Sanırım hala yaşam ve ölüm arasındaki çizgide yürüyorum ve hangi tarafta olduğumu seçmeye çalışıyorum."

"Seni yanımda istiyorum şifacı," dedi Jenna.

"Ve . . . Olmak istiyorum," dedi. "Sadece ..." Onun yüzünü inceledi. "Bir insanı gerçekten nasıl tanıyabilirsin ki?"

Jenna parmak uçlarını adamın elinin arkasında gezdirerek damarları takip etti. "Her şey yalan değildir, Wolf," dedi. "Bazen gördüğüne inanman gerekir."

Sanki onu ürkütmüş gibi başını kaldırdı. Öne doğru eğilerek kollarını boynuna doladı ve onu dudaklarından öptü. Adam bir an direndi, sonra teslim oldu. Ayrılmaları uzun zaman aldı.

İMPARATORİÇENİN HEDİYESİ

Kralı görmek için içeri girmek bir çileye dönüşüyordu. Baston Körfezi'nde sadece üç gün geçirdikten sonra, prosedürdeki değişiklik çarpıcıydı. Lila ve Destin daha küçük konsey odasına girmeden önce üst aramasına, sorgulamaya ve büyücüye boyun eğdiler. Görevli büyücü Marc Dejardin, flashcraft dolu sandıkları karıştırırken kaşlarını çatı.

"Köleleştirilenler için daha fazla zincir mi, Barrowhill?" dedi sözlerini bitirdiğinde.

"Onaylamıyor olabilirsiniz ama bu da bir geçim kaynağı," dedi Lila. "Biri bunu yapmak zorunda, o yüzden bu ben de olabilirim."

Dejardin bu mantıktan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Kara kuşlar sandıkları kaldırıp salona taşıdı, Lila ve Karn da arkalarından.

Olağan şüpheliler konferans masasının etrafında sıralanmıştı - Marin Karn, Michel Botetort ve Gerard Montaigne. Hepsinin yüzünde asık bir ifade vardı ve gerginlik devedikenini kadar kalın ve bir o kadar da dikenliydi. Her ne tartışıyorlarsa, kötü bir haber gibi görünüyordu ve sıcak koltukta oturan General Karn'dı. Yine de paylaşmaya niyetleri yoktu, çünkü Lila ve Destin içeri girer girmez konuşmayı bıraktılar.

Destin de odadaki havayı sezmiş gibiydi. Bakışları bir o yana bu yana gidip geliyordu.

Babam en uzun olanı.

Lila, Destin'le birlikte diz çökerken, en azından biraz gösteriş yaptık, diye düşündü.

"Majesteleri," dedi Destin, "Barrowhill ve ben Baston Körfezi'ndeki operasyonumuzun başarılı olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyoruz. Aslında sonuçlar en çılgın hayallerimizi bile aştı."

Bundan emin değilim, diye düşündü Lila. Rüyalarım oldukça vahşi.

Destin kasaların her birinden bir eşya seçti ve sergilemek üzere masanın üzerine koydu. Bir tasma, bir tılsım ve bir muska.

Lila, General Karn'ın heyecan ya da coşku kıvılcımı gösterdiğini hiç görmemişti ama şimdi bunu bastırmaya çok yaklaştı. Bir tılsım aldı, dokunduğunda ısıltıltı parlıyordu. Hemen yere bıraktı ve "Sayı ne?" diye sordu.

"Yüz otuz üç tasma," dedi Destin. "Elli dört tılsım. Yüz on dört muska."

"Daha fazla tılsım bulamamanız çok yazık," dedi general, mendiliyle yüzünü silerken. "Gerçekten ihtiyacımız olan şey bu."

Bu kadar kalpsiz, nankör bir piç olman ne yazık, diye düşündü Lila. Bu sefer, ne mutlu ki, bunu kendine sakladı.

"Bu kadar çok şeyi aynı anda nasıl ele geçirebildiniz?" Botetort ganimeti incelemek istemediğini belli ederek sordu.

Lila, "Güney Adaları'ndan Chalk Cliffs'e giden eski bir flaş sevkiyatını durdurduk," dedi. "Bu bin yıldan daha eski."

"Güneyde ne işi vardı?" General Karn sordu. "Flashcraft'a ihtiyaçları yok. Büyücülerini uzun zaman önce kovdular."

"Büyücü Savaşları'nın sonunda, kaybettiklerini anladıklarında bakır kafalılar tarafından oraya saklanmıştı," dedi Lila. "Düşmanların eline geçmesini istemediler. O zamandan beri orada unutulmuş. Biri onlara haber vermiş ve onlar da tabiri caizse onu eve geri göndermeye karar vermişler."

"Bunu nasıl öğrendiniz?" General Karn ısrar etti, hikayesinde delikler açmaya niyetli görünüyordu.

Destin, "Lila'nın Güney Adaları'nda kendisini bilgilendiren akrabaları var," dedi.

General, "Bu çok uygun," dedi.

"Çok etkileyici, Teğmen Karn, Lila," dedi Montaigne bir gülümseme seğirmesiyle. "Şimdi, her zamankinden daha fazla, bu zafer ile yenilgi arasındaki farkı belirleyebilir."

General Karn koltuğunda kıpırdandı.

Neler oluyor? Lila düşündü. Ben şehir dışındayken biri mi öldü?

Kapı çalındı. Boşta duran karatavuklardan biri kapıyı açtı ve dışarıdaki biriyle kısa bir süre konuştu.

"Müdür arıyor, Majesteleri," dedi kara kuş. "Acil olduğunu söylüyor."

"Bugünlerde her şey acil," dedi kral. "Bu da öyle olsa iyi olur. Onu içeri alın."

Malthus Kilisesi'nin ruhani lideri Cedric Fosnaught, kendini beğenmiş bir telaş içinde odaya daldı. "Majesteleri, böldüğüm için çok özür dilerim," dedi başrahip. "Ancak, Kuzey Adaları'ndan bir gemi limana geldi. Komutan, İmparatoriçe Celestine'i temsil ettiğini bildirmek üzere karaya çıktı."

İmparatoriçe kim? diye düşündü Lila. Ama diğerlerinin şaşkın bakışları bu isme aşına olduklarını gösteriyordu. Başka ne kaçırmışım? diye düşündü. Genelde bundan daha bilgili olurdu.

"Bu gemi burada mı?" dedi kral alçak ve sert bir sesle. "Nehir rıhtımında mı?"

Fosnaught başını salladı. Elini cüppesinin içine sokarak rulo haline getirilmiş bir parşömen ve kadife bir çanta çıkardı. "Bana imparatoriçeden sana bir mesaj verdi. Ve onun saygısının bir simgesi." Piskopos parşömeni ve çantayı krala doğru uzattı.

Montaigne onlara ihtiyatla baktı. "Bunları şimdilik tut," dedi. "Botetort, dışarıdaki personele Freeman'ı çağdırmalarını söyle."

"Freeman?" Botetort Montaigne'den Fosnaught'a baktı, Fosnaught da en az reis kadar mutsuz görünüyordu. "Ama o ne-?"

"," dedi kral.

Kapı Botetort'un arkasından kapanır kapanmaz Fosnaught ağzını açtı. "Majesteleri, lütfen bu sadık tebaanın şifacı konusundaki endişelerini hoş görün," dedi. "Bunu yapmak gerçekten akıllıca mı-" Bakışları Karns'ın üzerine düştü ve söylemek istediği şeyi tekrar gözden geçirmeye çalışıyor gibiydi. "-Odaya yabancı bir büyücü sokmak için mi? Özellikle de burada kısa bir süre görev yapmış bir büyücüyü?"

Kralın dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Çocuk buradaki kısa görev süresinde, yıllardır sarayda bulunan pek çok kişiden daha yetenekli olduğunu gösterdi."

Hmmm, diye düşündü Lila. Belki de kaçak prensi hafife almışımıdır. En azından kralı etkilemiş gibi görünüyor.

Sonunda Ash, Botetort'un gözcülüğünde dışarıda koşarak geldi. Kralın önünde eğildi. Gözleri Destin'den Lila'ya kaydı ve flashcraft kasalarına takılınca daraldı. "Beni mi çağdırdınız Majesteleri?"

"Fosnaught, eşyaları şifacıya ver ki onları lanetler, büyüler ve zehirler açısından inceleyebilsin."

Principia, İmparatoriçe'nin hediyelerini Ash'in ellerine bırakmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Ash kadife çantayı masanın üzerine koydu. Parşömeni ellerinin arasına aldı, gözlerini kapattı ve üzerine tılsımlar mırıldandı. Krala baktı, parmağıyla mührü dokundu ve "Mührü kırmadan önce gerçekliğini doğrulamak için incelemek ister misiniz Majesteleri?" dedi.

Montaigne fazla yaklaşmamaya dikkat ederek öne doğru eğildi ve mührü taradı. " şey ," dedi. Kül

mührü kırdı, parşömeni açtı ve parmak uçlarını mürekkebin üzerinde gezdirerek Lila'ya anlamsız gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Sonra bir karar vermiş gibi başını salladı. "Haberler iyi Majesteleri," dedi. "Bu güvenli. Eğer lanetler varsa, onları etkisiz hale getirdim." Parşömeni krala uzattı, sonra dikkatini kadife çantaya verdi.

Bu sırada Kral, İmparatoriçe'nin mesajını hızlıca taradı ve Destin'e doğru itti. "O biliyor. Lanet imparatoriçe kızı bulduğumuzu biliyor. Takası mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyor."

"Ama ... bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Destin. "Nasıl bilebilir ki?"

"O lanet olası bir büyücü," diye hırladı kral. "Bir cadı. Belki bir bakireyi ya da keçiyi kurban etmiştir. Ben nereden bileyim?"

"O bir cadı mı?" Fosnaught ihanete uğramış gibi görünüyordu. "Komutan Strangward bundan hiç bahsetmedi."

Destin parmağıyla yazıyı takip ederek okudu. "Anladığım kadarıyla büyüyle işaretlenmiş kız artık sizin elinizde. Komutan Strangward'ı, düşmanlarınızın kalbinde dehşet uyandıracak güçlü bir silah da dahil olmak üzere bir dizi hediye ile gönderdim. Bu benim iyi niyetimin kanıtı olacak." Başını kaldırdı. "Tüm bu silah meselesi de ne? Gördün mü Fosnaught?"

Din adamı başını salladı. "Hâlâ gemisinde."

"Bize büyücülerden oluşan bir ordu vaat etti," dedi General Karn, parşömeni oğlunun elinden kapıp kendisi okuyarak. "Bir silahla yetineceğimizi düşünmesine sebep olan nedir?"

"Bir orduyu harekete geçirmek zaman ve kaynak gerektirir," dedi Destin. "İmparatoriçe, kızın aradığı kişi olduğundan emin olmadan bunu üstlenmek istememiş olabilir."

"Sen ordular hakkında ne bilirsin ki?" General Karn homurdandı.

General oğlunu ve varisini vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor, diye düşündü Lila. Neden acaba?

Destin babasının alaycı tavrına gözünü kırpmadan karşılık verdi. "İmparatoriçe kızın buradaki varlığını bu kadar çabuk öğrendiğine göre, sanırım başkentte ajanları olduğunu varsaymak zorundayız."

"Şimdiye kadar ortaya çıkarmış olmanız gereken ajanlar."

"Lord Strangward istekli için karşılamak olarak yakında olarak olduğunu

Mümkünse," dedi Fosnaught, sanki sahneyi yeniden ele geçirmeye hevesliymiş gibi. "Akşam yemeğinden sonra herhangi bir saatin ona uygun olacağını söylüyor."

"Bu gece mi?" Montaigne homurdandı. "Habersizce buraya geliyor ve Krallığın kralıyla hemen bir görüşme talep ediyor?"

Din adamının ağzı sanki ekşi bir şey tatmış gibi buruştu. "Saray adabı konusunda eğitim almamış gibi görünüyor Majesteleri. Görünüşüne bakarak onun bir atlı vahşi olduğunu tahmin edebilirdim. Ya da bir korsan."

"Beklemesi gerekecek," dedi kral. "Strangward'a yarın onunla Küçük Salon'da buluşacağımızı söyle."

Fosnaught boğazını temizledi. "Yarın Aziz Malthus Bayramı."

"Yarından sonraki gün o zaman," diye düzeltti Montaigne.

"Lord Strangward gemisinde buluşmamızı tercih eder. Böylece ambarda bulunan silahı gösterebilecek."

Kral, "Bir korsanla aynı gemiye binecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsa fena halde yanılıyor," dedi. "Kuzey Adaları'na götürülüp fidye için tutulmak istemiyorum."

"Majesteleri," dedi Destin. "Acaba rıhtımdaki köşkünüzde buluşabilir miyiz? Bu hem gemiye yakın olur hem de kendi topraklarımızda buluşmamızı sağlar."

"Bu barbarla yarı yolda buluşmak için bir neden göremiyorum," dedi Montaigne. "Onunla için mutlu olmalı."

Adamları birbirlerine baktı, sanki her biri diğlerinin konuşmasını bekliyordu. Her ne olursa olsun bu anlaşmanın ilerlemesini istiyorlar, diye düşündü Lila.

Strangward saray usulleri konusunda eğitimsiz olabilir ama kralın diplomasi konusunda da hiç pratiğı yok. İstediğini güç kullanarak elde etmeye alışkın.

"," dedi General Karn. "O orduya ihtiyacımız var, paraya ihtiyacımız var ve İmparatoriçe korkunç bir silah öneriyorsa, ona da ihtiyacımız var, özellikle de şimdi."

"Bizi bu duruma düşüren senin başarısızlıkların Karn," dedi Montaigne. "Bunu sakın unutma."

Botetort, "Thane Konseyi'ndeki savaş coşkusunu yeniden alevlendirebilir," dedi. "Barbarın söyleyeceklerini duymakla kaybedecek bir şeyimiz yok ve kazanacak çok şeyimiz var."

Fosnaught, "Gözlerini nihai hedeften ayırmayan bilge bir lider - Yedi Diyar'ı Ardenine yönetimi altında ve gerçek kilisenin lütfuyla birleştirmek," dedi. "Senin cadılarla uğraşmayı gerektirse bile, uzun vadeli düşünen bir stratejik düşünür olduğunu biliyoruz. En azından ondan istediğimizi alana kadar."

Kral birinden diğlerine baktı, çenesinde bir kas çalışıyordu. "Dalkavukluğu bırakın beyler," dedi. "Pekâlâ. Küçük Salon'da buluşacağız. Fosnaught, Pettyman'a söyle Strangward ve mürettebatı için dışarıda kalacak yer ayarlasın-"

"Gemisinde kalmayı tercih ediyor, Majesteleri," dedi Fosnaught. "Sizi rahatsız etmek ya da misafirperverliğinize gölge düşürmek istemiyor."

"Öyle mi?" dedi kral. "Eğer doğruysa, bu bir ilk olacak. Teğmen Karn, Pettyman'a kız için kalenin içinde ama kulenin üst katlarından birinde yeni bir yer ayarlamasını söyle."

Destin, "İşlem zaten devam ediyor, Majesteleri," dedi.

Montaigne hâlâ çantanın içindekileri inceliyor gibi görünen Ash'e doğru döndü ama Lila onun dikkatle dinlediğinden şüpheleniyordu. "Kızın sağlığı nasıl?"

Ash başını kaldırıp baktı. "Böylesine ciddi bir yara almış olmasına rağmen oldukça iyi durumda efendim," dedi. "Yine de bir hafta daha beklemenizi tavsiye ederim-"

Kral, "Yarından sonraki güne kadar iyi durumda olmasını sağlayın," dedi.

"Evet, Majesteleri," dedi Ash.

Lila, en azından prens ne zaman yol vereceğini öğreniyor, diye düşündü.

Ama daha sözünü bitirmemişti. "Majesteleri," dedi Ash, "İmparatoriçe'nin hediyeleri hakkında daha fazla şey duymak ister misiniz?"

Kral kadife çantayla ilgili her şeyi unutmuş gibiydi. "Evet, elbette," diye tersledi. "Nedir o?"

Ash elindeki çantayı tartarak, "Büyü yok," dedi. Gümüş bir tabağı kendisine doğru çekti ve içindekileri tabağa boşalttı. "Eğer doğru saydıysam, bu çantada on beş büyük elmas var. Eğer bunlar gerçekse, çok yüksek bir değere sahip olmalılar."

Montaigne elmaslara açgözlülükle baktı. "Onları incelediniz mi? Zehirli ya da lanetli değiller mi?"

Ash başını salladı. "Öyle değiller."

Kral, "Güzel," dedi ve bunları tekrar çantasına koyup ceketinin içine yerleştirdi. "Boş bir zamanımda bunları daha detaylı inceleyeceğim."

"Elmaslar etkileyici Majesteleri ama İmparatoriçe'nin hediyeleri arasında en değerlileri onlar değil. En değerlisi bu." Ash üzerinde rünler olan küçük bir seramik şişe gösterdi.

"Ne oldu?" diye sordu kral.

"Yaşayan gümüş," dedi Ash. "Çok nadir, çok değerli. İşte, size göstereyim." Şişenin kapağını açarak seramik bir tabağın üzerine az miktarda döktü. Büyüleyici bir şekilde yuvarlanan küçük gümüş kürecikler oluştu. Ash onu parmağıyla dürttü ve damlacıklar parıldayıp dans etti.

Neyin peşinde bu? diye düşündü Lila. Daha yakından bakmak için boynunu büktü.

"Bu olağanüstü," dedi kral, etkilenmiş görünüyordu. "Ama . . . ne işe yarar? Kalıplanabilir veya sertleştirilebilir mi?"

sıradan gümüş mü?"

"Diğer metallerle evlendirilmediği sürece olmaz," dedi Ash. "Ama bu israf olur. En çok büyü nüvelikleri için değerlidir. Yakıldığında ya da ısıtıldığında beyaz büyü yayar."

Kral elini ona doğru uzatıyordu ama şimdi geri çekti. "Beyaz büyü mü?"

"Unutmayın, ben uzman değilim," dedi Ash. "Tek bildiğim eski el yazmalarında okuduklarım. Kuzey Adaları'nda bir tür tılsım olarak kullanılır. Buharları kötülüğe karşı korur. Özellikle yılanlar, suikastçılar ve diğer kötü niyetli yaratıklar için tiksindiricidir."

Fosnaught Malthus'un işaretini yaptı. "Majesteleri," dedi. "Bizi kötülüğe karşı koruyan Tanrı'nın lütfudur. Bu tür ajanların kullanılmasının-

"Kötü adamın biri yatağıma engerek yılanı koyduğunda Tanrı'nın lütfu neredeydi?" dedi Montaigne. Ash'e döndü. "Nasıl kullanılıyor?"

"Bazıları bir pomander üzerine birkaç damla serper ve yanlarında taşır. Bazıları ise küçük bir lamba ya da difüzör kullanarak bütün gece yanmasına izin verir ve böylece uyku sırasında buharların birikmesini sağlar. Bu şekilde kullanıldığında, gözlerde ve boğazda bir miktar tahriş neden olduğu bilinmektedir, ancak çoğu kaynak bunun nispeten önemsiz olduğunu ve sağladığı koruma göz önüne alındığında buna değdiğini söylemektedir."

Lila sıvı gümüş ya da beyaz büyü diye bir şey duymamıştı ama zaten büyü nüvelerinde çalışmıyordu. "Bunu hiç duydun mu?" diye mırıldandı Destin'e. Destin kaşlarını çatarak başını salladı.

"Sana neden güvenelim şifacı?" General Karn gümüş renkli su birikintisine şüpheyle baktı. "Bunun bir tür zehir ya da kara büyü olmadığını nereden bileceğiz?"

"General haklı," dedi Fosnaught, bir müttefiki olduğu için heyecanlı görünüyordu. "Burada, Arden'de, büyücülüğü çok dikkatli, sıkı kontrollü yollarla şan ve şeref için kullandık.

büyük azizin hizmeti. Yoldan sapmamak için bu yolda çok hızlı ilerlememek en iyisidir."

"Anlıyorum, Peder Fosnaught. Bugünlerde insan çok dikkatli olamıyor." Ash yaşayan gümüşü dikkatlice şişeye geri koydu, kapağını yeniden kapattı ve çantasına yerleştirdi. "Temizlememi istediğiniz başka bir şey var mı Majesteleri?"

"O kadar çabuk değil," dedi Montaigne bir elini kaldırıp Ash'e dar gözlerle bakarak. "Yaşayan gümüşü kendin için istiyorsun, kabul et Freeman."

Ash dudaklarını ıslattı. "Ben sadece, sen riske girmek istemediğin için, benim-"

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

Ash aceleyle şişeyi çıkardı ve krala uzattı. "Lütfen. Al bunu. Bunu varsaymak istememiştim-"

General Karn, "Eğer güvenli olduğunu düşünüyorsanız, neden hepimiz için gösteri yapmıyorsunuz?" dedi.

Kan ve kemik, diye düşündü Lila. Prens kendini köşeye sıkıştırmıştı ve onu oradan çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Ama hayatını ellerine almak anlamına gelse bile denemek zorundaydı.

"Majesteleri," dedi Lila, konuyu değiştirmeyi umarak. "Böldüğüm için özür dilerim ama Teğmen Karn ve ben gitmeden önce, bu eski flaş koleksiyonundan yeni bir tılsım seçmek isteyip istemeyeceğinizi merak ettim."

Kralın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Madem insanlar eski flaşın en iyisi olduğunu söylüyor, o halde-" Montaigne, "Elimdekiyle mutluyum," dedi ve el salladı

onu uzaklaştırıp Ash'e döndü. "Evet, şifacı? General iyi bir noktaya değindi."

"Öyle Majesteleri," dedi Ash. "Memnuniyetle kabul ediyorum." Şişeyi aldı, mantarını açtı, başını geriye eğdi ve yudumladı. Şişeyi indirdiğinde dudakları gümüş rengini almıştı. Cebinden mendilini silerken hepsi ona bakakaldı. "Tavsiye etmiyorum

içmek, değerli bir elementi en iyi şekilde kullanmak değildir. Ancak, gördüğünüz gibi, tamamen güvenlidir."

Kral gülümsedi. "İkna oldum, şifacı. Bu yüzden İmparatoriçe'nin hediyesini kendime saklayacağım."

"Nasıl isterseniz." Ash eğildi. "Dikkatli ol," diye uyardı, "düşündüğünden daha ağırdır." Şişeyi Arden Kralı'nın eline tutuşturdu.

BIRAZ KÖTÜ KARAR

Jenna rüyasında Lyle Truthteller kılığında Lady of Grace'e geri döndüğünü gördü; burnunda kömür ateşinin ve koyun yahnisinin kokusu, kulaklarında vasat bir ozanın ağıtları vardı. Barın arkasında babası duruyordu, yine canlanmıştı. Her zaman onun ortadan kaybolmasını bekleyen endişeli gözlerinin baskısını hissetti.

Masanın karşısındaki müşteri koltuğunda, saçları kızıla çalan Adam Wolf oturuyordu.

Jenna kâğıtları karıştırdı ve yeniden karıştırdı, bir keresinde elindeki kâğıtları kaybetti, böylece kâğıtlar gül yaprakları gibi hırpalanmış tahtanın üzerine saçıldı. O ve şifacı kartlara uzandılar ve elleri çarpıştı. Ellerini yanmış gibi geri çektiler.

Jenna kartları topladı, üst üste dizdi ve sırayla masanın üzerine bıraktı. Teker teker, yapboz parçaları gibi düzenleyerek onları ters çevirdi.

"Bir kızla tanışacaksın," dedi, "hayatına kalp kırıklığı ve bela getirecek. Onunla tanıştığın güne binlerce kez lanet edeceksin."

"Hayır." Şifacı kartları masadan alıp yere bıraktı. "Bunu kabul etmeyeceğim." Masanın öbür ucuna uzandı ve onun ellerini tuttu. "Bir geleceğimiz var. Olduğunu biliyorum. Şimdi bana farklı bir gerçek söyle."

Sahne dağıldı ve bir çift altın göze bakıyordu, tıpkı kendisinininkiler gibi gözlere. Mücevherlerle süslenmiş sert, hipnotize edici gözlere... Ama içlerindeki ışık sönüyordu. Omuzlarında sanki kaldıramayacağı kadar ağır bir yük taşıyormuş gibi bir acı vardı. Çürümüş et kokusu burun deliklerini dolduruyor ve gözlerini yakıyordu. Zemin altında hafifçe sallanıyordu.

Flamecaster. Karanlık bir yerde kapana kısıldık ve gökyüzünü göremiyoruz.

Boynunun arkası karıncalandı ve yandı. Kollarını uzattı ve derisinin olduğu yerde parlayan pullar gördü, tırnakları pençelere dönüşüyordu. Avın kokusunu içine çekti, sonra tüylü bir şeyin dizinin üzerinde süründüğünü fark etti. Küfrederek yarattığı karanlığa doğru uçurdu ve kayan bir yıldız gibi yanmaya başladı. Duvara çarptığında bir kez ciyakladı ve sonra sessizliğe gömüldü. Kanatlarını dört bir yandaki duvarlara çarparak onu aradı, burnunu taze ete doğru takip etti. Açlıktan ölüyordu ama yine de yiyecek bulamıyordu. Hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

Işık onu kör etti. Onu hapsedenler Derililer olmalıydı. Kendini topladı, alevini buldu ve bir meydan okuma kükredi. Zayıf olabilirdi ama yine de öldürebilirdi. Sonra tanıdık bir koku aldı ve anladı.

Kurttu.

Kapının dışında bağırışlar, vuruşlar ve birinin mandalı kurcaladığını duydu. Nerede olduğunu hatırladığında yanık kürk ve et kokusu, rüyanın kalıntılarıyla birlikte yavaşça kayboldu.

Artık zindanda değildi. Arden Kralı'nın kulesinde, penceresi nehre bakan yeni bir odadaydı.

Kapı pat diye açıldı ve kurt birkaç uzun adımda odanın öbür ucuna varıp Jenna'nın yanına diz çökerek yüzüne baktı ve elini avuçlarının arasına aldı. "Jenna? Ne oldu? Neyin var?"

Sesi ve kokusu, her şeyden çok, onu tekrar bedenine demirlemişti.

"Bir şey değildi. Bir rüyaydı." Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. Nehirden gelen rüzgâr saçlarını karıştırarak balık, tuzlu su ve çok da uzak olmayan bir deniz anısı getirdi. Gökyüzünü görebildiği tek yer olan pencerenin yanındaki sandalyede kitap okurken uyuyakalmıştı.

Adam kapıdan içeri doluşan karatavukları "Sadece bir rüyaydı" diyerek kovdu. Onlar gittikten sonra ona döndü. "Titriyorsun." Elinin tersiyle alnına bastırdı. "Ateşim yok." Ayağa kalktı ve parmaklarının ucuyla masanın üzerindeki lambayı tutuşturdu.

Onun arkası dönükken Jenna ay ışığında ellerini ve kollarını inceledi. Tamamen normal görünüyorlardı; ne pençeleri ne de pulları vardı. Rahat bir nefes aldı, sonra aklını mı geçiriyorsun diye düşündü.

"Rüyamda zindana geri döndüğümü ve bir fare olduğunu ve onu yiyeceğimi gördüm," diye ağzından kaçırdı.

Döndü, ellerini kalçalarına koydu ve bir kaşını kaldırdı. "Her zaman aç olduğunu biliyorum ama bu çıtayı oldukça düşürüyor. Sana biraz daha yiyecek getirirdim ama bana akşam yemeğini yeni yediğini söylediler."

Başını iki yana salladı, yanakları utançtan kızarmıştı. "Hayır, hayır, ondan değil. Bazen nasıl aptalca rüyalar gördüğünü bilirsin."

"Haklısın," dedi, yüzü bulutlanmıştı. "Bazen aptalca rüyalar görüyoruz."

Yanına bir sandalye çekti ve oturdu, böylece neredeyse diz dize geldiler. "Teğmen Karn'ın geldiğini gördüğüme sevindim. Zindana gidip de orada olmadığınızı görene kadar üst kata taşındığınızı fark etmemiştim." Etrafına bakındı. "Burası çok daha iyi."

Ve öyleydi. Oda küçüktü, kulenin yüksek bir yerindeydi ve duvarları kavisliydi. Eşyalar sadeydi; kalın hasır şilteli bir yatak ve bol miktarda yorgan ve örtü. İçinde ibrik ve lavabo olan bir sehpa. İki sandalye. köşesinde bir paravan gizlemek için oda tencere . Bir ocak ile bir

Çıtırdayan bir ateş ve bir pencere, tabii ki parmaklıklı bir pencere ama yine de bir pencere.

Lady'deki bazı iyi konukları taklit ederek, "İşe yarar sanırım," dedi. "Hizmetçiler asık suratlı ve yemekler marjinal. Ama liman manzarası var."

Güldü. "Sanırım burası Kral Gerard'ın daha değerli siyasi mahkûmlarını tuttuğu yer."

Dürüst olmak gerekirse, Leydi Grace'in odalarından daha büyük ve daha güzeldi. Yine de, özellikle de artık pislik ve hastalık zırhını giymediği için, odada Adam varken kalabalık görünüyordu. Her an Adam'ın konumunun ve aralarındaki mesafenin farkındaydı.

Adam beklentiyle ona bakıyordu ve kadın onun bir şey söylemesini beklediğini fark etti. "Ah ... muhtemelen anlayabileceğin gibi, Karn banyo ve kıyafet değiştirme sözünü yerine getirdi."

"Farklı görünüyorsun," dedi, kısık gözlerle onu inceleyerek. "Seni elbise içinde görmeye alışık değilim."

Kendinden emin bir şekilde korsajını çekti. "Bu biraz dar, ama terzi yarın ölçüye göre bir şey getireceğini söyledi." Hızlı bir nefes alarak devam etti. "Elbiselere alışık değilim. Dört yıldır, neredeyse her zaman bir erkeği oynuyorum, bu yüzden pantolon giymemek garip geliyor."

"Saçlarının bu kadar çok renkte olduğunu bilmiyordum," dedi Adam. "Bakır ve altın ve gümüş ve ametist. Neredeyse metalik. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Adam uzanıp saçını parmakladı ve kadının sırtında ve omuzlarında tüyler diken diken oldu.

"Şimdi ne kadar kirli olduğunu biliyorsun. Babam her zaman ben bebekken bir ressamın paletinin üzerinde başımın üzerinde durup dönmüşüm gibi göründüğümü söylerdi."

Gaaah. Kapa çeneni. Flört etmeyi hiç öğrenmemişti, bu konuda hiç pratiği yoktu. Ayrıca flört etmek, aralarında olanlara uymayacak kadar hafif bir terim gibi görünüyordu.

Omuzlarından yüzüne doğru ürpertici bir sıcaklık yayıldı. Öpüşmelerinin anısı yasak meyve gibi aralarında asılı duruyordu. Söyledikleri ya da yaptıkları her şey anlam yüklü gibiydi. Arzu, odada garip bir misafir gibi onlarla birlikte çömelmişti.

Şimdi ne olacak? Buradan nereye gideceğiz? Geri mi çekileceğiz yoksa ileri mi gideceğiz? Belki Adam da aynı baskıyı hissediyordu, çünkü konuşacak başka bir şey arıyor gibiydi.

"Ne okuyorsun?" Kucağındaki kitaba uzandı, aldı ve sayfalarını karıştırdı. "Alencon'un Diyarların Tarihi mi? Onu okulda okumuştuk. Oldukça yıkıcı." Başını eğdi. "Bunu Karn mı getirdi?"

Oyalıyor, diye düşündü. Bana söylemek istemediği bir şey var.

Adam kitabı geri verdiğiğinde Jenna onu bir kenara koydu. Bir başka sessizlik kuşatmasından sonra Jenna uzanıp onun iki elini tuttu ve bir ipucu aradı. Aklına gelen tek görüntü bir gemiydi, puslu görünümlü, sisle örtülü, daha çok birilerinin gemi fikrine benziyordu.

"Rüyamda senin için kartları okuduğumu gördüm," dedi. "Ve?"

"Ve hayatına kalp kırıklığı ve sorun getireceğimi tahmin ," dedi.

"Çok geç," dedi, birleşmiş ellerine bakarak. "Kalp kırıklığı ve bela senden önce oraya ulaştı."

"Aklından geçenleri bana da anlatabilirsin," diyerek ellerini bıraktı. "Haberler ne? İdam mı edileceğim? Köleliğe mi satılacağım?"

Şifacının yüzündeki ifade çok da uzakta olmadığını gösteriyordu. "İmparatoriçe Celestine'den bir elçi geldi," dedi. "Teğmen Karn'ın size sorduğu kişi o. Görünüşe göre, senin için bir çuval elmas, gizemli bir silah ve bir ordu takas etmeyi teklif ediyor." Durakladı ve tekrar odaya baktı. "Bu ani misafirperverliği açıklayabilir. Montaigne hasarlı mal ticareti yapmakla suçlanmak istemiyor."

"O zaman yaptığın işte bu kadar iyi olduğun için çok şanslı." Yerinde duramayan Jenna ayağa kalktı, ocağın karşısına geçti ve bir sopayla ateşi dürttü. "Neden hiç tanımadığım biri bana böyle bir şey teklif etsin ki?"

"İki gün içinde bir toplantı olacak," dedi Adam onun arkasından. "Belki o zaman öğreniriz. Seni önceden uyarmak istedim."

Jenna alevlere bakarak, "Güzel," dedi. "Bu iş daha fazla uzamadan halledeceğiz."

Adam cevap vermeyince tekrar ona döndü. Adam alt dudağını çiğniyordu, yüzü dehşet içindeydi, sanki kötü haberi vermeye devam mı etse yoksa onu karanlıkta mı bıraksa karar vermeye çalışıyordu.

"Benim aptal mı, saf mı ya da her ikisi birden mi olduğumu merak ediyorsun," dedi Jenna. "İkisi de değilim." Ocağın önündeki kalın halıya yerleşerek yanındaki boşluğu okşadı. "Benimle otur, Wolf."

Sadece bir kalp atışı için onun gelmeyeceğini düşündü. Ama sonra geldi, odayı geçti ve onun yanında yere çöktü. Oturdu, kalçasını onunkine dayadı, bir dizi yukarıda, diğer bacağı önünde dimdik uzanıyordu.

Sırtını dikleştirdi, biraz kıpırdandı, ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken sıcaklığın ve alevlerin çıtırtısının tadını çıkardı.

"Bu babamla her zaman yaptığım bir tartışmaydı. O her köşede bir felaketin beklediğini gören biriydi."

"Gördün mü? Haklıymış," dedi Adam, yakasını sıkıyormuş gibi kurcalayarak.

"Haklıydı ... on altı yıl sonra," dedi. "Hayatımızın çoğunu kalp kırıklığı tarafından pusuya düşürülmeyi bekleyerek geçiriyoruz. Neden sevinç tarafından pusuya düşürülmeyelim? Her şey mümkün, değil mi?"

"Her şey mümkün," dedi Adam, gözlerini tavana dikmiş, çenesinde bir kas çalışıyordu.

"Örneğin bir kurdu ele alalım," diye ısrar etti. "Ayağında bir diken varsa, tıpkı bir insan gibi mutsuz ve hırçın olur. Dikeni çıkardığınızda, enfeksiyon kapacağından ya da başka bir dikene basacağından endişe eder mi?"

"Hayır." Adam vücudunu kaydırdı, aralarındaki sürtünme kadının kalbini dörtlüğe koşturdu.

"Bir daha olmaması için patisini kesiyor mu?"

Adam dudakları seğirerek homurdandı. "Hayır."

"Dikkatsiz davrandığı için mi kendine kızıyor, yoksa çalılıkların arasından kestirmeden gittiği için mi?" Kadın başını salladı. "Hayır. Hayatına devam ediyor. Acı çekmediği gerçeğinin tadını çıkarıyor. Başına ne geleceğini bilmiyor - bir fellsdeer'ı mı devirecek yoksa bacağını kırıp donarak ölecek, ama bilmediğinin farkında. Ama insanlar, biliyormuşuz gibi davranıyoruz. Daha oraya varmadan o kötü sonu yazıyoruz."

"Bizi insan yapan şey bu değil mi? Şimdiki zamana bakıp neler olabileceğini tahmin edebilme yeteneği?"

"Ama bu işte o kadar da iyi , değil mi?" "Hayır," dedi.

Jenna elini adamın kalçasına koydu ve onun irkilerek nefes alışını duydu. İkisi de ona baktı, koyu renk pantolonuna karşı soluk bir denizyıldızı.

"beni ele alalım."

İrkilerek başını kaldırdı. "Affedersiniz?" dedi kısık sesle.

"Çoğu standarda göre sefil bir hayatım oldu. Yetimdim, Delphi'de büyüdüm, genç yaşta madenlere girmeye zorlandım. Doğduğumdan beri ölüm için işaretlendim."

Sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Yani? Bu nasıl-?"

"Yine de, onlarca kez, en beklenmedik yerlerde neşe ve güzellik tarafından pusuya düşürüldüm. Acıyla meşgul olsaydım kaçıracağım şeyler. Bir cüruf yığınının üzerinde güneşin doğuşu. Hiç beklemediğim bir anda kahvaltıda jambon. Doğrudan kalbe giden bir şarkı." Parmaklarını adamın kalçasında gezdirdi ve elinin altında kaslarının gerildiğini hissetti. "Belki

Anı yaşamak ilkel bir şey ama avantajları da var. Örneğin, bir zindanda aşk tarafından pusuya düşürülmeyi hiç beklemiyordum."

Jenna ona doğru döndü ve göz hizasına gelebilmek için dizlerinin üzerine çıktı. Adamın yüzüne baktı, gözlerindeki sıcaklığı ve açlığı okudu.

"Ben de öyle," diye fısıldadı. Kollarını ona dolayarak, kendine doğru çekti ve onu öptü.

İkinci ve üçüncü seferde daha da sarhoş ediciydi. Sonra parmakları saçlarına dolanırken ve vücudunu onunkine bastırırken saymayı unuttu. Tamamen yağsız, sert kaslardı ve onunkine tam olarak oturuyordu.

Sonra boğazını ve ağzını tekrar öptü, uzun ve tatlı. Bir yudum stingo gibi çarptı ona, ortasına doğru aktı ve orada bir alev tutuşturdu. Adamın dudağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe ısırıldı, sonra onu geriye doğru yatırdı, böylece halının üzerinde düz bir şekilde yatıyorlardı.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öpücüklere boğdu - dudaklarını, gümüş yakanın üstündeki boynunu, kulağının hemen arkasındaki o yeri. Ellerini tuniğinin altına soktu, parmaklarını omurgasından aşağıya, tabanındaki çukura doğru gezdirdi. Adam onun dudaklarını, boğazını, göğüslerinin üst kısmını öptü, sonra onu kendine doğru bastırdı ve iri elleriyle sırtını kavradı. Parmakları kadının tenine dokunduğunda, büyüyle hiçbir ilgisi olmayan küçük patlamalar meydana geliyordu.

Sonra ayağa kalktı, bir dizini onun iki yanına koydu ve korsajının bağcıklarıyla uğraştı. Yine de bu konuda pek becerikli değildi ve daha fazla ilerleyemeden adam bileklerini yakalayarak ellerini çekti.

"Jenna," dedi, sanki derin bir mayın patladığında çok yakınında durmuş gibi şaşkın görünüyordu. Sesindeki arzuya rağmen, orada da bir "hayır" vardı.

"Bırak beni, Kurt." Yer değiştirdi, kendini kurtarmaya çalışarak çekti. Adamın vücudunun tepki verdiğini hissedebiliyordu ve bu işleri daha da kötüleştirdi.

"Anlamıyorsunuz," dedi. "Zaten çok uzun zamandır buradayım. Kara kuşlar. Her an gelebilirler."

"Lanet olsun karatavuklara." Kadın güçlüydü ama adam daha güçlüydü. Zalim bir şaka gibiydi. Ne kadar çırpınırsa o kadar yanıyor ve onu bırakmak o kadar zorlaşıyordu.

Sonunda onu sırtüstü yatırdı ve kendisi de üstüne oturdu. Kadının ellerini yere sabitledi ve ona baktı, sanki bir yarışta koşuyormuş gibi zor nefes alıyordu.

"Doğru şeyi yapmayı gerçekten zorlaştırıyorsun," diye soludu Adam. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jenna sırtını ona yaslayarak, "Doğru olan bu," dedi.

Bununla birlikte kollarını düzeltti ve ayağa kalkıp sandalyeyi aralarına koyarken ağırlığını kadından aldı.

Jenna başını eğdi, yanakları yanıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece-"

"Üzülme," dedi Adam, elleri sandalyenin arkalığını sıkarken, gözleri ateş ışığında parlıyordu. "Bu doğru olan şey. Sadece doğru zaman değil. Böyle olmasını istemiyorum-" Eliyle kule odasını işaret etti. "Aceleci ve kaçamak, sürekli kesintiye uğrama riski altında."

Onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de, "Şimdi değilse, ne zaman? Ya bu kadarsa ve biz asla-" Sesi kesildi. Tekrar denedi. "Ya geriye dönüp baktığımızda, Keşke ..." dersek?

Odayı geçerek Jenna'nın yanına geldi ve omuzlarını kavradı, gözleri en derin göllerin rengine kadar koyulaştı. "Sana söz veriyorum Jenna," dedi, yüzü bir amaç uğruna sertleşmişti, "bu o değil. Bir yolunu bulacağım-"

Ellerini onun dudaklarına bastırdı. "Söz vermek yok, şifacı." Başını aşağı çekti ve öpücüklerle vaatleri durdurdu.

KRALIN OYUNUNU OYNAMAK

Kral canlı gümüş "hediyesini" yakıyor muydu, yakmıyor muydu? Asıl soru buydu. Ash'in bildiği tek şey, krala verdiği şişenin bir çekmecede yuvarlanıp durduğuydu. Zehirli okunu havaya fırlatmıştı ama hayati bir noktaya isabet edip etmeyeceğini ve Jenna'ya vermeye çalıştığı sözü tutmasına yetecek kadar çabuk olup olmayacağını bilmiyordu.

Taliesin'in deri ciltli kitabındaki belirtileri gözden geçirmişti. Titremeler, zihinsel ve duygusal bozukluklar, deri değişiklikleri. Montaigne'in bu yüzden ölmesine gerek yoktu, sadece Ash'i tedavi için çağırarak kadar kötü hissetmesi yeterliydi, böylece işi bitirebilirdi.

Kralı dikkatle izlemesine rağmen umut verici bir şey göremedi. Montaigne şaşırtıcı ve sinir bozucu bir şekilde sağlıklı kalmıştı.

Bu arada Ash, kolayca saklanabilen, kolayca kullanılabilen ve kolayca açıklanabilen suikastçı aletlerinden oluşan cephaneliğine yenilerini eklemeye devam etti. Neyse ki şifacı çantasındaki tıbbi aletlerin çoğu çift amaçlıydı. Bıçaklar, makaslar, neşterler; bunların hepsi çizginin her iki tarafında da kullanılabilecek keskin silahlardı. Tuniğinin eteklerinden bir boğma ipi geçirilmişti. İğneyi hâlâ yakasının altında taşıyordu ve eğer fırsat çıkarsa kullanmaya hazırdı.

Ondan emin olmak için tek ihtiyacı olan en ufak bir açıklıktı ama kralın hayatına yönelik çok sayıda girişim onu gardını almıştı ve ona yaklaşmak çok zordu. Ash yarışmanın ya başarılı olmasını ya da yoldan çekilmesini diledi. En azından yelkenli olayından beri başka bir deneme olmamıştı - en azından onun bildiği kadarıyla. Bir ya da iki yıl daha geçerse kral yine dikkatsizleşebilirdi.

Bu bir sorundu. Bir ya da iki yılı yoktu, bir günü vardı. Şimdi Aziz Malthus Bayramı'ydı, Gündönümü'nden sonraki dördüncü gündü ve kralın imparatoriçenin elçisiyle görüşmesi yarın için planlanmıştı. Bunun yerine elçiyi öldürme fikriyle oynadı, ama Kartacalılar gemilerinde kaldılar, ulaşamadılar.

Ash bunun yerine kendini kraliçenin yatak odasında, Arden Kralı'nın sıkı çalışmasını geri almasını engellemeye çalışırken buldu. Görevlileri Kraliçe Marina'yı yıllık Azizler Günü yemeği için giydirmeye çalışırken solduğu için çağırılmıştı. Yatağında sırtüstü yatıyordu, koyu renk saçları yastıklara yayılmıştı, genellikle esmer olan teni, mavi damarların görüldüğü yerler dışında neredeyse çarşaf kadar solgundu.

Bir deri bir kemik, diye düşündü Ash. Hiç rezervi yok.

Montaigne, ofisinin tüm rozetleriyle ıslıl ıslıl, botları taş zeminde tıkırdayarak bir ileri bir geri volta atıyordu. Kendisi için bile tehlikeli bir ruh hali içindeydi. "Ona bunu atlatması için bir şeyler veremez misin şifacı? Krallıktaki bütün derebeyleri burada. Kraliçenin öldüğüne dair söylentiler dolaşüyor. Onu canlı ve iyi görmeleri gerek." Durakladı. "Özellikle de şimdi."

Babasının ölümünden beri Ash'in içinde yanan cılız ateş alevlendi.

Annem onunla evlenmeyi reddettiğinde Fells'e savaş açan adam bu, diye düşündü Ash. O zamandan beri savaş halindeydiler. Büyük bir bedel ödemişti. Hepsinin vardı. Ama bu

Burada yatan Raisa olabilirdi, kendi iradesi olmayan bir sığır eti gibi oyalanıyordu.

Hayır, diye düşündü. Bu kadar uzun süre dayanamazdı. İkisinden biri ya da diğeri ölmüş olacaktı. Ash, kraliçe annesinin bu güneyli zorbayı Fells'ten uzak tutarak neler başardığını anlamaya başlamıştı.

"Yalnızca bir sorun var Majesteleri," dedi dişlerinin arasından. "Kraliçe hayatta, Yaradan'a şükürler olsun, ama iyi değil. İhtiyacı olan şey dinlenmek, sessizlik ve iyi, besleyici yiyecekler. Halka açık bir çile değil."

"İnsanların bir hükümdarı öldürmenin basit bir mesele olduğunu düşünmelerini sağlayamayız. Bu yanlış bir mesaj olur."

"Kraliçe yemek sırasında bayılsaydı bu nasıl bir mesaj olurdu Majesteleri?" Ash pek de medeni olmayan bir tonda konuştu. "Eğer şu anda diller dolaşıyorsa, bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Montaigne, "Bunun olmamasını sağlamak sizin göreviniz," dedi.

"Boş ver şifacı," dedi kraliçe. "Kral haklı tabii ki. Orada olmam gerekiyor." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Marina'nın seçmesi için yatağın başucuna birkaç elbise taşıyan hanımlarına başıyla işaret etti.

Normalde kraliçe rahatsızlandığında, ki sık sık rahatsızlanırdı, Leydi Estelle ev sahibesi olarak devreye girerdi. Arden Kralı metreslerini saklamak için bir neden görmüyordu. Ama Estelle, krala yönelik bir suikast girişimine ev sahipliği yaptığı için öldürüldü. Bilerek ya da bilmeyerek. Dolayısıyla mevcut kriz. Kralın şov yapması gerekiyordu.

"Kraliçemi akşam yemeğinde yanımda istiyorum," dedi kral. "Bunu anlamak neden bu kadar zor?" Kraliçe'nin hanımlarından birinin elinden bir elbise kopardı ve Marina'nın yüzüne fırlattı. "Bunu giy. Ve bir ölçü rom iç, eğer yanaklarına biraz renk katacaksa. Konuklarımız çoktan yerlerini aldılar ve ben yokken komplo kurmaları için onlara zaman tanımak istemiyorum."

Kraliçe yatağında donmuş bir şekilde oturmuş, elbisesini bir kalkan gibi tutuyordu.

"Sana giyinmeni söyledim, seni aptal Tamron sürtüğü. Sağır mısın sen?"

"Majesteleri, lütfen," diye mırıldandı kraliçenin leydilerinden Leydi Argincourt, odadaki karatavuk kalabalığını işaret ederek. "Kraliçeyi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Montaigne, "On beş dakikadan daha kısa bir süre içinde sizi aşağıda görmek istiyorum," dedi. "Freeman, ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyi halletmek için yemek odasında kraliçeye katılacaksın. Ve giymek için o lanet şifacı kahverengisinden başka bir şey bul. Başında bir şifacının olması da yanlış bir mesaj verecektir."

"Elbette Majesteleri," dedi Ash.

Kral, karatavuk muhafızına işaret vererek odadan çıktı ve Ash'i iki soruyla baş başa bıraktı: Sonunda krala gerçek bir hasar verebilecek kadar yaklaşabilecek miydi? Ve önümüzdeki on beş dakika içinde akşam yemeği kıyafetlerini nereden bulabilirdi?

Kralın gittiğinden emin olunca Ash kraliçeye döndü. "Rom yok, Majesteleri," dedi. "Karaciğeriniz hâlâ zehrin etkisinden kurtulamamışken olmaz. Küçük bira ya da çay öneririm."

"Çay bana çok yakışıyor, Freeman Usta," dedi kraliçe.

"Güzel," dedi Ash. "Ve son olarak, aranızda acilen uygun kıyafetleri nerede bulabileceğimi bilen var mı?"

On beş dakika sonra Ash kraliçeyi yemek salonuna kadar takip ediyordu. Her nasılsa, Kraliçe Marina'nın hanımları siyah bir pantolon ve yeşil kadife ve deriden aşağı yukarı uyan bir pantolon bulmayı başarmışlardı. Ne mutlu ki, ona uygun güzel bir gümüş yakası da vardı.

Saray kıyafetine benzer bir şey giymeyeli uzun zaman olmuştu. Sanki bir kostüm giyiyormuş gibi hissediyordu.

Eşiği geçer geçmez Ash bir Şeylerin ters gittiğini anladı. Odadaki gerginlik bir günlük yulaf lapası kadar yoğundu ve odanın ii bugünlerde bile normalden daha fazla karatavukla doluydu. Ana yemek servis edilmişti ama tabakların çoğuna dokunulmamıŐ gibi görünüyordu. Odadaki kadınlar sanki ortadan kaybolmayı umuyormuŐ gibi masaya bakıyorlardı.

Tüm gözler uzun boylu, kaslı, gri saçları ve siyah göz bandı olan bir derebeyinin üzerindeydi. Kapiya en yakın masanın ucunda duruyordu ve etrafında bir avuç silahlı adam vardı. Sivil giysiler içinde yersiz yurtsuz görünen türden sert bir askerdi. Onun yanında, belki on iki ya da on üç yaşlarında, çamurlu kahverengi giysiler içinde, çok daha genç bir reis duruyordu.

Onlar içeri girerken, kraliçe gizli bir güç kaynağına dokunmuş gibi görünüyordu. Omurgası dikleŐti, çenesi yükseldi ve konuklar onu selamlamak için ayağa kalktığında ıŐıl ıŐıl gülümsedi. Büyük bir vakarla odanın enine boyuna yürüdü ve kralın yanındaki yerini aldı. Ash birkaç adım geriden gelip kraliyet çiftinin arkasındaki duvarın dibinde durdu ve kralla arasındaki kara kuş barikatına baktı.

Fırsat yok, diye düşündü Ash.

Montaigne Kraliçe Marina'nın elini öptü, diğer konuklara döndü ve dişlerini sıkarak, "Majestelerinin sağlığına kadeh kaldırırken bana katılacağınızı biliyorum," dedi.

Bu durum iyi dilek mırılıtları ve birkaç kadeh kaldırmayla karşılandı, ancak odadaki havayı deđiŐtirmede. Bir akşam yemeği partisinden çok bir restleŐmeye benziyordu. Örneğin Marin Karn, taş çiğneyip çakıl tkrecekmiŐ gibi görünüyordu.

"Oturun Lord Matelon ve yemeğinizi yiyin," dedi kral. "Bugün Azizler Günü. Savaşın durumunu tartışmak için uygun bir zaman değil. Thane Konseyi toplandığında bu konuyu ele alacağız."

"Aylardır bir konsey toplamadınız Majesteleri," dedi gözleri çizgili lord. "Bunun yerine, hiç bitmeyen bu kin maçını finanse etmek için sadık sancaktarlarınızın mallarına ve hazinelerine el koyuyorsunuz."

Masanın etrafında protesto ve onay karışımı bir gürültü yuvarlandı.

Kraliyetin güvenilir müttefiki Michel Botetort da ayağa kalktı. "Yalvarırım Arschel, bunu erteleyelim."

"Katılıyorum," dedi General Karn. "Majestelerini son gelişmeler hakkında bilgilendirme fırsatını henüz bulamadım."

Matelon, "O halde Karn, onu şimdi bilgilendirelim," dedi. Odayı taradı. "Sanırım yeterli çoğunluğumuz var."

"Belki de hanımlar odadan çıkmalı," dedi kral, gözleri parlıyordu, eli kılıcındaydı, "böylece açıkça konuşabiliriz."

"Belki de yapmalılar," dedi Matelon.

Kadınlar ipek ve brokar hışırtısı içinde kalkıp odadan çıktılar. Kraliçe hariç hepsi. "Ben kalıp söyleyeceklerinizi dinleyeceğim Lord Matelon," dedi basitçe.

Matelon omuz silktili. "Nasıl isterseniz, Majesteleri." Çocuğa döndü. "Oğlum Robert Delphi'de görevli bir onbaşı. Sunacak bir raporu var. Onbaşı mı?"

Robert o kadar gergindi ki elindeki kâğıt titriyordu. "D-Delphi düştü, Majesteleri."

Delphi! Ash tepkiler için odayı tararken sokaktaki yüzünü korumaya çabaladı. Marin Karn, kral ve en azından Botetort'un zaten bildiği bir yargıçtı.

Kral sabırsız bir şekilde elini salladı. "Şu ya da bu felaket hakkında sürekli söylentiler dolaşıyor. Delphi hakkında bir söylenti duydum ve araştırma sürecindeyiz."

Lord Matelon, "Bu bir söylentiden daha fazlası Majesteleri," dedi. "Devam et, Onbaşı."

Robert dimdik durdu. "Gündönümü tatilini Delphi'deki görevimden izinli olarak tapınak kilisesinde geçirdim. Ben , benimkinden bir mesaj aldık.

Yüzbaşı Matelon'un şehrin kuzeyindeki karargâhından. Okuyayım mı?"

Matelon elini çocuğun omzuna koyarak, "Devam et oğlum," dedi.

Robert boğazını temizledi ve okudu. "'Bir madenci isyanı, kuzeyden gelen Fellsian İskoçyalıları gibi görünenlerle desteklenen tam gelişmiş bir isyana dönüştü. İsyancılar şu anda madenleri, tepeleri ve kasabayı kontrol ediyor ve karargâhımız saldırı altında.'" Robert sertçe yutkundu. "Tapınak kilisesinden takviye kuvvetlerin sonucu değiştirecek kadar kısa sürede ve sayıda gelmesi olası olmadığından, kesin bir zafer elde etmek için yeterli bir kuvvet konuşlandırılana kadar daha fazla asker riske atılmamasını öneriyorum. Yüzbaşı Halston Matelon, Majestelerinin Ordusu Komutanı, Delphi."

Tüm oda şoktan sessizliğe bürünmüştü.

General Karn konuştu. "Bana öyle geliyor ki Yüzbaşı Matelon kötü performansı için bahaneler uyduruyor."

Lord Matelon'un yanaklarında renk lekeleri belirdi. "Açıklayın General," dedi.

General Karn, "Öncelikle, kuzeylilerin Ruh Dağları'nın güneyine asla ayak basmadıklarını herkes bilir," dedi. "Taktiklerini değiştirmeye karar vermiş olsalar bile, yılın bu zamanında Ruh Dağları'ndan bir kuvvet geçirmeye ancak bir aptal kalkışır. Geçitler bir aydır kapalı."

"Belki de," dedi Matelon her kelimeyi ısırarak, "cadı kraliçe bu yıl kışı güneyde geçirmeye karar verdi. Belki de büyücüleri tüm karı büyüyle eritmiştir. Tek bildiğim, bu lanet savaşın başından beri aldığımız her güvencenin, yapılan her tahminin, zaferin yakın olduğuna dair her raporun yanlış olduğu."

Montaigne yanıtını tüm odaya yöneltti. "Çoğunuzun bildiği gibi, Lord Matelon'un savaşa verdiği destek ve şahsımıza olan sadakati bir süredir ılıktı.

zaman. Bu da beni meraklandırıyor - bu daha büyük bir komplonun parçası olabilir mi? Matelon'un oğlu bizi kuzeydeki isyancılara ihbar ederken, başkentte birden fazla suikast girişimi."

Majesteleri, neden işler ters gittiğinde hep başkasının suçu oluyor? Ash düşündü.

"Majesteleri," dedi Matelon. "Yirmi beş yıllık savaş boyunca hiç durmadan destek verdim. Hiç kimse bu çabaya daha fazla asker ya da hazine katkısında bulunmadı. İnsanlar imparatorluğun dört bir yanında acı çekiyor ve açlıktan ölüyor. Şimdi, görünen o ki, en büyük oğlumu feda ettim. Peki ne için? Büyücüler ve vahşilerle dolu, başlıca ihraç ürünleri ihtiyacımız olmayan şeyler olan küçük bir diyarın kontrolü için. Yeter artık. Benden bu kadar."

"Tanrı tarafından meshedilmiş hükümdarınızın emrine boyun eğmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Yorgun olduğumu söylüyorum ve eve gidip hanımımınla yas tutmak ve ilgiye şiddetle ihtiyaç duyan mülklerimi görmek istiyorum." Derebeyi başını eğdi, sonra döndü ve yanında silah arkadaşları ve oğlu olduğu halde kapıya doğru yürüdü.

"İstersen evine git," dedi Montaigne, "ama hanımın orada değil."

Matelon adımlarının ortasında dondu kaldı, sonra dönüp krala baktı. "Açıkla kendini," dedi.

Montaigne tüm salona seslendi. "Delphi'deki olayları göz önünde bulundurarak, Thane Konseyi üyelerimin ailelerini kuzey sınırından uzak bir yerde tecrit etme tedbirini aldım. Bu şekilde hiçbiriniz onların güvenliği konusunda endişe duymayacak ve hepiniz bu savaşı kazanmaya odaklanabileceksiniz."

Bunun üzerine masanın etrafındakithane'lar ayağa kalktı, birçoğunun elleri kılıçlarının üzerindeydi. Bu Montaigne için bile vahşi bir hareketti.

"Ve evet," dedi Montaigne, "az önce salondan çıkan hanımlar da buna dahil."

Yemek odasının kapıları açıldı ve çoğu tasmalı büyücü olan kara kuşlar odaya doluştu. Çevrenin her tarafında pozisyon aldılar.

"Bu yeni çabanın tüm yükünü sizin taşımanızı beklemediğimi unutmayın. Bu savaşın getirdiği para ve insan yükünü biraz olsun hafifletecek girişimlerim var. Sadece biraz hoşgörü istiyorum."

Eğer o piçi şimdi öldürürsem, diye düşündü Ash, bu lordların hiçbiri beni durdurmak için parmağını bile kıpırdatmaz. Ama sonra dönüp beni idam ederlerdi, çünkü bilirsiniz, emsal teşkil ederdi.

Biraz daha beklemek zorundaydı. Jenna'yla tanıştığından beri hayatta kalmak giderek daha önemli hale gelmişti.

"Şimdi," dedi Montaigne. "Sizden ay sonuna kadar şehirdeki evlerinizde kalmanızı rica ediyorum. O zamana kadar hepinize iyi haberlerim olacak. Gidebilirsiniz; soruşturmamız süresince burada misafirimiz olarak kalacak olan Lord Matelon hariç."

O sırada derebey ve silahlı adamları neredeyse kapıya varmışlardı. Kralla yüzleşmek için döndü. "Tüm saygımla, Majesteleri, reddediyorum." Her iki elinde birer bıçakla döndü ve kendisine en yakın karatavukların boğazlarını kesti. Adamları efendilerinin etrafında bir çember oluşturmuş, kılıçlarını kuşanmışlardı. Kral'ın Muhafızları'nın arasından geçip kapıdan çıktılar.

Ziyafet tüm niyet ve amaçlar için sona ermişti. Ash kraliçeye kamarasına kadar eşlik ederken, kral bir muhafız kalabalığı tarafından izole edilen odadan aceleyle çıktı.

Ash'in derisi giderek artan bir tedirginlikle karıncalandı. Delphi'nin düşüşü ve olası bir iç savaş Fells için iyi bir haber olabilirdi ama Ash'in işini çok daha zorlaştıracaktı. Zor durumdaki bir kralla ulaşmak eskisinden daha zor olacaktı. Kaos içindeki bir krallıkta tutsakların durumu genellikle iyi olmazdı. Vethane'lerin isyanı, Carthis imparatoriçesiyle olası bir anlaşmayı her zamankinden daha cazip hale getirecekti.

ELÇİ

Ash, Strangward'la buluşmak için kralın Küçük Salon'una vardığında, salon çoktan dolmuştu. Kralın kâhyası Pettyman, yeni çeşnicibaşı Jerome ve çok sayıda kara kuş büyücüsü çoktan hazırды.

Salon, kralın özel odasına bitişik olan taht odasının daha küçük, daha samimi bir versiyonuydu. Montaigne'in bir çeşit tahtı bile vardı, etrafındakilere tepeden bakabilmek için yükseltilmiş bir kürsü üzerinde özenle hazırlanmış bir sandalye.

Pettyman misafirperverlik ve politikanın buluştuğu o tatlı noktayı nasıl bulacağını biliyordu. Şöminenin ve kapıların etrafındaki Gündönümü yeşilliklerini yenilemiş ve büfenin üzerine mütevazı bir yiyecek ve içecek sergisi koymuştu. Jerome, Fleury ve Marc DeJardin'in dikkatli gözleri altında tadım aşamasındaydı.

Zaman kaybıydı. Ash artık kralın ona dokunmayacağını biliyordu. Montaigne her zaman paranoyaktı ama suikast girişimlerinden sonra daha da kötüleşmişti. Özel muhafızları her gece kapıyı kilitlemeden önce yatak odasını arardı. Hiçbir lokma, tadımcıda denenmeden dudaklarından geçmezdi - birkaç kez. Sürekli baş ağrılarından, titremelerden ve kızarıklıklardan şikayet ediyor ama Ash'in yardım tekliflerini reddediyordu.

Kralın semptomları Ash'in planının işe yaradığına dair bir işaret olabilir miydi? Bilmiyordu. Eğer bilseydi yardımı olurdu.

Kralın "beyaz büyü" kullanıp kullanmadığını sordu ama bunu sorarak dikkatleri yaşayan gümüşe çekmek istemedi.

Ash ve Jerome bu günlerde birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Ash, kralın büyü tüadımıcısına eşdeğer hale gelmişti; büyü tü tehditlere karşı sürekli göz kulak olmak, ziyaretçileri incelemek ve ani bir hastalık veya kralın hayatına yönelik başka bir girişim durumunda harekete geçmeye hazır olmak için görevlendirilmişti.

Ash herhangi bir rakip suikastçının bu şerefe nail olmasından çok mutlu olurdu ama bu henüz gerçekleşmemişti. Elçinin gelişiyile birlikte zamanın daraldığını biliyordu -en azından Jenna için. Bir avuç insan Jenna'nın kaderini belirlemek üzere Kartaca delegasyonuyla birlikte bir köle açık artırmasındaki simsarlar gibi bir araya gelecekti.

Ash derin bir nefes aldı, kendini yumruklarını açmaya, kaslarını gevşetmeye, kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi duvara yaslanmaya zorladı. Bu kadar uzun süre aptalca davranarak hayatta kalmamıştı.

Köle ticaretinden bahsetmişken, Lila ve Destin Karn birlikte geldiler tabii ki. Ash boynundaki tasmayı parmakladı. Flashcraft kasalarının tesliminden beri Ash'in Lila hakkındaki son yanılsamaları da yok olmuştu. Lila para kazanmak için her yere gider ve ne gerekiyorsa yapardı. Eğer onu Fells'e geri götüreceğini ve bir ödül alacağını düşünüyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Lila ve Karn büyü tü cihazlar konusunda uzman olduklarından, Komutan Strangward'ın getirdiğı "silah" hakkında görüş bildirmeleri için çağırılmışlardı.

Belki de kral sadece yalnızdı. General Karn sahadaydı, kuvvetlerini Arschel Matelon ve müttefiklerinin olası bir saldırısına karşı konuşlandırıyordu. Matelon Beyaz Meşeler'deki kalesine doğru yola çıkmış, yol boyunca sancaktarlarını çağırarak savaşa hazırlanıyordu.

Acaba annem Delphi'ye sahip çıkmasının sonuçlarını biliyor mu?

Belki de başından beri plan buydu.

Annesi hakkında evde öğrendiğinden daha fazlasını uzaktan öğreniyor gibiydi.

Küçük Karn karatavuklarla planlar yaparken, Lila Ash'in durduğu yere doğru sürüklendi.

"Cazip bile gelmiyor mu?" diye sordu, duvar boyunca uzanan ve iki ucunda birer karatavuğun nöbet tuttuğu yaygıya başını sallayarak.

"Daha yeni yedim," dedi Ash, "ve ringa balığını pek sevmem." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ash gülümseyerek dişlerini göstererek, "Hayır, yok," dedi. "Ama acıktıysan buyur ye. Dışarıda bekledikten sonra kral buna dokunmayacaktır."

Görünüşe göre Lila da aç değildi, çünkü hiç şans vermedi.

Kral kısa bir süre sonra Botetort'la birlikte geldi. Kral siyah ve gümüş rengi kıyafetler içindeydi ama biraz keyifsiz görünüyordu. Yanaklarındaki deri çatlamış gibiydi ve sanki kaşınıyorlarmış gibi sürekli kollarını ovuşturuyordu. Ellerini kucağında birleştirene kadar biraz titredi.

Ash kralın önünde diz çöktü, sonra ayağa kalkarak yüzünü inceledi. "İyi misiniz Majesteleri?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye tersledi kral. "Odayı taradınız mı?"

"Araştırdım ve şüpheli bir şey bulamadım," dedi Ash.

Kâhya Greenberry kapıda belirdi. "Prens Peder Fosnaught, Kuzey Adaları'ndan gelen heyetle birlikte burada, Majesteleri," dedi. "Onları içeri alayım mı?"

"Elbette," dedi Montaigne. "Hadi şu elim."

Kapıdan giren ilk adam iri yarı, geniş omuzlu, dağ gibi bir adamdı. Saçları yanık bal rengindeydi, örülmüş ve bukleler halinde bükülmüştü. Bol keten bir gömlek giymiş, pantolonunun içine sokmuş, üstüne bir baldric ve kemer takmıştı. Servetini bileklerine ve boynuna takmıştı; altın kelepçeler, zincirler ve kolyelerden oluşan rastgele bir ürün yelpazesi.

Herkesin üzerine hafif bir pelerin atılmıştı ve meşalelerin ışığında renk değiştiriyor gibiydi. Ortada hiç silah yoktu; heyet dışarıda silahlarından arındırılmıştı.

Acaba imparatoriçe de elçisi kadar etkileyici mi, diye düşündü Ash ona bakarak.

Toplamda altı kişiydiler ve hiçbirinin üzerinde herhangi bir üniforma yoktu. Elçinin giydiğine benzer rahat bir tarzda, çeşitli renklerde giysiler giymişlerdi. Erkekler ve kadınlar aynı şekilde giyinmişlerdi ve her şeyden çok denizcileri andırıyorlardı. Tek benzerlikleri hepsinin kollarında dalgalı dövmeler olmasıydı. Ash bunun imparatoriçenin alameti olduğunu tahmin etti. Çoğu açık tenliydi ama güneşte geçirdikleri uzun saatler yüzünden renkleri açılmıştı; saçları ağartılmış ketenden mısır ipeğine ve açık kahverengiye kadar değişen tonlardaydı.

Erkeklerin hepsi temiz tıraşlıydı. Bazılarının uzun saçları yanlardan kalın örgüler halinde toplanmışken, diğerleri daha sıkı tıraş edilmişti. Hem erkekler hem de kadınlar Arden'da moda olandan daha fazla takı takıyordu. Çoğu küpe takarken, diğerleri bilezik ya da özenle hazırlanmış kemer tokaları takıyordu.

Ne tür insanlardı bunlar? Ash onları yakından inceleyerek ipuçları aradı. Fosnaught'un onları atlı vahşiler ya da korsanlar olarak tanımlaması uygun görünüyordu. Cesaret verici değildi. Kartacalı korsanların acımasız bir ünü vardı ve Ash bunu engellemenin bir yolunu bulamazsa Jenna'yla birlikte yelken açacaklardı.

Grup kralın önünde durduğunda, Fosnaught onları tanıtmak için boğazını temizledi ama Kartacalı elçi protokole aldırıyor gibiydi. Öne çıktı ve ortak dilde şöyle dedi: "Ben Teza Von bin Miralla, Tarvos'un Yeminli Kılıcı. Sizi İmparatoriçe Celestine'in Elçisi, Kuzey Adaları, Çöl Kıyısı, Carthis, Endru ve Anamaya'nın hükümdarı ve Tarvos'un Gerçek Kaynağı Lord Evan Strangward ile tanıştırayım." Kenara çekilerek, o ana kadar sürünün içinde kaybolmuş olan genç bir adamı işaret etti.

"Elçi bu mu?" Lila etkilenmemiş gibi mırıldandı.

"Onu hafife alma," dedi Ash, gözlerini kısarak. "Hepsi bir çeşit büyücü, ama tahminimce aralarındaki en güçlüsü o."

Kartacalıların yetenekli oldukları açık olsa da, auraları Ash'in alışık olduğundan farklı görünüyordu. Batılı büyücüler soğuk mavimsi beyaz renkte parlardı. Strangward'ın aurası buna en yakın olanıydı. Tüm odayı parlak beyaz bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Tılsımını her kavrayışında, ki bu sık sık oluyordu, sanki ışıklar kararıyordu. Diğer delegeler sönmekte olan kömürler gibi soluk bir kırmızıyla parlıyordu.

Farklı türler mi? Ash merak etti. Yoksa sadece Strangward diğerlerinden daha mı güçlü?

Elçi Ash kadar uzun boylu değildi ama yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu. Kaslı olmaktan çok sırim gibiydi ve daha ince bir yapısı vardı. Önden tokalı, dar bir deri ceketin altına bol bir keten gömlek giymişti. Geniş pantolonu yumuşak diz boyu çizmelerin içine sokulmuştu. Kılıç kuşağı beline dolanmıştı, kını boştu. Bir kulağındaki altın küpe ve giysisinin dışında cesurca sergilenen muskası dışında diğerlerinden daha az süslüydü. Burnunun en az bir kez kırılmış olması, ışıltılı sarı saçları, vahşi yeşil gözleri ve ince planyalanmış yüzüyle onu fazla güzel olmaktan kurtarıyordu.

"Bahse girerim kızların bakmaktan hoşlanacağı biridir," diye mırıldandı Lila.

Bahse girerim bakmaktan fazlasını yapıyorlardır, diye düşündü Ash.

Ash Kuzey Adaları'nda hiç bulunmamıştı ama yine de elçinin sesinde ve yüz hatlarında tanıdık bir şeyler vardı. Belki de eski zamanlardan kalma bir büyücüyle tanışmıştı.

Montaigne elçiyi belli belirsiz bir şaşkınlıkla inceliyordu. ifade, ama olup olmadığını o vardı için yap Strangward'ın gençliğini ya da giyim tarzını Ash bilmiyordu. Fosnaught devam etti ile ve Tanıştırayım. "Mayıs Size Majesteleri Gerard Montaigne'i takdim ediyorum.

Arden ve Tamron'un Yaratıcı Kralı ve Yedi Diyar'ın Yeni İmparatorluğu'nun hükümdarı."

"Majesteleri." Strangward başını kibarlık gösterecek kadar eğdi ama muhtemelen bir elçi ile bir kral arasındaki görüşmede protokolün gerektirdiği kadar değil. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Arden'le ve Yedi Diyar'ın geri kalanıyla ilişki dört gözle bekliyorduk. Burası çok güzel, yeşil bir yer." Bunu söyleme biçiminde Ash'in ensesindeki tüyleri diken diken eden aç bir şeyler vardı.

Bu elçi konuştuOrtak İyi, Yine de ile yabancı bir aksan. Bu da mantıklıydı, çünkü bildiği kadarıyla Ash Kuzey Adaları'ndan kimseyle tanışmamıştı.

"Arden'a hoş geldiniz Lord Strangward," dedi Montaigne. "Umarım güzel bir yolculuk geçirmişsinizdir."

"Evet," dedi Strangward, sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi dudakları seğirerek. "Neredeyse her zaman yaparım."

Fosnaught diğerlerine doğru işaret etti. "Bu Lord Botetort, Thane Konseyi Başkanı ve Teğmen Destin Karn, Kral Muhafızları'ndan."

Strangward'ın bakışları isimleri söylenen her bir kişinin üzerinde gezindi. Sonra dönüp bir kenarda duran Lila ve Ash'e baktı. "Bu ikisini atlamışsınız," dedi işaret ederek.

"Bu ikisi ... ah ..." Fosnaught'un bu toplantıdaki rollerini nasıl tanımlayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Destin Karn imdadımıza yetişti. "Bu Lila Barrowhill, silah ve lojistik konusunda uzmandır. Adam Freeman ise Kraliyet Şifacılar Loncamızın bir üyesi."

"Bir şifacıya ihtiyaç olacağını tahmin ediyor musunuz?" diye sordu elçi, sanki hastaları tespit etmek istercesine etrafına bakınarak. "Yoksa her zaman hazırda bir tane mi tutarsınız?"

Karn, "Freeman, kızın sağlığıyla ilgili ortaya çıkabilecek her türlü soruyu yanıtlamak için burada," dedi.

Elçi başını eğerek Karn'ı inceledi. "Sen bir büyücüsün," dedi. "Öyle değil misin?"

Karn nedense alışılmadık derecede ürkek görünüyordu. Yol göstermesi için krala baktı, bir şey anlamadı ve sonra, "Evet, Lord Strangward, öyleyim," dedi.

"Sen de öylesin," dedi Strangward Ash'e. "Ne kadar ilginç." Montaigne'e geri döndü. "Büyücülerin sarayda bu kadar hoş karşılandığını görmeyi beklemiyordum. Arden'de yeteneklileri yaktığınızı duymuştum. Yanıldığımı öğrendiğim için çok rahatladım."

Uzun bir süre kimsenin söyleyecek bir şeyi olmadı. Ash yüzüne yayılan eğlenceyi engellemek için dudağını ısırdı.

Sonunda Peder Fosnaught boğazını temizledi. "Bizler inançlı insanlarız Lord Strangward ve şeytani etkinin tehlikelerinin farkındayız. Bazı büyücülerin kilisenin ilkelerini ihlal ettiği belirli durumlarda, El tarafından incelenirler. Bozulmuş oldukları tespit edilirse, alev tarafından temizlenirler."

"Temizlenmiş mi?" Strangward bir kaşını kaldırdı.

"Temizlendi," diye tekrarladı Fosnaught. Strangward şaşkın şaşkın ona bakmaya devam edince, "Onları yakarız," diye tersledi.

"Yani öldüler mi?"

"Ama temizlendi. Ve bu nedenle kurtuldu."

Strangward çenesini ovuşturarak, "Büyüleyici," dedi.

Fosnaught kemerinde asılı duran krallığın anahtarlarını okşadı. "Kuzey Adaları'nda hangi dine mensup olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Doğuda imparatoriçe dindir," dedi Strangward. "Gücü paylaşacak biri değildir, tanrılarla bile." Ash'e döndü. "Neden sen ve bu muhafızlar metal yakalar takıyorsunuz? Bu bir rütbe işareti mi, yoksa kişisel bir moda mı, yoksa belirli bir kabileye mi aitsiniz-?"

"Bu kadar yeter!" Montaigne kükredi, sabrının sonuna gelmişti. "Eğer isterseniz, Elçi, size bazı geleneklerimizi açıklamaları için din adamlarımızdan birini görevlendirebiliriz" dedi. "Ancak kısıtlı ve bu toplantının ana konusuna geçmek istiyorum."

İmparatoriçe ve bizim aramızda bir anlaşma." Bir grup sandalyeyi işaret etti. "Oturabilirsiniz."

Elçi oturdu, bacaklarını önüne doğru uzattı ama arkadaşları ayakta kaldı. "Bağışlayın beni," dedi. "Benim geldiğim yerde işe koyulmak için genellikle birkaç gün tay içmek ve hikâye anlatmak gerekir. Sizin alışkanlıklarınızın farklı olduğunu ve çok daha verimli olduğunu görebiliyorum."

Elçinin tuhaf bir şekilde resmi ve kendini küçümseyen bir konuşma tarzı vardı ama yine de her satırında oldukça keskin bir nokta gizliydi.

Fosnaught, Botetort ve Karn da oturdu. Lila ve Ash ayakta kalırken, Montaigne olduğu yerde, kürsüde, etrafında karatavuklardan oluşan muhafızlarıyla kaldı.

Strangward, "Kuzeydeki olaylar göz önüne alındığında yoğun bir dönemde beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Montaigne'in gözleri kısıldı. "Hangi olaylar?"

"Demir ve çelik kaynağı olarak önemi göz önüne alındığında Delphi'nin kaybı büyük bir darbe olmuş olmalı."

"Haberler hızlı yayılıyor ," dedi Montaigne, kelepçelerini düzeltir gibi yaparak.

"Özellikle de kötü haberler. Korkarım dünyanın düzeni böyle."

Daha iyi bir anlaşma için zemin hazırlıyor, diye düşündü Ash, isteksiz bir hayranlıkla. Bize ihtiyacınız var, demek istiyor.

Botetort, "Delphi kışın sefere çıkmak için berbat bir yer," dedi. "Havalar ısındığında isyancıları temizleyeceğiz."

"Elbette," diye kibarca başını salladı Strangward. "Ne yazık ki kuzeyliler soğuğa pek aldırış etmiyor gibi görünüyor." İçini çekti. "Fells'le başımız çok dertte." Sözler dikkatsizce söylenmişti ama gülümsemesinde bir ısırık vardı.

"Eğer cadı kraliçe Delphi'yi ele geçirdiyse," dedi Montaigne, "uzun süre elinde tutamaz. Savaş sürekli bir ilerleme ve geri çekilme serisidir."

"Katılıyorum," dedi Strangward. "Bu anlamda savaş, gerçek aşkın seyri gibidir. Uzun zamandır bu kraliçenin kapısını çalıyorsun ama o kapıyı açmıyor."

Ash, kan ve kemik diye düşündü. Strangward annemin çeyrek yüzyıl önce Montaigne'in evlilik teklifini reddettiğini biliyor. Araştırmasını yapmış ve boğazına sarılmaktan korkmuyor. Arden Kralı'nı dürtmek tehlikeli bir oyundur.

Ama belki Strangward da tehlikeliydi. Sakin ve süssüz dış görünüşünün altında yatan bir şey vardı, sessiz bir gölde yüzen bir yılan gibi yüzeyi dalgalandıran temel bir güç. Strangward, neredeyse çelimsiz görünümüne rağmen odadaki en ölümcül yırtıcı olduğunu biliyormuşçasına güven saçıyordu.

Bu Jenna için ne anlama geliyor? Eğer bu elçiye, imparatoriçe nasıl biri olmalı?

"Demek istediğin .. . ?" Montaigne'in sesi buz parçaları gibi kulağı delip geçti.

"Demek istediğim, belki de yardım edebiliriz. yardımcı olabiliriz."

"Özellikle bir ordudan söz etmiştik," dedi Montaigne. "Kişisel muhafızlarınız şüphesiz çok yetenekli olsa da, altı asker pek yeterli olmayacaktır."

Strangward, "İmparatoriçe, bir anlaşma olmadan yabancı bir ordunun aniden ortaya çıkmasının kötü karşılanacağından endişeleniyordu," dedi. "Celestine böyle bir taahhütte bulunmadan önce sihirli işaretli kızı görmek isteyecektir. Eğer İmparatoriçe'nin aradığı kişi oysa, hiç kuşkunuz olmasın, ordu gelecektir." Strangward öne doğru eğildi. "Şimdi. Ondan bir kız olarak bahsediyorsun. Kaç yaşında?"

"Belki on altı ya da on yedi," dedi Karn.

"Ah," dedi Strangward, yüzü okunmaz haldeydi. "Yetenekli mi?"

Karn başını salladı. "Hayır. En azından her zamanki gibi değil."

"Anlamı?"

"O bir büyücü değil." Ve sonra, sanki daha iyi bir sunum yapması gerektiğini fark etmiş gibi ekledi, "Ancak, henüz kendini göstermemiş başka yetenekleri olabilir."

Ash kaşlarını çattı. Karn her gibi sakin değildi. Yüzü terden parlıyordu ve sanki dinleyicilerinin kim olduğundan emin değilmiş gibi tılsımını parmaklayıp kraldan elçiye bakmaya devam ediyordu.

Kral koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyor, Karn'ın beceriksizce satış yapmaya çalışmasından giderek daha fazla rahatsız oluyordu. Montaigne, "İblis işaretli kızı bulmamızı isteyen kişi İmparatoriçe olduğuna göre, belki de bize onun neden değerli olduğunu söylemelisiniz," dedi.

Evan Strangward sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarının uçlarını birleştirdi. "İmparatoriçe motivasyonlarını benimle paylaşmıyor. Bununla birlikte, gizemli ve egzotik olana karşı iştahı olan bir tür koleksiyoncudur." Tekrar durakladı, başını eğdi, böylece ışık altın küpesini yakaladı. "Belki de hepsi budur."

Ash tiksintisini yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu. Jenna sanki sergilenmesi gereken nadide bir sanat eseriymiş gibi tartışılıyordu.

"İmparatoriçenizin bir orduyu lekeli bir meyhane fahişesiyle takas etmek istediğine inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Çok fazla zaman geçmeden Celestine'le yüz yüze tanışacaksın," dedi Strangward ve Ash'in kulaklarına bir tehdit gibi geldi. "Muhtemelen tüm sorularınız o zaman yanıtlanacaktır. Bu arada, kızı ne zaman görebilirim?"

"Neden şimdi değil?" Montaigne söyledi. Greenberry'ye başıyla işaret etti. "Fleury ve Dejardin'e onu getirmelerini söyle."

PAZARA KAPALI

İki hizmetçi -Treece ve Nettie- Jenna'yı pazara hazırlamak için erkenden geldiler. Gümüş ve altınla işlenmiş mor ipekten, ölçüye göre dikilmiş bir elbise getirdiler. Jenna'nın giymesine yardım ettiler, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bir züppe pantolonu gibi olmuştu. En azından eteği yürüyebileceği kadar genişti.

Treece, "Mor senin için iyi bir renk," dedi.

"Altın rengi gözlerinize çok yakışıyor leydim," dedi Nettie.

Jenna itiraz etmedi. Onlar saçıyla uğraşırken uyuşuk bir şekilde oturdu. Bu uzun bir süre aldı ve epeyce tartıştılar. Oda hizmetçileri söz konusu olduğunda üst düzey olmadıklarını tahmin ediyordu ama onun için yeterince iyiydiler. Saçları son dört yıldır çoğunlukla örtü altındaydı, bu yüzden stil konusunda tam olarak bir dakikası yoktu. Sonunda, bir peri masalındaki prenses gibi başının tepesine tutturdular.

İşlerini bitirdiklerinde Jenna, "Gündönümü pastasına benziyorum," diye yakındı.

"Şey," dedi Treece, "herkes Gündönümü pastalarını sever."

Nettie, giyinip süslendiği için Jenna'nın neden daha neşeli olmadığını anlayamıyordu. "Şuna bakın leydim," dedi Jenna, ametist ve incilerden oluşan bir kolye göstererek. "Çok güzel, değil mi?" Kolyeyi Jenna'nın boynuna takmaya gittiğinde, Jenna nefesini tutup kolyeyi parmakladı.

boynunun arkasındaki magemark. "Bu da çok güzel," dedi. "Sanki kalıcı bir broş takmışsın gibi."

Bunu düşünmenin bir yolu da buydu.

Hazır olduğuna karar verdiklerinde, kara kuşlardan oluşan bir eskort onu aşağıya indirdi. O anda elçiyle buluşacağını düşündü ama bunun yerine onu ana katta, tek kişilik bir yatak, bir lavabo ve aynanın bulunduğu bir dolaptan fazlası olmayan küçük bir odaya götürdüler.

DeJardin kapının girişinde duraklayarak, "Burası beyefendinin uşağının odası," dedi. Kralın kara kuşları arasında en nazik olanıydı. "Kralın süitinin hemen yanında. Zamanı geldiğinde gelip sizi alacağız."

Jenna beyefendi uşağın nerede olduğunu merak etti. Adım atacak yer bile yoktu, bu yüzden yanında bir kitap getirmesi iyi olmuştu.

Kitabını açtı ama konsantre olmakta zorlanıyordu. Neden endişelenmesi gerektiğini bile bilmiyordu, çünkü bir imparatoriçenin kendisi hakkında neden arama emri çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Flamecaster!

Jenna irkildi ve etrafına bakındı. Oda eskisi kadar boştu.

Karanlıkta açıklıktan ölüyorum.

"?" diye fısıldadı boş odaya. Hiçbir şey yoktu.

Deli olma, diye düşündü Jenna, sayfaya yeniden odaklanarak. Hayatı boyunca imgelemler görmüştü. Sesler, bu yeniydi.

Flamecaster. Bana yardım et.

"Kapa çeneni," diye tısladı. Belki de bu zehrin uzun vadeli bir etkisiydi. İnsanın aklını kaybetmesine neden oluyordu.

Odanın kapısı çarparak açıldı ve Jenna yerinden sıçradı. DeJardin ve Fleury'ydi.

"Kim bu sen konuşmak için?" Fleury Talep edildi, Etrafıma bakıyorum.

"Hiç kimse," dedi Jenna.

Fleury kaşlarını çattı, ama tam olarak bu noktayı tartışamazdı.

DeJardin başını eğdi, sanki o bir hanımefendiydi ve kendisi de bir partide ona eşlik ediyordu. "Gitme vakti geldi leydim." Daha yakına eğildi. "Cesur olun."

Oda, söylediği gibi, hemen yan taraftaydı. İçeri girer girmez bir düzine his tarafından tokatlandı. Yemek ve yeşillik kokusu, ter ve tuzlu su. Adam'ı duvara yaslanmış, yeşil kadife giysiler içinde, suratı asık, gözleri ikiz çürükler gibi gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Yanında mavi bir üstlük ve koyu renk etek giymiş genç bir kadın duruyordu, Jenna'nın tanımadığı biri. Ayrıca Destin Karn, Malthus'un bir kargası, zengin giyimli bir derebey ve kral.

Kral! İkinci kez baktı. Görüntü hâlâ oradaydı. Kralın kafasının yerinde sırtan bir kafatası vardı.

Kalbi güm güm atmaya başladı. Bu ne anlama geliyordu? Kral sık sık ölümün temsilcisi olduğu için miydi? Yoksa Montaigne'in bu dünyada fazla kalmayacağı anlamına mı geliyordu? Tüm gücüyle ikincisi için dua etti.

Odanın geri kalanına odaklanmakta zorlandı. Ardeninler'in karşısında yarım düzine egzotik giyimli yabancı vardı. Biri hariç hepsi bir toper'ın burnu kadar kırmızı parlıyordu: Ukala bakışlı ve mavi-beyaz bir aurası olan sarı saçlı bir büyücü.

Karn, terli elini Jenna'nın kürek kemiklerinin arasına sokarak onu öne doğru itti. "Bu Jenna Bandelow," dedi, "sihirli işareti olan kız."

Karn kimseyi Jenna'ya tanıtmaya zahmetine girmedi ama sarı saçlı büyücü ellerini uzatmış, gülümseyerek ona doğru yürüdü, bu yüzden onun elçi olduğunu tahmin etti.

"Bu yeterince yakın," dedi Adam, aralarına girerek. Jenna onun geldiğini bile görmemişti.

Yabancı bir kol boyu ötede durdu, eğlenmiş görünüyordu. "Senin şifacı olduğunu sanıyordum," dedi Adam'a. "Şaperon da sen misin?"

"Ben kralın büyülü tehditler konusundaki uzmanıyım," dedi Adam. "Onları yaratmak mı yoksa önlemek mi?"

"İkisi de. Bakabilirsin ama dokunma."

"Ah," dedi Strangward. "Parametreleri bilmek güzel." Adam'ın yanından geçerek iki adım ötedeki Jenna ile yüz yüze geldi. "Bakıyorum şifacı," diye seslendi omzunun üzerinden. "Dokunmuyorum." Jenna'ya yeniden . "Ben Evan Strangward, Doğu İmparatoriçesi Celestine'in Elçisi," dedi.

Jenna hiçbir şey söylemedi, sadece eteklerini iki yanına tutarak durdu. Öyle olmadığı halde onunla tanıştığına memnun olduğunu mu söylemeliydi?

Strangward sanki ondan gelen bir selamı kabul ediyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. "Bana ensenizde bir büyü işareti olduğu söylendi. Görebilir miyim?"

Kendini tahtaya yapışmış bir kelebek gibi kapana kısılmış hisseden Jenna, yüzleri asık Adam Wolf'a, terleyen Destin Karn'a, silahlarını kuşanmış karatavuklara, egzotik Carthians'a, krala, derebeyine ve büyücülere baktı. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Yıllar önce madene giderken zavallı Riley ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Ona sihirli işaretinin güçlü olduğu ve kaderinde büyük şeyler olduğu anlamına geldiğini söylemişti. Şu anda kendini güçlü hissetmiyordu. Delphi'den gelen bir madenci buraya nasıl gelmişti?

"Hayır," dedi sertçe yutkunarak, sahip olabileceği tek gücü talep ederek.

Kral sabırsızlıkla karatavuklarına işaret etti ve karatavuklar ona doğru ilerlerken elçi, "Lütfen Jenna," dedi.

Jenna şaşkınlıkla başını kaldırdı. Strangward'ın yeşil gözlerinde bir şey vardı -sempati olabilecek bir şey.

"Tamam," dedi zorlukla yutkunarak, "lütfen dediğiniz sürece." Adamın iyice bakabilmesi için başını eğerek döndü. Adamın incelemesinin yakıcılığını hissetti, sanki bu bir şeyi doğruluyormuş gibi nefesini yavaşça iç çekerek bıraktı. Bu iyi haber miydi yoksa kötü haber mi?

"Teşekkür ederim," dedi yarım adım geri çekilerek. "İşaret hakkında size ne söylendi?"

Dönüp ona baktı. "Bunun için avlanacağımı ve öldürüleceğimi," dedi.

Bu elçinin Dudaklar sıkılaştı. "Herhangi bir şey başka?" diye ısrar etti.

"Hayır."

"Üzerinizde başka işaretler var mı?"

"Birkaç yara izi o kadar," dedi. Çenesini kaldırdı.

"İmparatoriçe benden ne istiyor?"

Strangward, "Bilmiyorum," dedi.

Jenna onu inceledi, aklına bir görüntü getirmeye çalıştı ama başaramadı. Tam olarak yalan söylemiyordu ama- "Ondan korkuyorsun, değil mi?" dedi.

Strangward, "İmparatoriçe Celestine'den korkmayan aptaldır," dedi. Tekrar krala döndü. "Kızla özel olarak görüşmek istiyorum," dedi.

Jenna Adam'a bakmaya korkuyordu. Adam'ın öfkesinin ve hayal kırıklığının kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyordu.

Montaigne, "Bunu takas yapıldıktan sonra yapabilirsiniz," dedi. "Eğer . Hakkında çok şey duyduğumuz bu silahı henüz görmedik."

"Pekâlâ," dedi elçi. "Gidip görelim. Kim geliyor?"

Bu kızı önemli yapan şey neydi? Lila hâlâ bilmiyordu. Doğru, parlak, rengârenk saçları ve altın rengi gözleriyle dikkat çekiciydi ama yüz hatları klasik anlamda güzel değildi. İşarete yakından bakmamıştı ama muhtemelen bunun bir faydası olmazdı. Ne de olsa Lila bir bilgin değildi ve bilginler bile şaşırmış görünüyordu. Herkesin söylediğine göre, etkileyici olmayan, rastgele bir hediye koleksiyonu vardı.

Peki bu imparatoriçenin ona olan takıntısını açıklayan neydi? Doğru, bir mavi kanlının hangi rastgele kişiye ya da şeye takıntılı olabileceğini asla bilemezsiniz. Yoksa bu bir tür büyük aldatmaca mıydı? Eğer öyleyse, Lila ne anlamı olduğunu anlayamıyordu.

İmparatoriçe'nin silahını gördükten sonra daha fazlasını öğrenecekti. Lila, Destin Karn, Botetort ve Lila'dan oluşan ve elçinin yelkenli sandalına binerek ana gemiye giden seçilmiş üçlü arasındaydı. Ash'in de gelmek isteyeceğini tahmin ediyordu ama o davet edilmemişti ve kız Jenna da hücrelerine geri gönderilmişti.

Arden Kralı elbette muhafızlarıyla birlikte kıyıda kaldı. Bize harcanabilir diyebilirsiniz, diye düşündü Lila.

Strangward halatı atıp gemiye atlarken, iri adam Teza Von yelkeni kaldırdı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışlar gibi birlikte iyi çalışıyorlardı. Bu, Lila'nın şimdiye kadar gördüğü en tuhaf diplomat ekibiydi.

Elçi tılsımına dokundu, yelkenler doldu ve daha önce gittikleri yönün tersine gidiyor olmalarına rağmen yola koyuldular.

Destin hâlâ bir kedi kadar ürkekti. Sonunda bir bankta yer buldu ve orada oturdu, dizlerini zıplatarak jinxpiece'ini kavradı.

Neyin var senin? Lila düşündü.

Botetort küpeştede durmuş dalgalara bakıyordu. Bir korsanla sohbet etmeye hiç istekli görünmüyordu, bu yüzden Lila boşluğu doldurdu.

"Yetenekli bir denizciye benziyorsun," dedi Lila, gergin yelkenlere bakarak.

"Ben bir gemide büyüdüm," dedi Strangward gözlerini püsküren suya karşı kısarak.

"Etrafta olması faydalı bir insan olmalısın." Strangward güldü. "Bazı insanlar için belki. Diğerleri için, o kadar da değil."

"İmparatoriçe ilk kez mi sihirli işarete sahip birini arıyor? Yoksa böyle insanlardan oluşan bir ahır mı tutuyor?"

Strangward kaçırıldı. "Hayır. Böyle insanlardan oluşan bir ahır tutmuyor."

Lila elçinin sözlerinin özenle seçilmiş olduğunu düşünmeden edemedi.

Sonra tekrar, o bir elçiydi.

Geminin yanına yaklaşıyorlardı. Yelkenler gevşedi ve Von yukarıdan kendilerine atılan bir halatı yakaladı. Onu bir merdiven izledi, demir basamaklar geminin bordasına çarparak tıngırdıyordu.

Burada, ana kanalda rüzgâr şiddetlenmişti ve su seviyesinden en alt güverteye tırmanmak dehşet vericiydi. Özellikle Botetort güverteye ulaştığı için rahatlamış görünüyordu.

"Bu taraftan." Von ve Strangward kış tarafa doğru ilerlerken Lila geminin planını zihninde canlandırmak için elinden geleni yaptı.

"Onu yüzdürmek için kaç mürettebat gerekiyor?" diye sordu. "İyi bir mürettebatla, altı ya da sekiz kişi onu idare etmek için yeterlidir."

Von dedi ki. "Topçulara, biniş ekiplerine ve mutfak personeline ihtiyacınız varsa, daha fazla olacaktır. İşte geldik."

Şimdiye kadar geminin ortasına ulaşmışlardı. Etrafta toplandılar, Von ve Strangward bir kapağın mandalını açıp güreşerek açtılar. Strangward açıklığa baktı, sonra tatmin olmuş gibi başını salladı. "Burası aşağıda," dedi. Bir fener kaparak kenarda duran ip merdiveni açtı. Lila merdivenin dibe vururken çıkardığı sesi duydu.

Aşağı inmek üzereyken Von onun kolunu tuttu. "Lordum," dedi alçak ve endişeli bir sesle. "Lütfen. Bırakın beni gideyim."

"Saçmalık," dedi Strangward. "Muhtemelen kapakta sıkışıp kalırsın." Von onu bırakmayınca, "Bırak beni, Von. Bana bir şey olmaz."

Von bıraktı ve elçi merdivenden inerek gözden kayboldu.

"Geliyor musun?" Strangward görünüşe göre dibe ulaştığında seslendi.

Birbirlerine baktılar. Kimse ilk olmaya hevesli görünmüyordu. Lila kenarın üzerinden ambarın içine baktı.

Elçi aşağıda durmuş, elleri kalçalarında ona bakıyordu. Feneri bir masanın üzerine koymuş, tüm alanı aydınlatıyordu. Ve onun yanında, yerde bir ejderha yatıyordu.

"Şehitlerin kanı," diye nefes aldı Lila. Kapağın kenarından adım atarak döndü, merdiveni kavradı ve aşağı inmeye başladı.

"Kralınıza söz verdiğimiz silah bu," dedi Strangward, Lila onun yanında durduğunda. "Doğal dünyanın en güçlü yırtıcısı."

Lila'nın bir ejderhadan beklediğinden daha küçüktü, lamba ışığında parıldayan mücevherli pullarla zırhlanmıştı. Yakışıklı yüzünün iki yanına yerleştirilmiş gözleri ıslık ıslık parlıyordu; tanıdık, neredeyse insana benzeyen gözlerdi bunlar. Başında güdük boynuzları ve dört ayağında da hınzır pençeleri vardı. Kanatlarından biri sırtına doğru sıkıca katlanmış, diğeri ise direkleri kırılmış bir çadır gibi sarkmıştı. Yer yer yırtılmış gibi görünüyordu.

Lila canavarı hayranlık ve korku karışımı bir duyguyla inceledi. Jilet gibi keskin dikenler sırtından kuyruğunun sonuna kadar uzanıyordu. Kuyruğu etrafına dolanmış, yerdeki alanın çoğunu kaplıyordu. Burun deliklerinden alev damlıyordu. Boynuna rünlerle işlenmiş ağır bir tasma takmıştı. Duvara cıvatalanmış ağır bir zincire bağlıydı.

Lila'ya bir ilgi kıvılcımıyla baktı, sonra onu görmezden gelir gibi göründü ve başını tekrar pençelerine dayadı.

Alan tamamen tuğla ve kiremitle kaplıydı ve bu kiremitler, arızalı bir fırının kaplaması gibi yer yer kararmıştı. Bir köşede yarısı yenmiş bir tavşan leşi yığını duruyordu ve tüm ambar rom, hasta ve çürümüş et kokuyordu.

Botetort merdivenden inen bir sonraki kişiydi, hemen ardından Destin geliyordu. Derebeyi ejderhayı gördüğünde hızlı bir adım geri çekildi ve kılıcının kabzasını kavradı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Strangward, "Bu sizin ne düşündüğünüze ," dedi.

Lila elçinin tarzından hoşlanmadan edemiyordu. Ondan hoşlanmaya devam edip etmeyeceğini zaman gösterecekti.

Destin canavara inanamayarak baktı. "Bu bir Kartaca güneş ejderhası," dedi, bir bakış attı.

Strangward. "Öyle değil mi?" Strangward başını salladı.

Botetort, "Ama... anladığım kadarıyla ejderhalar gerçek değil," dedi.

Strangward ejderhadan Botetort'a baktı. "Sizi temin ederim, bu ejderha kesinlikle gerçek. İsterseniz ona dokununuz."

Botetort bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Burası iğrenç kokuyor," dedi. "Genelevdeki bir sidik kabı gibi. Ejderhalar hep böyle mi kokar?"

Strangward, "Akıntıda çaprazlama demirledik ve sanırım biraz deniz tuttu," dedi. "Yelken açtığımızdan beri burası kapalı."

Botetort ayağıyla bir leğeni itti. "Rom gibi kokuyor. İçtiği şey bu mu?"

"Rom onu sakinleştiriyor," dedi Strangward. "Hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

Botetort, "Sanırım bu onun karnına ateş düşürür," dedi. "Efsanelerde anlatıldığı gibi ejderhalar gerçekten alev mi püskürtüyor?"

Strangward elini salladı. "Bazen."

Lila ejderhanın önünde çömeldi. Gözleri buğuluydu, nefesi hızlı geliyordu.

"Ben olsam çok yaklaşmazdım," dedi Strangward sertçe. "Eğitimli değil mi?"

Strangward, "Bu tam olarak eğitim boyutunda değil," dedi. "Ama bir kez başladığınızda çabucak kavıyorlar."

Lila, Strangward'dan ejderhaya baktı. Bu elçi görüldüğünden daha gergin. Sanki bu ejderhanın ne yapabileceğinden tam olarak emin değilmiş gibi. Genç ve eğitimsiz bir ejderha olduğu için mi? Yoksa her zaman böyle öngörülemezler mi?

"Kaç yaşında?" Destin sordu.

"Altı ay ile bir yıl arası diyebilirim. Vahşi doğada yakalandığı için emin değilim. Ama hızlı büyüyorlar. Denize açıldığımızdan beri neredeyse iki katına çıktı. Bir yavru getirmek zorunda kaldık.

Bir. Bu olur olmak imkansız için taşıma
a yetişkin bir ejderha."

"Neden? Ne kadar ?" "Bu geminin
iki katı uzunluğunda."

"Gerçekten mi? O kadar büyüyorlar mı?" Botetort'un gözleri
parladı.

Çok geçmeden bu ejderha kapaktan geçemeyecek kadar
büyüyecek, diye düşündü Lila. Şu anda bile dar olabilir.

"Dişi mi erkek mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Strangward. "Ejderhalar da bazı insanlar
gibidir; yakından incelemeden bunu söylemek zordur."

"Ne zamandır ambarda kilitli?" Destin sordu. "Biraz temiz
hava alması gerekmez mi?"

"Gemi ahşaptan yapılmış, Teğmen. Ahşap bir gemiyi bir
ejderhaya verir miydiniz?" Strangward elinin ayasıyla kiremit
duvarı sıvazladı. "Anlaşmamız ilerlerse, burada sulak alanda
dolaşmak için bolca yeri olacak."

Botetort çenesini ovuşturarak, "Ejderhaların savaşta nasıl
kullanılabileceğini hayal etmeye çalışıyorum," dedi.

"İşte size bir örnek," dedi Strangward. "Kuzey kuvvetleriyle
savaşırken karşılaştığınız sorunlardan biri dağların zorlu bir
engel oluşturmaları. Bir diğer sorun da düşmana ulaşmak için
kat etmeniz gereken mesafe. Yetişkin bir ejderha dağların
üzerinden uçabilir, bir şehri yok edebilir ve akşam yemeği için
Ardenscourt'a dönebilir. Artık askerlerinizi her yıl kuzeye
göndermenize gerek kalmayacaktır."

Derebeyi ejderhadan Strangward'a baktı. "Bunu kendi
gözlerinle gördün mü?"

Strangward, "Benim geldiğim yerde, bir ejderha gören her
ordu can havliyle kaçır," dedi. Merdivene doğru döndü.
"Burası çok kalabalık. Herkes bir göz attıysa, belki bu
konuşmaya kıyıda devam edebiliriz." Hepsini aceleyle
güverteye çıkardı. Strangward ambardan çıktığında Von gözle
görülür biçimde rahatlamış görünüyordu.

Saraya döndüklerinde, krala raporlarını sunabilmek için huzur odasında yeniden toplandılar. Lila, Ash'in yakınlarda gizlendiğini fark etti. Ejderhayı duyduğunda, tüm numaraları bir kenara bırakıp daha da yaklaştı. "Var mı sen kullanılmış onlar için keşif Çalışmak mı?"

Montaigne Strangward'a sordu.

Strangward, "Uzun mesafeleri ve karanlıkta görebiliyorlar, bu nedenle genç olanlar bile bu tür şeyler için uygun olabilir" dedi.

"Emirleri anlayabiliyorlar mı?" diye sordu kral. "Düşmanlarla müttefikler arasındaki farkı anlayabiliyorlar mı?"

Strangward, "Ejderhalar şimdiye kadar karşılaştığım en zeki yaratıklar," dedi. "Karşılaştığım çoğu insandan çok daha zekiler." Vahşi bir gülümseme takındı. "Bu ayrımı yapabileceklerinden hiç şüphem yok."

Lila ejderhanın ambarda taktığı tasmayı düşündü. Burada, güneyde kullanılan flashcraft tasmaları andırıyordu. "Ejderhalar büyücülerin yapabildiği gibi tasmalar kullanılarak kontrol edilebilir mi?"

"Ejderhalar söz konusu olduğunda," dedi Strangward, "bu daha çok onları nasıl eğiteceğinizi bilmekle ilgili bir mesele."

Söyleyiş tarzıyla ilgili bir şey Lila'ya panayırdaki bir havlayıcıyı hatırlattı.

Belki kral da öyle düşünüyordu, çünkü Destin'e işaret etti. "Teğmen," dedi, "elçinin söylediklerinin doğruluğunu teyit edebilir misin?"

Destin dudaklarını yaladı. "Majesteleri," dedi, "bir diplomat olarak Komutan Strangward belirli bir koruma altındadır."
_"

"Endişelenmeyin, Teğmen," diye araya girdi Strangward. "Gerçekten. Benim için sakıncası yok." Gülümseyerek ellerini casus şefine doğru uzattı.

Destin bir nefes aldı, bıraktı ve elçinin ellerini tuttu. Doğrudan diplomatın yüzüne baktı. "Doğruyu mu söylüyorsunuz Komutan Strangward?"

"Her zaman, Teğmen Karn," dedi Strangward. "Ya da en azından mümkün olduğunca sık."

"Krala ya da imparatorluğa zarar vermek mi istiyorsun?" "Hayır," dedi Strangward.

"Bu ejderha söylediğin kadar güçlü mü?" Destin fısıldadı.

"Aksine, potansiyelini hafife almışım." "Asker taşıyabilirler mi? Ya da malzeme?" Botetort sordu.

"Bunu görmedim," dedi Strangward, "ama kesinlikle yeterince güçlüler. Sanırım bir tür koşum takımına ihtiyacınız olacak. Ya da bir eyer."

Botetort Lila'ya döndü. "Uygun bir şey temin edebilir misin? Klan yapımı olabilir mi? Bir tasmanın kontrolü ile bir eyerin pratikliğini birleştiren bir şey?"

"Araştırabilirim," dedi Lila isteksizce. "Yine de, kaynaklarım ejderhalarla ilgili hiçbir deneyime sahip olmadığından, bir tasarıma üzerinde çalışmanın zaman alacağını tahmin ediyorum."

Destin krala döndü. "Sormamı istediğiniz başka bir şey var mı Majesteleri?"

"Hayır, Komiser," dedi Montaigne. "Ben tatmin oldum."

Destin Strangward'ın ellerini bir süre daha tuttu, sonra bıraktı ve geri çekildi.

Ama Lila'nın işi bitmemişti. Hızlı bir nefes aldı, davranması gerektiğini biliyordu. "Bugün gördüğümüz ejderhanın sağlığı konusunda endişeliyim," dedi. "görünüyordu."

Göz ucuyla Ash'in daha dik oturduğunu gördü.

Strangward, "Ejderhalar büyük öğünler yer ve aralarda uzun süre uyurlar," dedi. "Gördüğünüz ejderha biz yola çıkmadan hemen önce yeni bir av yaptı. Giderek daha canlı hale gelecektir."

"genellikle ne avlar?" Lila sordu.

"Et yiyicilerdir, bu yüzden ilgilerini çekecek kadar büyük olan hemen hemen her şeyi yerler."

"İnsanlar dahil mi?" diye ısrar etti.

Strangward, "İnsanları yedikleri biliniyor, evet," dedi.

"İhtiyacımız olursa daha fazla ejderha tedarik edebilir misiniz?" Botetort sordu.

"İ Biliyorum nerede için bulmak büyük sayılar . ejderhalar," dedi Strangward. "İhtiyacınız olandan çok daha fazlası."

başını salladı. Bu çok kolay, diye düşündü Lila.

Strangward da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü şimdi anlaşmayı tamamlamak için harekete geçti. "Teklifim şu. Ejderhayı sana bırakacağız ve kızı bizimle birlikte Kuzey Adaları'na götüreceğiz. İmparatoriçe aradığı kızın o olduğuna karar verirse, ordularımız kuzeydeki sefer mevsimi için zamanında varmış olacak. Ejderhayı faydalı bulursanız, daha fazlasını tedarik etmek için düzenlemeler yapabiliriz."

Montaigne başını salladı. "Özür dilerim. Bu bizim için kabul edilebilir bir şey değil."

Strangward kıpırdamadan durdu. "Kabul edilebilir değil mi? Ne şekilde, Majesteleri?"

"Kız için bize bir ordu sözü verildi," dedi Montaigne, "ve bir ordu bulana kadar kızı vermeye niyetimiz yok. Size kızı inceleme ve kişi olup olmadığına karar verme fırsatı verdik. Eğer öyle olduğuna inanıyorsanız, İmparatoriçe'ye haber verin ve orduyla birlikte geri dönün, biz de takası gerçekleştirelim. Ejderha ticareti yapmakla ilgileniyorsanız, ejderhayı burada bırakmanızı öneririm, böylece bizim için potansiyel yararlılığını değerlendirebiliriz."

Strangward uzun bir süre krala baktı. Konuştuğunda sesinde keskin bir ton vardı. "Yani ejderha ve elmaslar sizde kalacak ve biz elimiz boş mu gideceğiz? Bu pek adil görünmüyor."

Montaigne, "O halde çok daha önce öğrenmiş olman gereken bir ders aldın," dedi. "Hayat adil değil."

"Bunu not edeceğim Majesteleri," dedi Strangward, çenesi gerilmiş bir halde. "Bu dersin ileride çok işime yarayacağından eminim. Gerçekte , benim çok az ilgim var."

ejderha ticareti yapmak. Taleplerinizi Celestine'e bildireceğim ve ne karar vereceğini göreceğiz." Başını hafifçe eğdi. "Beyler. Ve hanımefendi. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Bununla birlikte, Doğu'daki İmparatoriçe'nin heyeti, protokolün son kalıntılarını da geride bırakarak dışarı çıktı.

"Kibirli vahşi," dedi Montaigne.

Lila Ash'e baktı. Gözleri , yüzü rahatlamıştı. Lila kaşlarını çattı. Arden'ın, Arden'ın var a ejderha at onun Atmak mı? Değil miydi? a ejderha bir orduya tercih edilir mi? Yoksa sadece gecikmeden memnun muydu? "Majesteleri," diye itiraz etti Botetort, "bir ejderhaya karşılık bir kız mı? Bana öyle geliyor ki böyle bir anlaşmada bizim için çok az risk var. İmparatorluk kadın kaynıyor ama bir ejderhayla Fellsmarch'a kadar uçabilir ve kurt sürtüğünü cayır cayır yakabiliriz." Açıkça görülüyor ki Botetort kendisini

tam da bunu yapacak kahraman.

"Kızı inceledim," dedi Destin, "ve bir-" "değeriyle eşleşecek herhangi bir nitelik tespit edemedim.

"Yeter!" Montaigne öfkeden titreyerek ayağa kalktı. "Ben kararımı verdim. Biz kızı değerli görmüyor olabiliriz ama imparatoriçe açıkça değerli görüyor ve önemli olan da bu. Bir gemi dolusu ayaktakımı korsanın bir oyun oynamasına izin vermeyeceğim. İmparatoriçe bana bir ordu gönderdiğinde iş yapacağız, daha önce değil."

GARIP YATAK ARKADAŞLARI

Ash kraliyet dairesinden çıktığında doğruca ahırlara yöneldi. Resmi olarak tam zamanlı olarak şifa salonlarında çalışıyor olsa da, bazen sarayda biriken öfke ve hayal kırıklığı için tek tedavinin ağır fiziksel emek olduğunu fark etti. Ve şu anda böyle bir rahatlama ihtiyacı vardı.

Bir dirgen kaparak, kirli samanları en yakın ahırdan koridora atmaya başladı, nereye düştüğüne pek dikkat etmiyordu. Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar yanana ve terden sıırılsıklam olana kadar yarım düzine ahırını temizledi.

Bu sırada zihni bir çamur pınarı gibi kaynıyordu. Uzak bir ada krallığının imparatoriçesi Jenna'dan ne isteyebilirdi ki? Tüm olasılıklar kötü görünüyordu. Ayrıca, Ardenine'in güçlü büyülerıyla bilinen bir diyarla ittifak kurması Fells için kötü haber anlamına geliyordu.

"Ahırdan çıktığını sanıyordum," dedi arkasından biri.

Ash arkasını dönmeden onun Lila olduğunu anladı.

"Arada sırada, saçmalıkları kürekleme havasına giriyorum. Yardım edebilirsin."

"Konuşmamız gerek."

"Hayır. Konuşmak istiyorsun. Arada bir fark var."

"Bu şey -bu anlaşma- ilerleyemez."

"Belki de olmaz," dedi Ash, kirli samanları e eleyerek. "Kralı duydun. Belki de o ve imparatoriçe asla anla amayacaklar. Bu da benim için sorun değil."

"Sanırım eninde sonunda olacak. Tabii bunu durduracak bir şey olmazsa."

Ash sonunda dönüp ona baktı ve dirgenine yaslandı. "Neden umursuyorsun ki? Her şekilde para kazanılacak. Ejderha ko umları, ejderha binicileri için özel giysiler, Kartacalı büyücüler için köpek tasmaları; olasılıklar sonsuz."

Lila, "İhtiyacımız olan son şey başka bir ordunun araya girmesi," dedi. "Durum zaten yeterince kötü."

"Biz" mi? Kimin tarafında olduğunuzu bilmiyorum ama benim tarafımda olmadı ınıza eminim. Tüm o tasmalar, tilsimler ve muskalar nasıl kullanılacak sanıyorsun?" Ash'in sesi yükseldi. "Senin planlarının hiçbirine dahil istemiyorum."

"    ," dedi Lila, etrafına bakınarak. "Bunu tüm ahır avlusuyla paylaşmak isteyece ini sanmıyorum."

"Burada i imiz bitti zaten," dedi Ash, çatalına devam ederek. " imdi neden sen kendi içine bakmıyorsun, ben de kendi i ime bakayım. Anla mamız buydu, unuttun mu?"

"Benim hakkımda yanılıyorsun," dedi Lila. "Sana karşı dürüst olmadım ve bu yüzden konu mamız gerekiyor - kulak misafiri olmayaca ımız bir yerde."

Lila'nın bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Ash'in kulağına takıldı

-Ve tekrar arkasını dönmesini sağladı. Kadın vebalı gibi ciddi görünüyor ve konuşuyordu. Sanki tanıdığı düzgün konuşan, çok içen, vicdansız tembel başka biriyle de i tirilmi  gibiydi.

"Pek   ," dedi. "Atların bulunduğu odaya gidebiliriz. Günün bu saatinde orada kimse olmaz. Ama seni uyarıyorum.

-"Vaktimi bo a harcamasan iyi edersin."

Ash'in beklediği gibi, at ba lama odası terk edilmişti. Rolley ak am yemeğinde olacaktı ve hava bu saatte ata binmek için çok karanlıktı.

Yılın bu zamanında gece geç saatlerde. Ash feneri eyer raflarından birine astı ve bir sandığın üzerine oturup kollarını kavuşturarak duman ve aynalara hazırlandı.

Lila odayı ortalayan banka yerleşti, elini bukleli saçlarının arasında gezdirdi ve omuzlarını dikleştirdi. "Öncelikle," dedi, "benim adım Lila Barrowhill değil. Lila Byrne. Amon Byrne benim babam."

Her zamanki gibi, Lila'nın ilk hamlesi Ash'in kafasına vurulmuş gibi sarsılmasına neden oldu. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi. Amon Byrne kraliçenin Gri Kurt muhafızlarının kaptanıydı. Fells'in kraliçesi yani. Annesi.

"Ağzını kapat, Sul'Han," dedi Lila, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Karaya vurmuş bir balık gibi görünüyorsun."

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Byrne'ün dul olduğunu biliyorum ama Simon dışında çocuğu olduğunu hatırlamıyorum."

"Simon en büyükleriydi, sonra kardeşim Silva," dedi Lila. "Annem doğum sırasında benimle birlikte ölmüş. Simon babamla kaldı, ben ve Silva ise annemin Güney Adaları'ndaki akrabalarının yanına gittik."

Ash daha yakından baktığında bunun mümkün olduğunu gördü. Kaptan Byrne'ün karısı koyu tenli ve kıvrıkcık saçlı bir Güney Adalıydı. Lila da bunu miras almıştı ama gözleri babasıninki gibi griydi. Ash onun karışık bir kandan geldiğini tahmin etmişti ama bu özel karışım olduğu hiç aklına gelmemişti.

"Sanırım bu elmanın ağaçtan oldukça uzağa düştüğünü söyleyebilirsin," dedi Lila çarpık bir gülümsemeyle. "On yaşındayken Baston Körfezi'ndeki kuzenlerimin yanına gidene kadar babamı pek görmedim. Kendilerine tüccar deseler de kaçakçıydılar ve kıyı boyunca gidip gelen gemileri vardı. Babam bazen Chalk Cliffs'teki Lydia halamı ziyaret ederdi, ben de bir gemiye binip onu görürdüm. Çok sık değil; doğrusunu söylemek gerekirse ona biraz kızgındım."

"Nasıl oldu da ona kızdın?"

"Annem ölmüştü ve o da krallığı kurtarmakla meşguldü, bu yüzden Simon ölene kadar benimle çok fazla ilgilenmedi. Sonra da benim gibi bir köşebaşını plana nasıl uyduracağını bilemedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamın bana yaptığı büyük bir şaka gibiydim. Aptal askeri kurallarla aram iyi değildi ve okula gidecek kafam da yoktu. Kaçakçılık, rol yapma, denizcilik ve anlaşıma yapma gibi iyi olduğum şeyler onun yaramazdı. Yine de Kaptan Byrne hakkında söylenebilecek bir şey varsa o da ısrarcı olduğudur. İşaretleyicilerini çağırmaya devam etti, beni Oden's Ford'a geri gönderdi, bu kötü metal parçasını bir kılıç haline getirmeye çalıştı. Bundan bıkmıştım."

Ash kabul etmekten ne kadar nefret etse de, onun ve Lila'nın hayatları arasında paralellikler vardı. Başından beri savaş yetimiydiler.

"Sonra Oden's Ford'a kaçtın. Başta öldüğünü ya da yakalandığını düşündüler ama arkadaşın Taliesin seni ele verdi."

"Taliesin onlara söyledi mi?" Kafaya bir sopa daha. "Birini tanıdığını düşünüyorsun, değil mi? O senin Annem senin hâlâ hayatta olduğunu biliyordu ama Oden's Ford'da kalmana izin vermesi için onu ikna etti."

"Yani kraliçe başından beri orada olduğumu biliyordu." Bu konuşmanın üzerinden birkaç dakika geçmişti ve Ash kendini çoktan bitkin hissetmeye başlamıştı. Aklında sorular dönüp duruyordu. "Neden bana hiç ulaşmadı? Ya da beni eve sürüklemedi?"

"Kraliçe bana sır vermez," dedi Lila. "Ama sanırım seninle herhangi bir temasın seni riske atabileceğinden endişelendi. Ardenine casusları her yerde." Odaya kimsenin girmediğinden emin olmak istercesine tekrar etrafına bakındı. "Birkaç kilit kişi dışında, Fells'teki herkes senin öldüğünü düşünüyor."

"Lyss-kardeşim biliyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Lila. "Sen kaçtığında oldukça gençti, değil mi?"

Kaçtığında. Yaptığı şey tam olarak buydu. "Evet," dedi. "Öyleydi."

"O zamana kadar Kaptan Byrne gerçekten işe yarayabileceğimi fark etmeye başlamıştı. Belki adım hiçbir zaman Wien House'daki övünme tahtasında yer almayacak ama Oden's Ford, Tourant gibi pisliklerle sohbet etmek için harika bir yer. Kaçakçı olmak Diyarlar arasında seyahat etmek için harika bir kılıf."

"Casus muydun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Lila belli belirsiz. "Babam sana uzaktan göz kulak olmamı istedi, çünkü seni takip etmek dikkatleri üzerine çekecekti. Bu işe pek sıcak bakmıyordum - yapmak isteyeceğim son şey kaçak bir prenze dadılık etmekti. Kral Gerard nerede olduğunu öğrenirse, zaten bir işe yaramazdı ve suç benim üzerime kalırdı." Bakışları açık ve göz kırpmadan bakıyordu. "Sonunda kabul ettim ama kendi işimi yapmak için yazları izin pazarlığı yaptım. Meğer boşuna endişelenmişim. Bu yıla kadar sana göz kulak olmak kolay bir işti. Ölüm kargaları geldikten sonra seni eve götürsem iyi olur diye düşündüm ama işbirliği yapmadın."

İyi ki yazları ne yaptığımı bilmiyorsun, diye düşündü Ash. "Burada ne yapıyorsun? Hâlâ dadılık mı yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bir arkadaşım ile uzun vadeli bir proje üzerinde çalışıyoruz. Ardenine ordusunun başlıca tedarikçilerinden biri olacağız."

"İyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Ash sert bir sesle. Ayağa kalktı ve bir ileri bir geri volta attı. "Yani onlara bir gemi dolusu flashcraft sattın. Güvenlerini kazanmak söz konusu olduğunda bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Öyle olurdu," dedi Lila, "eğer flashcraft amaçlandığı gibi çalışsaydı."

Ash onunla yüzleşmek için döndü. "Neden? var bunun?"

"Sadece özel bir iş olduğunu söyleyelim."

"Ama . . . Bunun eski bir flaş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Arkadaşım Rogan bir Rum klanı flashcrafter'idir. Reprodüksiyon konusunda çok iyidir."

"O halde başından beri Fells için çalışıyordun." Lila başını salladı.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin? En azından biraz daha kibar davranırdım."

"Dürüst olmak gerekirse, seni bir amatör olarak düşünmüştüm; yakalanacak ve sonra da benim zarif planımı karmaşıktırıp tehlikeye atacak, intikam peşinde koşan, şımarık, hak sahibi, kaçak bir prens. Ne kadar az bilersen o kadar iyi olur diye düşündüm."

"Olayları ballandıra ballandıra anlatmandan nefret ediyorum," dedi Ash. "Madem saraya erişiminiz vardı, neden şık bir plan hazırladınız? Neden sadece Montaigne'e suikast düzenlemedin?"

"Kahretsin! Bunu ben neden düşünemedim?" Lila alnını tokatladı.

"Ben ciddiylim."

"Denemediğimi nereden çıkardın?"

"Elinde ot olan sen değil miydin?"

"Hayır." Lila gözlerini devirdi. "Mesele şu ki, şehitlik için Byrne genini hiçbir zaman miras almadım. Hayattan o kadar zevk alıyorum ki, onu Montaigne'le uğraşarak harcamak istemiyorum. Prens Jarat'ın daha iyi olacağını nereden bileyim? Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla muhtemelen olmayacak."

"En azından belki ailemi öldürmeye kararlı değildir," diye homurdandı Ash. "Peki, neden birdenbire benimle kalp kalbe konuşma zamanının geldiğine karar verdin?"

"Çünkü Kuzey Adaları ve Arden arasındaki bir ittifak Rogan ve benim üç yıldır üzerinde çalıştığımız projenin etkisini azaltacaktır. Ve babanızın Baş Büyücü olarak kaybı bizi büyülü saldırılara karşı eskisinden daha savunmasız hale getirdiği için. Lord Bayar devreye girdi ama

."

"Bayar Yüksek Büyücü mü? Gerçekten mi?" Micah Bayar ve babası yıllardır birbirlerine rakip, hatta düşman olmuşlardı. Kasıtlı olsun ya da olmasın, bu kin Ash'e de geçmişti.

"Gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın Sul'Han," dedi Lila, eğlenmiş görünerek.

Ash, Montaigne'le buluştuğundan beri kötü bir ruh hali içindeydi ve bu şekilde gafil avlanması durumu iyileştirmemişti.

"Öyleyse durun. Kralı öldürün. Elçiyi öldürün. Kuzey Adaları'na bir istila başlatın. Çok fazla seçenek var."

"Mesele şu ki, yardımınıza ihtiyacım var."

Şımarık, hak sahibi, kaçak bir prens sizin için ne yapabilir ki? Ash bunu düşündü ama yüksek sesle söylemedi, çünkü o zaman öyle görünürdü.

"Ne tür bir yardım?"

"Bundan hoşlanmayacaksınız," dedi Lila gözlerini başka yöne çevirerek.

"Bu beni şaşırtmadı. Devam et."

"Anlaşmanın ilerlemesini engellemenin en basit yolu kızı ortadan kaldırmaktır."

"Kızı öldürmek gibi."

"Evet." Lila utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. "Ve bunu benim yapmamı istiyorsun."

"Ona hâlâ erişimin var, değil mi? Muhtemelen bunu yapabilecek ve bundan kurtulabilecek tek kişi sensin." Öne doğru eğildi, hızlı ve ikna edici bir şekilde konuştu. "Bir de şu bak şifacı. Eğer sen olmasaydın, o ölmüş olacaktı. Yani, bir , yaptığın şeyi geri alıyorsun."

"Tamir ettiğim şeyi kırmak."

"Kesinlikle," dedi Lila, bu fikri bulduğu için gururlu görünüyordu.

"Her şeyi haklı çıkarmanın bir yolunu bulabilirsin, değil mi?"

"Bak, bu anlaşmayı bir şey vermeden bitirmenin tek yolu. her şeyi ortadan kaldırır."

"Planınızı ele vermeden demek istiyorsunuz." "Evet," dedi Lila. "Ayrıca, hayatta kalıyoruz. Her şey yolunda."

"Jenna hariç herkes için."

"Sizce onu Kuzey Adaları'na göndermek daha mı iyi? 'Ölümden daha kötü kader' diye bir deyim duydunuz mu?"

"Beni aptal olarak görme alışkanlığından kurtulmalısın," dedi Ash. "Jenna'yı öldürmene yardım etmeyeceğim ve bunun nedeni saf olmam değil."

"Ona gitsem ve risklerin ne olduğunu söylesem, sence ne derdi?"

İşte o zaman Lila çizgiyi aştı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Ash onu duvara yapıştırdı. Bazı kurnazca hareketler denedi ama hiçbir şey elde edemedi. "Ona yaklaşmayacaksın, anladın mı?"

Lila ona baktı, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Kan ve kemik. Bunu nasıl gözden kaçırabilirim? Aptal değilsin, aşıksın!"

"Aklınıza gelen her türlü planı imzalamayacak olmam, benim-"

"Buna inanamıyorum!" Lila haykırdı. "Her rağmen bir kalbi var." "Beni kazanma şansını artırmıyorsun," Ash dedi ki. "Bil diye söylüyorum. Eğer yardımımı istiyorsan, farklı bir plan yapman gerekecek."

BİR SÖZ VE BİR VAAT

Ash o gece kule odasına vardığında, nöbetçi sayısı iki katına çıkarılmıştı. Jenna'nın piyasa değerinden mi yoksa korsanların güvensizliğinden mi bilinmez, onu görmek için içeri girmek gittikçe zorlaşıyordu. Zamanın tükenmekte olduğunun bir başka işaretiydi bu.

Sonunda içeri girdiğinde, kadın oturmuş pencereden dışarı bakıyordu, kucağında unutulmuş bir kitap vardı. Strangward'la görüşmeye giderken giydiği elbiseyi çıkarmış ve bir gün önce giydiği elbiseyi giymişti. Saçlarını da serbest bırakmıştı ve omuzlarına yumuşak bir şekilde dökülüyordu.

Dönüp onu gördüğünde sandalyeden fırladı, kitap yere düştü. Eve çarpan iki mıknatıs gibi bir araya geldiler. Ash Jenna'nın çılgınca atan kalbini onun kadife ve ipeğinin arasından hissedebiliyordu. Sanki öpücükler oksijen gibiydi ve boğuluyorlardı.

Ya da boğulmak üzereydiler.

Sonunda ayrıldı ve ona bakabilmek için kol uzunluğunda uzattı. "Bu ne?" diye sordu, elindeki şişeyi göstererek.

"Şarap," dedi. "İyi bir haberi kutlamak için." Şarap kavanozunu ve iki fincanı kadının sandalyesinin yanındaki masaya koydu.

"Ee," dedi, "haberler nedir? Dur, sakın söyleme, kral öldü."

Sesinde dikkatini çeken bir şey vardı; özel bir bilgi ya da sezgi. Montaigne'i zehirleme girişimlerinden ona bahsetmemiştir. Onu umutlandırmak istemiyordu ve ne de olsa ona söz vermemesini söylemişti.

Bir süre onu inceledikten sonra şöyle dedi: "Henüz değil. İki nedenden dolayı kutlama yapıyoruz: Birincisi, Arden ve Carthis anlaşmaya varamadılar. Montaigne seni teslim etmeden önce ordusunu istiyor. Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Buna içerim," dedi Jenna ve ikisine de birer şarap doldurdu.

"Bu sadece geçici bir aksilik olabilir," diye uyardı Ash.

"Kuralımı hatırlıyor musun? Anın tadını çıkarın." Elini kaldırdı

kadeh kaldırdılar.

"İkinci olarak, Delphi'nin düştüğünü duydunuz mu?"

Jenna biraz şarap yutuyordu ve neredeyse boğulacaktı.

"Düşmek mi? Kime?"

"Vatanseverler şehri geri aldı. Çamurcuları kovdular."

Jenna şarabını bıraktı, adamın dirseklerini kavradı ve çıplak ayakları taş zeminde gümbürdeyerek bir tür doğaçlama yayla dansı yaparak odanın içinde dolaştırdı. "Haydi Wolf," dedi, ayakları yeterince hızlı hareket etmeyince, "şarabı bırak ve benimle dans et!"

Ash elinden geleni yaptı ve sonunda nefes nefese kalıp gülerek sandalyeye yığıldılar.

"Tekrar söyle," dedi şiddetle. "Tekrar duymak istiyorum."

"Vatanseverler Delphi'yi geri aldılar," dedi Ash. "Onlar Ardenine ordusunu ezici bir yenilgiye uğrattı."

"Oh," dedi gülümseyerek. "Bahse girerim tepelerde hâlâ şenlik ateşleri yanıyordur. Keşke orada olup görebilseydim. Fletcher büyük bir sevinç içinde olmalı." Yavaş yavaş gülümsemesi soldu ve gözlerindeki melankoli geri geldi. "O kadar çok

Bunu görecek kadar yaşayamayan birçok insan. Maggi, Riley ve babam. . ."

Elleriyle onun yüzünü kavradı. "Ne dediğini hatırla - kötü zamanlar için endişelenmek iyi olması gereken zamanları mahvedebilir. O yüzden kutla. Pişmanlık duymadan kutla." Onu öptü, sonra ikisine de birer kadeh şarap doldurdu.

Jenna kadehini kaldırarak, "Delphi Yurtseverlerine, hem yaşayanlara hem de ölülere," dedi. Derin derin içti, sonra boşluğa baktı ve fincanı elinde çevirdi. "İşte yine oldu," diye mırıldandı.

"Ne var?"

"Flamecaster. Bu ismi kafamda duyup duruyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O elçi geldiğinden beri sesler duyuyorum. Sanki biri yardım için ağlıyor, 'Flamecaster! Bana yardım et!'"

"Flamecaster." Ash kaşlarını çattı. "Bu senin Delphi'deki sokak adın değil miydi?"

Jenna başını salladı. "Bunu seçtim çünkü her zaman bir şeyleri ateşe veriyor ve havaya uçuruyordum."

"Bu yeni mi? Sesler mi?"

Başını salladı. "Daha önce hep görüntü vardı."

"Bunun Delphi'deki savaşıla bir ilgisi olabilir mi? Belki de yeteneğiniz size başı dertte olan birini haber veriyordur."

Omuz silkti. "Ya da ben aklımı kaçıyorum. Her neyse. Bana elçinin silahından bahset."

Ash şarabından güçlendirici bir yudum aldı. "Aslında ben görmedim ama bana onun bir ejderha olduğu söylendi."

"Bir ejderha mı?" Jenna'nın sesi yükseldi. "Ama ... böyle bir şey yok mu?" Bunu bir soru şeklinde söylemişti, sanki artık neyin gerçek neyin hayal olduğundan emin değilmiş gibi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ash. "Ama Lord Botetort bunu gördü, hatta çok heyecanlandı ve bir sümüklüböcek kadar hayal gücü var."

"Ne kadar ?"

"Bir at büyüklüğünde olduğunu söylediler, ama bilirsiniz, farklı bir yapıya sahipti. Strangward onun genç olduğunu ve tam olarak büyümediğini söyledi; tam olarak büyümüş bir ejderha gemiyle taşınamayacak kadar büyük olurdu." Durakladı. "Ambarda tutuluyor ve Lila hasta gibi görüldüğünü söyledi."

"Hasta mıydı?" Ayaklarını yere basarak öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun? Nesi vardı?"

"Lila'nın söylediklerine göre hareket ediyorum. Halsiz olduğunu söyledi. Strangward iyi olduğunu, büyük bir yemek yediğinde her zaman çok uyuduğunu söyledi."

Jenna sanki başı yarılma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi ellerinin topuklarını şakaklarına bastırdı. Konuşma ilerledikçe daha da tedirginleşiyor gibiydi.

"Sen iyi misin?" Ash söyledi. "Neyin var?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Jenna, ensesindeki büyü işaretini parmaklayarak. "Sanki ejderhalar hakkında hatırlamam gereken bir şey varmış gibi geliyor. Kemiklerime işlemiş bir şey." Gözleri buğuluydu, hızlı ve sık nefes alıyordu ve Ash zihninde görüntüler uçuştüğünü tahmin etti.

Kızın gözleri yeniden odaklanana kadar bekledi ve ardından, "İmparatoriçenin senin için bir ejderha takas etmek istediğini öngörebilir miydin? Bu yüzden mi tanıdık geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Her neyse. Kral bir ejderhadan ne ister?"

"Asıl istediği büyücülerden oluşan bir ordu," dedi Ash. "İmparatoriçe'nin söz verdiği buydu. Strangward kralı bir tür peşinat ya da depozito olarak bir ejderhayı kabul etmeye ikna etmeye çalışıyor, böylece seni yanına alabilecek. Ejderhaların savaşta asker taşımak ve şehirleri yakıp yıkmak gibi konularda faydalı olabileceğini iddia ediyor." sesini gerçekçi tutmak için çaba sarf ediyordu. "Botetort

En azından ikna olmuştu. Resmen ağzı sulanıyordu, birden fazla alabilir miyim diye soruyordu."

"Teğmen Karn ejderha hakkında ne söyledi? Gördü mü?"

Ash başını salladı. "Gördü. Pek bir şey söylemedi." Durakladı. "Strangward hakkında ne düşünüyorsun?"

"O çok karışık ve karışık, okuması zor. İçgüdülerim bana onun tehlikeli olduğunu, korktuğunu ve büyük, çok büyük bir yalan söylediğini söylüyor."

"Ben de ona inanmıyorum," dedi Ash, "ama ciddi olduğunu kanıtlamak için bir çuval dolusu elmas getirmiş."

Çenesini ovuşturdu. "Keşke onu elime geçirebilseydim."

"Ne?" Ash'in midesi sıkıştı.

Ona sırtıttı. "Sakin ol, Wolf. Bazen bir okuma yapmak için bir insana dokunmam gerekir." Durakladı. "Peki ne düşünüyorsun? Bu gerçekleşecek mi?"

Ash mutsuzca omuz silkti. "Bu noktaya gelmek için çok fazla zaman ve zahmete katlandı. İmparatoriçe bu anlaşmayı gerçekten istiyor olmalı."

"Bir çözüm yolu var," dedi Jenna. "Ya takas yapılmadan önce ölürsem?"

"Ne? Hayır!" Ash, Lila ile yaptığı konuşmayı hatırlayarak bir suçluluk duygusu hissetti. "Bu bir çözüm değil."

"Bir düşünün," dedi Jenna. "Şu anda sahip olduğumuz kraldan daha kötü olan tek şey ejderhası ve yepyeni bir ordusu olan bir kraldır."

"Kimse senden-"

"Sormana gerek yok. Ben gönüllüyüm," dedi Jenna. "Binlerce Vatansever özgürlük için savaşırken öldü. Bu benim üzerime düşeni yapmam için bir şans." Sesi biraz titriyordu.

Ash seçenekler aramaya başladı. "Ya ejderha ölürse? O zaman Strangward'ın takas edecek bir şeyi kalmaz."

Jenna çenesini kaldırarak, "Hayır," dedi.

"Ben de hoşlanmıyorum, ama iki seçenek arasında kaldığımda-"

"Bak," dedi Jenna. "Eğer ejderha ölürse, bu sadece işleri geciktirir. İmparatoriçe her zaman başka bir ejderha gönderebilir. Ayrıca, söylediklerine bakılırsa Montaigne gerçekten de bir ordu arıyor. Yapmamız gereken şey Montaigne'in bu imparatoriçe her kimse onunla bir ittifak kurmasını engellemek."

"Gecikmenin faydası olur," dedi Ash. "Biraz zaman geçerse kral ölebilir. Ya da sen kaçabilirsin."

"Bu bir dua ya da dilek," dedi. "Bu bir plan değil."

"Bana başka bir öneride bulun," dedi Ash. "Kendini feda etmekten biraz daha yaratıcı bir şey."

Bir süre üzerinde çalıştı ve sonra gözleri parladı. "Elçinin gemisinin burada, limanda olduğunu mu söylediniz?"

Ash başını salladı.

"Ya onu havaya uçurup suçu Arden'in üzerine atarsak?"

"Biz mi?" Ash bir kaşını kaldırdı. Yukarı uzandı ve Yakasını. "Peki bu nasıl olacak? Saldırı büyüğü söz konusu olduğunda görevde değilim, unutmayın."

Jenna gözlerini devirdi. "Her şey seninle ilgili değil şifacı. Ben büyücü değilim ve yıllardır bir şeyleri havaya uçuruyorum. Sana neye ihtiyacın olduğunu ve bunu nasıl yapacağını söyleyebilirim. Eğer suçu Arden'in üzerine atmak istiyorsak, muhtemelen büyü kullanmak istemezsin."

Evet, diye düşündü Ash. Bu kıza aşığım.

Kafasının içinde Taliesin'in sesini duydu.

Birini severek kendini riske atmak dünyadaki en kötü şeydir. Aynı zamanda, dünyadaki en iyi şeydir.

-Ve risk almaya değer.

Jenna'nın aklı başka yerdeydi. "Kara barut, fünye ve benzerlerini bulabilecek birini tanıyor musun?"

Ash Lila'yı düşünerek başını salladı. "Düşünüyorum."

"O zaman bir liste yaparım. Ama bana bir söz vermelisin."

"Neye söz vereyim?"

"Eğer yapabilirsen ejderhayı serbest bırakacaksın."

Ash kelimelerin dökülmesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama Jenna gördü.

"Hiç tanımadığım bir ejderhaya neden bu kadar takıntılı olduğumu mu merak ediyorsun?"

"Bu düşünce ... aklıma geldi," dedi Ash dikkatle.

"Ejderha gönüllü olmadı," dedi Jenna. "Her neyse, ben sadece

-İleride bunun önemli olacağını düşünmeden edemiyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu konuda bana güvenebilir misin? Senden bir sözleşme istemiyorum. Tek istediğim denemen."

Ash zorlukla yutkundu. "Elimden geleni yapacağım." Durakladı. "Anlaşma suya düşerse sana ne olabileceğini düşündün mü? Kral seni serbest bırakacak değil ya."

Jenna omuz silkti. "Ben Delphi'denim. Uzun zaman önce ölmüş olmalıydım."

Ash, "Bazı şeyler ölümden daha kötüdür," dedi.

"O zaman bana bir çıkış yolu göster." Elini uzattı ve parmaklarını oynattı.

"Yine mi o?"

"Hayır, şifacı. Bu farklı bir şey. Ben ölmek istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Delphi'deki tapınak kilisesinin zafer çanlarını duymak istiyorum. Ruh Dağları'nda yürüyüş yapmak, cadılar ve perilerle konuşmak istiyorum. Okyanusun üzerinde yelken açmak istiyorum, ufka ve ötesine kadar. Kitaplar dışında hiç görmediğim tüm o yerlere gitmek istiyorum. Uçmak istiyorum-"

İki elini de kaldırdı. "Pekâlâ," dedi, "ama unutmayın, ben-"

"Bundan daha fazlasını istiyorum." Başını aşağı çekti ve onu dudaklarından öptü. "Ve bunu." Ellerini adamın atletinin ve gömleğinin altından geçirerek çıplak tenini buldu, sandalyeye uzandı ve bacaklarını adamın etrafına sararak onu üstüne çekti.

"Senin için planlarım var, Kurt," diye hırladı, kulağını ısırarak. "Yakın zamanda ölmeye niyetim yok."

"Sana inanıyorum," dedi kısık sesle.

Bir saat sonra, tapınağın çanları çaldığında, hâlâ sandalyede birbirlerine dolanmış bir şekilde yatıyorlardı, giysileri tam bir karmaşa içindeydi.

Bir sandalyede yapılabilecek çok şey var, diye düşündü Ash. Belki de bundan sonra sadece bu sandalyede yaşayabiliriz.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı omzuna doğru.

Jenna esnedi ve daha da sokuldu. "Bu skandal, biliyorsun, birlikte bu kadar çok refakatsiz zaman geçirmiş olmamız."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır!" diye haykırdı, öyle hararetle ki, adam güldü. "Sadece Bruinswallow'da evli sayılırız ve ben hâlâ senin gerçek adını bilmiyorum."

Ash onun gözlerini aradı ve parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Çünkü sana söyleyeceğim."

Uzun bir süre onun bakışlarına karşılık verdikten sonra başını salladı. "Kalabilir. Adam Wolf'tan hoşlanıyorum. Bütün bunlar bittiğinde beni annenle tanıştırebilirsin."

"Bunu yapacağım," dedi ve buluşmalarını istediğini fark etti.

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen benden nefret edecek."

"Yanılıyorsun," dedi Ash. "Muhtemelen seni benden daha çok sevecek." Yüzünü ellerinin arasına alıp burnunu ve göz kapaklarını öptü. Sonra yavaşça kendini serbest bıraktı, giysilerini düzeltti ve düğmelerini ilikledi.

Bir yorgana sarındı, bir kâğıt ve tüy kalem buldu ve ona bir liste yazdı. Sonra da ona listedekilerle tam olarak ne yapacağını söyledi.

Ash parmağını gümüş yakasının altına kaydırды ve kumaştan yapılmış küçük bir paket çıkardı. Kızın incelemesi için havaya kaldırdı. "Bunun içinde baneberry olarak bilinen iki çilek var. Tek bir böğürtlen sizi birkaç dakika içinde öldürür."

Ona baktı. "Bu başından beri sende miydi?"

"Ne zaman aniden ölme ihtiyacıyla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz," dedi. "Ya da başka birinin ölmesi için."

Jenna pakete baktı. "Acı veriyor mu?"

"Acı verici bir şey seçer miydim?" Ash homurdandı. "Bana oldukça hoş olduğu söylendi." Ona pakete bağlı kordonları gösterdi. "Bu, giysilerinizin içinde bir yere bağlanıyor. Sorusu olan var mı?"

Ona bakıyordu, başı eğikti, gözlerinin içine sorular doluyordu. "Daha fazla sır mı, şifacı?"

Omuz silkti. "Sanırım sırlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Kıyafet değiştirirken bunu da yanında götürmeyi unutma."

"Hatırlayacağım," dedi Jenna. Küçük çantayı karıştırdı ve meyvelerden birini çıkardı. "Bu sende kalsın," dedi ve ona uzattı. "Sadece bir taneye ihtiyacım var."

"Bende çok var," dedi.

Öpüştüler. Ve tekrar öpüştüler.

Sonunda ayrıldı ve "Bende de senin için bir şey var" dedi. Yatağa doğru ilerledi, saman yığınının altına uzandı ve bir şey aldı. Adamın elini tuttu ve avucunun içine bırakarak parmaklarını üzerine kapattı.

Elini açıp baktı ve diğer eliyle dürttü. Zincire takılı bir kolyeydi, ikisi de zamanın geçmesiyle aşınmıştı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bu babamındı," dedi. "Ondan bana kalan tek şey bu."

"Jenna," dedi, sesi kalındı. "Bunu bana veremezsin. Neden sen-"

"Şans getirmesi için bunu almanı istiyorum," dedi. Adam başını sallayınca, "Bunu sana vermek istiyorum. Eğer saklarsam, er ya da geç elimden alacaklar."

"Peki ya sen?" Adam dedi ki. "Şans için ne yapacaksın?"

"Sen varsın şifacı," dedi. "İhtiyacım olan tek şey bu. Seni tekrar gördüğümde bana geri verebilirsin. Şimdi beni tekrar öp ve git."

Ash de öyle yaptı. Kapı aralığında durup, "Yakında görüşürüz." dedi.

"Teşekkürler şifacı," seslendi arkasından. Ona dönüp baktığında, sandalyede bağdaş kurmuş oturuyordu, elleri

avuç ileri yukarıda, kucağında duruyordu. Kadının gözlerinde
adamin iini ürperten bir şey vardı.
Umuttu.

SU KENARINDA

Ash şimdiden Lila'yı da yanında getirdiği için üzgündü. Yeni planı paylaştığından beri itirazlarını ve şikâyetlerini .

"Daha az sefil bir gece seçemez miydin?" Ardencourt'un liman bölgesinin kıvrımlı sokaklarında ilerlerken Lila homurdandı. Koluyla yüzündeki yağmuru sildi ve omuzlarını kamburlaştırdı.

"Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum," dedi Ash. "Strangward sabah gelgitiyle birlikte yelken açmaya karar verebilir."

"Strangward'ın hava tanrılarıyla arası iyi gibi görünüyor. Belki de geleceğimizi biliyordur ve bunu özel olarak sipariş etmiştir."

Ash'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hayır. Nereden bilebilirdi ki?

"Gerçekten de İmparatoriçe'nin suçu Arden'in üzerine atacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Makul görünüyor, değil mi? Arden gemilerini batırıyor ve ejderhalarını alıyor, böylece anlaşılmaya varmak zorunda kalmıyorlar."

Lila, "Gerçekten istediğiniz şey bir orduysa bu işe yaramaz," diye belirtti.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi Ash. "Seni yanımda getirdim çünkü iyi bıçak kullanıyorsun. Ve bize üniformaları aldım. Ve patlayıcıları."

Lila homurdandı. "Üzerime düşeni yapmadığım için üzgünüm."

"Bu senin fikrin olmayabilir," dedi Ash inatla, "ama yapacağımız şey bu."

"Öyle mi? Gerçekten de prens kartını oynamaya başlayacak mısın?"

"Kraliçe annem hakkında konuşmaya başlama, çünkü bunu duymak istemiyorum."

"Pekâlâ, o zaman, akranınız ve mutlak eşitiniz olarak, bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum." Gök gürledi ve Lila irkildi. "Bu şey ısladığında da işe yarayacak mı?" Sırt çantasını sıvazladı.

"Jenna olacağını söylüyor."

"Nasıl oldu da patlayıcılar konusunda bu kadar uzman oldu?" "Madenlerde çalıştı."

"En azından bana ejderha hakkındaki fikrini değiştirdiğini söyle."

"Bir söz verdim," dedi Ash.

"Öyleyse boz. Bana verdiğin sözleri her tutmuyorsun."

"Belki ejderha savaşta bize yardım edebilir."

"Ve belki de Fellsmarch'ı ateşe verip güneye yayılmasını umabiliriz." Üç adım daha attı ve "Eski, katı yürekli Ash'i geri getirelim derim," dedi.

Ash hiçbir şey söylemeyince, Lila onun tam olarak anlayamadığı başka bir şey mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

"Fırsatım varken seni uyuşturup Fellsmarch'a geri götürmeliydim dedim."

"Uyuşturucu kullanan benim, mu?" "Ha."

"Her neyse, ne zamandan beri - bunu duydun mu?" Ash arkasına döndü, eli tılsımının üzerindeydi ve sokağa bakıyordu. Her nasılsa iki elinde de birer bıçak olan Lila'ya baktı. İkisi de baktı ve dinledi.

"Sanırım yağmur ya da rüzgârdı," dedi sonunda, yağmur ya da rüzgâr olmasını istediğinde asla yağmur ya da rüzgâr olmadığını düşünerek.

"Muhtemelen," dedi Lila, bıçaklar kaybolurken. "Ya da Teğmen Karn ve gerçek Kral Muhafızları, gezintiye çıkmışlardır." Dönüp yoluna devam etmeden önce bir kez daha uzun uzun baktı, omuzları ağır sırt çantasının altında yuvarlanmıştı. "Gemiler hakkında ne biliyorsun ki?"

"Pek değil," diye itiraf etti Ash. "Bir gemiye girmek diğer hırsızlıklardan çok da farklı olamaz."

"Yakalanırsan ya da biri gemiyi havaya uçurursa kaçacak yerin olmadığı kısmı hariç. Ya da bir ejderha sizi kestane gibi kızartmaya karar verirse."

", değil mi?"

"Elbette yüzmeyi biliyorum. Ama nehrin kokusunu aldın mı?" Lila burnunu kırıştırdı. "Orası bir lağım çukuru. Bu gece yüzmeyi düşünmüyorum, haberin olsun."

"Gerçekten de bütün bu süre boyunca sızlanacak mısın?" Ash kara kuş pelerinini yakasına geçirdi ve kapüşonunu yukarı çekti.

"İkimizin de gitmesi için bir neden yok," dedi Lila aniden. "Ben hallederim. Sen burada kal."

"Vazgeç, tamam mı? Geride kalacak biri varsa, o da sen olacaksın. Aksi takdirde, orijinal plana sadık kalacağız: Sen patlayıcılarla ilgilen. Ben ejderhayla ilgileneceğim. Bu şekilde kısa sürede orada olur ve gideriz. Eğer fark edilir ve sorgulanırsanız, biz liman devriyesiyiz, unutmayın. Şüpheli bir şey gördük, gemilerine binen biri gibi."

"İşte bu yüzden kara barut kutuları taşıyoruz. Anladım."

Rıhtıma vardıklarında tek bir iyi haber vardı: Strangward'ın gemisi bir noktada demir almıştı ve şimdi iskeleye bağlıydı, belki de yola çıkmak için malzeme yüklüyordu. Ash bir kez daha bir şey duyduğunu sandı, yumuşak ayak sesleri ya da belki arkasındaki tahtaların gıcirtısı. Dönüp rıhtımın uzunluğunu taradı. Hiçbir şey görmedi ve suyun kazıklara çarpması ve armaların direklere çarpması dışında hiçbir şey duymadı.

Gece yarısına yakındı ve kaptan köşkünde sadece tek bir ışık yanıyordu. Mürettebat kamaraları karanlık ve sessizdi, iskele kapatılmıştı ve gemi yeşilimsi buza benzeyen parıldayan bir tabakayla örtülmüştü.

Ash elleri kalçalarında, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "O da ne?" Lila fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Ash, "ama sanırım uzak dur anlamına geliyor." "Bir şey yapamaz mısın?"

"Belki." Elini tılsımının üzerine kapatan Ash, ileriye doğru bir büyü filizi gönderdi. Bariyerle çarpıştığında, buz buharlaşarak zehirli görünümlü bir buluta dönüştü ve nehrin yukarisından esen sert bir rüzgârla sürüklenip gitti. Geminin yakın tarafı temizlenene kadar devam etti.

Birinin alarm vermesini beklediler ama hiçbir ses çıkmadı. Gemi terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ash fısıldadı. "Bana bir tuzak gibi görünüyor," dedi Lila asık suratla.

Ash parmaklığın üzerinden bir ip attı ve onu bir ip merdiveni yukarı ve aşağı çekmek için kullandı. Sonra tekrar bekledi. Hiçbir şey yoktu.

"Önce yukarı çıkıp hızlıca bir göz atacağım ve sonra sana işaret vereceğim," dedi Lila. Sırt çantasını omuzlarına atarak merdiveni tırmandı ve parmaklıkların üzerinden bakabileceği bir yere geldi. Görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde atladı, döndü ve Ash'e önden gelmesini işaret etti. Sonra da ortadan kayboldu.

Ash merdiveni çıktı, küpeştenin üzerinden tırmandı ve diğer taraftaki güverteye indi. Merdiveni iskeleden görünmeyecek şekilde yukarı çekti, sonra aceleyle geminin ambarının olduğu yere gitti.

Kapak bir zincir ve asma kilitle sabitlenmişti. Ash zinciri eritip çıkardı, sonra da güreşerek kapağı açtı. Aşağıdan gelen pis koku ona fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Çok geç kaldık, diye düşündü, kalbi sıkıştı. Ejderha çoktan ölmüş.

Rahatlamış olması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, keskin bir kayıp duygusu hissetti. Ve bunun tek nedeni de

Jenna'ya haber vermek için. Tabii geceyi kendisi atlatabilirse.

Merdiveni karanlığa bırakarak aşağı indi, meşalesini yakmak için parmak uçlarını kullanıyor.

Ejderha ambarın arka tarafında yatıyordu. Başını öne eğik, ön ayaklarının üzerinde duruyordu ve gözleri bir süredir açmamış gibi kapalı ve kabukluydu. Pullu zırhı bile donuk görünüyordu. Köşede el değmemiş tavşan leşleri duruyordu, bu da kokunun bir kısmını açıklıyordu. Ejderhanın burun deliklerinden sızan bir damla buhar görünürdeki tek yaşam belirtisiydi ama Ash içinde hâlâ bir kıvılcımın yandığını hissetti.

"Hey," diye mırıldandı Ash. Yanıt gelmedi. Ash zihnini kullanarak bir bağlantı kurmaya çalıştı ama gözlerin ardındaki zihin bulanık ve karışık, okumak ya da iletişim kurmak imkânsızdı.

" var?" diye sordu. "Hasta mısınız?"

Bir an için ejderhanın anladığına yemin edebilirdi. Başını çevirdi ve yardım ister gibi Ash'in gözlerinin içine baktı. Sonra başını ön ayaklarının üzerine koydu.

Uzanıp ejderhanın omzuna dokunabilecek kadar yaklaştı. Kuru ve serindi. Ama belki de böyle olması gerekiyordu. Parmaklarını ejderhanın boynunun yan tarafına bastırdı ve zayıf bir nabız hissetti. Doğruyu söylemek gerekirse Ash ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama şifacı içgüdüğü ona bu ejderhanın ölmek üzere olduğunu söylüyordu.

Ambarda çok uzun süre kapalı kaldığı için mi hastaydı? Annesinden çok erken mi koparılmıştı? Yoksa yaşama isteğini mi kaybetmişti? Bu ortamda kim kaybetmez ki?

"Yapabilirsem sana yardım etmek için buradayım," dedi Ash. "Seni buradan çıkarmaya çalışacağım." Ejderha kıpırdamadı, gözünü bile açmadı.

Derin bir nefes alan Ash, hiç bilmediği bir bölgeyi keşfetmek için büyü gönderdi.

Ejderha soğuktu, soğuktu, kafasına yaklaşıp kadar soğuktu. Ejderhanın etrafındaki alana ulaşana kadar gittikçe ısındı.

Yaka, kavurucu bir sıcaklıktaydı, güçle ateşlenmişti.

Oluyordu? Tasma ejderhaya büyü mü sızdırıyordu? Yoksa vücudunun geri kalanına akmasını mı engelliyordu? Ash parmağını ejderhanın tasmaşının üzerinde gezdirdi ve tanıdık bir çekilme hissetti. Ash kendi boynundaki tasmaya dokundu - yaramazlık yapmak için yeterli parıltı biriktirmesini engelleyen tasma.

Hissettiğim şey aynıydı. Ejderhanın boynundaki tasma da aynı amaca hizmet ediyor olmalıydı: parıltıyı toplamak ve ejderhanın karşılık vermesini engellemek.

Ash ejderhanın yakasına tekrar dokundu, parmağını yaka ile ejderhanın pulları arasında kaydırđı. Ne bir açıklık ne de bir mandal bulabildi. Kendisinininki kadar kalıcı görünüyordu.

Onu hasta eden şey büyü eksikliği olabilir mi? Eğer öyleyse, elemental parıltı çare olabilirdi. Deneysel olarak, avucunu ejderhanın kafasına bastırdı ve içine biraz parıltı verdi.

Hiçbir şey.

Biraz daha besledi.

Ejderha ürperdi ve gözlerini açtı. Bulanık ambarda kehribar gibi parlıyorlardı.

"Bu yardımcı olur mu?" Ash onu daha fazla flaşla besledi.

Ejderha burnuyla Ash'i dörterek bir kedi gibi ona doğru bastırdı. Mesaj açıktı. Daha fazla, lütfen.

Ash itaat etti. Ejderha bu kez kuyruğunu yere vurdu.

İşe yarıyor gibi görünüyordu ama Ash tasmadan emdiklerini telafi edecek kadar parıltı üretebileceğinden şüpheliydi. Tasmayı çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Tam o sırada, kapaktan sızan ışık . "Ash! Aşağıda mısın?" Arayan Lila'ydı, sesi garip bir şekilde tizdi.

"Evet. Ben sadece-"

"Gitmemiz gerek. Hemen. Kıyamet koptu. Ejderhayı getir ve hadi."

Ash başka sesler de duyabiliyordu. Kulağa kavga ediyormuşuz gibi geliyordu. "Ejderhayı getiremem ama belki ben-"

"O zaman bırak onu ve onların önüne gel!" Lila yemin etti. Kapaktan kayarak geçti ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an tek eliyle kapaktan sarktı, sonra yere düştü ve yere indiğinde acı içinde bağırdı.

" oluyor?" Ash dedi ki. "Orada-"

"Şşşt!" Lila tavana baktı. Tepesinde bir düzine ayak sesi duyuldu, her kimse teknenin pruvasına doğru koşarken ses azaldı.

"Geri gelecekler," dedi Lila.

"Kim onlar?"

"O sefil kan emici rahipler," dedi Lila. "Bir sürü. Bir şekilde senin kokunu almış olmalılar. Anladığım kadarıyla gemideki diğer herkesi öldürmüşler."

Ash o zaman Lila'nın sağ kolunu tuttuğunu fark etti. Feneri yaklaştırdığında, kolunun ve ceketinin yan tarafının kan içinde olduğunu görebiliyordu.

"Yaralanmışsın," dedi. Bu, Oden's Ford'daki yatakhane de Darialılarla ilk tanıştığı geceden ironik bir dönüşü.

"Sadece bir çizik, ama fark ettiğin için teşekkürler." Lila gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Eğer kapağı bir yolunu bulabilirsek, belki bizi bulamazlar. Ya da en azından içeri girmeye çalışırken çok gürültü yaparlar ve karatavukları çekerler."

Ash'in düşüncesine göre, bir insanın gerçekten Arden Kral Muhafızları'nın dikkatini çekmek istiyor.

Ash etrafına bakındı. Rom dolu bir küvet, çürümekte olan ölü tavşanlar ve şifacı çantası vardı. Hasta bir ejderha. Çalışacak pek bir şey yoktu.

"Şu lanet tasma olmasa, en azından onlara sıcak bir karşılama yapabilirdim," diye mırıldandı Ash.

Lila ona baktı. Dudaklarını yaladı. Kaypak gözlü ve suçlu görünüyordu.

"Ne?"

"Sanırım size bu konuda yardımcı olabilirim." Sağlam eliyle çantasını karıştırarak küçük gümüş bir nesne çıkardı. "Arkanı dön ki yakana ulaşabileyim."

"O da ne?" Ash şüpheyle arkasını dönerek sordu.

Kadının ensesini karıştırdığını hissedebiliyordu. "Bu bir . . . bir çeşit anahtar."

"Bir anahtar."

"Tasmayı açmak için." Lila belli ki cihazı tek eliyle çalıştırmakta zorlanıyordu.

Ash düz, ölümcül bir sesle, "Sende büyücü tasmalarını açmak için bir anahtar var," dedi.

"Anahtarların olması mantıklı," dedi Lila parlak bir sesle. "Aksi takdirde, onları almanın hiçbir yolu olmazdı.

-Kanlı kemikler!" Sabırsızlanan ejderha Lila'nın bacağını dürterek onu ürküttü. Geriye doğru savrulup kış üstü yere düştü ve ejderhayla neredeyse göz göze geldi. Anahtar yumuşak bir tıngırtıyla yanına düştü.

"Şşşt!" Ash tıslayarak tavana baktı. "O-o-o-"

Ash, Lila ile ejderhanın arasına girerek, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sana zarar verecek durumda değil." Bunu umuyordu. Anahtarı aldı ve Lila'ya geri verdi. Diz çöktü ve yüzüne daha yakından baktı. Tasmamın kilidini açmadan sakın bayılma, diye düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi çünkü ona herhangi bir fikir vermek istemiyordu.

Boynunun arkasına ulaşabilmesi için arkasını döndü. Kadın tasmayı tekrar kurcaladı. Sonunda yumuşak bir klik sesi duydu ve tasma biraz öne kaydı. Ash tasmayı iki yanından kavradı, ikiye ayırdı ve yere bıraktı. Deneysel olarak başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. Tılsımını parmakladı. Sanki sel kapıları açılmış ve sihir içeri dolmuştu.

Ash başlarının üzerinde, ürkütücü derecede yakın sesler duyabiliyordu. "Koku tam buralarda daha güçlü." Kanının kokusunu aldıklarını fark ettiğinde sırtından aşağı soğuk bir korku parmağı indi.

Dönüp şu anda duvara yaslanmış olan ve gözleri acıdan parlayan Lila'ya baktı.

Yanına çömelip ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Sağlam eliyle onun bileğini tuttu. Bileği kanla kayganlaşmıştı. "Hayır," dedi kadın. "Ben iyiyim. Gücünü sakla. Ona ihtiyacın olacak."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Ash, yavaşça çekerek kurtuldu. "Ben sadece neler olduğuna bakmaya gidiyorum. Belki kanamayı yavaşlatabilirim." Onu konuşturmaya devam etmeye karar verdi. "Patlayıcılarla ne yaptın?"

Lila, "Gemi her şeyiyle hazır," dedi. "Bize ne yararı olacaksa."

"Buradan çalıştırabilir misin?"

"Hayır."

"Şimdi demiyorum. İş o noktaya gelirse diyorum."

"Sen içindeyken bu gemiyi havaya uçurmayacağım. Babama seni hayatta tutacağıma dair söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

"Neden bana daha önce anahtarın olduğunu söylemedin?"

"Şey," dedi Lila, "ilk başta anahtarım yoktu. Bir tane bulduğumda, Montaigne'e yönelik başarısız bir girişimde öldürüleceğinden korkuyordum. Ya da yakalanacak ve planlarımı mahvedecektin."

"Güvenoyu için teşekkür ederim."

"Yani, tasmayı taktığın sürece, bunu yapmak için saldırı büyüğü kullanamayacağını biliyordum. Yılanın ve zehrin izini sana kadar süremediklerine sevindim."

"Sana söyledim. O ben değildim." Ash çalışmaya devam etmişti ve artık yarayı ortaya çıkarmıştı; köprücük kemiğinden sekiz omzuna doğru ilerleyen düzensiz bir kesikti bu. "İyi haber," dedi rahat bir nefes alarak. "Şampiyon gibi kanıyor, yani zehirden ölme riski neredeyse sıfır."

"Yaşasın," dedi Lila.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, haklıydın. Buraya gelmek kötü bir fikirdi." Ash parmaklarını yaraya bastırarak büyü damlattı. Herhangi bir teşhis koyacak vakti yoktu ama yaranın konumuna bakılırsa, bıçağın hayati bir şeye isabet etmiş olması pek olası değildi. Yine de kan akışını durdurmak zorundaydı, yoksa Lila kan kaybından ölecekti.

Bir dakika, iki dakika ve akış yavaşlayarak bir sızıntıya dönüştü. Bununla yaşayabilirdi. Pelerinini çıkardı ve onu sıcak tutmak için üzerine örttü.

Ash'in omzuna bir şey çarptı. Arkasını döndüğünde ejderhanın yine kendisine ağlamaklı bir şekilde baktığını .

"Bakın," dedi, "sıranızı beklemeniz gerekecek. Çok fazla hastam ve içeri girmeye çalışan vampir rahipler var ve-"

Konuşmayı bıraktı ve yukarı baktı. Birisi kapağı kurcalıyordu. Ash gizlice ayağa kalktı, gerindi, tutamakları kavradı ve asıldı. Ambar kapağı biraz hareket etti, böylece kenarlardan gelen ışığı ama dışarıdaki her kimse hem Ash'i hem de kapağı kaldıramadı ve kapak kapalı kaldı.

"Kilitli olmalı," dedi rahiplerden biri, insanların sebepsiz yere yaptıkları gibi kapıya vurarak. Gerçekten de aşağıda olsalar kapıya cevap vereceklerini mi düşünüyordu?

"Aşağıda olmalı," dedi ikinci bir ses. "Başka her yeri aradık ve iblisin pis kokusu buradan geliyor gibi görünüyor." Kapak tekrar tıkırdadı.

"Bu işin başında ben varım, unutma," diye homurdandı bir numaralı rahip. "Hepimiz iblis büyücünün kanını ilk benim akıtacağım konusunda anlaştık."

"Ben bunu kabul etmedim," diye karşılık verdi iki numaralı rahip. "Sen de oradaydın," dedi bir numaralı rahip.

"O günler önceydi. Eğer ilk kanı dökmek istiyorsan, diğer büyücülerden birini kesmeliydin."

"Aynı değiller," diye sızlandı bir numaralı rahip. "Onlarda farklı bir şeyler var. Yabancı bir tat."

"Diğerleri kabindekilerle işlerini bitirmeden karar versek iyi olur," dedi yeni bir ses, "yoksa hepimiz paylaşacağız."

"Sen bu işin içinde değilsin Robert," dedi iki numaralı rahip. "Neden geri dönüp diğerlerinin ne yaptığına bakmıyorsun? Belki onlar da paylaşır."

Ağız dalaşı devam etti, giderek daha da kızışıyordu. En azından kapağı çekiştirmeyi bırakmışlardı ama Ash bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Tasmayı buldu ve küçük silahlarından bazılarını alıp üzerinde sakladı. Onları kullanacak kadar uzun yaşayacağından değil ama yine de.

Parıltısı artıyordu ama sanki çökmekte olan bir bentteki birden fazla deliği kapatmaya çalışıyor gibiydi. Hem kapağı tutup Lila'yı iyileştirmesinin hem de ejderhayla ilgilenmesinin imkânı yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Bu da ona bir fikir verdi. Sessizce tutamakları bıraktı, diz çöktü ve parmaklarını yerde gezdirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Arayan Lila'ydı, sesi ancak fısıltı kadar çıkıyordu.

"Anahtarı arıyorum. Ah. İşte burada." Muzaffer bir edayla havaya kaldırdı, sonra da inceledi. Menteşeliydi, iki yarım daire birbirine geçerek bir tüp oluşturuyor gibiydi. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Bunun için iyi bir zaman gibi görünmüyor-

" Ash, "Ejderhayı serbest bırakacağım," dedi.

"Oh, anlıyorum. Bu durum yeterince kötü değil, bu yüzden daha da kötüleştirmeye çalışacaksın."

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi Ash. "Ejderha dikkat dağıtıcı olabilir."

"Dikkat dağıtıcı. Doğru ya. Diri diri yakılmak dikkatimi diğer sorunlarımdan uzaklaştırır." Gözlerini devirdi. "Sadece gemiyi ateşe vermesini ve sonra da patlamasını umuyorsun."

Bunu umuyordu. Sadece birazcık. "Lila. Hemen bilmem gerek."

"Pekâlâ, tamam. Yakaya oturuyor. Kapattıktan sonra kaydırın ve bir klik sesi duyduğunuzda

Mandal. Tasmayı çekerseniz, o noktadan ayrılması gerekir."

Ash ejderhanın yanına yaklaştı. Ejderhanın altın gözleri ona sabitlenmiş, bir yılanınki gibi onu kıstırmıştı. "Şunu deneyelim," mırıldandı. Onu yatıştırmak için ejderhaya küçük bir ışık gönderdi. Sonra parmaklarını metal tasmanın altından geçirerek anahtarı kaydırmayı başardı. İki yarıyı bir araya getirdi, sonra yaka boyunca kaydırmaya çalıştı. Zar zor sığdı ve aralıklarla kaymaya başladı. Ejderhanın boynunda yavaşça ve dikkatle dinleyerek gezdirdi. Sonunda bir klik sesi duydu. Yavaşça tasmanın iki yanından çekti ve tasma ellerinde ayrıldı.

Zamanı kalmamıştı. Kapak kayarken metal metale sürtündü. Işık içeri doldu. Ash kolları tutmak için sıçradı. Asıldı ama bu sefer rahipler birlikte çalışmanın bir yolunu bulmuş gibiydiler. Ash kendini kapakla birlikte yükselirken buldu, ta ki bir Darian kardeşin kapüşonlu yüzüne ve fanatik gözlerine bakana kadar. Birden fazla bıçak onu çılgınca kesiyordu. Bıraktı ve ambarın içine geri düştü. Rahipler geriye doğru devrilirken ve kapak yukarıdaki güverteye inerken çıkan gürültüyü duydu.

Lila'ya baktı. Gözleri kapalıydı. Ejderha sessizce uyanık duruyor, sanki bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istercesine onu izliyordu.

Şimdi işimiz bitti, diye düşündü Ash. Tılsımına dokundu. Yeterli değil. Neredeyse yeterli değil. Yine de kapaktan gelen ilk birkaç kişiyi kızartırsa, bu geri kalanların cesaretini bir süreliğine kırabilirdi.

İhtiyacın olduğunda lanet Kral Muhafızları nerede? diye düşündü.

Kanlı kralı koruduğuna şüphe yok.

Gemiye ateşe verirse suçlamalar düşecek miydi? Jenna'nın bu konuda ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Pekâlâ Sul'Han, yanarak ölmeyi mi, havaya uçmayı mı, yoksa bir grup fanatiğin seni emmesini mi tercih edersin?

Ash babasına ait olan yılan tılsımını kavradı ve ilk vampir rahibin kapıdan içeri girmesini bekledi.

ŞEYTANIN PAZARLIĞI

Jenna kuledeki odasında uyanık bir şekilde uzanmış, kuzeybatıdan gelen fırtınayı dinliyordu. Rüzgâr uğuldayarak duvarlara çarpıyordu. Yağmur kiremit çatıda gürliyordu ve penceresinin iki yanındaki gargoylların ağızlarından sıçradığını duyabiliyordu. Gök gürültüsü şatonun taşlarına çarparak yankılanıyor ve şimşek parmaklıkları pencereden parlayarak duvarlarda çılgın, değişken desenler yaratıyordu.

Jenna havanın iyi ya da kötü yönde değiştiğini düşündü.

odasının etrafına baktı ve kendini yeniden yönlendirdi. Zindan odasından taşındığından beri mışıl mışıl uyumamıştı. İronikti, çünkü bu yatak daha rahattı, haşarat istilasına uğramamıştı ve duvarlardan çıkan fareler için endişelenmesine gerek yoktu.

Belki de bu son kısım tam olarak doğru değildi. Bu saray insan sıçanlarla doluydu ve çok geçmeden onun peşine düşebilirler.

Gözlerini her kapadığında, rüyalar, görüntüler ve anılar kafasının içine doluyordu.

Yardım için yalvaran o ses. Flamecaster. Ölüyoruz.

Turkuaz rengi denizin beyaz kumlar ve devetüyü rengi kayalıklarla bulunduğu bir sahil şeridinin üzerinde uçuyordu. Rüzgâr saçlarını yırttı, gözlerini rüzgâra karşı kırıştırdı ve ...

Hayır, deniz değildi, Adam Wolf'un arzuyla kararmış gözleri ve öpücüklerinin tadıydı; uzun uzuvları ve nazik, bilgili elleriyle kucaklamasıydı. Teninin kokusu ve kalbinin gümbürtüsüydü.

Yaşam ve ölüm, karanlık ve aydınlık, acı ve zevk arasındaki sınır bölgelerinde dolaşması ve kendi yaralarını saklı tutarken diğer insanların yaralarını özveriyle iyileştirmesiydi.

Gerard Montaigne, onun kaderini elinde tutan iblis. Belki de. Ve Evan Strangward, onda tuhaf bir anı uyandırmıştı. Neden bu kadar tanıdık gelmişti?

Bu gece Adam planlarını uygulamaya koyacaktı. Henüz gerçekleşmemişti, aksi takdirde saray tekmelenmiş bir arı kovanı gibi vızıldardı. Bu onun anarşi ruhunu tatmin ediyordu; kendisi yapsa da yapmasa da Arden Kralı'na son bir darbe vurabileceği düşüncesi.

Yatağından kayarak çıplak ayaklarıyla pencereye doğru yürüdü. Rüzgâr, yağmurun hücresinin dar pencerelerinden içeri girmesine neden olmuş, yerde su birikintileri oluşturmuştu. Titriyordu. Şifacının ona verdiği gecelik gitmiş, yerine neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan ipek bir gecelik gelmişti. En azından bacakları artık örtülüydü.

Geniş taş pencere pervazına yaslanmış, metal ızgaradan dışarı bakıyor, fırtınanın sesine bakılırsa iskelede bir patlama duyma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyordu. Lütfen, diye düşündü, her ne kadar dua eden biri olmasa da. Ne olursa olsun, Adam iyi olsun.

Koridorda hafif bir ses duydu ve dönüp kapıya baktı, kalbi güm güm atıyordu. Ses, şaşkınlık ve acı dolu bir homurtuya benziyordu, ardından bir bedenin yere çarpmasıyla bir gümbürtü duyuldu. O izlerken kapı hafifçe aralandı ve koridordaki ışık odasına yayıldı.

Gecenin bu saatinde odasına gizlice girmek için kimin bir sebebi olabilir ki? Elbette kral ya da köleleri değil. Kurtarma mıydı? Kaçırılma mı? Bir çeşit pusu mu?

Etrafta silah aradı, bir kandil aldı ve kapı sonuna kadar açılana kadar nefes almaya bile cesaret edemeyerek bekledi.

Kapıdan ilk giren, başının bir tarafında uzun bir örgü olan iri yarı bir adamdı. Onu tanıdı, unutmaması zor olacaktı. Kralın huzur odasında Kartaca delegasyonu ile birlikteydi. Kartacalı, diğerlerini içeri almak için kenara çekilmeden önce elinde kılıcıyla odayı taradı.

Ardından dört kişi daha geldi, üç erkek ve bir kadın, sanki nöbet tutuyormuş gibi odanın kapısının hemen içinde yerlerini aldılar. Ve son olarak Evan Strangward, elbiselerinin üzerine dizlerine kadar uzanan bir palto giymişti.

Kesinlikle bir kurtarma değil o zaman.

Strangward döndü ve koridordaki biriyle aceleyle konuştu. Jenna onun yanından geçip kapı aralığından baktığında konuşanın Destin Karn olduğunu gördü. Karn büyücünün söylediklerini başıyla onayladı ve kapıyı kapattı.

Kral, Strangward'ın talep ettiği görüşme konusunda fikrini mi değiştirmişti? Eğer öyleyse, bu neden gecenin bir yarısı oluyordu? Ve karatavuklar neredeydi?

Strangward ayakta durdu, ayaklarını iki yana açtı, ellerini kalçalarına koydu ve onu inceledi. Gecelikleriyle orada dururken, rüzgâr elbisesini bacaklarının etrafında savururken, keşke giyecek bir bornozum olsaydı diye düşünerek kendini mahcup hissetti. Buruşuk yatağına çalıştı.

Jenna lambayı kaldırdı. "Geri çekil," dedi, "yoksa bunu kullanırım." Muhtemelen kılıçlı bir büyücüye karşı çok etkili bir tehdit değildi.

"Jenna," dedi. "Gece geç saatte geldiğim için özür dilerim ama zamanımız azalıyor. Kralınız beni zorladı."

Benim kralım değil, diye düşündü Jenna. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni yanımda geri götürmek ve böylece senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için zamanım olmasını istiyordum. Görünüşe bakılırsa bu gerçekleşmeyebilir."

Jenna ona baktı, zihni hızla çalışıyordu. Bu anlaşmanın iptal olduğu anlamına mı geliyordu? Adam varamadıklarını söylemişti.

Strangward'ın yüz ifadesinde ve sürekli kapıya bakmasında kaçamak bir şeyler vardı. Muhafızları küme küme durmuş, eğri kılıçlarının kabzalarını okşuyor, vücutları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Kral burada olduğunu biliyor mu?" Jenna karanlıkta bir atış yaparak şöyle dedi.

Strangward omuz silkti, burnunu ovuşturdu ve "Hayır, yok" dedi.

"Çığlık atmamdan ve muhafızları koşturmamdan korkmuyor musun?"

"Bu mümkün ama pek olası değil," dedi Strangward. "Kapınızın dışındaki muhafızları gönderdik. Bu kuledeki tek dolu oda burası olduğu için, özellikle de fırtına devam ederken duyulacağınızdan şüpheliyim. Sonuç olarak, tolere edilebilir bir risk gibi görünüyor." Ona doğru eliyle bir davet işareti yaptı. "Denemek ister misin? Çığlık atmayı yani?"

Montaigne'in adamları odadayken kendini daha güvende hissedecek değildi ya. En azından bu şekilde işe yarar bir şeyler öğrenebilirdi.

"Hayır," dedi. "Sanırım hayır."

"Güzel," dedi. "Oturalım mı?" Ocağın yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeye oturmak yerine ocağın oturacak kadar inatçıydı.

Tılsımına dokunan Strangward bir hareketle şöminedeki odunları tutuşturdu, sonra da ondan birkaç adım ötedeki ocağın üzerine oturdu.

Jenna, "Bazı insanlar saraya davetsiz girmenin bu kadar kolay olduğunu bilselerdi, kral uzun zaman önce ölmüş olurdu," dedi.

Onu şaşırtacak şekilde uzun ve sert bir kahkaha attı. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi gözlerini silerek.

Jenna burnundan nefes aldı. Adamın vahşi bir kokusu vardı, güneş ışığı, tozun içindeki yağmur ve fırtınalar gibi

denizden geliyordu. Tanıdıktı, ikisini birbirine bağlayan gergin bir çizgi gibiydi.

Daha önce tanışmış olamazlardı, değil mi? "Hiç Delphi'ye gittin mi?" diye sordu, uzanarak Ellerini ateşe doğru tutup .

"Hayır," dedi şömineye yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. Acelesi olmasına rağmen, kendini evindeymiş gibi göstermeye çalışıyordu. "Yapmadım. Neden sordunuz?"

"Daha önce tanışıp tanışmadığımızı merak edip duruyorum." Başını eğerek onu inceledi. "Tuhaf. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gözlerin unutulmaz. Kedi gözleri gibi."

"Bana öyle söylendi," dedi Jenna.

"Belki de," dedi, "bir rüyada karşılaştık."

"Ben hayalperest değilim," diye yalan söyledi Jenna. "Benimle konuşmak söylemiştin. Ne hakkında?"

Sonra oturdu, ayak bileklerini çözdü ve ayaklarını yere dikerek işe koyulacağının işaretini verdi. "Magemark'ı tekrar göreyim."

Jenna saçlarını avucunun içinde toplayıp ensesinden uzaklaştırdı ve elçinin görebileceği şekilde arkasını döndü.

Elini uzatıp çıplak omzuna koydu ve onu biraz daha döndürdü. Diğer elinin sıcak ve kuru, sihirle yanan parmakları saç çizgisinin hemen altındaki deseni takip etti. Elinin altında tüylerinin diken diken olduğunu hissederek ürperdi.

"Hmm," dedi.

Şimdi her iki elini de kızın omuzlarına kapattı ve içine gönderdiği bir güç fısıltısı hissetti. Adamın, tıpkı Karn'ın yaptığı gibi, ondan gerçeği öğrenmek için büyü kullanmaya çalıştığını biliyordu. Dişlerini sıktı ama bir şey öğrenirse bunu onunla paylaşacağını düşünerek buna katlandı.

"Sen büyücü değilsin," dedi sonunda, şaşırılmış bir sesle.

"Ben büyücü değilim," dedi gözlerini devirerek. "Karn Sana bunu söyledim mi? Eğer sorsaydın ben de sana söylerdim."

"Ne tür bir büyüün var o zaman?" "Büyü yaptığımı nereden çıkardın?"

"İmparatoriçe sizi bir sebepten dolayı avlıyor. Güce aç olduğu için, sizde onun istediği bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Sıradan bir insan olduğum için özür dilemeyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar tanıştığım yetenekli insanlardan pek etkilenmedim."

"Hayır," dedi Strangward başını sallayarak. "Sende bundan daha fazlası olmalı."

"İmparatoriçe'nin aradığı kişinin ben olmadığım hiç aklına geldi mi? Ben sadece doğum lekesi olan ve bunlarla hiçbir ilgisi olmayan bir kıyım?"

"Olabilir," dedi Strangward, "ama bu riski göze alamam. Bana doğruyu söylerseniz, gerçeğin ne olduğuna bağılı olarak size yardımcı olabilirim."

Jenna'nın öfkesi yeniden alevlendi. "Bana yardım edecek misin? Sen gelmeden önce yardıma ihtiyacım yoktu."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben ne yaptım ki?"

Jenna'nın içinde kaynamakta olan öfke tamamen açığa çıktı. "Bir hayatım vardı," dedi. "Zor, umutsuz bir hayattı ama yine de bir şeydi. Metresin Arden kralını peşime taktı ve bir ay içinde tek ailemi, evimi ve geçim kaynağımı kaybettim. O zamandan beri bir zindanda zincirliyim. Yardım teklifinizi kabul etmeye hevesli değilsem beni bağışlayın."

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi Strangward. Ayağa kalktı ve bir ileri bir geri volta attı. "Avlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Jenna pencereden tapınağın kulesindeki çanların bire vurduğunu duydu.

"Lordum?" Strangward'ın yoldaşlarından en uzun boylu olanı pencereye doğru başını salladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum, Teza. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." Strangward geri döndü ve ocağın üzerine oturarak ellerini dizlerinin arasına bıraktı. Derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi,

"Bana İmparatoriçe Celestine ile olan ilişkinizden bahsedin."

"Aynı soruları tekrar tekrar cevaplamaktan bıktım usandım," dedi Jenna, sesi yükselerek. "Neden soran diğer bir düzine insandan birine sormuyorsun?"

Elçi onu savuşturmak istercesine iki elini birden kaldırdı. "Bunun için özür dilerim. Ama sadece bir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum, çok emin olmak istiyorum."

Titredi ve bu sadece pencereden gelen cereyandan kaynaklanmıyordu. Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı - bir şey ona cevabın çok önemli olduğunu söylüyordu. Birdenbire ellerini tekrar ve içine daha fazla güç gönderdi. "İmparatoriçe neden seni ? Söyle bana." Sonunda bıraktı ve mırıldandı, "Bu işe yaramıyor, değil mi? Gerçekten de büyüye karşı dirençlisin." Bunu söyledi

Sanki kendisine söylenen bir şeyi onaylıyor gibiydi.

Ama şimdi görüntüler zihninde o kadar hızlı dönüyordu ki hiçbirine odaklanamıyordu. Sanki onları bir şekilde hapsedebilecekmiş gibi ellerini başının iki yanına bastırdı.

Ne oldu? Çok sinir bozucuydu.

"Lordum," dedi Teza denen adam tekrar. "Eğer akıntıyı yakalamak istiyorsak daha fazla kalamayız."

Strangward boyun eğmiş gibi başını salladı. Gözlerinin içine bakabilmek için Jenna'nın önünde çömeldi. "Bana doğruyu mu söylüyorsun Jenna?" diye sordu sessizce. Son bir şans gibi. "İmparatoriçenin seni bulmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu gerçekten bilmiyor musun? Bu ikimiz için de çok önemli."

"Hayır," dedi, "bilmiyorum. Keşke bilseydim. Bana açıklayacağını umuyordum. Sanırım sadece . . ." Sesi kesildi. Zihninin der, daha önce olduğundan daha güçlü başka bir ses duymuştu.

Flamecaster. Ben geliyorum.

"Lord Strangward, bir dakika," dedi Teza, onu yaklaşması için işaret ederek. Strangward ayağa kalktı ve yardımcısının yanına gitti.

kapının yanında bekledi.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi Teza Jenna'nın duymaması gereken bir sesle. "Yapılması gerekiyorsa, bırak ben yapayım."

"Bu görevi benim için yapmanı istemem adil değil," dedi Strangward. "Hayatını riske attın, zaten çok şey kaybettin. Bunu kendim yapacağım."

"Ama ben gönüllüyüm lordum. Bıçakla aramın iyi olduğunu biliyorsunuz. Hızlı ve nazik bir kesik olacak. Hissetmeyecek, söz veriyorum."

Jenna'nın kalbi küt küt atmaya başladı. O kurban edilmek için sabırla bekleyen bir kuzu değildi. Ayağa kalkarak ocaktaki yağ lambasını aldı, onlara doğru koştu ve ikisine doğru fırlattı. Lamba ayaklarının dibinde paramparça oldu, yanan yağ yere ve iki adamın üzerine döküldü.

Flamecaster.

Jenna yanan bir yağ birikintisinin üzerinden atlayarak kapıya doğru fırladı. Kapının kolunu yakaladı ve çekiştirdi. Birisi -Strangward ya da Teza- kollarını ve omuzlarını tutarak onu geriye doğru sürükledi. Yağın içinde kaydılar ve düştüler. Başının arkası taşa çarptı ve gözlerinin arkasında ışıklar patladı. Çığlık seslerini, birinin ona seslendiğini, kapının açılıp kapandığını duydu. Yanan etin kokusunu aldı ve kendi eti olup olmadığını merak etti.

O anda, Strangward'ın ona verdiği görüntülerden biri nihayet netleşti. Ateşli bir kraterin yanında duran gümüş saçlı bir kadındı bu. Ellerinde çırpınan bir çocuk tutuyor ve onu alevlerin üzerinde sallandırıyor. Ve sonra, Jenna dehşetle izlerken, onu bıraktı.

Ayağa kalktığı anda etrafının alevler içinde olduğunu gördü. Perdeler alev alev yanıyor, halılar için için yanıyor, yanık yün ve lanolin kokuyordu. Alevler onunla kapı arasında tavan yüksekliğinde yanıyordu. Bu taraftan kaçış yoktu. Kömürleşmiş iki ceset gördü ama başka kimse yoktu. Diğerleri kaçmış ve onu burada yanmaya bırakmış olmalıydı.

Derisinin de kömürleşmiş olması gerektiğini tahmin etti, çünkü garip bir şekilde uyuşuk hissediyordu. Aşağı baktı ve kollarının ışıltılı pullarla kaplandığını, ellerinin yerini pençelerin aldığını gördü. Bu ona yarasının iyileşmeye başladığı zamanki halini hatırlattı. Pullar altın, gümüş ve bakır rengindeydi - saçının tüm renkleri.

Çığlık attı ama sesi cehennemde kayboldu.

Duman ve başıma aldığım darbe yüzünden kafam karıştı, diye düşündü Jenna. Temiz havaya çıkmalıyım. Elleri ve dizleri üzerinde kırık camların üzerinden sürünerek pencereye doğru ilerledi, rüzgâr hâlâ ızgaradan uğulduyordu ama şimdi odanın içine kar giriyor ve misket büyüklüğündeki dolu taneleri yere çarpıyordu. Pencerenin altına büzüldü, kollarını kendine sardı ve yanarak ölmeyi bekledi. Sonra aklına beklemek zorunda olmadığı geldi.

Şifacının ona verdiği paketi korsajının içine bağlamıştı, böylece göğüslerinin arasında asılı kalmıştı. Altından bir pençe yakalayıp kaldırdı ama sonra elleri bu haldeyken ipi çözmeyi başaramadı. İpi ısırды, sonra da bez torbayı parçalamaya çalıştı. Bunu yaparken meyveler yere düştü ve bir yere kondu.

Pençeli elleriyle yokladı ama onları ne hissederek ne de koklayarak bulabildi. Çığlık attı, odada yankılanan çaresizlik ve hüsrân dolu sert bir çığlıktı bu. Kulenin dışından cevap niteliğinde bir çığlık geldi, içinde yankılanan bir çığlık.

Yüzünü rüzgâra, temiz ve soğuk havaya çevirdi, buz parçalarına karşı gözlerini kesti. Pençelerini mermere bastırarak "Flamecaster!" diye bağırdı ve kanat çırpışlarını duydu.

EJDERHA TARAFINDAN ÖLÜM

Ash, kapaktan düşen ilk rahibin boğazını kesti. Bunun için flaşa ihtiyacı yoktu. İkincisinin kalbini durdurdu, bu da fazla zaman almadı. Üçüncüsünde ise incelik için zaman yoktu. Ash onu yere düşmeden önce yaktı. Saldırı büyüsunü yeniden kullanmak iyi hissettiriyordu, sanki bir süredir germediği kaslarını kullanıyormuş gibiydi.

Sonra bir şey omzuna sertçe çarptı ve onu duvara doğru uçurdu.

Ejderhaydı; kanatlarını açmaya çalışıyordu.

"Burada olmaz," diye tısladı Ash, ayağa kalkmaya çabalayarak. Ama o sırada rahiplerden biri ambara inmiş ve Ash'in karşısında durmuştu, kılıcı elindeydi, hedefine ve kan kokusuna o kadar odaklanmıştı ki ejderhayı fark etmemiş gibiydi.

"Ölmeye hazırlan iblis," dedi rahip, dudaklarını kanla lekelenmiş sararmış dişlerinden çekerek. Yatakhane odasındaki kâbus yeniden başlamıştı.

Ejderha dikkat dağıtıcı olabilir. Lila'ya da böyle söylemişti.

Ash rahibin omzunun üzerinden işaret etti. "Ejderhaya dikkat et," dedi.

"Eğer benim bu kadar aptal olduğumu düşünüyorsan-aaaaiiiieeee!"

Ejderha kuyruğunu savurup sivri uçlarını gafil rahibe sapladıktan sonra onu iki yanındaki duvara çarpınca Ash tehlikeden uzaklaştı. Etraflarındaki fayanslar paramparça olurken Ash Lila'yı vücuduyla sardı, parçalar yere saçıldı ve açıkta kalan derisini ısırdı.

Ejderha tarafından öldürölmek. Olasılıklar listesinde bu yoktu.

Ambara daha fazla rahip sıkışmış, hepsi birden içeri girmeye çalışıyordu. Ejderha üzerlerine dalga dalga alevler gönderdi ve çığlıklar başladı.

Güröltü sağır ediciydi; rahiplerin çığlıkları, ejderhanın ilkel öfke ve korku çığlıkları. Kükört ve kömürleşmiş et kokusunu içine çekerken Ash'in gözleri yandı.

Pekâlâ, diye düşündü Ash. Belki de ejderhayı serbest bırakmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Özellikle de hiçbir ambardan çıkamayacağı için.

Öte yandan, bu harika bir dikkat dağıtıcıydı. Ve ejderha ile rahipler arasındaki görüşmeleri izlemekten keyif alıyordu.

Ejderha kükredi, bir savaş çığlığı. Bacakları altında toplandı ve fırladı, güverteyi parçaladı, rahiplerden geriye kalanları her yöne uçurdu. Bir öfke çığlığı daha attı ve arkasında kömürleşmiş bir delik bırakarak yok oldu.

Parçalanmış güverteden yağmur yağıyor, yanan odunlara ve cesetlere çarptığı yerden buhar yükseliyordu. Ejderha için bir çıkış yolu olduğu ortaya çıktı. Ve şimdi de onlar için.

"Gidelim," dedi Ash, Lila'ya elini kaldırarak. "Burada kalıp ejderha alevinin patlayıcıları ateşleyip ateşleyemeyeceğini öğrenmek istediğimizi sanmıyorum."

Moloz yığınlarının üzerinden ve etrafından tırmanarak ambar duvarının olduğu delikten geçtiler ve bir merdiven bulana kadar ilerlediler. Lila kolunu çarptığında ya da sarsıldığında bir iki kez bağırdı, sonra

tekrarlanmasını önlemek istercesine dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Güverteye çıktıklarında aceleyle kış taraftaki iskeleye gittiler. Ash, Lila'nın ip merdiveni kullanabileceğini sanmıyordu.

Rıhtım, yanan gemiyi görünce koşup gelen karatavuklarla kaynıyordu. Ash tanıdığı birini bulmak için onları taradı ve Marc DeJardin'i gördü. O ve Guy Fleury rıhtımı ıslatmakla meşguldüler ve yola çıkıp tehlikeden kurtulabilmeleri için kaptanları gemilerine yetiştiriyorlardı.

"Marc!" diye seslendi güverteden. "Barrowhill yaralandı. Derhal bir şifacıya ihtiyacı var."

Marc, emirler için hazır bekleyen bir avuç iri gözlü şifacıyı işaret etti. Ash, Harold ve Boyd'un da aralarında olduğunu görmekten memnun oldu.

"Harold, Boyd! Buraya gelin!" Aceleyle ilerlediler, önemle dolup taşıyorlardı, seçildikleri için memnun ve gururluydular. Harold Ash'i tanıdığına, "Efendi Adam, neden muhafız pelerini giyyorsunuz?" diye sordu.

"Üşüdüm," dedi Ash. "Barrowhill de öyle. Bıçaklandı ve ben dönene kadar onunla ilgileneceğinize güvenebileceğimi biliyorum."

"Ben iyiyim," diye tısladı Lila. "Bilirsin işte-"

"Ben hallederim," dedi Ash. Çıraklara dönerek, "Köprücük kemiği ile sağ omuz arasına giren dört inçlik bir bıçaktı. Kanamayı durdurdum, en azından dışarıdan. Bir pansuman ve bandaj uygulayın, sonra kolu hareketsiz hale getirin ve bir askı yapın. Onu sıcak tutun ve sessiz olmasını sağlayın. Mantıklı mı?"

Lila'nın homurdanan itirazlarını duymazdan gelerek hep birlikte başlarını salladılar. "Birkaç dakikada bir nabzını ve solunumunu kontrol edin. Ben Hemen döneceğim." Lila'yı teslim etti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Gemide başka kurtulan var mı diye kontrol edeceğim." Ve onları öldür.

Marc'ın kolunu yakaladı. "Herkesi gemiden uzaklaştırın, mümkün olduğunca uzağa. Başka kimsenin gemiye binmesine izin vermeyin. Yanma şekline bakılırsa, patlarsa hiç şaşırmam."

Ash cevap beklemeden koşarak iskeleye geri döndü. Ana güverteyi baştan kıça kadar aradı, keşke başlangıçta kaç rahibin gemiye bindiğini bilseydi de hepsini hesaba katabilseydi. Ambar ağzının etrafına dağılmış üç Darian cesedi ve Ash'in işini bitirmesi gereken, ölmek üzere olan, kırılmış ve fena halde yanmış bir rahip vardı. Kendini ambara geri tırmanmaya zorladı ve orada üç ölü daha buldu. Mürettebat kabininde, Strangward'ın büyücülerinden ikisi yere yığılmış, emilerek kurutulmuştu. Hepsi bu kadardı.

Ne ejderhadan ne de Strangward, Von ve mürettebatının geri kalanından bir iz vardı. Saldırı başlamadan önce karaya çıkmış olmalılar. Nerede olabilirlerdi? Ardencourt'ta başka nereye gidebilirlerdi ki? Elçinin gemisinden fazla uzaklaşmak istemediği izlenimine kapılmıştı.

Huzur odasındaki konuşmayı, kral hemen bir takas yapmayı reddettiğinde Strangward'ın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Jenna'nın peşinden kendisi gitmeye karar vermiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, onu nerede bulacağını biliyor muydu? Muhtemelen. Strangward bir şekilde Jenna'nın bulunduğunu öğrenmiş ve onu almaya gelmişti. Sarayda bir muhbiri olmalı.

Ash bunu düşündükçe, Jenna neredeyse Strangward'ı da orada bulacağına daha çok ikna oluyordu. Ve onları hemen şimdi bulması gerekiyordu.

Ash karaya dönmeden önce geminin etrafında bir tur daha attı ve Jenna'nın önerdiği yavaş füyeleri yaktı. Anlayabildiği kadarıyla Lila işini iyi yapmıştı. İkisinin de bunu ona söyleyebilecek kadar uzun süre hayatta kalmalarını umuyordu.

FLAMECASTER

Kule odasının duvarı paramparça oldu, taş parçaları uçuşarak Jenna'yı gömdü. Kendini taş yığınınan kurtarmak için mücadele etti. Kafa derisindeki kesikten gözlerine akan kan yüzünden zar zor görebiliyordu. Sonunda sendeleyerek ayağa kalktığında rüzgâr onu yakaladı, neredeyse deviriyordu ve yüzünü sulu kar ve soğuk yağmurla iğneledi. Kolları ve bacakları hâlâ zırh gibi pullarla kaplıydı.

Ne zaman işler daha kötüye gidemez diye düşünsem, gidiyor.

Kendini kuleden geriye kalan molozlarla dolu bir platformun üzerinde dururken buldu. Başının üzerindeki her şey yok olmuştu ve kuledeki hücrelerinden geriye sadece bir duvar kalmıştı. Duvara yaslandı, titriyordu, ayaklarının altındaki taşlara kan ve yağmur suyu karışmıştı. Kuleye yıldırım mı düşmüştü, yoksa bir tayfun mu, ya da ne?

En azından yağmur ateşi söndürüyordu.

Bir çığlık daha duydu ve öfkeli bir kanat çırpışı. Kafasını kaldırdığında devasa bir canavarın üzerine eğilmiş, pençelerini uzatmış, devasa kanatlarıyla gökyüzünü kapatmış olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak, küçük bir hedef oluşturacak şekilde çömeldi, gözlerini kapattı ve başını kollarıyla örterek jilet gibi pençelerinin etine batmasını bekledi.

Onun yerine, yanındaki güverteye çarptığında bir sıçrama sesi duydu. Gözlerini açtığında platformun ıslak yüzeyinde kaydığını ve kenardan kaymamak için öfkeyle çırpındığını gördü. Kenarda dengede durarak uzak tarafta durmayı başardı. Dengesini sağladıktan sonra ona doğru döndü ve buruşmuş kanatlarını düzeltti.

Sonra ne gördüğünü anladı. Bu İmparatoriçe'nin ejderhası olmalıydı. Ash onu serbest bırakmayı başarmış olmalıydı. Sonra da onu öldürmek için doğruca buraya gelmiş. Scummer.

Yaklaşık büyük bir at büyüklüğündeydi, kocaman ayakları ve kocaman bir kafası vardı, sanki tam olarak büyümemiş gibiydi. Yüzünün iki yanında büyük, altın rengi gözleri, boynuzları ve ahşap zeminde uzun yarıklar açan pençeleri vardı.

Sırtı, omuzlarının hemen arkasından kuyruğunun ucuna kadar uzanan iki sıra keskin dikenle zırhlanmıştı ve bu dikenler o kadar uzundu ki binanın kenarından sarkıyordu. Ona doğru yaklaştıkça daha da büyüyor gibiydi, burun deliklerinden alev ve duman tütüyordu.

Sanırım hâlâ yanarak ölmenin bir yolunu bulabilirim, diye düşündü Jenna. Ama karşı koyamayacak kadar sersemlemiş ve başı dönmüştü. Ya da hareket edemeyecek kadar.

Ona birkaç metre yaklaştığında durdu ve başını eğdi. Flamecaster mı? Kelime kafasının içinde yankılandı, sonunda bir soru işareti vardı. Anlayış sel gibi aktı. Elçi geldiğinden beri duyduğu sestir bu.

Ya ölüyüm ya da rüya görüyorum, diye düşündü. Ama bazen sadece devam etmeniz gerekir.

"Flamecaster," diye tekrarladı Jenna. "Adın bu mu? Beni mi arıyordun?"

Başını eğerek öne doğru eğildi ve burnunu ürkekçe dizine çarptı. Pençe gibi elini başının üzerine koydu, sıcak nefesini çıplak ayak parmaklarında hissetti, kömür ve alev kokusu burnuna karıştı. Uydurma oldukları gerçeği dışında ejderhalar hakkında ne duyduğunu hatırlamaya çalıştı. İnsanları yiyorlar mıydı?

"Ben Jenna," dedi, sanki tanıştırdıklarında onu yemeyecekmiş gibi.

Ejderhanın zihninin itişini hissedebiliyordu, sanki orada olduğunu bildiği bir açıklığı arıyordu. Sonunda bir şey net bir şekilde ortaya çıktı. Bu bir kelimedenden çok zihnindeki bir imgeydi.

Jenna.

"Doğru!" dedi. Boynuzlarının arkasını kaşıyarak, "Sen sadece bir pıtırıcısın, değil mi?" diye mırıldandı. Ejderha onu bir kedi gibi dürttü, daha fazlasını istiyordu ama bir ejderha kedi değildir. Sonunda sırtüstü yattı, ejderha ona bakıyordu, utanç içindeydi, altın gözleri endişeyle açılmıştı.

Jenna acıdı.

"Kendi gücünün farkında değilsin, değil mi?" dedi ve onu rahatlatmak için gülümsemeye zorladı. Gözlerini kapatıp yağmurun yüzüne düşmesine izin verme isteğine direnerek doğrulmayı başardı. Titriyor, dişleri takırdıyor, baş dönmesi dalgalarıyla savaşıyordu.

Yardım edeyim mi?

İlk başta yardım istediğini düşündü ama sonra yardım teklif ettiğini fark etti.

"Keşke yardım edebilseydiniz," dedi gözlerini silerken. "Çileklerimi düşürdüm ve onları bulamıyorum." Sesinin deli gibi çıktığını biliyordu ama mantıklı bir cümle kuramıyordu.

Çilek mi? Flamecaster hevesle söyledi. Yemek ister misin?

Jenna gülerek ejderhanın başını okşadı. Kendi kollarına baktı. Ateş söndüğünden beri pulları solmaya başlamıştı ve elleri pençeye benzer görünümünü kaybediyordu. Sanki sadece korunmaya ihtiyacı olduğunda zırh giyyordu.

Tamam o zaman, diye düşündü. Bir hediye daha alın, sizi kana susamış piçler.

Önce ateşti, şimdi de buz. Üzerinde sadece ince ipek elbisesi olduğu halde rüzgâr ve sulu karda donuyordu. Flamecaster'ın vücudu sıcak ve kuru bir ısıyla yanıyordu.

arzuluyordu. Jenna kendini ısıtmak için ona doğru bastırdı. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu ve kendi kalbi de aynı anda atmaya başladı.

Ejderha kımıldadı, vücudunu onun altına kaydırđı, kolunu kavradı ve biraz yuvarlandı, böylece dikenlerin başladığı yerin hemen ilerisinde onun üstüne uzandı, yüzü kaslı boynuna bastırdı. Kollarını onun boynuna doladı ve dizlerini vücudunun etrafında sıktı. Odun sobasına sarılmak gibiydi, sadece daha samimi bir şekilde.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bu çok daha sıcak. Gerçekten-"

Şimdi uç.

Flamecaster ileri atılıp Jenna sırtına yapışmış halde kuleden fırlarken pençeleri taşa çarptı.

Jenna çığlık attı ve sesi ejderhaninkine karışarak çığlık atmaya devam etti. İlk başta dehşet içindeydi ama kısa süre sonra vahşi bir sevinç çığlığına dönüştü. Kalenin yakınından süzüldüler. Altlarındaki şehir, yağmur altında kalmış bir çocuğun oyuncak köyü kadar küçüktü ve birçok bacasından dumanlar yükseliyordu.

Yağmura karşı gözlerini kısıarak, yanmış ve kırılmış bir dişi andıran yıkık kuleye baktı. Al bakalım, seni hortumcu, katil, kara kalpli şeytan. Dizlerini ejderhanın yanlarına doğru sıktı ve kükredi.

Demek cennet böyle bir yer, diye düşündü. Kim bilebilirdi ki?

Artık limanın üzerindeydiler. Aşağıda, direkleri kırılmış ve bordasında bir delik olan bir gemi gördü. O kadar yüksekten küçücük görünüyordu. Bu elçinin gemisi olabilir miydi? Ağır hasarlı olmasına rağmen hâlâ yüzüyordu.

Zincirler ve acıtan tasmalar. Karanlık, kokuşmuş delik.

Düşmanlar. "Evet," diye fısıldadı Jenna , yanağını yanağına bastırarak Flamecaster'ın boynu. "Düşmanlar."

Nehrin biraz doğusundaydılar ki bir şok dalgası ve kulakları sağır eden bir dizi patlama sesiyle sarsıldılar ve Flamecaster yana doğru dönerek dengesini yeniden kazanana kadar çılgınca çırpındı. Jenna şehre doğru baktı ve geminin patladığını, geriye suda yüzen yanan enkaz parçalarından başka bir şey bırakmadığını gördü. Adam Wolf başarmıştı. Eğer elçi ve tüm arkadaşları yanarak ölmedilerse, bunu umuyordu.

onunla birlikte havaya uçmak için zamanında gemilerine döndüler.

Jenna yüzünü yağmurun ve rüzgârın içine soktu ve daha önce hiç tatmadığı bir vahşilikle çığlık attı. İşte o zaman ejderhanın onları havada tutma çabalarına rağmen irtifa kaybettiklerini fark etti. Jenna ağır değildi ama genç bir ejderhanın taşıyamayacağı kadar ağırdı. Özellikle de yaralı biri için.

Kulağının olabileceğini düşündüğü yere doğru eğildi ve "Flamecaster. İnecek bir yer bul. Düşmemizi istemiyorum." Kanatlarını çırpıtı, sığ bir süzülüş elde etti. Doğuya doğru uçuyor.

Uykuya daldı ve rüyasında Adam Wolf'u gördü. Dikkatli olun.

Yere indiklerinde saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyordu. Zıpladıklarında, sonra tekrar zıpladıklarında ve kayarak durduklarında sarsılarak uyandı.

Bir sahildeydiler. Yağmur dinmişti ama kumlar hâlâ son fırtınanın izlerini taşıyordu. Birkaç yıldız bulutlardan sıyrılmış ve tepelerinde parıltıyordu. Batıda ay yükseliyor, okyanusun göğsündeki bir yolu yaldızlıyordu.

Jenna daha önce hiç deniz görmemişti. Islak ve kanlı saçlarını gözlerinden sıyrarak gözlerini kırptırdı ve kalbi ağzına kadar dolu bir şekilde denizi içine çekti. Sonunda kendine baktığında pullar yok olmuştu. Her yeri ağrıyordu, özellikle de başı. Açtı ve çok yorgundu ama yaşıyordu.

Flamecaster'ın da çok yorgun olduğu belliydi. Başını ön ayaklarının üzerine koymuş, çoktan uykuya dalmıştı. Jenna sürünerek

Ejderhanın bedeninin sıcak sığınağı ve gözlerini tekrar kapattı.

KALEYE GERİ DÖNDÜK

Ash, kendisi Strangward'ı aramak için kaleye dönerken Lila'yı geride kalmaya ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordu. Konuşmadan tamamen kaçınarak konuyu geçiştirdi. İskeleye inmek için geminin baş tarafındaki ip merdiveni kullandı. Marc'la kısa bir konuşma yaptı, ona gemide kurtulan olmadığını söyledi ve yangınlar sönene kadar insanları gemiden uzak tutmasını hatırlattı.

Fırtına hâlâ Ash'in güneye geldiğinden beri görmediği bir şiddetle devam ediyordu. Kara kuş peleriniyle bile bir blok bile gidemeden sıırıslık olmuştı. Citadel Tepesi'ni yarılarmıştı ki arkasında gök gürültüsünü andıran bir patlama duydu. İkinci ve üçüncü patlamayı görmek için tam zamanında döndü. Rıhtım kenarından bir alev topu yükselmiş, rıhtımın yakınındaki depoların ve tavernaların üzerine yanan enkaz yağdırıyordu. Ash yağmur yağdığına sevinmişti, binaların tutuşma ihtimalini azaltıyordu. Son patlayıcı da patladığında gemi alevler içinde kalmıştı.

"Yelken aç, Strangward," diye fısıldadı Ash. Ve sonra, "Teşekkür ederim, Jenna." Onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Kaleye ilk bakışını attığında neredeyse tökezliyordu. Kulelerin en yükseği -Jenna'nın yeni odasını barındıran- kırılmıştı, büyük bir ısıruk

en tepeden alınmış. Uzakta olduğu kısa süre içinde bu nasıl olmuş olabilir?

Aceleyle yoluna devam etti. Sabahın küçük saatleri olmasına rağmen, yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaşıyordu. Etrafta yıkılmış kulenin parçaları olan taş ve duvar parçalarını görmeye başladı. Bir kadın yağmur altında, yüzü sert ve öfkeli bir şekilde evinin önündeki taşları süpürüyordu.

" oluyor?" diye sordu ona.

"Bir iblis kuleye çarptı ve onu yarıya kadar yıktı," dedi. "Uyuyordum, dikkatinizi çekerim, bu yüzden görmedim. İnsanlar tüm gökyüzünü aydınlattığını, çok parlak yandığını söyledi."

"Bir iblis mi?" Ash ona baktı. "Neye benzediğini söylediler mi?"

"Kanatları ve uzun bir kuyruğu vardı. Uçan bir yılanı benziyordu.

Ya da bir ejderha."

"Bir ejderha," diye tekrarladı Ash uyuşmuş bir halde.

"Evet," dedi kadın, bazı insanların haklı oldukları kanıtlandığında duydukları o acımasız memnuniyetle. "Bizi cezalandırmak için kuzeydeki cadı tarafından buraya gönderilmiş olmalı." Malthus işareti yaptı ve süpürmeye devam etti.

"Kimse yaralandı mı?" diye sordu, kalbi sıkışarak.

"Daha fazlasını bilenlere sormanız gerekecek," dedi ve kaleye doğru başını salladı.

Serbest bıraktığı ejderha doğruca kaleye uçmuştu. Elçinin ziyaretinin amacı bu muydu, Arden'a içeriden bir saldırı düzenlemek mi?

Ash de bunun gerçekleşmesine yardım etmişti. Nereye düşeceğini bilmeden gökyüzüne yeni bir tür ok fırlatmıştı.

Kapalı alanda, elleri kılıçlarının üzerinde, her an yeni bir saldırı bekliyormuş gibi etrafta dolaşan kara kuşlar vardı. Subayların bir kısmı

Tanıklar. Ash onlardan birine yaklaştı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kaleye bir saldırı oldu. Belki de bir mancınıktan atılan bir bomba, bilemiyoruz."

"Kimse yaralandı mı?"

"Emin değilim. Bunca zamandır dışarıdaydım. Birisi tepeye yakın bir yerde, molanın olduğu yerde birkaç ceset bulduklarını söyledi."

"Kimdi o?" Ash boğuk bir sesle söyledi. "Cesetler, yani?"

Kara kuş omuz silkti. "Sanırım anlayamadılar, çok kötü yanmışlardı."

"Teşekkür ederim," dedi Ash. Korku ve çaresizlik içinde kustumuk gibi kabardı. "Gidip kendim bakacağım."

Kaleye yakın bir yerde konaklayan soylulardan birkaçı Büyük Salon'da toplanmıştı; burası muhtemelen dışarıdaki herhangi bir yerden daha güvenli görünüyordu. Bir köşede, Peder Fosnaught, çoğu taş zeminde diz çökmüş olan dinleyiciler için bir dua töreni düzenliyordu.

Ash, Botetort'un küçük bir grup hizmetkârla birlikte durup emirler yağdırdığını gördü. Duyabilecek kadar yaklaştı.

"Beauchamp. Brightstone Kalesi'ne beş adam götür ve orada kal. Kâhyayı çocukları içeride, hayvanları da nehir kenarındaki otlaklarda tutması için uyar ki onlara göz kulak olabilsinler. Middlesea ve Baston Körfezi'ne alarm durumuna geçmeleri için mesajlar gönderdik, ancak ihtiyacımız olan son şey ejderhalar ve cadılarla ilgili hikayelerin kırsal kesimde yayılması. Granger ve Larue, biz neyin ne olduğunu görene kadar prens ve prensese kırsalda güvenli bir yere kadar eşlik ettiler."

"Lord Botetort," dedi Ash gruba katılarak. "Ne oldu? Şifacıya ihtiyacı olan var mı?"

Botetort onun dirseğini sertçe kavradı ve onu kenara çekti. "Tam olarak emin değiliz," dedi alçak sesle ve hızlıca konuşarak. "Görünüşe göre ejderha elçinin gemisinden kaçmış ve kaleye saldırmış. Bir ejderha olup olmadığını bilmiyoruz."

kaza mı yoksa bir planın parçası mı ve eğer bu bir plansa, arkasında kim var?"

"Elçi nerede?" Ash sordu.

"Kimse bilmiyor. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. İki muhafızının cesedi kulede bulundu," -sesini alçalttı- "sihirli işaretli kızın tutulduğu hücrede. Hiç işleri olmayan bir yerde."

Ejderha saldırısı sırasında neden kuledeydiler? Bir şekilde oraya mı çağırmışlardı?

"Peki ya kız? Ne olmuş ona?"

"Onu bulamadık. Cesedi yukarıda bir yerde, molozların arasında gömülü olabilir. Ya da kalenin bir mil içinde herhangi bir yerde yatıyor olabilir. Canavar tam odasının hizasından vurdu."

İmparatoriçe başından beri Jenna'yı öldürmek mi istemişti? Yoksa Strangward'a, anlaşılmaya varamazlarsa onu öldürmesi mi emredilmişti?

Ash pişmanlığın acısını karnında bir bıçak gibi hissetti. Eğer o öldüyse, bu benim hatam, diye düşündü. Kral Gerard'ın, Strangward'ın ve imparatoriçenin hepsinin bir rol oynamış olması önemli değildi - bu kendi suçunu azaltmıyordu. Babasının ölümünü tekrar yaşıyordu.

Ancak bu sefer Arden Kralı'na ulaşılabilirdi. Olabilir.

"Kral ve kraliçe? Onlar güvende mi?" Ash sesindeki tehdidi uzak tutmak için mücadele etti.

Neyse ki Botetort fark etmedi. "Saldırıda ikisi de yaralanmadı. Kral Gerard fena halde sarsılmış görünüyor, sanırım bu anlaşılabilir bir durum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Ash. "Belki ona sinirlerini yatıştıracak bir şey verebilirim." Kalıcı bir şekilde. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Botetort başını salladı. "Bilmiyorum. Eğer onu bulursanız, umarım ona yardım edebilirsiniz." Kelimelerini seçerek durakladı

dikkatlice. "Son zamanlarda kendinde değil. Böyle bir zamanda güçlü bir liderliğe ihtiyacımız var."

"Anlıyorum lordum," dedi Ash ve arkasını dönerek.

Ash basamakları ikişer ikişer tırmanarak kuleye çıktı. Jenna orada ikamet ederken kule neredeyse boştu ve şimdi tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Jenna'nın odalarının altındaki kata ulaşana kadar çok az hasar belirtisi vardı. Burada, güney sahilllerinde sıkça görüldüğünü duyduğu yer sarsıntılarından biri olmuş gibiydi. Duvarlar çatlamıştı ve bazıları yıkılmak üzereydi. Bir sonraki basamakları tırmanırken, yukarıdan gelen rüzgârın ısıklık sesini duyabiliyordu.

Merdiven boşluğundan çıktığında yıkıntılardan başka bir şey bulamadı. Kulenin duvarları  taraftan yıkılmıştı ve Jenna'nın katının üzerindeki her şey kayıptı. Kömürleşmiş ve yanmış olmalarına rağmen mobilyaların bir kısmı hâlâ oradaydı. Odaların içine bakabilmek için kenarları soyulmuş bir ocuk oyuncak evini andırıyordu.

"Jenna!" diye bağırdı, rüzgâr kelimeyi bırakır bırakmaz uçurdu. "Jenna, ben Adam." Eğer bir cevap geldiyse de duymadı.

Yağmur külleri ve korları siyah bir çorbaya dönüştürmüştü. Ash zemini geçerken ayaklarının altında camlar ıtırdadı. Kalan duvara yaslanmış, neredeyse tanınmayacak kadar yanmış iki ceset buldu. Daha yakından baktığında, örgü parçaları ve mücevherler onların elçinin muhafızları olduğunu söylüyordu.

Ash odada keder ve öfke dolu bir havada yürüyor, kendini düzenli bir şekilde arama yapmaya zorluyordu. Mor ipekten yanmış kumaş parçaları buldu; Jenna'nın eliyle buluşurken giydiği elbise. İpek parçalarını saklamak için gömleğinin içine soktu.

Demir karyola yerinde duruyordu ama yatak örtüleri ıslak ve kararmış bir haldeydi. Ve yatağın yanındaki masanın üzerinde, kömürleşmiş deri ve suyla ıslanmış kğittan oluşan bir yığın vardı. Onun kitabı.

Acaba bitirdi mi? Birlikte geçirdikleri son gecede söylediklerini hatırlayarak gözlerindeki yaşları sildi.

Yaşamak istiyorum. Delphi'deki tapınak kilisesinin zafer çanlarını duymak istiyorum. Ruh Dağları'nda yürüyüş , cadılar ve perilerle konuşmak istiyorum. Okyanusun üzerinde yelken açmak istiyorum, ufka ve ötesine kadar. Kitaplar dışında hiç görmediğim tüm o yerlere gitmek istiyorum. Uçmak istiyorum-

Elini paltosunun içine soktu ve ona verdiği hırpalanmış altın kolyeyi parmakladı. Bir denizci pusulasının parçasına benziyordu. Onun ne dediğini hatırladı.

Seni tekrar gördüğümde bana geri verebilirsin.

Birini sevdiğinizde, bu tanrıların dikkatini çeker ve sizi cezalandırırlar.

Kenara doğru yürüdü ve şehre baktı. Jenna bir ejderha tarafından binadan atılmış olsaydı cesedi nereye düşerdi?

Bir ejderhanın onu öldürmesi hiç mantıklı değildi. Ejderhaların güzel şeyleri sevdiğini hep duymuştu.

Şansım varken onu öldürmeliydim ama Jenna serbest bırakılmasını istedi.

Ash arkasında, bir botun cama çarpması gibi hafif bir ses duydu. Tılsımına ulaşmak için dönmeye başladı. Ama artık çok geçti. Kürek kemikleri arasında sert bir itiş oldu ve düşmeye başladı, uçuşunun kenarından boşluğa doğru. Çaresizce havaya tutundu ve elleri bir pencerenin iki yanındaki bir çift gargoyile tahliye musluğuna tutundu. Ayak parmakları içine girebileceği bir çıkıntı bulana kadar musluklardan sarktı.

Rüzgâr uğulduyordu ve taşlar yağmur yüzünden kaygandı. Ash tutunduğu yeri kaybetmekten ve yolun geri kalanında düşmekten korktuğu için hareket etmeye korkuyordu.

Başını kaldırıp yağmura göz kırparak Gerard Montaigne'in başında dikildiğini gördü. Rüzgârda savrulan peleriniyle, bulutlara karşı silüet oluşturmuş, ibretlik bir masaldaki intikamcı ruhu andırıyordu.

Kral diz çöktü, uzandı ve Ash'in tılsımını başının üzerinden çekti; babasının ona verdiği yılan tılsımını. Ash onu durdurmak için çaresizdi.

Montaigne tılsımı omzunun üzerinden fırlattı. Tılsım taş zemine çarptığında Ash tıngırtıyı duydu.

"Demek Adam Freeman," dedi kral sanki artık bu isme inanmıyormuş gibi. "Bir kez daha yakasız olduğunuzu görüyorum. Bu nasıl olabilir?"

Ash yardımcı olabilecek herhangi bir cevap düşünemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Siz Ardencourt'a geldiğinizden beri neden şansımın hep kötü gittiğini merak ediyorum."

Ash aralarındaki mesafeyi değerlendirdi. Ayaklarını kaydırarak daha sağlam bir zemin aradı. Daha iyi bir tabanla, yukarı itip kralın ayak bileklerini yakalayabilirdi. Düşecekti ama kralı da yanında götürecekti ve şu anda bu değerli bir takas gibi görünüyordu. Özellikle de Jenna gitmişken.

Ama ıskalarsa ya da kontrolünü kaybederse ...

Ash hiçbir şey söylemeyince kral devam etti. "Mutfakta yangınlar, yatağında yılanlar, şarapta zehir ve şimdi de kulede ejderhalar. Gerçekten, kendimi hedef gibi hissetmeye başlıyorum."

Onu konuşturmak, düşünmesi için biraz zaman kazanmak. "Belki de Yaratıcı ile barışmanın zamanı gelmiştir," dedi Ash. "Şimdiye kadarki hayatına yakından bakmanın ve-"

"Yaratıcı'nın adını kirletmeye cüret etmeyin!" Gerard gürledi. "Sen buna layık değilsin!"

. . . ama onu yeterince kızdırmayın ki şimdi bitirsin.

Ash sanki azarlanmış gibi sessizce orada asılı kaldı.

"Sevgili Estelle'imden kurtulmak zorunda kaldım," dedi Montaigne, buz gibi sakinliğine geri dönerek. "Onu seviyordum ama yozlaştığını fark ettiğimde feda etmek zorunda kaldım." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı.

Ash zehir cephaneliğinin çoğunu atılan tasmayla birlikte bırakmıştı. Ama her şeyi değil. Bir eliyle çirkin yaratığı sıkıca tutarken diğer elini cebine soktu

Aradığı şeyi bulana kadar pelerinini el yordamıyla yokladı.

-Deri kılıfındaki iğneyi. Dişlerini kullanarak kılıfı çekip çıkardı.

"Ama bu hiçbir şey, bu son felaketlerin yanında hiçbir şey. Derebeyleri zaten isyankârdı, kuzey büyücülüğüne karşı verilen bu kutsal savaşın parasını ödemek için sürekli sızlanıyorlardı. Sonra Delphi bir madenci kalabalığının eline düştü, limanda gemiler patladı ve bir ejderha kalenin kendisine saldırdı. İşte o zaman anladım."

"Neyi o zaman anladın?" Ash söyledi.

"İşte o zaman senin sorumlu olduğunu anladım."

"Şey," dedi Ash, "tüm bunlardan kendime pay çıkarmak istesem de, suçlunun ben olduğumu nasıl düşündüğünü anlayamıyorum." Belki son iki şey için ama bu konuyu açmayacaktı.

"Senin adın Adam Freeman değil," dedi Montaigne muzaffer bir edayla, "öyle değil mi?"

Ash ona baktı. Birdenbire Arden Kralı'nın karşısına kendi teninden başka bir tenle çıkmaya heveslendi. "Hayır," dedi, "değil."

"Beni ne kadar kandırabileceğini düşündün?"

"Seni öldürecek kadar uzun, umarım."

"Çok açık olmalıydı." Montaigne başını salladı. "Sadece Kırıcı'nın gözlerimi bulandırdığını düşünebilirim. O ilk gece, alevlerin arasından çıkıp fırıncıyı ölümden döndürdüğünde anlamalıydım. Bu doğal değildi. Sonra da büyülü işareti olan kıza ulaşabilmek için kendini şifa servisinin içine soktun."

"Onu tedavi etmemi isteyen sendin," dedi Ash. "Ben büyü tarafından kör edildim. Aksi takdirde, ben biliniyor. Ama bu gece, en başta yapmam gereken şeyi yapacağım." Sanki gerilim yaratmak istercesine durakladı. "Seni öldüreceğim."

Ash'in zihninde bölük pörçük düşünceler dönüp duruyordu. Bu hiç mantıklı değil. Neden beni hayatta tutmaya çalışmadı?

ve beni rehin mi tutacaksın? Ya da bana ölümüne işkence ederek annemin kalbini mi kıracaksın?

Belki de Hana'ya yaptığı gibi parçaları bir kutu içinde eve gönderir.

"Kaybedeceksiniz," dedi Ash. "Kaçımızı öldürdüğünüz umurumda değil, asla teslim olmayacağız. Babamı, kız kardeşimi ve Jenna'yı öldürmenin bedelini ödeyeceksiniz. Gri Kurt kraliçeleriyle asla kavga etmemeliydiniz."

Ama kral onu duymamış gibiydi. "İşte kurtuluşun, iblis!" Kral taştan bir kavanozu Ash'in suratına fırlattı.

İhtiyacı olan açılış buydu. Ash iğneyi kralın ön koluna sapladı. Gerard fark etmedi bile.

Ash iğneyi geri çekti ve düşmesine izin verdi. Uzun, ürpertici bir iç çekti. İşte oldu. Bitmişti. Sonunda.

"İşte kurtuluşun, iblis!" diye tekrarladı kral, görünüşe göre yanıt gelmemesine sinirlenmişti.

"O da ne?" Ash sordu.

Kral kavanozu salladı. Şıpırdadı. "Bu yağ." Gülümsedi. "Bir iblisi öldürmenin tek yolu yakmaktır."

Ash kullandığı zehrin daha hızlı etki etmesini dilemekten kendini alamadı.

Eğer dilekler at olsaydı, dilenciler bile binerdi.

Montaigne kendi kendine mırıldanıyordu. "Bilmem gerekirdi. Ama ilk başta bilmiyordum." Ash'e yeniden odaklandı. "Görüyorsun ya, senin türünün kızıl saçlı olduğunu sanıyordum."

Ash kafası karışmış bir halde ona göz kırptı. Ailesinde gerçekten kızıl saçlı olan tek kişi oydu. "Ne demek 'senin türün'?"

"Şeytanlar."

"İblisler mi?" Ash gözlerini Montaigne'e dikti. "Bir dakika, benim gerçek bir iblis olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Savaşta büyücüleri kullanmayı kabul ettiğim ve böylece Yaratıcı'nın yasalarını ihlal ettiğim için bu benim hatam," dedi Montaigne. "Kazanmak için büyücülüğe karşı büyücülük yapmak gerektiğine ikna olmuştum. Ama şimdi biliyorum ki tek yaptığım

günaha ve ahlaksızlığa kapı açar. İblislerle ilgili olan şey de bu, onları içeri davet etmeniz gerekiyor. Peder Fosnaught'u dinlemeli ve ilk gece seni yakmalıydım. Bu geceden itibaren her şey değişecek. El'i imparatorluğun her köşesine göndereceğim ve her lekeli insanı temizleyeceğim. Bu seninle başlayacak."

Kavanozu kaldırıp Ash'in kafasına boşalttı ve kendi üzerine de sıçratmayı başardı. Kavanozu fırlattı, sonra iç duvara doğru yürüdü ve askısından bir meşale çıkardı.

Kenara döndü, yüzü alevlerin ışığında korkunç görünüyordu. "Yüce aziz adına!" dedi, meşaleyi iki eliyle kaldırarak. "Geber, iblis!"

Ama meşale asla aşağı inmedi. Bunun yerine, birisi kralın meşale kolunu tuttu ve aşağı doğru itti, böylece yanan kafa giysilerini tutuşturdu. Montaigne çığlık atarak öne doğru tökezledi, kolları ve bacakları çılgınca savrulurken uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı. Kral düşen bir yıldız gibi çığlık atarak yanından geçerken Ash çarpmamak için kendini kulenin duvarına yasladı. Dibe vurduğunda çığlıklar aniden kesildi.

"Geber iblis," diye mırıldandı Ash. Temkinli bir şekilde başını kaldırdı ve birinin ona baktığını görmek için yukarı baktı.

"İyi misin?"

Ash'in bir an için nutku tutuldu. Kraliçe Marina'ydı, geceliğini giymiş, saçlarını uzun bir örgüyle toplamıştı. Çok genç görünüyordu.

"İyi misin?" diye tekrarladı biraz sabırsızca. "Fazla zamanımız olmayabilir."

"Evet," diye Ash.

Kenardan bir ip sarkıttı. "Lütfen bunu dikkatlice tut ve beline dola. Bu kadar uzun süre dayanmışken seni kaybetmek isteyeceğim son şey."

Yağdan sıırılsıklam olmuş ellerine rağmen tutundu ve binanın kenarından yukarıya doğru kayana kadar yürüdü.

Karnının kenarına. Nefes nefese bir süre orada yattı, sonra yuvarlanıp oturdu.

Kraliçe Marina tılsımı onun önünde sallandırdı. "Sanırım bu sizin?"

Ash zinciri neredeyse elinden kaptı ve tekrar ağırlığını hissettiği için minnettar bir şekilde başının üzerine bıraktı. Saçlarından ve boynundan aşağı yağ damlıyordu.

Kenara doğru süründü ve kralın buruşmuş bedenine baktı. Bir iç avluya düşmüştü ve henüz kimse fark etmemiş gibiydi. Düşmanın ölümünün daha tatmin edici olacağını düşünebilirdi ama tek hissettiği keder ve rahatlamanın karışımıydı. Çok erken ölenler için keder. Ve belki de bu bölüm sona erdiği için rahatlamıştı.

Marina geldi yukarı yanında Onu, baktı Aşağı, ve ürperdi. "Tanrı'sükürler olsun ki öldü," dedi sesi titreyerek. "Onun ölümsüz olduğunu düşünmeye başlamıştım." "Ama sen nasıl-" Ash bir türlü Tutarlı bir cümle.

"Yıllardır onun favori hedefiydim," dedi Marina, kollarının ucundaki bağlarla dalgınca oynarken. "Birinin o iğrenç piçi benim için öldüreceğini düşünüp durdum. Eğer bu yeterince erken gerçekleşirse, Prens Jarat'ın yerine naip olarak atanabilirdim. Zamanımı beklemeye alışkınım. Ama zamanlarda Kral, Madeleine'in üzerine gitmeye başlamıştı. Artık onu koruyamayacağım zamanın geleceğini biliyordum.

"Bir yıl önce kralı kendim öldürmeye karar verdim. İzi bana kadar sürülmeyecek bir şekilde olmalıydı." Ash'e çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ben bir Tomlin'im. Bu tür şeylerde iyi olduğumu düşünürsünüz ama düşündüğümden daha zor olduğu ortaya çıktı. Yılan mükemmel görünüyordu ama-" Omuz silkti. "Estelle için gerçekten üzgünüm. Bunun bedelini onun ödemesini istememiştim."

Ash, Lila'yla bu konuştuklarında, Lila suçu onun üzerine atmaya çalıştığında ne dediğini hatırladı. Ya bu

ya da biri kralın gardını düşürmek istiyor.

"Peki ya yelkenli? O da senin miydi?" Omuz silkerek başını salladı.

"Ama zehirli olduğunu biliyordusanız neden içtiniz?"

"Bu düşük bir noktaydı," dedi yüzünü buruşturarak. "Ondan asla kurtulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Kralın içmeyeceğini görünce kendim içmeye karar verdim. Eğer hayatta kalırsam, şüpheleri üzerimden uzaklaştıracaktı. Ölürsen, o piç sahtekârla daha fazla yaşamak zorunda kalmayacaktım. Korkarım ki sen çok yetenekli bir şifacısın."

Ash, Montaigne'in Aziz Malthus Bayramı'ndan hemen önce söylediklerini hatırladı. Seni aptal Tamron sürtüğü.

"Şimdi ne olacak? Sizden şüpheleneceklerini düşünüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Bu pek olası değil. Arden'deki herkes beni kralın paspası olarak görüyor. Ayrıca, kral son haftalarda giderek daha da dengesizleşiyor. Saldırıdan sonra açıkça aklını kaçırmış gibiydi, onu hiç böyle görmemiştim. Kendi canına kıymasına kimse şaşırmayacaktır."

"Bu yaşayan gümüşün etkisi olabilir," dedi Ash.

Marina kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sözde imparatoriçeden bir hediye idi," dedi Ash. "Krala gönderdiği elmasların arasına koydum. Kuzeydeki bazı kaplıcalarımızdan gelen bir cıva bileşimi. Isıtıldığında ölümcül bir buhar çıkarır. Ona bunun beyaz büyü olduğunu, bütün gece yakarsa iblisleri uzak tutmak için kullanılabileceğini söyledim. Eğer onu öldürmezse, benden tedavi istemeye gelecek kadar hasta edeceğini umuyordum."

Marina güldü. "Bir kralı öldürmek için kaç suikastçı gerekir?"

"Ve böylece, oğlunuz tahta mı geçecek?"

Dudağını ısırdı. "Edecek. Tek umudum, benden biraz rehberlik kabul etmesi." eliyle işaret etti.

merdiven boşluğu. "Yola çıksanız iyi olur. Ne olduğunu öğrenmek için çok geçmeden burada olurlar. Kraliçe annene selamlarımı ilet. Ona isim günü partisindeki halini asla unutmayacağımı söyle; o kadar güzel, güçlü ve kendinden emin. O benim için her zaman bir rol model olmuştur."

Ash merdiven boşluğuna doğru ilerliyordu ama şimdi ona doğru döndü. "Kim olduğumu biliyorsun." Artık sürprizlere karşı hissizleşmişti.

Marina gülümsedi. "Gündönümünden beri biliyorum. Aksi yöndeki görüşlere rağmen, ben aptal değilim."

YOLLARIN AYRILMASI

Saraya yapılan saldırıyı izleyen günlerde Ash neredeyse hiç uyumadı. Jenna'nın ölü ya da diri herhangi bir izini bulmak için şehri didik didik aradı. Sokaklarda hatıra eşyası toplayan insanları sorguladı; taş parçaları, çatı kiremitleri ve diğer enkaz parçaları. Bazıları ejderha sarayın üst katlarına iki kez çarptığında yataklarından kalkmışlardı.

Çok geçmeden, bazıları ejderhanın kalenin yakınından uzaklaşarak doğuya, denize doğru uçtuğunu gördü. Ejderhanın yol boyunca bütün köyleri yakıp kül ettiği; Delphi'nin kuzeyindeki dağlarda bir ejderha ordusunun toplandığı; cadı kraliçenin gökyüzünde ejderhaların çektiği bir arabayı sürerken görüldüğü; ejderhaların iskeledeki gemilere saldırıp birini yok ettiği söylentileri yayıldı.

Hasarın Fellsian ajanları tarafından yerleştirilen bir bombadan kaynaklandığı şeklindeki resmi hikaye çok az ilgi gördü.

Destin Karn, kralın ölümüyle ilgili soruşturmanın başına getirildi ve bu soruşturma kısa sürede sonuçlandı. Cinayete dair hiçbir kanıt bulamadı. Resmi karar: Kral sarayda hasar tespiti yaparken meydana gelen trajik bir kaza. Gayri resmi ölüm nedeni: intihar. Ash birkaç kez Karn ile görüşmeye çalıştı ama Karn ondan kaçıyor gibiydi.

Bir şeyler biliyor, diye düşündü Ash, ama olaylardaki kendi rolünü düşününce zorlamak çok riskliydi.

Kraliçe sevimli ve zarif bir dul oldu. Kralın ölümünden hemen sonraki günlerde bir dizi sessiz af ve idari emir yayınladı. Bunlar arasında Adam Freeman'ın kraliyete yaptığı hizmetlerden dolayı yakasının açılması da vardı.

Ash ve Lila Jarat'ın taç giyme törenini galeriden izlediler. Taç giyme töreni oldukça aceleye getirilmişti. Hiç şüphe yok ki Jarat, isyankâr asilzadelere bir alternatif organize etmeleri için zaman tanımak istememişti. Veliaht daha sonra ziyafete başkanlık ederken tam bir kral gibi görünüyordu; uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı. Peder Fosnaught onun bir yanında, Lord Botetort diğer yanında, Botetort'un kızı da onun yanında oturuyordu. Kraliçe ve prenses masanın yarısına kadar oturmuşlardı. General Karn hâlâ sahadaydı ve Lord Matelon ile jokeylik yapıyordu. Destin Karn ise şehir dışındaydı.

Güvenlik son derece sıkıydı. Yeni kral yemeğe başlamadan önce tadımcılar her yemeği denedi. Bazı şeyler değişmemişti.

Ash ve Lila çoktan eşyalarını toplamış ve kale yakınlarındaki bir hana taşınmışlardı. Lila'nın bahanesi, kaçakçılık için daha fazla mal toplamak üzere Fells'e geri dönecek olmasıydı. Ash ise Bruinswallow'da bir şifacının yanında çalışacağına dair bir hikâye uydurmuştu. Ash'in gidişine Efendi Merrill'den daha çok sevinen kimse yoktu.

"Böyle zorlu bir ortamda antrenman yapmadan önce biraz daha deneyim kazanmak akıllıca bir hareket evlat. Gelişmenin yolu sıkı çalışmaktan geçer. Kırsal kesimde ihtiyaç büyük ama standartlar o kadar yüksek değil."

Ash sanki bilgeliği dosyalıyormuş gibi başını salladı. "Belki daha fazla deneyim kazandığımda Ardencourt'a geri dönebilirim ve-"

"Hayır!" Merrill ağzından kaçırdı. Kendini toparladı. "Eğitim zaman alır ve ben sana ayırabileceğim tüm zamanı harcadım."

En azından Harold ve Boyd, Ash'in gidişine üzülmüşlerdi. Boyd Ash'e sapı oymalı bir bıçak, Harold da şifacıların kütüphanesinden çaldığı bir kitabı verdi. Ash onların kendisiyle gelmek istediklerini ima eden sözlerini duymazdan geldi.

"İkiniz de gerçekten uzun bir yol kat etmişsiniz," dedi Ash. "Daha fazlasını öğrenmek isterseniz, Oden's Ford'daki şifacılar akademisini düşünebilirsiniz."

"Oden's Ford!" Harold iri gözlerle baktı. "Orası mavi kanlılar için."

"Oden'in Ford'u öğrenmek isteyen herkes içindir," dedi Ash şifacı çantasını omuzlarken. "İyi şanslar."

Ardenscourt'taki son gecelerinde Ash ve Lila handa akşam yemeğini paylaşarak ayrılma planları yaptılar.

"Gerçekten benimle geri mi dönüyorsun?" Lila dudaklarını silerek söyledi. "Şarabıma ilaç atıp beni bir kamp alanında terk etmeyeceksin, değil mi?"

Ash başını salladı. "Eve gitme vaktim geldi." Elini gömleğinin içine soktu, Jenna'nın kolyesi yılan tılsımının yanında asılıydı. İkisi de kayıpları temsil ediyordu.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Arden'de vakit geçirmek vatanseverliğimi uyandırdı sanırım."

Bu da işin bir parçasıydı ama gerçek daha karmaşıktı. Dört yıl önce kaçmış ve annesiyle kız kardeşini babasının ölümüyle baş etmeleri için yalnız bırakmıştı. Dört yıl boyunca, kraliyet için üzerine düşeni yaptığını düşünerek, onların kendisinden ne isteyebileceğini ya da neye ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmeden, canının istediğini yapmıştı. Bencil ve korkak biriydi ve Jenna'yı kaybetmek bunun kefareti gibi görünüyordu.

Belki de bunu hak etmişti. Ama Jenna değil. Ölmeden önce onu evine götürmeye niyetlenmişti. Şimdi eve dönmek yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Telafi etmesi gereken çok şey vardı, tabii bu mümkünse.

Bazen iyileşmek için gitmeniz gereken yer .

Kral Jarat yönetimindeki Arden'in savaşçı değiştirip değiştirmeyeceğini zaman gösterecekti. Bu arada, yapılması gereken işler vardı.

evde yapılır.

"Montaigne'i tek başına öldüremediğin için üzgün müsün?" Lila sordu.

Ash bunu düşündü, sonra başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki ölmesini istedim. Dünyanın onsuz daha iyi bir yer olduğunu düşünüyorum. Ama intikamın asla düşündüğün kadar tatmin edici olmadığını anlamaya başlıyorum. Bazen bedeli ağır oluyor."

İroni gözünden kaçmamıştı. Montaigne'i öldürmek için Ardencourt'a gelmemiş olsaydı Jenna'yla hiç tanışmamış olacaktı. Ona asla aşık olmayacaktı ve belki de Jenna hâlâ hayatta olacaktı.

"Arden ve Carthis arasındaki anlaşma ihtimalini ortadan kaldırmayı başardık. Bu da bir şeydir."

Ash kupasını ellerinin arasında çevirerek, "Bu da bir şeydir," dedi. Bir şey olabilirdi ama hiçbir şey gibi hissettirmiyordu.

"Yine de bir sürü yarım kalmış iş var. Örneğin ejderha."

Ash omuz silkti. "Ölmüş olabileceğini düşünüyorum. Ağır zırhlıydı ama yine de bir kalenin taş duvarına öyle çarptı. Çok kötü yaralanmış olmalı. Belki de ölmek için bir yere saklanmıştı." Durakladı. "Tuhaf."

"Garip olan ne?"

"Hayvanlar genellikle bundan daha mantıklıdır. Sadece insanlar kafalarını taş duvarlara vurma eğilimindedir." "Acaba imparatoriçenin neden böyle davrandığını öğrenebilecek miyiz?"

Jenna'ya ulaşmak için sabırsızlanıyorum."

"Bazen İmparatoriçe'nin uydurma olup olmadığını, Strangward'ın istediğini elde etmek için anlattığı bir hikaye olup olmadığını merak ediyorum."

"Hangisiydi?" Lila bir kaşını kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi Ash.

"Herhangi bir haber var mı-" "Hayır."

"Carthians'ın onu kaçırmış olması mümkün mü? Yani, iki tanesi odasında ölü bulundu. Ve Strangward da kayıp."

"Her şey mümkün ama böyle olduğundan emin olsaydım bile aramaya nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Jenna için üzgünüm," dedi Lila, gözleri sempatiyle kararmıştı. "Eğer daha uzun süre kalmak ve aramaya devam etmek istiyorsan, benim için sorun yok."

Ash başını salladı. "Şimdiye kadar bir şeyler ortaya çıkmış olmalıydı," dedi. "Gecenin bir yarısı olmasına rağmen, birilerinin bir şeyler görmüş olması gerekirdi."

"Oden's Ford'da ne dediğimi hatırlıyor musun? Umut hakkında?"

Ash hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Ağzından çıkan her kelimeyi hazmetmeye çalışsam da, yapamam-"

"Umut, kurallarla dizginlenemeyen ya da acı deneyimlerle bastırılmayan bir şeydir. Hem bir lütuf hem de bir lanettir." Lila kadehini kaldırdı. "Umuda."

"Umuda," dedi Ash. Şingirdadılar.

"Şimdi," dedi Ash, "eve gidelim."

EPİLOG

Evan Strangward, Spiritgate liman kentinin çok uzağındaki bir başka meyhanede, birasını yudumlayıp kendi kendine çentik atarak vakit öldürüyordu. Görünüşünü öyle güzelleştirmişti ki, fırtına giysili muhafızları dışında herkes onu We'enhaven'dan gelen bir gezginin kahverengi teni ve düz siyah saçları gibi görüyordu.

Titredi ve ceketinin yakasını kaldırdı. Kapiya yakın oturdu, böylece kapı her açıldığında Indio'dan gelen sert rüzgâr içeri doluyordu. Bu koltuğu bilerek seçmişti, böylece gelip giden kimseyi kaçırmayacaktı.

Bu sulak arazide çok uzun süre kalmıştı. Evim dediği güneşin kavurduğu topraklara dönmekten memnun olacaktı. Birçok nedenden dolayı.

Tanıdık ayak sesleri duydu ve döndü. Bu Teza'ydı. Sadece Teza. Beklediği buydu, aslında talep ettiği de buydu ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Lordum," dedi Teza, omuzları rahatlayarak çöktü. "Yaratıcı'ya şükürler olsun."

Evan gülümsedi. "Ah, Teza, Yaratıcı'nın benim gibilere göz kulak olduğunu düşünemiyorum. Şimdiye kadar buna dair bir işaret görmedim." Ayağa kalktı, kollarını açtı ve kucaklaştılar.

"Destin seninle gelmek için ısrar etmedi mi?" Evan koltuğunu geri alarak sordu.

Teza başını salladı. "Ardenscourt'ta sana daha çok faydası dokunabileceğini söyledi."

"Ölürse olmaz."

"Ölmek gibi bir planı olmadığını söylüyor lordum." Teza boş sandalyeye yerleşti.

İşime yaramasını istemiyorum, diye düşündü Evan. Beni unutmasını istiyorum. O canavar babayı öldürmesini, Arden'ı terk etmesini ve deniz kenarında bir ev bulmasını istiyorum.

Onun mutlu olmasını istiyorum.

"Sorun bizim yaptığımız planlar değil," dedi Evan. "Sorun başkalarının entrikaları. Ona parayı sen mi verdin?" Teza başını sallayarak küçük bir kese uzattı. "Denedim.

Reddetti."

Evan yine şaşırmadı ama hayal kırıklığına uğradı. Sunucuya işaret etti.

"Kilo vermişsin," dedi Teza. Kendisi de seyahat yorgunu ve çukur yanaklı görünüyordu.

Evan gözlerini devirdi. "Dırdıra başlaman hiç uzun sürmüyor. Bu zengin sulak alan yiyeceği yüzünden. Tuzlu domuz eti, yol ekmeği ve rom tayınına geri döndüğümüzde iyi olacağız."

"Sen geç kaldığında," dedi Teza, "ne olabileceğini bilmiyordum."

"Genelde deniz yoluyla sizin karadan yapacağınızdan çok daha hızlı seyahat ederim ama Middlesea'da başım belaya girdi ve karaya çıkmak için daha kuzeye yelken açmak zorunda kaldım."

"İmparatoriçe mi?"

Evan başını salladı. "Tüm liman Cele'nin casuslarının istilasına uğramış. Sanırım kızı gelip kendisi bulmayı planlıyor. Her şey o yöne işaret ediyor. Oradan yelken açmayı umuyordum ama bu çok riskliydi."

"O gelmeden gitmiş olmamız gerekiyor."

"Baston Körfezi'ne ineceğinden şüpheleniyorum. O doğrudan kalbe giden biri."

Servis görevlisi masaya geldi. "İki bira ve iki kuzu turtası," dedi Evan.

"En sevdiklerim," dedi Teza gülümseyerek, sunucu aceleyle uzaklaşırken.

"Bir gemi ayarlayabildiniz mi?"

Teza başını salladı. "İki direkli bir yelkenli. Güneş Ruhu'yla boy ölçüşemez ama sanırım iş görür."

"Kaç tane fırtına yorgunu kaybettik?" Evan sordu. "Bir yelkenliye tayfa olabilir miyiz?"

"Ephraim ve Trey'i gemide kaybettik," dedi Teza. "Ayrıca kuledeki iki kişiyi de."

"Sıradan ekipleri işe almaktan hoşlanmıyorum. Çok fazla soru soruyorlar ve sonrasında çok fazla konuşuyorlar. Elimizdekilerle idare etmek zorundayım." Durakladı. "Des size limanda olanlar hakkında başka bir şey söyleyebilir mi?"

Teza kaşlarını çattı. "Sanki biri bir kutu yapboz parçasını dökmüş de hiçbiri yerine oturmamış gibi. Ephraim ve Trey pilot kabinindeydiler. Vücutlarının her bıçak yaraları ve kesikler vardı ve görünüşe göre patlamadan önce kan kaybından ölmüşlerdi. Ambarın içinde ve çevresinde yedi ölü rahip vardı."

"Rahipler mi?" Evan sandalyesinde geriye doğru sallandı ve ellerinin topuklarını masanın kenarına dayadı.

Teza başını salladı. "Çoğu fena halde yanmış. Görünüşe göre ambara inmeye çalışmışlar ve ejderha bir şekilde tasmadan kurtulup onları alevler içinde bırakmış. Sonra da kaçmışlar."

"Hmm. Doktrinel farklılıklar, şüphesiz."

"Lordum?"

"Kilise büyücüleri, ejderhalar da rahipleri alev alev yakar."

"Anlıyorum lordum."

Evan iç çekti. Destin hemen anlayacaktı. Teza istekliydi ama Evan'ın esprileri genellikle onun aklını başından alırdı.

"Görünüşe göre ne yaptığını bilen biri gemiyi havaya uçurmak için patlayıcı kullanmış." Teza çantasını masanın üzerine koydu ve açtı. "Destin ambarda iki tasma buldu. Bir de bu vardı." Ejderhanın üzerinde kullandıkları tasmayı havaya kaldırdı. "Ve bu." Daha küçük boyutta başka bir gümüş tasma uzattı.

Evan gümüşe kazınmış rünlere dokundu. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Destin'e göre, bu şifacının taktığı tasma."

Evan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Şifacı mı?" Bir şifacıyla mı tanışmıştı?

"Toplantıdaki yakalı büyücü. 'Büyülü tehditlerden' sorumlu olan kişi. Tehditlerden bahsetmişken, bunun için bazı ilginç geliştirmeler bulacaksınız." Çenesini boyunluğa doğrulttu.

"Ah." Evan Teza'nın ne demek istediğini anladı. Yaka, içine ilıştırılmış küçük şişeler ve keseler dışında tipik bir flashcraft'tı. "İçimden bir ses bunların tıbbi olmadığını söylüyor." Şaşkınlıkla başını salladı. "Benim gemimde ne işi olabilir ki? Çok az konuştuk."

"Birileri Montaigne ile anlaşma yapmamızı engellemek istedi," dedi Teza.

Evan, "Büyük olasılıkla imparatoriçenin Montaigne ile anlaşma yapmasını engellemek istediler," dedi. "Fells'in ajanları olabilir mi?"

"Genel kanı bu yönde," dedi Teza. "Tüm kırsal kesim batıl inanç çılgınlığı içinde. Kiliseler tıklım tıklım dolu. Kurt kraliçenin üzerlerine daha fazla ejderha göndereceğini düşünüyorlar."

"Bir gün bu iblis kraliçeyle tanışıp akşam yemeğinde gerçekten bebekleri yiyip yemediğini görmem gerekecek." Belki de doğu yerine kuzeye yelken açmalıyım, diye düşündü.

"İmparatoriçe ile tanışana kadar bekleyin."

"Umarım yapmazlar," dedi Evan, gülümsemesi kaybolurken. "Umarım yanıyordumdur." Boğazını temizledi. "Montaigne'i kimin öldürdüğüne dair bir bilgi var mı?"

"Söylentilere göre kendini öldürmüş. Son olaylar yüzünden umutsuzluğa kapılmış ve biraz delirmiş."

Evan homurdandı. "Eğer doğruysa, bu onun yaptığı ilk iyilik olur. Ama ben buna inanmıyorum. Sonunda biri onu yakaladı." Kadehini kaldırdı. "Ölü Montaigne'e," dedi usulca.

Teza kendi kadehini kaldırdı. "Ölü Montaigne'e." Şingirdadılar. "Gördün mü? Tam bir felaket değildi. Montaigne öldü ve imparatoriçenin sihirli işaretli kızı ele geçirmesini engelledik. Bu da bir şeydir."

"Ama Jenna Bandelow da öldü ve daha önce bildiğimizden daha fazlasını bilmiyoruz. Yeteneğinin gerçekte ne olduğunu bile bilmiyoruz." Evan parmaklarını ensesinde gezdirerek orada gömülü olan sembolün izini sürdü. Jenna'nınkinden farklıydı ama yine de bir şekilde bağlantılıydı, aynı büyüye, aynı tarihe dayanıyordu.

"Kızı sen öldürmedin."

"Müdahale etmeseydim hâlâ hayatta olacaktı."

"Belki uzun sürmez. Her halükarda, İmparatoriçe'nin bulunması için onu orada bırakma riskini alamazdık. Daha da güçlü bir Celestine'i riske atamazdık."

Yemek geldi. Evan servis elemanı tekrar uzaklaşana kadar bekledi, sonra sesini alçaltarak eğildi. "Neden benim hayatım Jenna'nınkinden daha önemli? O akıllı ve cesurdu, Teza! Bence arkadaş olabilirdik. Müttefik olmalıymışız gibi görünüyor. Birini çok şey bildiği için öldürmek başka bir şey. Kendinde olmayan cevapları veremediği için birini öldürmek başka bir şeydir."

"Sence Cele kızın öldüğünü öğrendiğinde ne yapacak?"

"Her zaman yaptığı şeyi. Beni avlamaya geri dönecek. Belki de bu işi bitirmeli ve bir buluşma ayarlamalıyım." "Hayır!"

Teza çok yüksek sesle söyledi. Etrafına bakındı. Birkaç insanlar bakıyordu ama aceleyle yemeklerine döndüler. "Bakın," dedi usulca, "hayatta kalmaya çalıştığınız için kimse sizi suçlayamaz."

"Benden başka kimse," dedi Evan. "Ben her zaman sevdiklerimi riske atarım." Durakladı. "Geç oluyor. Hadi işimizi bitirelim de beni bulduğun gemiye kadar geçir. Gelgiti yakalamak için hazır olmamız gerekecek."

TEŞEKKÜRLER

Değişim iyidir, değil mi? Belki de. Ama benim için hiç kolay olmadı. Ben giden kız değilim, geride kalan kızım. Yine de buradayım, yeni bir yayıncıyla yeni bir seri başlatıyorum.

Neyse ki, yayıncılık denen küçük dünya karmaşasında bazı iyi şeyler devam ediyor ve diğerleri de tekrar ortaya çıkıyor. Yeni serim, hala karakterlerimden biri olmak istemeyeceğiniz tanıdık Fells dünyasında geçiyor.

Ohio'nun tüm izlerini teninden ve tırnaklarının altından kazımayı başarmış, ancak hala kocaman bir Ortabatı kalbine sahip olan menajerim Christopher Schelling'in bilge danışmanlığından yararlanmaya devam ediyorum. Anlaşılmaz olanı deşifre eden yabancı haklar temsilcilerim Chris Lotts ve Lara Allen'a teşekkürler.

HarperCollins'teki ekip beni çok sıcak karşıladı. Bu yeni yolculuğa eski bir arkadaşım, kıdemli editör Abby Ranger ile başlıyorum. Abby ile ilk olarak önceki yayıncım Hyperion'da çalışmışım. Abby zaten kalbinizde olan o akorları nasıl seslendireceğini biliyor. Yankı uyandırmayan çok az önerisi var.

Kariyerim boyunca kapak konusunda olağanüstü şanslıydım. Tasarımcı Erin Fitzsimmons ve illüstratör Sasha Vinogradova sayesinde, Flamecaster'ın göz kamaştırıcı ve ışıltılı kapaklarıyla galibiyet serisi devam ediyor. Kıdemli sanat yönetmeni Amy Ryan kapak sürecini denetledi, sabırla ile ilgilendi.

Sanat eserindeki geçici şeytanlar ve her aşamada ısıltı katmak.

Tanıtım, satış ve pazarlama personeli çalışmalarımın okuyucuların dikkatine sunulmasında kritik öneme sahip. Reklamcı Lindsey Karl'a, Nellie Kurtzman (başka bir tanıdık yüz!) ve Jenna Lisanti'den oluşan pazarlama ekibine ve yayıncı yardımcısı ve satıştan sorumlu kıdemli başkan yardımcısı Andrea Pappenheimer'a teşekkürler. Hepsi beni yayıncılık havuzunda görünür bir balık gibi hissettirdi.

Her zaman olduğu gibi, gelmiş geçmiş en duyarlı webmaster olan kocam Rod'a; oğullarıma ve diğer ilk okuyuculara; ve eleştiri, destek, övgü, bilgece tavsiye ve ara sıra bir kadeh şarap sunan diğer tüm yazarlara teşekkürler. Kadehimi hepinize kaldırıyorum.

GERİ AD

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

TUNE IN

[Epic Reads Ekibi ile Çay Saati'ne](#)

OO

flJ u

WWNepire#Si0m

0.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Augusten Burroughs

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı **CINDA WILLIAMS CHIMA**, Heir Chronicles ve Seven Realms serileri de dahil olmak üzere her yaştan genç için fantezi yazıyor. Eleştirmenlerce beğenilen kitapları çok sayıda devlet ödülü listesinde yer aldı. Ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor. Daha fazlasını www.cindachima.com adresinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

CINDA WILLIAMS CHIMA'NIN KİTAPLARI

VARİS KRONİKLERİ

Savaşçı Varis

Büyücü Varis

Ejderha Varis

Büyücü Varis

Büyücü Varis

YEDİ ALEM SERİSİ

Şeytan Kral

Sürgün Kraliçe

Gri Kurt Tahtı Kızıl Taç

[Flamecaster](#)

KREDİLER

Kapak resmi © 2016 Sasha Vinogradova Kapak
tasarımı Erin Fitzsimmons

TELİF HAKKI

FLAMECASTER. Telif Hakkı © 2016 Cinda Williams Chima tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bunlara sokulamaz.

www.epicreads.com

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2015938988

ISBN 978-0-06-238094-4 (ciltli)

ISBN 978-0-06-245490-4 (uluslararası baskı) EPub

Baskı © Mart 2016 ISBN 9780062380968

16 17 18 19 20

PC/RRDH

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway

New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.